

KATE ROBB

ASK
DIYE

OKUNUR

@psilon*

Ya küçük bir dilek tüm hayatınızı değiştirseydi?

Dört senedir beraber olduğu erkek arkadaşı tarafından terk edilen Gemma, yirmi sekiz yaşındaki her mantıklı insanın yapacağı şeyi yapar: Kız kardeşi, tuhaf teyzesi ve en iyi arkadaşı Dax ile sarhoş olur. Yarınlar yokmuş gibi içtikleri margaritalardan sonra, Gemma'nın eski sevgilisini hafızasından silmeyi vadeden bir arınma büyüsü yapmaya karar verirler. Ancak büyüyü mühürlemek için yapılması gereken son bir adım vardır: En yakın arkadaşı Dax'i öpmek.

Gemma ertesi sabah uyandığında, bu aptalca büyü'nün işe yaradığını fark eder. Hem eski sevgiliyle hiç tanışmamış hem de bildiği bütün hayatı değişmiştir. En kötüsü de onun kim olduğuna dair Dax'in hiçbir fikri yoktur.

Büyüyü tersine çevirmek ve eski hayatına geri dönmek için bir zamanlar en yakın arkadaşı, şimdiyse bir yabancı olan Dax'i kendisini öpmeye ikna etmesi gerekmektedir. Tam da her şey planladığı gibi ilerlerken, Gemma kendini beklenmedik bir şekilde Dax'e karşı yoğun hisler beslerken bulur. Zaman geçtikçe, her şeyin eski hâline dönmesini gerçekten isteyip istemediğini sorgulamaya başlar. Peki ya Dax, en başından beri aradığı "o kişi" ise?

KDV'den
muaf

Aşk Diye Okunur

Orijinal Adı: *This Spells Love*

Kate Robb

Çeviri: Şebnem Tansu

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Selin Kurugül

Düzeltili: Saime Özkan

Sayfa Tasarım ve Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ocak 2026

ISBN:*978-625-414-799-9

© Kate Robb, 2023

Bu kitabın Türkçe yayım hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. *

Türkçe baskısı, Penguin Random House'a ait Random House'un alt markalarından The Dial Press ile yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi

Gürsel Mah., İcabet Sok., No:3/1, 34400

Kağıthane/İstanbul

Sertifika No: 80940

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

KATE ROBB

A Ş K
D İ Y E
O K U N U R

Çeviri
Şebnem Tansu

Düzenleme
Ny.ozlem

©psilon®

Ninova

Aşk Diye Okunur için Övgüler

“*Aşk Diye Okunur* romantik komedinin sihirle buluştuğu enfes bir hikâye, arkadaşlığın aşka dönüşmesi hikâyelerini sevenler ve benzersiz bir şey arayanlar için mükemmel! Dax benim yeni kitap sevgilim ve kimse onu alamaz.”

Sarah Adams, *New York Times* çoksatanlar listesinden *Aşkın Pratiği* kitabının yazarı

“Bu kitaba kesinlikle âşık oldum. Sayfaları çevirmek bağımlılık yapıyor, Gemma’nın yolculuğunun nasıl sonlandığını öğrenene kadar elimden bırakamadım, tüm bu süre boyunca yüreğim ağzımdaydı. Harika, dokunaklı, zekice kurgulanmış arkadaşlıktan aşka dönüşen (Dax MUHTEŞEM) ve bir miktar sihir içeren bir hikâye. Robb’un ilk kitabı kesinlikle her daim favorilerim arasında yer alacak.”

Sarah Hogle, *Just Like Magic* kitabının yazarı

“*Aşk Diye Okunur* beklediğim zeki, eğlenceli, müstehcen ve samimi bir roman. Kate Robb’un anlatımı çok keyifli, temposu mükemmel, bana tüm duyguları aktaran unutulmaz bir aşk romanı yaratmış. Bu roman bir ziyafet. Emily Henry ve Mhairi McFarlane hayranları not alsın: Bu olağanüstü çıkış romanı sizi kesinlikle büyüyecek!”

Marissa Stapley, *New York Times* çoksatanlar listesinden *Lucky* kitabının yazarı

“Kate Robb’un büyüleyici çıkış romanı *Aşk Diye Okunur* elinizden bırakamayacağınız bir romantik komedi için gereken her şeye sahip: zekice mizah, tatmin edici cinsellik ve âşık olacağınız karakterler. Bu kitabı okumak büyük bir keyifti!”

Karma Brown, uluslararası çoksatan listesinde bir numara olan *Recipe for a Perfect Wife* kitabının yazarı

“*Aşk Diye Okunur* eğlenceli bir çıkış kitabı! Kate Robb’un anlatımı yulaf sütlü latte kadar pürüzsüz ve çörek kadar tatlı, hangi zaman diliminde olurlarsa olsunlar bize seveceğimiz ve destekleyeceğimiz karakterler veriyor. Gemma farklı seçimler yapsaydı hayatının nasıl olacağını keşfederken sevginin tüm biçimleri –aile, kardeş, romantik– değişmeden kalıyor. Baştan başlama şansı bulursak çok şanslı oluruz!”

Jen DeLuca, ulusal çapta en çoksatanlar listesine giren *Well Met* kitabının yazarı

*En sevdiğim Hamiltonlı Kath'e,
Komik olduğunu umduğum kısımları yazarken zihnimde
yankılanan senin kahkahandı.*

Bölüm 1

“PEKÂLÂ, GÜNÜN PROBLEMİNİ şekerle mi yoksa alkolle mi çözeceğiz?”

Bu harika bir soru. Son sekiz dakikadır kaldırımda, Nana'nın Eski Usul Çörekleri ve içki dükkânına eşit uzaklıkta durduğum noktada aynı şeyi düşünüyorum.

“Bugün daha iyi görünüyorsun.” Ablam Kiersten, kızıl sarı bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu sabah elimden gelenin en iyisini yapıp saçlarımı bilerek dağınık topuz şeklinde topladığımdan o tutamın orada olması gerektiğini söyleyebilirim ama Kierst aramızdaki on yaş fark yüzünden anne gibi davranmaya alışık.

“İyi hissediyorum,” diye yalan söylüyorum. O bunu biliyor, ben de bunu biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse bugün duş aldım, üstümü değiştirdim, temiz iç çamaşırı giydim. Bu kötü kokulu, kirli ve isteğe bağlı iç çamaşırı giydiğim son üç haftaya göre büyük bir gelişme.

“Bence doğru tercih Nana.” Çörek dükkânının temiz cam kapısından içeri giriyorum. Kiersten arkamda. Kapı açıldığı anda şekerin, mayanın ve mutluluğun tatlı kokusu bizi karşılıyor. Evet. Bu tam da ihtiyacım olan türde bir huzur.

Hamur işi konusunda enfes damak zevkine sahip bir avuç Hamiltonlının oluşturduğu sıranın arkasında yerimizi alıp Nana'nın sevgisini kattığı düzinelerce el yapımı çöreğin bulunduğu, çift camlı vitrine bakıyoruz.

“Ne alacaksın?” Gözlerini Hindistancevizi Rüyası sırasına diken Kiersten dirseğiyle beni dürtüyor. Sorusu tamamen formalite icabı. Bir Wilde kardeşler ritüeli. Buraya sık geldiğimizi söylemek hafif kalır. Çok hafif kalır.

“Yarım düzine klasik çörek,” diyorum hem Kierst'e hem de kasanın arkasında duran ama gerçek Nana olmayan yaşlı kadına. Bu benim siparişim. Haftalık yürüyüş ve sohbetlerimiz için her cumartesi sabahı buluştuğumuzda ya da hayatımın altüst olduğu rasgele temmuz ayındaki bir pazartesi gününde verdiğim siparişim.

Yanımda duran ablam iç çekiyor.

“Biraz farklılık yapabileceğini biliyorsun.” Pembe kremalı çöreği işaret ediyor. “Bunun üstünde Şarap ve Güneş yazıyor. Benimle birlikte dener misin? Ciddi bir çörek araştırması yürütüyorum.”

Kaşlarını kaldırarak bana umutla bakıyor. Ben başımı iki yana sallıyorum, çöreklerimi uzatan kasiyer bana nazikçe gülümsedikten sonra Kiersten'in *şaşırt beni* isimli imza siparişini hazırlamak için başka bir kutu alıyor.

Kasiyerin uzattığı kutuyu alan Kiersten ödeme yapmamızı bile beklemeden açıp koyu pembe kremalı olandan bir parça ısırp inliyor. “Ah, tatlı bebek İsa, bu şey orgazmdan bile daha güzel. Bir ısırık denemelisin.” Krema dolgulu çöreği ağzıma doğru uzatıyor.

“Ben iyiyim.” Kendi çörek kutumu havaya kaldırıyorum. “Çörek takımı, hatırladın mı?”

Kocaman bir parça daha ısırıyor, bir kez daha baş döndüren inlemenin ardından gözlerini aşırı dramatik bir şekilde

de deviriyor. “Nana’nın klasik çöreklerini asla eleştirmem ama gerçekten inanılmaz bir şeyi kaçırdığını düşünmüyor musun?”

Düşünmüyorum.

Ya da en azından test edilip onaylanmış olanın dışında bir şey sipariş edecek kadar merak etmiyorum.

“Çöreklerim enfes,” diyorum ona. “Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorlar.”

Niyetim çörek siparişi alışkanlığımı hayatıma dair bir metafor olarak kullanmak değildi. Ama *hayal kırıklığı* kelimesi beynimde bir şeyi tetikliyor ve her sabah kendime izin verdiğim otuz dakikalık ağlama süresiden bu yana tutmayı başardığım gözyaşlarım habersizce ortaya çıkıp yaz ortası yağmurları gibi yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

“Stuart benim elmalı çöreğim olacaktı.” Eski sevgilimden bahsetmek kalbimi sıkıştırıyor. *Neden bunu yaptım?* İsmi-lazım-değilin adını neden yüksek sesle söyledim? Bu, tatlı yaz gözyaşlarımı çirkin bir fırtınaya çeviren katalizör görevi görüyor. Kierst, Visa kartını çıkarıp ödemeyi yaparken kasiyerin acıyan bakışlarından kaçınarak orada durmak için kendimi zorluyorum. Ablam fişi aldığı anda kendimi kaldırıma atıp emlak ilan panosuna yaslanıyor, gözlerini kapatıp başını güneşe çevirerek aşk hayatımda yaşanan karmaşayı unutmaya çalışıyorum.

“Sen iyi misin Gems?” Ablamın eli belime uzanıyor. Bu kez avcunun kot ceketimin üzerindeki anaç dokunuşunu o kadar umursamıyorum.

“O benim geleceğim olacaktı,” diyorum hıçkırıklar arasında. “Bir köpek alacaktık. Belki bir ev. Ya da en azından gömme dolabı olan bir apartman dairesi. Ama şimdi...”

Şimdi o benim eski sevgilim. Bana *sorun sende değil bende* konuşması yapma nezaketini bile göstermeyen eski

sevgilim. Aslında birbirimize adadığımız dört yılı sona erdirmenin başlıca nedeni olarak beni ve ilişkimize duyduğum heyecanın ölmesini öne sürdü ve beni kendisinden hiç beklemediğim bir şekilde şaşırttı.

“Bu kısmın berbat olduğunu biliyorum.” Kiersten kolunu omzuma atıp başımı göğsüne doğru çekiyor. “Ve seni sekere boğmak dışında kendini daha iyi hissetmen için ne söyleyebileceğimi ya da yapabileceğimi kesinlikle bilmiyorum. Ama kalbin bir parça iyileşme şansı bulduğunda ben de sende göreceksin ki Stuart...” Bir an için tereddüt ediyor. “Pekâlâ, onun karakteri sıkıcıydı ve onsuz çok daha iyi olacaksın.”

Yeni ayrıldığım eski sevgilimi savunmak üzereyim. Belki de onunla bu kadar uzun süre birlikte olduğum için kendimi. Ama cebimdeki telefonum titriyor. Ekrana baktığımda geçen üç hafta boyunca beni takip eden küçük kara bulutların arasından bir parça güneş ışığının sızdığını görüyorum.

Dax: Bu geceki buluşmamızı bir saat ertelese olur mu? Biri gelecek. Önemli biri.

Kalbim tuhaf bir şekilde pır pır ediyor.

Ben: Veterinerle randevun vardı?

Telefonum yeniden titreyene kadar birkaç uzun saniye geçiyor.

Dax: Birlikte takılalım diye iptal ettim. Büyük bir müşteri. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Çok belirsiz. Bütün hafta onun elemanlarıyla konuştum.

Ben: Müşterinin elemanları mı var? Bak sen şuna!

Dax: Evet. Bu akşam biraz gözyaşları içinde yerlerde yuvarlandıktan sonra belki kutlama yapabiliriz.

Ben: Yeterince şarap içirirsen her şeyi yaparım.

Sohbetimizde üç noktanın belirmesini, kaybolmasını sonra yeniden belirmesini ve yine kaybolmasını izliyorum.

Nihayet cevap gönderdiğinde bunun bir parti şapkası olduğunu görüyorum.

Ablam eğilip çenesini omzumdaki minik çukura yaslıyor.

“Eğer Stuart’a mesaj atıyorsan tanrı şahidim olsun o çörekleri geri alırım.”

Kanıt olarak telefonumu gösteriyorum. “Stuart değil. Dax. İşten sonra takılacağız.”

Dax’ın ismi geçince Kiersten’in kaşları yukarı kalkıyor. “Dax’ın bu akşam randevusu olduğunu söylediğini sanıyordum. Veterinerle.”

“O bir veteriner asistanı,” diye düzeltiyorum. “Ve Stuart bugün eşyalarını topladı. Dax üzgün olabileceğimi düşündüğünden randevusunu iptal edip birlikte takılmayı önerdi.”

Kiersten’in cevabı *mmmm-hmmmm* oluyor ve ardından gelecek bir yorum için kendimi hazırlıyorum. Bunun yerine ablam arkasını dönüyor, sessizce benim daireme doğru yürüyoruz. Üç blok ilerledikten sonra konunun kapandığını varsayıyorum. Sonra ablam duruyor, kutudan ikinci çöreğini alıyor ama ısırmadan önce bekliyor. “Yanlış hatırlamıyorsam bu üçüncü buluşmaydı. Bu seks randevusudur. Seks randevusunu senin için iptal etti.”

“O kadar da büyütülecek bir şey değil.”

Kierst çöreğini ısırırken beni izliyor.

“Bana öyle bakmayı kes.”

Ellerini kaldırıyor. “Ben herkese böyle bakarım. Eğer bunu kardeşçe bir endişeden fazlası olarak görüyorsan bu senin sorunun.”

Telefonum titriyor. Yine Dax. Kierst’ı duymazdan gelip ona mesaj atıp işi ne zaman biterse gelebileceğini söylüyorum. Tüm bu süre boyunca ablamın bakışlarını üstümde hissediyorum.

“Bu gece ne yapman gerektiğini düşünüyorum biliyor musun?” diye soruyor.

Mesajım siber uzaya doğru uçuyor. “*Kimi* yapmam gerektiğini düşündüğün hakkında iyi bir fikrim var.”

Kiersten masumca omuz silkiyor. “Randevusunu senin için iptal etti. Ayrıca o çok yakışıklı. Eğer evli olmasaydım üstüne atlardım.”

“Kiersten.”

“Ciddiyim, adam poposuyla ilgili hiçbir şeyi hayal gücüne bırakmayan kot pantolonlar giyiyor.”

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum.”

“Şu demek, yarın sabah üç alarmla uyanmak yerine kasıklarında sakal yanıklarıyla uyanabilirsin.”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu yüzden o dudaklarının kenarına bulaşan pembe kremayı yalayıp yürümeye başlarken ben ağzım şaşkınlıkla açılmış hâlde öylece duruyorum. Benden dokuz santim uzun olduğundan onu yakalamak için koşar adım ilerlemem gerekiyor.

“O benim en iyi arkadaşım,” diyorum elimi henüz sakalla tahriş olmamış bölgelerimin önünde sallayarak. “*Bunu* yapmak arkadaşça bir etkinlik değil.”

Kasıklarına bakıyor. “Nedenmiş? Daxon Mcguire’ın cömert bir âşık olduğuna dair bu çöreğin kalanı üzerine bahse girerim.”

Ağzım ikinci kez açık kalıyor. “İşte şimdi uydurmaya başladın.”

Kiersten bahse girdiği çöreğin kalamını ağzına atıyor. “Geçen ay boğazın ağrıdığı için yataktan çıkamadığında sana ne getirdi?”

Nereye varmaya çalıştığını gayet iyi biliyorum. Bana çorba getirmişti. Ev yapımı. Lezizdi. “Noel için bir Crock-Pot marka yavaş pişirici almıştı ve henüz kullanmamıştı.”

Kiersten çenesini kaldırıyor, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor çünkü tartışmayı kazandığını düşünüyor. “İstediğin kadar bahane üret, Gemma. O seni istiyor. Ve bence biraz zaman geçip de kalbin Stuart’ın bir pislik olduğunu ve bir beladan kurtulduğunu fark ettiğinde arkadaşlıkların kolayca sevgililiğe dönüşebileceğini anlayacaksın.”

Saçma argümanındaki hataları sıralamaya başlayamadan telefonum çalıyor. Kiersten’in kaşları çılgın teorisine dair daha fazla kanıt beklentisiyle havalanıyor. Telefonu kaldırıp ekranda yaşlı teyzemizin adının yazdığını göstermekten tatlı bir keyif alıyorum.

“Ne haber, Livi Teyze?” Telefonu kulağıma dayayıp ablama sırtımı dönüyorum.

“Selam tatlım. Sadece kalbinin iyileşip iyileşmediğini kontrol etmek için aradım.”

Aşk hayatımın darmadağın olduğunun hatırlatılmasıyla bir anda boğazıma oturan yumruyu yutuyorum. “Şeker yiyerek baş etmeye çalışıyorum ama pek iyi gitmiyor.”

Hattın diğer ucunda, arka planda bir rüzgâr çanı hafifçe çınlıyor. Bu sesi, teyzemin kitapçı dükkânında olduğunu, ön kapıyı ya kendisinin açtığını ya da bir müşterinin geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

“Tüm kalp sorunlarına mükemmel cevabın bende olduğunu söylemek için aradım. Bu gece neden bana uğramıyorsun?”

Kendimi onun yeni çağ tarzı tuhaflıklarına hazırlıyorum. Onun şifalı toniklerinden ve arındırıcı çaylarından sağlıklı bir şüphecilik geliştiremeyecek kadar çok sayıda içtim.

“Saat yedi civarı gelir misin?” diye soruyor.

“Bu gece Dax ile buluşacaktım.”

“Harika. Ne kadar kalabalık o kadar iyi. Ablam da getir.”
Avucumla mikrofonu kapatıp Kierst’e dönüyorum. “Bu gece ne yapacaksın?”

Omuz silkiyor. “Ucubenin teki olduğun için *The Bachelor* izleyeceğim ki sana kimin elendiğini söyleyebileyim.”

Bu doğru. Gülü kimin aldığını bilmeden o programı izleyemiyorum. Bu da sahip olduğum bir sürü sevimli tuhaf-lıklarımın biri.

“Çocuklar yattıktan sonra Livi Teyze’ye gel. Beni iyileş-tirecekmiş.”

Onay vermiyor, bunun yerine çörek kutusunu üçüncü kez açıp sonra kapatıyor, midesini tutuyor. “İyi. Gelece-ğim. Ama yine çıplak bir şekilde ilahi söylemeyi teklif eder-se giderim.”

Ona arkamı dönüp dikkatimi teyzeme veriyorum. “Bir şey getirmeme gerek var mı?”

Konuşmadan önce kısa bir süre duraksıyor. “Aslına ba-karsan evet. Eğer fırsatın olursa deniz tuzu, iki kopya biber ve dört tane A3 kalem pil lazım olacak.”

“Kulağa harika geliyor,” diyorum akşamki planı için ne kadar korkmam gerektiğini bilmeden.

Telefonu kapatırken benim daireme doğru değil de Kiersten’in beyaz minivanını park ettiği yan yola doğru yürüdüğümüzü fark ediyorum. Anahtarın düğmesine ba-sıyor ve yan kapı otomatik olarak kayarak açılıyor. Çörek kutusunu kahvaltılık gevrek kaplı koltuğa atıyor ardından yolcu kapısına uzanıyor.

“Seni eve bırakayım mı?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Yürüyeceğim. Livi Tey-ze’ye gitmeden önce egzersiz yapamayacağım. Saat altıda devrim niteliğindeki yeni kepek karşıtı şampuanlarını al-mamı isteyen Şangaylı bir şirketle toplantım var. Zaten bu yüzden gerginim.”

“Benimle yer değiştirmek istediğinde haber ver. Yine de öncesinde Riley’in softball maçlarından birine gitmeni tavsiye ederim. Ya da veli toplantılarından birine. Ya da aylık dişçi randevularına çünkü çocuklarımın üçü de Trent’in zayıf dişlerini almış gibi görünüyor. Ama bugün benim sıkıntılarım ile ilgili değil.” Kollarını uzatıyor ve bana sarılmasına izin veriyorum. Geri çekilmeden önce beni iyice sıkıyor sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor.

“Bu gece geleceğin için seviniyorum,” diyorum. “Sanırım sen, Livi Teyze ve Dax’le bir gece tam da ihtiyacım olan şey.”

Sürücü kapısına doğru yürüyüp arabaya biniyor, emniyet kemerini bağlarken yolcu tarafının camını açıyor. “Ne derler bilirsin Gems, ayrılıklar serttir.” Göz kırpıyor. “Ama başka ne sert biliyor musun?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Dax’in aleti.”

Bu sözlerin ardından yola koyuluyor. Kavsağa varana kadar kahkaha attığını duyabiliyorum.

Bölüm 2

MARGARİTALAR PAZARTESİ GECELERİ için değildir.

O eski country şarkısının ünlü olmasının bir nedeni var. Tekila, giysilerinizi çıkarmanıza, dudaklarınızın söylemesi gereken şeyleri söylemesine ya da benim durumumda ikisinin karışımına neden olabilir.

Yine de Livi Teyze'nin kalp ağrımı geçirecek mükemmel tedavisinin onun ünlü margarita karışımı olduğu ortaya çıktığı için kendimi şanslı hissediyorum. Belki de yarın sabah beni ele geçirecek olan akşamdan kalma hâliyle o kadar şanslı hissetmeyeceğim ama çok daha kötüsü olabilirdi. Biberler ve tuz, salı akşamı kitap kulübünde servis etmeyi planladığı yemek içinmiş. Pillerin amacını daha öğrenemedim. Ve açıkçası vereceği cevaptan soramayacak kadar çok korkuyorum.

“Sanırım kapı çalıyor.” Çok sevdiğim, tek kollu kadife kanepede uzanan Kiersten aramızdaki kahve sehpasında duran margarita kadehinin üzerinden bana bakacak kadar başını kaldırıyor.

Livi Teyze'nin seksenlerden kalma antika müzik setinde bangır bangır çalan Jimmy Buffet'in *Songs You Know by*

Heart albümünden başka bir şey duymak için kulak kabartıyorum.

Gerçekten de apartman kapısında yumuşak bir *tak tak* sesi var. Ayaklarımı yere sarkıtıyorum ve hazır oturur pozisyona gelmişken sehpaye uzanıp bardağımda kalan yeşil sıvıyı kafama dikmeye karar veriyorum. Ayağa kalktığımda dünya azıcık dönüyor ama hemen kendimi topluyorum, en yakın arkadaşımı karşılamaya koşarken midem hopluyor.

“Daxon McGuire, gelmen ne kadar da hoş!” diye bağıriyorum kapıyı açıp onu kapı çerçevesine yaslanmış hâlde bulunca. Bir kez daha çalmaya hazır olan yumruk yapılı eli hâlâ havada.

Yağmurdan ıslanan saçlarının uçları kıvrılmış, kestane rengi bukleleri daha koyu görünüyor. Kollarını uzatıyor ve ânında arasına girip başımı çenesinin altındaki boşluğa yaslıyorum. Beni göğsüne çekiyor, yakası nemli. Ama kolları beni sardığında huzurlu bir hisse kapılıyorum. Bir aşinalığa. Irish Spring şampuanı ve hafif baharatlı kokusunu içime çekiyorum.

“Güzel kokuyorsun,” diyorum.

Geri çekiliyor. Ondan aldığım destek kaybolunca hafiften sendeliyorum. Beni omzumdan yakalayıp dengeliyor.

“Sen de partiye bensiz başlamış gibi kokuyorsun.” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor ve bu da yanaklarındaki kirli sakalı fark etmeme neden oluyor. Dax’in hep kirli sakalı var. Onu neredeyse her gün jiletten korkmakla suçluyorum. Ancak bu gece sakalları daha uzun gibi. San ki bir günden fazla tıraş olmamış. Parmaklarım beynimin düşündüğü şeyi doğrulamak istercesine yanaklarına uzanıyor: Yüzünün her zamanki kaşındırıcı dokusu yok.

“Sen biraz sarhoş musun, Gems?”

Yüze dokunmamın bizim için normal olmadığını, muhtemelen tuhaf kaçtığının farkındayım. Ama avucunu elimin üstüne koyup yanağına bastırduğunda bunun neden bizim yapmadığımız bir şey olduğunu unutuyorum.

“Bir tür kazaydı. Kiersten kadehimi boşalmadan doldurup duruyor. İki buçuk ve üç çeyrek arasında bir yerde saymayı bıraktım. Jose Cuervo* ondalık sayılar için yapılmamış. Ardından tavan dönmeye başladı ve...” Bakışlarımı indirince pantolonumun artık üzerimde olmadığını fark ediyorum. “Ateş bastı.”

Dax’ın gözleri bir an aşağı kayıyor, sonra yüzüme bakıyor. “Evet, ben de burada ne olduğunu soracaktım.”

Anılarım biraz bulanık ama kotumu çıkarmak için son derece mantıklı bir nedenim olduğunu gayet net hatırlıyorum. “Sanırım onları bir şey ispat etmek için çıkardım. Yeni bir sayfa açmakla ilgili bir şey. Şu an çılgın ve öngörülemez Gemma’ya bakıyorsun. Hafta içi tekila içiyor. Bunun için de ne pantolona ne de Stuart’a ihtiyacı var.”

Yine ismi-lazım-değilin adını söylediğimin farkındayım ama Livi Teyze’nin margaritaları işe yaramış gibi görünüyor çünkü bu kez canım o kadar acımıyor.

“Pantolonsuz Gemma’yı sevdim,” Dax’ın gözleri bir kez daha aşağı kayıyor, “ama bir yanımda merak ediyor.” Uzanıp kapının yanında asılı duran yağmurluğumun cebinden telefonumu alıp kaydırarak açıyor. Uygulamalar arasında gezinip saatin üstüne gelerek tıklıyor. “Ah, tam da tahmin ettiğim gibi. Benim öngörülebilir Gemma’m hâlâ burada ve sabah işi sağlama almak için üç kez alarm kurmuş.”

Telefonu elinden kapıp kaşlarımı çatıyorum. Ama haklı. Hâlâ aynı sayfadayım. “Ayrıca kapıcıya da mesaj atıp sa-

* Bir tekila markası. (ç.n.)

bah beni uyandırması için elmalı çörek teklif ettim,” diyorum. “Yarın tüm Kozmetik Satın Almacıların üç ayda bir sekiz saat boyunca satış ve operasyon toplantıları yapacağı gün ve eğer bunu kaçırsam üçüncü çeyrekte mahvolurum.”

“Siz ikiniz bütün gece bakışacak mısınız yoksa buraya gelip sürahiye bitirmeme yardım edecek misiniz?”

Kiersten’in sesi hem Dax’le yalnız olmadığımızı hatırlatıyor hem de zihnimdeki sisi kaldırıp fazlasıyla yakın olduğumuzu fark etmemi sağlıyor.

Bir adım geri çekilip aramıza normal arkadaşlık mesafesi koyuyorum ve sonra da ona geçip oturmasını işaret ediyorum.

Kanepeye döndüğümüzde Kiersten’in içkimi tazelediğini ve bir tane de Dax’e doldurduğunu görüyorum. Ben yarı ısınmış içkimden bir yudum alıyorum ama Dax nazıkçe başını iki yana sallıyor. “Buraya arabayla geldim.”

Kiersten omuz silkiyor, bardağı alıp Livi Teyze’ye dönüyor. “Seninkini doldurayım mı?”

Kucağında yaşlı köpeği Dr. Snuggles’la La-Z-Boy koltuğunda, ağzı yarı açık hâlde uyuyakalan teyzem ölü gibi görünüyor.

“O iyi mi?” diye soruyor Dax.

“Ah, iyi,” diye yanıtlıyor Kiersten, “sadece bir kadeh margaritalık bir kadın, hepsi bu. Hey, Livi Teyze...” Kierst margarita karıştırıcının yanında duran kâsedan kırık bir cips parçası alıyor ve teyzemin açık kalan ağzına doğru atıyor.

Kiersten’in amatör ligdeki softball takımından çıkarılmış olmasına rağmen cips hedefi mükemmel bir şekilde buluyor. Livi Teyze nefes alınca cips boğazına kaçıyor. Yarı şaşkın, yarı korkmuş bir ifadeyle gözleri kocaman açılıyor

ve üç çocuk annesi içgüdüleri devreye giren Kiersten hemen harekete geçiyor.

Livi Teyze'yi ayağa kaldırıp sırtına vurmaya başlıyor. Üç kez sertçe vurduktan sonra cips Livi Teyze'nin ağzından fırlayıp oturma odasının karşı tarafında sonsuza dek kaybolacağı turuncu tüylü halının içine düşüyor.

"Aman Tanrım, bu da neyin nesiydi?" Teyzemin yüzü aşırı olgunlaşmış domates gibi kıpkırmızı.

Kiersten son derece masum bir ifadeyle margaritasını eline alıyor. "Sanırım sen horlarken tavandan kopan bir parça boya ağzına düştü."

Teyzem içkisinden büyük bir yudum alırken gözleri boyası soyulan tavanda geziniyor.

"Şey, teşekkür ederim hayatım." Livi Teyze boşalan bardağını Kiersten'e uzatıyor. "Sana borçlandım."

Bakışları oturma odasında dolaşüyor ve uykuya dalmadan önce orada olmayan Dax'ın üstünde duruyor. "Ah Daxon, seni görmek çok güzel. Her zamanki gibi çok şıksın."

Yüzü kızaran Dax, teyzemi yanağından öpmek için kalıyor. Kiersten'in öne eğilen Dax'ın poposuna keyifle baktığını görüyorum. Benim fark ettiğimi anlayınca göz kırptırıyor ve yanaklarımın alev aldığını hissediyorum.

"Tam zamanında uyandın Livi Teyze," diyor Kiersten. "Biz de tam gecenin Stuart'ı acımasızca eleştireceğimiz kısmına geçmek üzereydik."

Teyzem bu aktiviteye onay verip vermediğini sorar gibi bana bakıyor. Terapiden daha ucuz olduğunu düşünerek omuz silkiyorum.

"Sen başlamak ister misin?" diye soruyor Kiersten, Dax'e.

Dax bana bakarak başını iki yana sallıyor. "Önce hanımlar."

Kiersten kadehin tuzlu kenarını yalıyor, ardından ka-

nepeye oturup başını bana doğru sallıyor. “Söyleyeceklerimi söylemeden önce Stu ile öpüşüp barışmayacağınızdan eminsin, değil mi?”

Aklıma üç hafta önceki ayrılığımız geliyor. “Bir kadeh dolusu kırmızı şarabı mavi Tom Ford takım elbisesinin üstüne fırlattım. Burnum kanayıp pantolonuna birkaç damla sıçradığında benimle üç gün konuşmamıştı. Üstelik o pantolonu nihayetinde J. Crew’dan almıştı ve kan sıçrama olayı bir kazaydı.”

Kiersten homurdanıyor. Sanırım bunun nedeni Stuart’ın hep kasıntı olduğunu düşünmesi. Burun kanama hikâyesini de ondan bu yüzden saklamıştım.

“Bence sen Stuart fikrine onun kendisinden daha çok âşıktın,” diyor.

Ona dik dik bakma isteğim, söylediklerinin tüyler ürperten bir şekilde Stuart’ın ayrılırken söylediği sözlere benzediğini fark etmemle sönüyor.

“Sen Stu’yu düzgün bir hayatı olduğu için sevdin,” diye devam ediyor. “Ve şık bir apartman dairesi.”

Bu kez ona dik dik bakıyorum. “Beni kalpsiz bir servet avcısı gibi gösteriyorsun.”

Kiersten içkisinden uzun bir yudum alıyor. “Demek istediğim bu değil. En azından para mânâsında bir arayış olduğunu söylemiyorum. Ama sanırım duygusal bir arayıştı.”

Cevap veremeyecek kadar öfkeliyim. Ya da belki sadece çok sarhoşum. Sebep ne olursa olsun Kiersten sessizliğini devam etmesi için onay olarak kabul ediyor.

“Stuart güvenliydi. Kolaydı. Sana, o çok istediğin öngörülebilirliği verdi. O tereyağlı tostun vücut bulmuş hâliydi ama tereyağlı bir tostla ancak bu kadar uzun süre yaşanabilir.” Oturduğu yerden kalkıp kanepede Daxon’la benim arama yerleşiyor ve elimi avuçlarının arasına alıyor.

“Tereyağlı tosta duyduğun ihtiyaçı anlıyorum, Gems. Lanet olsun, sahip olduğumuz ebeveynler yüzünden bunu tamamıyla anlıyorum. Ama bence terazinin dengesini biraz şaşırdın. Hayatında bir parça baharata ihtiyaçı var.”

Kiersten terapide geçirdiği zamanın beni ve hayatımı psikanaliz etmeye yeterli kıldığını düşünüyor. Basitçe söylemek gerekirse ebeveynlerimiz ahmaktı. Genç yaşıta evlenen annem sürekli kendini bulma arayışıyla dışarı çıkar, Kierst ve ben akşam yemeklerimizi kendimiz hazırlardık. Babam yerel bir bardaki taburede işsiz olarak oturmakla Kuzey Alberta’daki uzak bir petrol sahasında oldukça kazançlı bir işte çalışmak arasında gidip geliyordu. Belki de ablam, duygusal hasarın beni öngörülebilir ve tutarlı biri olmaya ittiği teorisinde yanılmıyordur. Stuart’ın her cuma gecesi Toronto’dan gelip beni İtalyan restoranı Fornello’ya götürmesini seviyordum. O ızgara tavuk ve kırmızı şarap sipariş eder ve her zaman paylaşmayı önerirdi. Yemekten sonra, her ne kadar o nedeninin gelirken gözlerimin içine bakmayı sevmesi olduğunu söylese de diğer tüm pozisyonlar futboldan kalma eski kalça sakatlığını kötüleştirdiğinden, misyoner pozisyonunda orta karar bir seks yapardık. Stu’dan ne bekleyeceğimi hep bilirdim. Noel’de kaşmir bir kazak, üstümde ister tayt olsun ister gecelik, *Harika görünüyorsun*, diyerek verdiği aynı tepki. Adamın önüne otuz bir çeşit dondurma koysan o hep vanilyayı seçerdi. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama monotonluk rahatlatıcı geliyordu.

Kierst elimi sıkıyor. “Şu şekilde düşün. Sen ve Stu yıllar önce tükendiniz ama sen alışkanlıklarına bunu kabul edemeyecek kadar bağlıydın. En iyisi bu. İkiniz için de. Eninde sonunda ölü bir çiçeği sulamayı bırakman gerekir.”

Yine hiçbir şey söylemiyorum. Onun ve Dax’in gözleri-

ne bakmaktan kaçınırken bunun Stuart'ı kötülemekten bir seansa nasıl dönüştüğünü düşünüyorum. Bu gecenin eğlenceli olması gerekiyordu.

“Bana kızgınsın.” Bunu bir açıklamaymış gibi söylüyor.

Ellerimi çekiyorum. “Bence sen benimkini bırakıp kendi hayatını analiz etmelisin.”

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Muhtemelen haklısın. Ve bitirdim. Söyleyeceklerimi söyledim. Sıra sende, Dax.”

Kierst ayağa kalkıyor, sehpanın üstündeki boş bardakları alıp mutfığa götürüyor. Ellerime ya da Dax'ın yeşil gözlerine bakma seçenekleriyle baş başa kalıyorum ve Dax'ın gözlerini seçiyorum.

“Elinden gelenin en kötüsünü yap,” diyorum ama aslında, içten içe bu aktiviteden bıktığımı düşünüyorum. Hata yaptığınızda, ancak daha sonra tüm kötü seçimleri ve aptalca kararları analiz etmek için yeterli perspektifi kazandığınızda hissettiğiniz o düşüş hissi içime nüfuz etmeye başlıyor. İç çamaşırlarını ütüleyen bir adama dört yıl yatırım yapmanıza neden olan hatalar. Evet, Stuart bir bakıma berbattı. Bunu giderek daha iyi görmeye başlıyorum. Yine de onunla bu kadar uzun süre devam eden enayi benim. Bu benim de berbat biri olduğum anlamına gelmiyor mu?

“Pekâlâ...” Boğazını temizleyen Dax en az benim kadar rahatsız olmuş gibi görünüyor. “Ben Stuart'ın aptal olduğunu düşünüyorum. Senin kıymetini hiç bilmedi ve bence sen çok daha iyisini hak ediyorsun.” Bu ifadeyi daha önce de duydum. Arkadaşlarımdan. Ablamdan. Bunlar terk edilen herkese söylenen standart sözler. Ama Dax'ın söyleyiş tarzı, yirmi yedinci yaş günü partimi başladıktan bir saat sonra idman saatiyle çakıştığı için terk eden bir adamdan daha iyisini hak ettiğime inanmamı sağlıyor.

Konuşmamız Livi Teyze'nin kapı zilinin pizzanın geldiğini haber veren ısrarlı ötüşüyle bölünüyor.

"Ben bakarım." Ayağa kalkıp cüzdanımı alıyorum ve tekila dolu vücudumun izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla Livi'nin daire kapısından çıkıp kitapçı dükkânın arka kapısına giden merdivenlerden iniyorum. Birkaç dakika sonra elimde ağzımı sulandıran sıcak pizza kutusuyla geri dönüyorum.

Oturma odası boş. Elli beş metrekarelik dairede sesler Kiersten'in yatak odasında telefonla konuştuğunu ve Dax'in tuvalette olduğunu gösteriyor. Livi Teyze mutfakta, dolaptan tabak çıkarıyor. Pizzayı onun yanındaki tezgâha bırakıyorum. Elimi kutudan çekmeden teyzem elini benimkinin üstüne koyup hafifçe sıkıyor. "Nasıl gidiyor tatlım?" Pizza kutusunu açıyor, bir dilimi tabağa koyup bana uzatıyor.

Tabağı alıp küçük mutfağı oturma odasından ayıran iki tabureli adanın oturma odası tarafına geçiyorum.

"Kiersten'in barmenlik yetenekleri sayesinde kalbim uyuştu. Geri kalanım Stuart'la tanıştığım geceye dönüp ona defolup gitmesini söylemek istiyor."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hissediyorum. Göğsümün derinliklerinde duyduğum öfke Stuart'a değil kendime. Giderek büyüyüp ağırlaşıyor sonra kırılıp mideme düşüyor ve bana Stuart'la benim sonsuza dek birlikte olmayacağımızı bildiğim ama bunu görmezden geldiğim zamanları hatırlatıyor. İlişkiyi bitirebilecek cesaretim olsaydı yapabileceğim diğer şeyleri düşündürtüyor.

Livi Teyze başını iki yana sallayarak beni azarlıyor. "Ah, bunda ciddi değilsin." Kutuyu açıp bir dilim pizza daha alırken gri gözleri endişeyle beni süzüyor.

Bir ısırık alıyorum. Sıcak peynir damağımın hassas de-

risini yakınca yutabileceğim kadar soğuması için üflemek zorunda kalıyorum.

“Ciddiyim. Eğer bana senin Prius’un bir akım kondansatörü olduğunu söyleseydin hemen Stuart’la o barda tanıştığım geceye döner ve ona çekip gitmesini söylerdim.”

Kiersten yanıma geldiği anda Dax da mutfağa giriyor. Ablam bana margarita uzatıyor. Bir barışma teklifi. Büyük bir yudum alıyorum ve bir kez daha boşalan bardağıma bakıp iç çekiyorum. “O adama en değerli dört yılımı verdim ve elimde hiçbir şey yok.”

“Ben varım.” Dax bunu mutfağın köşesinden o kadar usulca söylüyor ki duymakta zorlanıyorum. “Biz de o gece tanıştık, unuttun mu?”

Evet, o gece tanıştık. Az kalsın unutuyordum. O gece Dax da oradaydı. Stuart’ın doğum günü partisiydi ve Dax, aynı zamanda Stu’nun da iş arkadaşı olan lise okul arkadaşıyla gelmişti. Stuart kur yapmaya başlamadan önce kısa bir süre sohbet etmiştik.

“Sen o gece başıma gelen en iyi şeysin Daxon B.,” diyorum. “Bunu anlamamın yıllar sürmesi çok kötü.”

Bunu şaka olarak söylüyorum. Ya da Stuart’ı kötülemek için. Ama Dax gülmüyor, hatta tebessüm bile etmiyor.

“Zaman makinem yok maalesef,” diyor Livi Teyze “ama bu hafta bağış kutusuna oldukça ilginç bir kitap bırakılmış. Belki yardımı olur.”

Bir kitap.

Sanırım aurayı temizleyen köpüklü banyo olmadığı için minnettar olmalıyım.

Teyzemi ve onun dünyanın tüm sorunlarını doğru kitapla çözebileceğine dair sarsılmaz inancını seviyorum ama bu gece herhangi bir edebi eserin bana nasıl yardımcı olacağını bilemiyorum. Kendi kendime bile yardım edebilecek durumda değilim.

Diğer yandan itiraz edemeyecek kadar da sarhoşum. Bu yüzden omuz silkip sebzeli pizzamın son parçasını da mideye indirirken bunun, yarın daha katlanılabilir bir sabaha uyanmamı sağlamasını umuyorum.

Livi Teyze'nin peşi sıra merdivenleri iniyoruz ve geleneksel bir kitapçıdan ziyade tuhaf ve harika şeylerden oluşan bir koleksiyona sahip dükkâna geçiyoruz. Teyzem kuzey yarımküredeki en büyük erotik canavar kitapları koleksiyonuna sahip olduğunu iddia ediyor. Ama eğer minoturları ya da dendrofilleri sağmaktan hoşlanmıyorsanız (ben bir kere Google'da arama hatasını yaptım ve tavsiye etmiyorum) o zaman şifalı kristaller, eskiden kalma tütsüler, siyah- pembe Himalaya tuzları ya da sofralık tuzlar da bulabilirsiniz.

Burası çocukken dünyada en sevdiğim yerlerden biriydi.

Ev hayatım berbat olduğunda bu dükkân bana sığınacak bir yer ve tanıdıklık sunuyordu. Karanlık köşeleri kaçacak bir alan, sahibiyse daimi ve koşulsuz sevgi veriyordu. Lise yıllarım yaklaştıkça kitapçı dükkânı benim için utanç verici bir sır hâlini aldı. Ergen kalbim anne babasının James'teki tuhaf kokulu bir dükkâna terk ettiği kızıdan başkası olmayı arzuluyordu. Şimdi kısmen akli başında bir yetişkin olarak buranın kıymetini tıpkı Livi Teyzem gibi bilecek perspektife sahibim. Ne olduğunu bilen, olmadığı şey için özür dilemeyen ve yeryüzünde bana evdeymiş hissi veren tek yer bu kitapçı.

Kapkaranlık olan dükkân Livi Teyze'nin düğmeyi çevirip tavanın ortasında asılı avize benzeri lambayı yakmasıyla aydınlanıyor. Bu aslında sekizinci sınıf fen projesi gibi görünen, kablolarla birbirine bağlanmış bir dizi renkli ampul ama bakmadığınızda o ampullerin hareket edip yer değiştirdiğine yemin edebilirim.

“Pekâlâ, kitap nerede?” Livi Teyze ellerine beline koyup olduğu yerde üç yüz altmış derece dönüyor. “Daha önce okuyordum ama sonra onunla bir şey yaptım ve kesinlikle ne olduğunu hatırlamıyorum.” Benimle göz teması kuruyor ve dükkânın karalık bir köşesini işaret ediyor. “Neden sen ve Daxon o bölümü aramıyorsunuz? Eğer rafa kaldırıysam orada olmalı. Kiersten sen kapının yanındaki yığın-lara bak. Ben de kasanın etrafını kontrol edeyim.”

Dükkânı labirent gibi bölen, tavana kadar uzanan raf-lara bakıyorum.

“Tam olarak ne arıyoruz?”

Livi Teyze elini sallıyor. “Kapağını pek hatırlamıyorum. Ama bir kitaptı. Büyük. Görünce anlayacaksın.”

O karanlık koridorda en az yüz kitap var. Ama yıllar içinde eksantrik teyzemle ne zaman tartışmaya gireceğimi öğrendim ve şu an bunu kazanamayacak kadar çok tekila içmiş durumdayım. Bu yüzden ne aradığını bilmeden rafla-ra bakan ve sona varınca geri dönen Dax’ın peşinden arka tarafa doğru yürüyorum.

“Bu şeyi nasıl bulacağımıza dair bir fikrin var mı?”

Omuz silkiyorum ama bunu yaparken tam da Livi Teyze tarzı bir şey aklıma geliyor.

“Sanırım kitapları dinlemeliyiz. Bırakalım onlar bizimle konuşsun.”

Tanıdığım en iş bitirici ama aynı zamanda saçma derecede eğlenceli olabilecek bir şeyi yapmayı kabul eden ilk kişi olan Dax, elini bir rafa uzatıp parmaklarını kitapların sırtlarında gezdiriyor. Gözlerini kapatıp tek düze bir sesle mırıldanıyor.

“Gemma Wilde’in tüm sıkıntılarını iyileştirecek kitap...” Raftan beyaz kapaklı, kalın bir kitabı çekip havaya kaldırıyor. “*İçinizdeki Çocuğu On Kolay Adımda İyileştirin.*”

İncelemek için çevirdiği kapaktaki minik, sarışın kız ürkütücü biçimde sekiz yaşındaki hâlime benziyor.

“Bu rahatsız edici derecede isabetli.” Kitabı elinden alıp rafa geri koyuyorum. “Ama baba sorunlarımı atlatmak için en az on dört adıma ihtiyacım var. Senin sıranı atlasak iyi olur.” Gözlerimi kapatıyorum parmaklarımı ani bir durma dürtüsü gelene kadar tıpkı az önce Dax’ın yaptığı gibi raflarda gezdiriyorum. “Daxon McGuire’ın tüm sorunlarını hangi kitap çözer?” Raftan büyük, kalın ciltli bir kitap çekiyorum. Havaya kaldırırken gözüm başlığa ilişiyor. Ne yaptığımı anlayınca yanaklarım kızarıyor.

“*Akıllara Durgunluk Veren 101 Tantrik Seks Pozisyonu.*” Başlığı okuyan Dax’ın kaşları kalkıyor.

Dax ve ben seks hayatımız konusunda nadiren konuşuruz. Genel anlamda cinsellik üzerine şakalar yaparız. Ama Dax ve Gemma’nın dünyasında bu konu gerçekten de bir tabu.

“İlginç bir seçim. Belki biz...” Kitabı elimden alırken susuyor.

Kısacık bir an sonunun şöyle olacağını varsayıyorum: “Belki kırk üçüncü pozisyonu denemeliyiz. Ya da istersen yirmi yedi de olabilir.”

Dax’ın terli, çıplak görüntüsü gözümde canlanırken yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Dax kitabı yerine koyup omzumun arkasında bir şeyi işaret ediyor. “Geri dönelim mi? Sanırım teyzen kitabı buldu.”

Elini sanki, Önden buyur *Gemma*, der gibi kaldırıyor. Arkamı döneceğim için şükrediyorum çünkü ifademi görüp az önce kafamdan geçen sahneyi anlamasından endişeleniyorum. Bunu yapma yeteneği var. Ben bile daha ne düşündüğümü bilmeden beni çözebiliyor.

Kitap labirentinden çıktığımızda Livi Teyze'min ellerinin arasında büyük, kahverengi deriden cildi olan bir kitapla, kasanın yanında durduğunu görüyorum.

"Bugün müşteri olmadığı zamanlarda bunu karıştırıyordum ve sanırım tam olarak ihtiyacın olan şey burada."

Yanma doğru gidiyorum ve teyzem kitabı önüme koyuyor. *Pratik Sihir: Modern Gizemler İçin Tam Kılavuz* kesinlikle kişisel gelişim kitabı değil. Sayfaları zaman içinde sararmış, sanki kitap eskiden günlük olarak kullanılmış gibi yazılar elyazısıyla yazılmışa benziyor. Açık sayfanın en üstünde eğik, mavi harflerle *Aşk Arınması* kelimeleri yazıyor.

"Bu bir tarif mi?" Yakından bakmak için eğilen Kiersten'in memeleri sırtıma çarpıyor, kızıl sarı saçları omzuma dökülüyor.

"Size karşı hata yapan birinin bağını kesmek için," diye okuyor, "aşağıdaki basit adımları takip edin... Ah, tanrım hayır." Kiersten kitabı öteye itiyor. "Daha şimdiden bu şeyden kötü titreşimler alıyorum. Ürkütücü eski bir kitabı yüksek sesle okumanın iyi bir şeye yol açmayacağını bilecek kadar Harry Potter filmi izledim."

"Ah hadi ama," diye kıkırdıyor Livi Teyze, "sadece eğlenmek için."

Adım attıkça döşeme tahtalarını gıcırdatan Dax yanıma geliyor. Kitaba uzanıyor, eski sararmış sayfaları baş ve işaret parmakları arasında ovuştururken kullandığı sabunun rahatlatıcı kokusu burnuma doluyor.

"Ne düşünüyorsun Dax? Eğer işler ters giderse bu gece bir ceset saklamaya hazır mısın? Bence Stuart'ı hayatımdan çıkarmak için bu riski almaya değer."

Dax'ın gözleri sayfada geziniyor. "Bagajımda bir kürek tutmak için bir nedenim olduğunu biliyordum."

Livi Teyze, Dax'ın yorumunu rıza olarak kabul ediyor, kitabı elimden alıp üçümüze emirler yağdırıyor.

Bağ kesme büyüğü sadece metaforik şeyler içermediğinden Kiersten'i eski yün çantasını bulmaya yolluyor, isteksiz görünen Dax tavuk ayağı aramak için mutfağa gönderiliyor.

"Gemma aşkım," diyor bana. "Bana bir mum getir."

Dükkânda belli bir yeri olmayan her şeyi tıktırdığı kasanın altındaki dağınık çekmeceye bakıyorum, en iyi iki seçeneği havaya kaldırıyorum.

"Daha ürkütücü mumların olacağını sanıyordum ama görünen o ki elinde sadece bir doğum günü mumu ve Noel'de cama yapıştırdığın pilli mumlardan varmış."

Bakışları ellerimden önünde açık duran sayfaya kayarken kaşları çatılıyor. "Gerçek bir ateşe ihtiyacımız var."

Ivır zıvır çekmecesini kalçamla iterek kapatıyorum. "O zaman doğum günü mumu."

"Daxon," diye bağıyor yüksek sesle. "Tavuk ayağında ne durumdayız?"

Dax bir dakika sonra elinde kırmızı kapaklı Tupperware saklama kabıyla merdivenlerden aşağı iniyor. "Biraz baharatlı tavuk getirdim. Tam olarak istediğin şey değil ama elimizdeki en iyisi bu."

Teyzem saklama kabını elinden alıp önündeki yazar kasanın üstüne koyuyor, ardından sohbet etmeye gelen müşteriler için koyduğu bar taburesine oturmamı işaret ediyor.

Arka ofisten elinde pembe iplik yumağıyla çıkan Kiersten onu kitabı yüksek sesle okuyan Livi Teyze'ye veriyor.

*"Bir zamanlar âşıktılar, şimdi düşman,
Yakında bazı anılar unutulacak,
Bu aşk arınması seni acılardan kurtaracak."*

Livi Teyze bir an için duruyor ama gözleri sanki sessizce kendine okuyormuş gibi sayfada gezinmeye devam ediyor. Burası genellikle Kiersten'le benim göz devirdiğimiz yer ama kendimi sabırsızlıkla devam etmesini beklerken buluyorum.

Boğazını temizliyor.

“Eğer silmek istersen

O günüün anılarını

Bir karar ver

Bir yol seç

Bir ömrü terk et.

Fitili yak

Günü lanetle

Bağı kes

Uzaklaştır

Sana hata yapanı

Küçülen ayın altında.

Ama şunu unutma...”

Livi Teyze duraksıyor, başparmağını yalayıp önündeki sayfayı hafifçe ovuşturuyor.

“Ah... bize sonrasında ne olduğunu söyleyecek misin?”

Kiersten, teyzemin omzundan kitaba bakmaya çalışıyor ama Livi'nin bol hırkası görmesini engelliyor. “Yoksa tüm o şifreli uyarı kısmını atlayacak mıyız?”

Livi Teyze gözlerini kısıyor, kitabı o kadar yaklaştırıyor ki burnu neredeyse sayfaya değiyor.

“Talimatların üstünde bir tür leke var.” Kokluyor. “Sanırım salsa. Ama endişelenmeyin.” Kitabı tezgâha güm diye bırakıyor. “Galiba hallettim.”

Eski çevirmeli telefonunun yanında duran sarı not def-

terine uzanıp boş bir sayfa koparıyor, ardından birbirinden farklı kurşun ve tükenmez kalemleri tuttuğu bardaktan mavi bir tükenmez kalem alıyor ve her ikisini de bana uzatıyor.

“Buraya Stuart’ın ismini yaz.”

Bu bir emir ve kanımdaki alkol seviyesi beni pek itiraz etmeden işbirliği yapmaya itiyor.

Livi Teyze parlak beyaz doğum günü mumunu alıp cebinden bir çakmak çıkartıyor. Minik sarı alev fitili tutuşturuyor, teyzem mumu önünde tutuyor. “Şimdi Stuart ile tanıştığın geceyi gözünde canlandır. Onu o barda hayal et. Onu tekrar görmeye karar verdiğin ânı düşün.”

Dans eden sarı alev, Livi Teyze’nin yatıştırıcı sesiyle birleşince büyüleyici görünüyor. Stuart’ın yüzünü gözümün önüne getiriyorum. Pahalı gri takım elbisesi, koyu mavi gözleri ve bana hayatımda her şeyin iyi gideceğini hissettirmesi.

“Şimdi,” diye devam ediyor Livi Teyze, “çekip gittiğini hayal et.”

Kendimi kalabalık bardan çıkıp tek başıma bir taksiye binerken hayal ediyorum. “İyi bir hayat dilerim, Stuart,” diye fısıldıyorum. “Sanırım bunun bir parçası olmamalıydım.”

Gözümü açtığımda mumum erimeye başladığını, küçük balmumu toplarının gözyaşı gibi damladığını görüyorum.

“Sıradaki,” diyor teyzem. “İsminin yazılı olduğu kâğıdı ateşe tut.”

Adağımı yanan muma doğru kaldırıp alevlerin yüzeyi yalamasını izliyorum ama sıcaklık parmak uçlarıma ulaştığında kâğıdı bırakıyorum. Kâğıt tezgâha düşüyor ve hep birlikte sarı not kâğıdının küle dönmesini, alevlerin altındaki muşambayı yakmasını seyrediyoruz.

“Oh, Tanrı aşkına.” Kiersten’in bardağında kalan margaritayı yanan tezgâhın üstüne dökerek söndürdüğü ateş ardından siyah bir leke bırakıyor. “Burada akli başında tek yetişkinin ben olduğum gerçeği beni biraz korkutuyor.”

Tezgâhındaki lekeyi umursamıyormuş gibi görünen Livi Teyze, Kierst’in yorumunu duymazdan gelip mumu üflüyor. “Şimdi ipe ihtiyacımız var.”

Dax pembe yün yumağını uzatıyor. Teyzem ıvır zıvır çekmecesinden bir makas çıkarıp kabaca dirseğinden parmak ucuna kadar gelen bir parça kesiyor. Ellerimi dua pozisyonuna getiriyor, ipi ustalıkla bileklerime dolayıp sıkı bir düğümle bağlıyor.

“Eğer beni sakat bırakmayacağından ya da daha kötüsü dinlemeye dayanamayacağım hikâyelerinden birini anlatacağından korkmasam,” diyorum, “şu an bir sado mazo esprisi patlatırdım Livi Teyze.”

Başımın üstünü okşuyor. “Henüz benim hikâyelerim için hazır değilsin, tatlım.” Dax’e dönüyor. “Sırada ne var Daxon? Yazılar çok ufak. Gözlüklerim olmadan okuyamıyorum.”

Dax kitabı kendine çekiyor gözlerini kısarak sayfaya bakıyor.

*“Son adımı sakın ihmal etme
Kaderini bir öpücükle mühürle.”*

Bana bakıyor, gözleri daha önce gördüğümü hatırlamadığım yeşilin daha koyu bir tonunda. “Sanırım öpüşmemiz gerektiğini söylüyor.”

Kiersten bir kez daha kıkırdıyor. “Bir öpücük he? Bu iş sende koca oğlan. Seni bu gece çağırmamızın bir sebebi olduğunu biliyordum.”

Yanaklarım ânında kızarıyor ama ben bunun sebebini Dax'ın burası dışında herhangi bir yerde olmayı dilermiş gibi görünmesinden ziyade içkiye bağlıyorum.

“Buna mecbur değilsin...” Teyzemin bir şekilde profesyonelce bağladığı iplerden kurtulmaya çalışıyorum; bu durum benim için ne kadar rahatsız edici olsa da Dax için daha kötü olduğunu biliyorum.

“Dax'ın bunu sorun etmeyeceğinden eminim.” Livi Teyze onu üstüme doğru itiyor. “Hepsi biraz eğlenmek için.”

Dax'ın yeşil gözlerinde doğum günü mumunun yansımasını gördüğümü sanıyorum ama bu çok saçma çünkü onu dakikalar önce söndürdük.

“Senin için sorun olmadığına emin misin?” diye soruyor.

“*Sen* emin misin?” diye karşılık veriyorum.

Aldığım tep cevap Kierst'in margarita kadehini dudaklarıma götürmesi oluyor. “Biraz cesarete mi ihtiyacın var, Gems?”

Daha fazla tekilanın da Dax'i öpmenin de kötü fikir olduğunu bilmeme rağmen içiyorum. Bunlar –tüm olanlar– o kadar tuhaf ki sabah uyandığımda kendimi çok kötü hissedeceğim.

“Sorun yok,” diyorum, ardından Dax'e dönüyorum. “Hızlıca yapacağız.”

Zorla ya da değil, bir öpücüğün ilk adımı olarak gözlerimi kapatıyorum. Ayrıca bunu yapmam arkada duran Kiersten'in kalçasını seks yapıyormuş gibi salladığını görmek gibi ek bir fayda sağlıyor. Her ne kadar tek gördüğüm karanlık olsa da Dax'ın çok yakınımda olduğunu hissedebiliyorum.

Bu sadece aptalca bir öpücük. Midemdeki kıpırtının tek nedeni uzun süredir dudaklarıma Stuart'inkinden başka dudağın değmemiş olması.

Dudaklarımı yalıyorum ve dişlerimi en son ne zaman fırçaladığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Peki ya Kiersten bu öğleden sonra söylediklerinde haklıysa? Ya bu öpücük ikincisine yol açarsa? Sonra bir sabah onun yanında uyanacağım. Ve daha sonra bir gün Dax bana *sorun bende değil sende* diyecek. Dünyada bunu atlatmama yetecek margarita yok.

“Hayır!” Gözlerimi açıyorum ve benden sadece bir santimetre uzakta duran Dax’inkilerin kapalı olduğunu görüyorum.

Dax önce bir gözünü sonra diğerini açıyor.

“Sanırım...” Doğru sözcükleri bulmak için beynimi zorluyorum. Sorunun o olmadığı sadece yapacağımız şeyin sonuçları olduğunu belirten sözcükleri.

“Çişimi yapmam gerek.”

Ayağa kalkarken Dax’ın gözlerindeki tuhaf bakışı görmezden geliyorum. Ellerimin hâlâ bağlı olmasını görmezden geliyorum. Tezgâha yaslanan Kiersten’in kendi kendine “Tavukla ne halt etmemiz gerekiyordu?” diye mırıldanmasını görmezden geliyorum.

Bölüm 3

YATMAYA YA DA sabaha kadar dans etmeye kolayca ikna edilebilecek bir sarhoşluk seviyesindeyim. Bu, yazı tura oynamak gibi.

Ancak banyoda yirmi dakika kaldıktan sonra Livi Teyzem kararı benim yerime veriyor. Yağmurluğumun düğmelerini ilikliyor, çantamı ve Dr. Snuggles anahtarlığına takılı anahtarlarımı buluyor ve Dax'tan beni eve sağ salım götüreceğine dair iki kez söz alıyor.

Ve Dax sözünü tutuyor.

Beni dairemin kapısına kadar götürüyor ve ben anahtarları kilide sokmaya uğraşıp kapıyı açana kadar sabırla bekliyor.

Kapı açılınca alarm ötmeye başlıyor. İkimiz de şifreyi doğru tuşlama ihtimalimin sıfır olduğunu ve alarm şirketinin arama yapacağını biliyoruz. Dax beni nazikçe kenara itip Dr. Snuggles'ın doğum günü olan şifremi giriyor, ardından kapı eşiğinde durup sendeleyerek oturma odama gitmemi, kendimi kanepeye bırakmamı, minderlerin üstüne biraz sertçe inmemi ve akabinde zıplayıp yere düşmemi izliyor.

Lanet olsun, halımı çok seviyorum. Akıl almaz derecede

pahalı Crate&Barel ürünü ama kadifeden yapılmış gibi bir his veriyor. Kollarımı ve bacaklarımı yumuşak kumaşın üstünde gezdirirken Dax tepeme gelip ellerini uzatıyor.

“Hadi Gems. Sızmadan önce biraz daha su içmen gerek.” Onun beni ayağa kaldırıp açık konsept mutfağıma götürmesine izin veriyorum. Beyaz mermer tezgâh gömme ışıkların altında parlıyor.

Dairemi de çok seviyorum. Büyük değil ama güzel. Açık gri geniş parke zemini beton duvarlar tamamlıyor. Neredeyse tamamı cam olan kuzey cephesi, Hamilton limanının kesintisiz manzarasını sunuyor. Sarmal demir basamaklarla çıkılan çatı katında alçak iki kişilik yatak ve gömme olmayan dolap var ki pislik Stuart’ın tüm eşyalarını aldığı göz önünde bulundurulursa artık daha geniş bir yerim olacak.

Stuart’la birlikte yaşamayı hiç düşünmedik. Her hafta sonu bende kalmasına rağmen Toronto’da bulunan bankadaki işine her gün bir saat gidip gelmeyi asla istemedi. Diğer yandan ben de teyzemden ve ablamdan uzak olmak istemiyordum. Geriye dönüp bakıldığında aslında bunlar tehlike işaretleriydi. Sanki içten içe bir yerde sonun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ve bu yüzden yedek bir plana ihtiyacım vardı. Her şey kötüye gitse bile iyi olacağıma dair bir güvenceye.

“Al, iç hadi.” Dax bana bir bardak soğuk su veriyor. “Sabah kendini daha iyi hissettirecek.”

Önce küçük bir yudum alıyor ardından lıkır lıkır içiyorum. “Margarita kötü bir fikirdi. Yarın neredeyse arka arkaya on saat sürecek toplantılarım var.”

Dax dolaptan bir bardak alıp kendine su dolduruyor. “Pekâlâ, hasta olduğunu söyleyip benimle takılabilirsin. Uber Eat’den kahvaltı siparişi verir ve tüm gün Netflix izleriz.”

Yapmak istediğim tam olarak bu ama yapamam. Kanada'nın en büyük eczane zincirinde saç ve vücut ürünleri satın almak olan işim son derecede acımasız, hayatımın büyük bir bölümünü Kanadalıların gelecek bahar lavanta mı yoksa deniz meltemi mi kokmak isteyeceklerini düşünerek geçirmem gerekiyor.

“Üçüncü çeyreği iyi tamamlamam gerek. Finans bölümünden Marley gelecek ay doğum iznine çıkacak ve eğer onun işini almak istiyorsam onlara bu işte ne kadar iyi olabileceğimi hatırlatmam gerek.”

“Marley'in işinin daha kötü olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Kesinlikle öyle. Finans ruhsuz insanlara göre sıkıcı bir iş. “Maaşı iyi. Ve ben iyi maaşı severim.” Bankada biraz fazla birikimin getireceği rahatlıktan bahsetmiyorum bile.

Dax boşalan bardağımı alıyor, buzdolabını açıp filtreli Brita sürahimi çıkarıyor. Kapatırken kapıya asılı İngiliz bulldog köpek yavrusunun ilan çıktısına bakıyor. “Bu kim?”

Resmi tutan mıknatısı çıkarıp kâğıdı elime alıyorum. “Bu Buster.”

Dax merakla kaşlarını kaldırıyor.

“Stuart ve ben bir köpek yavrusu almayı konuşuyorduk. Ben ona Justin ya da Bradley gibi insan ismi vermek istedim ama Stuart bunun saçma olduğunu söyledi. Böylece Buster'da karar kıldık.”

Üzüntü geri dönüyor. Stuart'ın mı yoksa köpeğin mi yasını tuttuğumu anlayamayacak kadar sarhoşum. Her iki durumda da içime biriken his göğsümü sıkıştırıyor. Çatlak bir akvaryum gibiyim. Narin cam, suyun basıncına direniyor ama çatlak büyüdükçe her an patlama tehlikesi yaşıyor.

Başımı geriye yatırıp suyu bir dikişte içiyorum. İçimdeki

duyguları yıkayıp atması için son bir çaba. Son yudumu da içtikten sonra boş bardağı tezgâhın üstüne çarpıyorum. Ama camın mermere vurmasıyla çıkacak çın sesi yerine bir çıtırtı duyuyoruz.

“İyy!” Boş bardağı kaldırıyorum, altında çeyreklik büyüklüğünde koyu bir leke var. “Bu da ne böyle?”

Dax bardağı elimden alıp inceliyor. “Küçük bir örümceğe benziyor.” Rulodan bir parça kâğıt havlu koparıp lekeyi sildikten sonra bardağı bana geri veriyor. “Sorun ne?”

Vicdan azabı dalga dalga yayılırken göğsüm tıkanıyor, gözlerim yaşlarla doluyor. İçimdeki akvaryum parçalanıyor.

“Onu öldürdüm,” diyorum hıçkırarak. “Öldürdüm. O sadece buradan geçiyor, kendi işine bakıyordu ve ben onun canını aldım.”

“O sadece bir örümcekti, Gems.”

Anlamıyor. O örümcek yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece takılıyordu, bir tüylü bacağı diğerinin önüne koymaya çalışıyordu ama hayatı bir anda mahvoldu. “Evet ama muhtemelen bir karısı vardı.” Aklıma daha korkunç bir düşünce geliyor. “Aman Tanrım, acaba küçük bebek örümcekleri var mıydı?”

Dax bardağı yine elimden alıyor. “Gems, bana kalırsa sen oldukça sarhoşsun.”

“Biliyorum.” Çıplak bacaklarıma bakıyorum. “Pantolonum nerede?”

Dax omzumdan tutup beni basamaklara doğru çeviriyor. “Livi’de bıraktın. Giydirmeyi denedik ama sen bundan böyle asla pantolon giymek istemediğin konusunda ısrar ettin.”

Hatırlıyorum. “Ah evet, doğru, pantolonlar berbat.”

Basamakları yalpalayarak çıkarken Dax belimden tu-

tuyor. Ona baktığımda pantolonsuz popoma bakmamak için elinden geleni yaparak başını yana çevirdiğini görüp gülümsüyorum. Odama geldiğimizde yatağa atlayıp yan dönüyorum. Bana baktığını fark ediyorum.

“Sen de pantolonunu çıkarmalısın, akıma katıl Dax.” Ne demek istediğini göstermek için çıplak bacaklarımı sallıyorum.

Merdivenin yanında duran Dax huzursuz görünüyor. “Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Dirseklerimin üstüne kalkana kadar kıpırdanıyorum. “O da nedenmiş?”

“Çünkü...” Tereddüt ediyor. “Sadece değil.”

Sırtımın üstüne devriliyorum. “Keyfin bilir, ben de pantolonsuz partimi tek kişilik yaparım.”

En doğru tarifi susuz, sırtüstü yüzüş olabilecek bir hareket yaparken kelimeler tekilaların arasından geçip içime sızıyor.

Aman tanrım...

Aman tanrım...

“Aman tanrım.”

Başımı Dax’e doğru çeviriyorum. “Yalnız öleceğim değil mi?”

Gelip yatağın ayak ucuna oturuyor. “Sen neden bahsediyorsun?”

Stuart ile ayrılmam bir işaret.

“Hayatımın geri kalanında tek kişilik pantolonsuz partiler yapacağım.”

Gözyaşları geri dönüyor. Yanaklarımdan yuvarlanırlarken bir ömür boyu küçük dolaplarım olacağını ve tek kişilik hazır yemekler yiyeceğimi hayal ediyorum.

“Ya benim için doğru kişi Stuart’sa? Düzgün bir ilişki için tek şansımdı ve bunu mahvettim! Sanki zirveye ulaştım ve şimdi her şey aşağı yuvarlanıyor.”

Dax başparmağını uzatıp yanağımdaki bir damlayı kuruyor. “Stuart doğru kişi değildi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum.” Sesi kendinden emin. Güven verici. “Stuart o adam değildi.”

“Bunu en iyi arkadaşım olduğun için söylüyorsun.”

“Hayır.” Bana çözemediğim bir şekilde bakıyor. “En iyi arkadaşın olduğun için bunu söylememeliyim.”

Aramızda tuhaf bir şey var. Sanki görünmez bir gerilim, tuhaf, bal gibi yoğun. Düşünmemi zorlaştırıyor. Bu yüzden bunu normal kabul edip Stuart nazikçe artık bana âşık olmadığını söylediğinde içimde kabaran o büyük acıya teslim oluyorum. Gözyaşlarım artıyor. Filmlerdeki sevimli hıçkırıklar yok olup yerini rimelle kaplı siyah damlalara bırakıyor.

“Hey, hey, hey. Ağlama.” Dax başparmağıyla düşen bir damlayı yakalayıp siliyor.

“Burada elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama tekila beni gerçekten, gerçekten çok üzdü. Bana bir fıkra falan anlatır mısın?”

Dax bir süre düşünüyor. “Hikâyeye ne dersin? İlk tanıştığımız geceyle ilgili.”

Ona, tanıştığımız gecenin Stuart’la tanıştığım aynı gece olduğunu hatırlatmak üzereyim. Şu an tam olarak düşünmemem gereken kişi. Ama Dax poposunu yatağa sığdırmak için yer açana kadar beni kalçasıyla ittiriyor ve ben ona durmasını söyleyemeden anlatmaya başlıyor.

“Oldukça berbat bir gün geçirmiştım. Hâlâ annemin bodrumunda yaşıyordum ve annem kuzeye taşınmak istediğini ama yetişkin oğlunun hâlâ onunla oturuyor olmasının hayat tarzını kısıtladığını açıkça belli ediyordu. Mali açıdan kendi ayaklarımın üstünde durabilmek için işime

yatırım yapacak birini arıyordum. Üstelik hiç de hoşlanmadığım bir adamın partisine sürüklenmişim. Perişan hâldeydim. Bardaki şu kızı gördüğümde eve dönmek üzereydim ama bir şekilde onunla konuşursam hayatımın değişeceğini anlamıştım.

“Bu yüzden,” diye devam ediyor. “Onunla konuştum. Hayatta tanıdığım en komik insanlardan biri olduğu ortaya çıktı.”

“Benden *bahsediyorsun*, değil mi?”

Boştaki yastıklardan birini alıp bana vuruyor. “Evet. Senden bahsediyorum. Bende iyi bir izlenim bıraktın.”

Yorumunu takip eden bir saniyelik sessizlik ikiye uzayınca beni boşluğu doldurmaya itiyor.

“Sonra arkadaş olduk ve sen hata yaptığını mı anladın?”

Sanki bir şey diyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra durup alnıma yapışan bir tutamı çekip kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Seninle geçen dört yılın ardından şunu söyleyebilirim ki Gems, senin özel biri olduğuna dair en ufak şüphem yok. Herhangi bir kusurun varsa da ben bulamadım.”

Dax boşa iltifat etmez. Aksine, sevgi dili zararsız şakalardan ibarettir. Dolayısıyla bu hikâye, şu anda farklı hissettiriyor. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim.” Uzanıp çenesini okşuyorum. “Bu sakalların ardında yumuşacık bir kalp olduğu kimin aklına gelirdi?”

Elimi tutup sıkıyor. “Evet, pekâlâ, sabah bunların yarısını hatırlamayacağını umuyorum.”

Parmakları kıpırdayıp elimi kavırıyor. Sıcak, güçlü. Aklımlı anlık düşüncelerle dolduruyorlar. Derin düşüncelere sadece yalnız gecelerde ya da çok fazla tekila içildikten sonra izin var. Ne çıkacağını merak ederek ağzımı açıyorum ve

kahkaha olduğunu görünce biraz şaşırıyorum. Histerik kahkahalar midemi ağrıtıyor, sonunda dizlerimi göğsüme çekip kendimi derin nefes almaya zorluyorum.

“Sanırım bu gitme zamanımın geldiğini gösteriyor.” Dax ayağa kalkıyor ama o gidemeden elini yakalıyorum.

“Önce beni yatırır mısın?”

Bir an için duruyor ama sonra örtüyü köşesinden tutup kaldırıyor, benim sürünerek altına girip üstüme çekmemi bekliyor.

“Peki ya sarılır mısın?” Kollarımı açıyorum. Yine tereddüt ediyor ama sonra eğilip kollarımı ona dolamama izin veriyor.

Kokusunu içime çekiyorum. “Hep güzel kokuyorsun. Baharatlı bir sabun gibi.”

Geri çekilmeye çalışıyor ama sarhoş olmama rağmen tutuşum kuvvetli.

“Ah... teşekkür ederim.”

“Seni seviyorum, Dax,” diye fısıldıyorum kulağına.

“Sanırım konuşan Jose Cuervo.”

Gözlerine bakabilmek için onu bırakıyorum. “Hayır, bu doğru. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Tanıdığım en iyi adamsın. Ve hep en iyi olacaksın.”

“Burada çok fazla en iyi var.”

Öyle. Ve her birinde ciddiym. “Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

“Hamilton sokaklarında pantolonsuz daha çok vakit geçirirdin.”

“Aramızdaki şeyi berbat etmemiş olmamız iyi, değil mi?” diye soruyorum bir kez daha Kiersten’in bu öğleden sonra söylediklerini düşünerek.

Alnı kırışıyor. “Bu da ne demek?”

“Seks diyorum. Hiç yapmamış olmamız iyi.”

Bana bakmadan önce bir süre gözlerini kaçırıyor. “Bunun hakkında çok mu düşündün?”

Hayır. Ya da belki? Yani evet. Söylemeye çalıştığım düşünmedim *değil*. Ama kalbimin ta derinliklerinde kesin bildiğim şey onun hayatımda olmadığı bir dünyada yaşamak istemediğim.

“Sen benim en iyi arkadaşımsın. Eğer seks yapmış olsaydık her şey değişirdi. Bunu istemiyorum.” Eline uzanıyorum ama çekiyor.

“Haklısın, değişirdi.” Tekrar sarılmak için kollarımı uzatıyorum ama Dax ayağa kalkıyor sonra birden basamaklara doğru yürüyor. Işığı kapatırken ona sesleniyorum. “İyi geceler Daxon McGuire.”

Eli tırabzanda bana dönüyor, sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyor.

“Keşke...” Cümlesini bitirmiyor.

“Keşke ne?” Aniden ne söyleyeceğini duymak ihtiyacı hissediyorum.

Kaşlarını çatıp başını öne eğiyor. “Boş ver. İyi geceler, Gems.”

Onun merdivenlerden indiğini duyuyorum. *Pat, pat, pat* sesiyle giderek uzaklaşıyor. Bir saniye sonra gitmiş olacak, paniğe kapılıyorum.

“Bekle!”

Ayağa kalkıp ışığı yakıyorum, merdivenlerden aşağı baktığımda Dax’ın en alt basamağa vardığını görüyorum. “Gitme!”

“Geç oldu, Gems. İkimizin de uyuması gerek.”

“Daha gidemezsin.” Gidemez. Çünkü Stuart. Çünkü son sözlerini bitirmedi. Çünkü...

“Başka bir şeye mi ihtiyacın var?” diye soruyor.

Bir bahane. Kalması için bir neden.

“Büyüyü daha bitirmedik.”

Basamakları sahip olduğumu bilmediğim bir zarafetle iniyorum.

“Daha önce durdurduğumu biliyorum ama gerçekten tamamlamamız gerektiğini düşünüyorum. Yarın yeni bir sayfa açmalıyım, değil mi?”

Gözleri kapıya gidiyor ama başını sallıyor. “İstediğin buysa.”

Doğum günü mumum yok. Yünüm, hatta tavuğum bile yok. “Acaba kaldığımız yerden mi devam etmeliyiz?”

Nerede kaldığımızı söylemeye gerek yok.

Dax başını sallıyor, ben gözlerimi sımsıkı kaparken bana doğru bir adım atıyor.

Bu kötü bir fikir. Bu berbat bir fikir. Bu şimdiye kadar ki en kötü fikrim... Dax’in dudakları dudaklarımda.

Basit bir öpücük. Dil yok ve orada sadece birkaç saniye duruyor ama hiç de beklediğim gibi değil. Dudakları kadife gibi yumuşak, benim dudaklarıma değdiklerinde nane kokusu alıyorum ve unuttuğumu bilmediğim bir şeyi hatırladığıma dair garip bir hisse kapılıyorum.

“Kalbin nasıl?” diye fısıldıyor, çenem hâlâ avuçlarının arasında.

Bilmiyorum. Sanırım yorgun. Sarhoş. Her şeyin değişeceğinden endişeli.

“Hâlâ kırık sanırım.”

Dax hiçbir şey söylemiyor. Gözlerim kapalı olmasına rağmen hâlâ yakınımda olduğunu hissedebiliyorum. Hayatımın son dört yılında dayanak noktası olan güvenilir ve tutarlı varlığını.

“Gidip biraz dinlen. Seni sabah arayacağım.”

Onun uzaklaştığını hissediyorum. Nihayet gözlerimi aç-

tıgımda Dax'in çoktan odanın diğ er ucundaki kapıya ulaştıgını görüyorum.

Mutfakta durup yarın sabah uyandıgımda pişman olup olmayacağımı merak ediyorum.

Bölüm 4

GÖZLERİMİ AÇMADAN BİLE bir şeylerin yanlış olduğunun farkındayım.

Bunun nedeni şakaklarımdaki zonklama ya da hareket ettiğimde midemdeki çalkalanma değil. Kendi yatağымda olmadığım gerçeğini bana hatırlatan şey koku: AXE vücut spreyi ve domuz pastırması.

Tek gözümü aralıyorum, ardından diğerini de açıyorum. Güneş büyük bir pencereden içeri girip bilinçli olarak az eşyayla döşenmiş gibi görünen bir odayı aydınlatıyor. Çıplak kığım, bu dokuyu elde etmek için en az bin Mısır ipliği kullanılması gerektiğini tahmin ettiğim yumuşacık pamuklu çarşafı kaplı büyük bir yatağın ortasında. Yağmur yağıyor. Hayır, biri düş alıyor.

Midemdeki ekşimeye rağmen başımı sesin geldiği yöne çevirmeyi başarıyorum. Su sesi kapalı bir kapının arkasından geliyor. Büyük ihtimalle bir banyo. Bunu, kapanan bir duş musluğunun belirgin sesini duyduğum an anlıyorum. Ardından çalışan tüm beyin hücrelerimle duşakabin kapısının açılıp kapanma sesini fark ediyorum. Bir havlu vücuda kuvvetle sürtünüyor. Ardından kilit açılıyor, kapı kolu dönüyor. *Ah lanet olsun.*

Adam dandik bir durum komedisinin fantezi sahnesiy-miş gibi, bir buhar bulutunun içinden çıkıyor ve Tanrı şahidim onu daha önce hiç görmedim.

“Ah, hey, güzel. Uyanmışsın.” Hâlâ ıslak olan siyah saçlarını tembel bir tavırla kurulaması beni yatağında gördüğüne şaşırmadığını belli ediyor.

Bu kesinlikle benim yatağım olmadığından onun yatağı olduğunu varsayıyorum.

Dün gece ne oldu?

Yatağıma yattığımı hayal meyal hatırlıyorum. Sonra sendeleyerek merdivenlerden indim. Ardından Dax’i öptüm. Sonrası yok.

Yüce İsa, Dax’i öptüm.

Bu anıyı incelemem lazım. Güvenli bir yerde. Bu el bombasının arkadaşlığımız üstündeki etkisini gerçekten değerlendirebileceğim bir zamanda. Şimdi daha acil sorunlarım var. Mesela bu adam Dax değil ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Etrafıma bir kez daha bakıyorum. Pencereden şehir görünüyor. Sabahın erken saatleri, güneş ufuktan yükseliyor ve evet, yatağın ucunda yarı çıplak bir adam var.

Sen ne yaptın Gemma?

En iyi tahminim şu: Dışarı çıkıp bir bara gitmiş ve bir yabancıyla eve dönmüş olmalıyım.

“Kahvaltı hazırlıyorum,” diyor yabancı. “Pastırma sevmediğini biliyorum ama normalde gece burada kalmadığından hazırlıklı değildim.”

Bu adamın beni açıkça tek gecelik ilişkilerinden biriyle karıştırmasından rahatsız olurdum tabii, eğer hâlâ dün gece neler olduğunu çözmeye çalışıyor olmasaydım.

Ve en yakın çıkışı arıyor olmasaydım.

Ve de pantolonumu.

Çıldırarak üzereyim.

“Sorun yok,” diyorum sanki her şey yolundaymış gibi. “Aç değilim.” Kafam çok karışık ve ne yapacağımı düşünüyorum.

Yabancıml saçlarını kurulamak için kullandığı havluyu yatağın üstüne atıyor, şifonyerin çekmecelerini açıp kapıyor, kırmızı baksır ve bir çift siyah çorap çıkarıyor.

Başım zonkluyor. Dilim, ağzımın içinde ucuz kadife gibi hissettiriyor. Aslında paniklelemeye devam etmem, kaçışımı planlamam ya da daha mantıklı bir şeyler yapmam gerekirken Azgın Gemma kontrolü ele geçiriyor ve durup adamı izliyorum.

Neyse ki dün geceki sarhoş hâlime rağmen iyi bir parça seçmişim.

Vücudu kaslı ama abartı değil. Harika kollar. Harika bir karın. Belindeki beyaz havlunun duruşuna bakılırsa harika bir popo.

“İşten önce bir şeyler yapmak ister misin?” Bakışımı yakalayınca sırtıyor.

Cevap verme fırsatı bulamadan havlusunu atıyor.

Ve *oh! Ooooooh...* bakışlarım aşağı kayıyor. Yarı sert durumda olmasına rağmen yine de etkileyici.

Bakışlarımı davet gibi kabul ederek yatağa doğru geliyor.

“Yapamam.” Şaşırtıcı bir çeviklikle yataktan fırlarken üstümü örtmek için acınası bir çabayla minik el havlusunu kapıyorum. “Ben... ehm... bu sabah büyük bir toplantım var ve gerçekten gitmem gerek.” Bu tamamen yalan değil ama şu an ki dertlerimin en küçüğü bu.

“Emin misin? İster inan ister inanma çok hızlı olabilirim.”

Odanın içinde delirmiş gibi dolanıp giysilerimi arıyorum ve onları bir sandalyenin üstünde düzgünce katlanmış hâl-

de buluyorum. “Çok eminim.” En sevdiğim kotumu ve üç ay önce kaybolduğuna yemin edebileceğim kazağımı giyiyorum. Külotumu hiçbir yerde bulamıyorum ama buradan bir an önce çıkabilmek için bunu ikinci zayıt olarak kabul etmeye hazırım. Pantolonumu iliklemeyle devam ederek kapıya doğru yürüyorum ama eşige vardığımda panik bir parça mantığın devreye girmesine yetecek kadar azalıyor.

“Peki dün gece... korunduk mu?”

Toplantıda kullandığım sesimi kullanıyorum çünkü her ne kadar utanç içinde olsam da sağlığım tehlikede.

Kaşlarım çatıyor. “Ah... sevişmedik. Buraya geldiğinde çok sarhoştun ve sadece sarılmak istedin.”

Kısa bir an için rahatlıyorum. “Ama çıplak uyandım!”

Yabancıml omuz silkiyor. “Çarşafıma karşı bir ilgin var. Bana binlerce minik melek tenini öpüyormuş gibi hissettirdiğini söyledin. Oraya gittin. Soyundun, yatağıma atladın ve sızana kadar kar meleği gibi görünen şeyler yaptın. Aslında çok tatlıydı.”

Bir kez daha içimi yepyeni bir tür utanç duygusu kaplıyor çünkü az önce Sarhoş Gemma’yı o kadar mükemmel bir açıklıkla tarif etti ki işlerin nasıl olduğunu gözümde canlandırabiliyorum.

“Tamam, peki o zaman.” Söyleyecek söz bulamıyorum. Ben tek gecelik ilişki yaşayan bir kız değilim, hiç de olmadım. Onlara karşı bir şeyim olduğundan değil. Sadece olası sonuçlardan ürküyorum. Hamilelik. Cinsel yolla bulaşan hastalık. Ertesi sabah birbirini görmezden gelme. Bundan bahsetmişken...

“Evet, şey... burada uyumama izin verdiğin için teşekkürler. Ve çok güzel penisin var ama gerçekten gitmem gerek.”

Ona cevap verme fırsatı vermiyorum. Çantamı alıp koridordan daire kapısına doğru hızla yürüyorum. Asansöre

varmak üzereyken kotumun düğmelerini iliklemeyi bitiriyorum. Ancak L'ye bastığım anda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Asansörle aşağı iniyorum, lobide ilerleyip parlak sabah güneşine çıkıyorum. Nerede olduğumu anlamam tam bir dakika sürüyor. Hemen karşımda Ontario Gölü'nün parlayan mavi dalgaları marinaya bağlı çok sayıda yelkenliyi hafifçe sallıyor. Körfezin diğer tarafındaki dairemin balkonunu bile görebiliyorum.

Zihnimi açmak için zamana ve temiz sabah havasına ihtiyacım olduğunu düşünerek eve yürümeye karar veriyorum. Çantam ritmik bir şekilde bacağıma çarparken dün gece ne olduğuna dair daha fazla şey hatırlamak için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Duş almaya ihtiyacım var. Ve biraz da Hindistan cevizi suyuna. Ve Livi Teyze'nin bir şekilde kötü seçimleri silme konusunda sihirli bir yeteneği varmış gibi hissettiren nane esanslı yağına.

Binanın kapısına vardığımda biraz rahatladığımı hissediyorum ancak anahtarlarımı ararken Sarhoş Gemma'nın dün gece rastgele bir adamla takılmaktan fazlasını yaptığını fark ediyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Elimdeki anahtarlar bana ait değil. Bir dakika, Dr. Snuggles anahtarlığı benim ama bina kapısıyla dairemin anahtarı kayıp ve onların yerine daha önce hiç görmediğim iki metal anahtar takılı.

Bu nasıl olabilir? Bunun mantıklı bir açıklaması yok. Belli ki Sarhoş Gemma dün gece pek çok aptalca şey yapmış. Eğer içki içmeyi kesmek için bir nedene ihtiyacım varsa bundan iyisini bulamam.

Diyafona basıp diğer taraftan gelen cızırtılı, "Nasıl yar-

dım edebilirim, hanımefendi?” diyen sesi duyana kadar bekliyorum.

“Selam Hammond,” diyorum. “Ben Gemma Wilde. Bu sabah anahtar konusunda sıkıntı yaşıyorum. Beni içeri alır mısın?” Otomatige basılıyor, kapıyı itip açıyorum ama lobiye girdiği anda masanın arkasındaki kişinin apartman görevlisi Hammond olmadığını görüyorum. Bu, telefonundan Leafs’in maçlarını izlerken yakaladığı için Stuart’ın apartman yönetimine şikâyet edip bir yıl önce kovdurduğu Eddie.

“Özür dilerim hanımefendi adınızı duyamadım. Kimi ziyarete gelmiştiniz?”

Burada çalışmayı bırakalı bir yıl olduğunu biliyorum ama Eddie ve ben arkadaşlık. Sürekli hava durumundan ya da bir önceki geceki maçlardan bahsederdik. Komşularım hakkındaki tüm dedikoduları anlatır ve ben de her pişirdiğimde ona granola ayırırdım. Bu kadar çabuk unutulmuş olmak beni biraz incitiyor.

“Ziyarete gelmedim,” diye düzeltiyorum. “Benim, Gemma Wilde. 804 numara. Anahtarları karıştırmışım ve... şey... yanımda değiller. Sen beni içeri sokabilir misin?”

Eddie süt beyaz kollarını göğsünde birleştirip siyah ofis sandalyesinde arkasına o kadar çok yaslanıyor ki geriye takla atarak düşmesinden endişeleniyorum. “Dinleyin bayan, ikimiz de sizin 804’te yaşamadığınızı biliyoruz. Ne sattığınızı bilmiyorum ama burada oturanların istemediğini söyleyebilirim.”

Stuart bu adamı kovdurduğu için daha az üzölmeye başlıyorum. “Bak, Eddie. Uzun süredir buralarda olmadığını biliyorum, sen yokken birkaç yeni kiracı taşınmış olabilir ama ben 804 numaranın sahibiyim ve bunu kanıtlayabilirim.”

Cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıp ona doğru öyle coşkulu bir tavırla uzatıyorum ki yanı sıra bir de *ha* demek çok da yersiz kaçmazmış gibi geliyor. Eddie gözlerini kısıp bir süre baktıktan sonra eli belinde takılı cep telefonuna uzanıyor.

“Sabahın bu saatinde polis çağırmak istemiyorum bu yüzden sizden son kez nazikçe gitmenizi isteyeceğim.”

Vücudumu ateş basıyor, çenemi sıkıttığımın ve son keçimi de kaçırmama ramak kaldığının farkına varıyorum. Ona durmayıp polis çağırmasını söylemek üzereyim ama cüzdanımı açıp ehliyetimi geri koyarken gözüm adımın altında yazılı adrese ilişiyor.

Bu da ne şimdi? Bu binada yaşadığım yazmıyor. Hamilton’da bir adres ama bilmediğim bir sokak. *Neler oluyor? Kimlik dolandırıcılığı kurbanı mı oldum?* Mr. Big’in* yatağında tanrı bilir ne kadar süre baygın yattım. *Bunu o yapmış olabilir mi?* Tamamen farklı bir adresle yepyeni bir ehliyet oluşturmak, kimlik hırsızlığı için pek karmâşık ve gereksiz bir şeymiş gibi geliyor ama ben nereden bilebilirim ki?

Ansızın Stuart’ı arama ihtiyacı duyuyorum. Becerikli, mantıklı, her durumda ne yapılacağına bilen Stuart’ı.

Ama yapamam.

Biz ayrıldık.

Üzerine kırmızı şarap fırlattım. İlişkiye kalıcı bir ara verildi.

Hem bunu yapmak istesem bile Stuart’ı aramak tahminimden de zor olabilir çünkü telefonumu çantamdan çıkardığımda daha ilk bakışta elimdeki yeni sayılan iPhone’um olmadığını görüyorum. Işıltılı, beyaz ve bir Samsung. En önemlisiyse benim değil.

Telefonum nerede ve elimdeki kime ait? Yanlış çantayı mı aldım?

* *Sex and The City* dizisindeki bir karakter. (ç.n.)

Omzumdaki çanta Matt & Nat'ten alınmış, siyah, düz bir çanta. Kesinlikle rahatlıkla karıştırılabilir. Ancak bunun geçen Noel Kiersten'in bana aldığı çanta olduğunu biliyorum çünkü içine kapağı iyi kapanmamış bir ojeyi attığımda oluşan küçük mor leke hâlâ orada. Ama içinde aldığımı hatırlamadığım bir el kremi şişesi ve bir de daha önce hiç görmediğim küpeler var. Benim ama benim değil. Üç derin nefes alıyorum. Çünkü şu an için uygulayabileceği tek başa çıkma yöntemi bu. Sızmış Gemma'ya şüpheli tercihleri için çok kızgın olmama rağmen oksijen ahmındaki artış odaklanmamı sağlıyor.

Plan B'ye geçiyorum

Dax.

Dün gece dudaklarımızı birbirine kilitlemiş olabiliriz. Ama ben sarhoştum ve o Dax, eğer ben hiçbir şey olmamış gibi yaparsam o da yapar.

Teyzemin kitapçısının yaklaşık bir buçuk blok kuzeyindeki James Caddesi'nde bir spor ayakkabı mağazası olan All the Other Kicks'in sahibi. Salı günleri saat ona kadar açmaz ama genellikle saat sekiz buçuk civarı gelir ve etrafta takılır ve Dax yalnızken ne yapıyorsa onu yapar.

Kendi adresinden emin bir kadının tazelenmiş özgüveniyle Eddie'ye bakıyorum. "Halletmem gereken bazı şeyler var ama geri döneceğim."

Pek de ikna olmamış bir ifadeyle *mmm-humm* diye mırıldanırken ben başım dik bir şekilde binadan çıkıyorum, dün gece topuklu tercih etmediğime şükrederek James Caddesi'ne doğru yürümeye başlıyorum.

Hamilton şehir merkezi son birkaç yılda aşırı bir dönüşüm geçirdi. Toronto'lu hipsterlar batıya doğru giderken –şehirdeki yüksek fiyatlar nedeniyle– rehin dükkânları ve

bankalar yerini el yapımı peynir butikleri ve yasal marihuana dükkânlarına bıraktı.

Her ne kadar hipsterlara yakın olsa da Dax, Hammer'da doğup büyümüş. Gençliğinde hafta sonlarını salı günleri iki Kanada dolarına bir film izlenebilen Jacscon Square sinemasının dışında geçirmiş. Popüler olmadan çok önce James Caddesi'nde takılır, kız kardeşinin ikinci el, marka spor ayakkabısını Dollarama mağazasından aldığı keçeli kalemlerle boyayıp bir gün kendi özel ayakkabı mağazasını açmayı hayal edermiş.

"Hey Dax. Benim." Dükkânın arka kapısına vururken aynı anda sesleniyorum. Cevap vermeyince kapı kolunu yokluyorum ve şansına kilitli olmadığını görüyorum. Dax'in yedek anahtarı çok gerçekçi görünen bir taşın içinde oluyor ve genellikle onu bulmam yirmi dakikamı alıyor.

"Dax," diye sesleniyorum tekrardan eşikten geçerken. "Benim Gemma. Katil değil. Ya da hayalet."

Daxon'ın mekânına daha önce yüzlerce kez girdim. Ama Dax binanın hayaletli olduğuna o kadar inanıyor ki sessiz olup ya da yer döşemelerinde ürkütücü bir gıcırta çıkarıp onu korkutmak istemiyorum.

Sabah güneşinin aydınlattığı dükkânın ön tarafına doğru yürüyorum ve Dax'in yakında geleceğini bilerek tezgâhın arkasına geçip oturuyorum.

İçerisi dar ve uzun. Tıpkı Dax gibi eski ve yeninin çılginca harmanlandığı bir yer. Yarısi beyaz lambri ve yarısi kırmızı tuğlalardan oluşan karşı duvarda dizili ahşap kaideli rafların her birinde Dax'in özel tasarım spor ayakkabıları var. Bu onun sanatı. Onun ruhu. Dax'tan küçük parçaları ortalama üç yüz Kanada dolarına evinize götürebilirsiniz.

Ya güneş yüzünden ya da nihayet güvenli bir yerde oturabildiğimden kanımdaki adrenalin seviyesi azalıyor ve geride akşamdan kalma hâli kalıyor. Başım bir tekno şarkısı gibi gümlüyor ve bu da hâlâ bulanık midemin hiç hoşuna gitmi-

yor. Kusma ihtimalim yüzde otuz. Başımı tezgâha dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Birkaç dakikalığına içim mi geçti yoksa bayıldım mı bilmiyorum ama aniden odada birinin varlığına dair net bir hisle kendime geliyorum.

“Umarım sen gelmişsindir, Daxon. Aksi hâlde sana bu yerin hayaletli olmasıyla ilgili yaptığım tüm azarlamaları geri almak zorunda kalacağım.” Gözlerimi açmamak, başımı kaldırmamak için akşamdan kalma olmamı bahane etsem de gerçekte bir hayalet görme riskine girmek istemiyorum.

Eğer Dax oradaysa bile hiçbir şey söylemiyor. Ancak döşemeler gıcırıyor ve başımı kaldırıldığımda orada duran her kim ya da neyse gittiğini anlıyorum.

Pekâlâ, hayır. Şu an paranormal olaylarla uğraşacak havada değilim. Çözmem gereken daha büyük sorunlarım var. Yere düşen çantama uzanıyorum, ayağa kalkarken gözüme bir gölge iliştiriyor.

Arkamı dönüyorum. Damarlarıma bu sabah ikinci kez adrenalin hücum ediyor.

Dax ofisinin kapısında duruyor, elinde dövüşmeye hazır mış gibi sımsıkı tuttuğu bir ayakkabı çekeceği var.

Karşımda kanlı canlı en yakın arkadaşımı görünce gergin vücudum gevşiyor. “Sakin ol, drama kraliçesi. Silahını indir.”

Ama indirmiyor.

Gözleri üstümde ve bakışları alışılmadık biçimde soğuk. “Dükkânımda ne yapıyorsun?”

Bölüm 5

“TAMAM, SANA DA günaydın,” diyerek çıkışıyorum. “Bu düşmanca karşılama da neyin nesi? Komşuların yine bütün gece EDM mi dinledi?”

Dax’e bakıyorum, gözlerinin altında gerçekten de koyu halkalar var.

Cevap vermiyor. Bakıyor. Haklı. Sah günü sabah saat daha dokuz. Normalde tezgâhının arkasında dolanmam, işte olurum. Beklenmedik ziyaretimle şaşırmasını, kafasının karışmasını tuhaf bulmuyorum.

“Bir kriz yaşıyorum,” diye açıklıyorum. “Birinin bana halüsinasyon görmediğimi söylemesi gerek.”

Dax silah kuşanmış kolunu yavaşça da olsa indiriyor. “Yardıma mı ihtiyacın var?”

“Evet. Bu yüzden buradayım. Sanırım garip bir komp-
lonun ortasındayım. Birileri kimliğimi çalmaya çalışıyor.”

İtirafım kalbimi hızlandırıyor. Bütün sabah tuhaftı. Vücudumun gergin olduğunu hissediyorum ve bunun nedeninin sadece Livi’nin margaritalarının ertesi sabahki etkileri olmadığından şüphelenmeye başlıyorum.

Dax bana doğru yürüyüp ayakkabı çekeceğini aramızdaki tezgâha bırakıyor. “Yaralandın mı?”

Sorusunu düşünüyorum. “Fiziksel olarak hayır. Duygusal olarak... *yaralanma* kelimesini kullanır mıydım bilmiyorum daha çok aklım karışmış gibi hissediyorum.” Paniklemiş. Şaşırmış.

“Hani şu uyandığında hangi gün olduğunu bilmediğin, her şeyin daha yataktan çıktığın anda ters gitmeye başladığı günlerden birini yaşadın mı hiç?” diye soruyorum.

Bu soruyla birlikte kaşları kalkıyor ve bir dakika öncesine göre daha rahat görünüyor. “Aslında evet, oldu.”

“Tamam, ben o günlerden birini yaşıyorum. Ama işler kötü değil, sadece tuhaf. Ve birinin bana aklımı kaçırmadığımı söylemesine ihtiyacım var. Bunun kulağa aptalca bir soru gibi geldiğini biliyorum ama yine de söyle. Ben nerede yaşıyorum?”

Cevap vermesini bekliyorum. Bu sorunun sonunda açık bir, *Seni dinliyorum Dax*, var. Ama ifadesi daha önceki yarı şaşkın, yarı endişeli hâline geri dönüyor.

Sonunda ağzım açıyor. “Bu soruya nasıl doğru bir cevap vereceğimi bilmiyorum ama yardım edebilecek birini tanıyorum. St. Joe’da çalışıyor. Onunla konuşmak çok iyi geliyor bana beş dakika verirsen onu arayabilirim.”

“Jen’den mi bahsediyorsun?”

Dax sanki son derece normal olan sorum onun ucube alarımını tetiklemiş gibi bir adım geri çekiliyor. “Kız kardeşimi tanıyor musun?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. “Elbette kız kardeşini tanıyorum. Esmer, minyon. Harika bir stil anlayışına sahip. Muhteşem bacakları var. Onları her gördüğümde ben de ciddi olarak koşmaya yeniden başlamayı düşünüyorum. Ve işin komiği onunla daha geçen hafta eczanede karşılaştım. Hafta sonu ziyaretine geldiğini sandığım annenle birlikte alışveriş yapıyordu.”

“Annemi tanıyor musun?” Yine ayakkabı çekeceğine uzanıyor ama daha onu kavrayamadan çekeceği alıp fırlatıyorum.

Dax sanki gerçekten fırlattığımı doğrulamaya çalışıyor-muş gibi önce bana, sonra çekeceğe sonra yine bana bakıyor.

“Odaklan, Dax. Bu sabah senin kafan da benimki kadar karışık gibi. Daha kahve içmedin mi?” *Aklıma gelmişken ben de içmedim.* “Belki bu konuşmaya ben bir koşu gidip gelene kadar ara vermeliyiz. Küçük, çifte kavrulmuş mu? Yoksa orta boy içmelik bir sabah mı oluyor?”

Dax’ın gözleri duvardan kapıya oradan tezgâha ve bana dönüyor. “Kahve siparişimi biliyorsun.”

Bu kez gözlerimi deviriyorum. “Elbette biliyorum. En az on bin kez sipariş vermeni izledim.”

Dax belirgin bir şekilde benden uzaklaşıyor. “Dinle, neden kahveleri ben yapmıyorum? Sen burada otur, hemen geleceğim.”

Tabureyi işaret ediyor. Akşamdan kalma beynim tekrar oturma teklifini memnuniyetle karşılıyor. O cebinden telefonunu çıkarıp arkadaki depo odasına giderken ben de şakaklarıma masaj yapıyorum.

Dört yıllık arkadaşlığımız boyunca Dax bir kez olsun kahve yapmayı teklif etmedi. Kahve konusundaki felsefesi onun bir içecek değil, deneyim olduğu yönünde. Ve bu deneyimin bir parçası da kahveyi başkasının yapması. Tuhaf davranıyor. Sabahım tamamıyla garip başladığından ve iç radarım bana bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu söylediğinden tabureden kalkıp deponun dışına kadar parmak uçlarımda ilerleyip kahrolası Nancy Drew’muşum gibi kulağımı kapıya dayıyorum.

“Onunla tanışmıyorum, Jen. Gerçi tanıdık geliyor. Sanırım caddenin aşağısındaki yeni yerde çalışıyor.”

Telefonda. Biri hakkında konuşuyor. Hâlâ kız kardeşini neden aradığını anlamıyorum.

“Aşağı indiğimde tezgâhın arkasında oturuyordu. Hiçbir şey çalmamış. Sadece takılıyor.”

Bir dakika. Şu an benden mi bahsediyor?

“Benim hakkımda bir şeyler biliyor,” diye devam ediyor Dax. “Senin koştüğünü biliyor. Benim sipariş ettiğim kahveyi biliyor. Beni takip ediyor olabilir. Sanırım yardıma ihtiyacı var.”

Benden bahsediyor. *Neler oluyor?*

Ânında boğazım kuruyor. Dax’ın dükkânma kusmakla ilgili az önce verdiğim düşük ihtimal midemin sıkışmasıyla hızla ikiye katlanıyor.

Bir terslik var.

Çok ama çok büyük bir terslik var.

Sanki dün gece yatağa normal hayatımda yatmış ama sabah yepyeni bir hayatla uyanmışım gibi. Yoksa acaba hâlâ rüya mı görüyorum? Kolumu hafif bir acı hissetmeme yetecek kadar çimdikliyorum. Hayır. Kesinlikle uyanığım. *Yıllardır bir tür komadaydım da yeni mi uyandım?* Çantamdan benim iPhone’um olmayan telefonu çıkarıyorum. Tarih tam da olması gereken günü gösteriyor, 19 Temmuz Salı. Ayrıca koma, Mr. Big’i ya da ehliyetimi veya en yakın arkadaşımın benim kim olduğuma dair bir fikri yokmuş gibi davranmasını açıklamıyor.

Birkaç dakika öncesine kadar hızla atan nabzım şimdi sanki süpersonik bir hızdaymış gibi geliyor. Bu sabah bir şekilde faydasını gördüğüm üç derin nefes tekniğini uyguluyorum. Başımı döndürmekten başka bir şey yapmıyor. *Düşün Gemma. Düşün!* Sen akıllı, yetenekli bir kadınsın. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalı.

Başım fena hâlde zonkluyor ve yemin ederim mide asi-

dim yemek boruma doğru yavaş yavaş ilerliyor. Dax'in taburesine geri dönüyorum, dirseklerimi tezgâha dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Bu şekilde düşünemem. Hiçbir şeyim yok. Teorilerim bitince, bilim ve gerçekler aradığım cevapları vermediğinde yaptığım şeyi yapıyor ve internete yöneliyorum. Ancak daha Google'a "kısa süreli hafıza kaybı nedenleri" yazamadan elimdeki telefon titremeye başlıyor. Ekranda *gelen arama* kelimelerinin altında Livi Teyze'nin adı yanıp sönüyor.

Pekâlâ tuhaf gün, şimdi nasıl bir sürpriz yapacaksın görelim.

Telefonu kulağıma dayayıp kendimi hazırlıyorum. "Alo."

"Ah selam tatlım." Livi Teyze'nin sesi her zamanki tınısında. "İyi olmana sevindim."

"Neden iyi olmayayım?"

"Şey, bu sabah Bay Zogaib arayıp dükkânının hâlâ kapalı olduğunu söyledi. En az üç müşterinin kapıdan döndüğünü gördüğünü söyledi. Sana bir şey olmasından endişelenmiş."

Başımı ellerimin arasından kaldırıp Dax'in dükkânında etrafıma bakıyorum. Görüşüm hafiften bulanık. Gözlerimi avcuma bastırdığım için olabilir. Ya da tıbbi bir sıkıntı olabilir. *Aman tanrım! Ya bir tümörse?*

"Hangi dükkândan bahsediyoruz," diye soruyorum, "ve neden ben açıyorum?"

Livi Teyze duraksıyor. Hâlâ orada olduğunu bilmemin tek nedeni hırıltılı nefesini duyuyor olmam. "Senin dükkânın tatlım, Wilde Beauty."

Wilde Beauty adını duyunca kalbim üç saniye boyunca duruyor ve sanki sonra arayı kapatmaya çalışıyormuş gibi delice hızlanıyor. Livi Teyze'nin söylediği şey imkânsız.

Gelmez, nokta.

“Ah... selam.”

Yüksek sesle ayyyyy diyerek yarım metre havaya sıçırıyorum ve telefonu beton zemine düşürüyorum. Onu yerden alırken kapı eşiğinde, elinde dumanlar çıkan iki fincanla duran Dax’e bakıyorum.

“Seni ürküttüğüm için özür dilerim. Sadece kahveni nasıl içtiğini merak ediyorum?”

Benim tatlı Dax’im. Kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor, alnındaki şu kırışıklık sadece bir konuda endişeli olduğu zamanlarda ortaya çıkıyor. Mesela yuvadan düşen yavru kuş bulduğunda ya da haberlerde doğal bir afet yaşandığını duyduğunda.

O bakış, o kırışıklık şu an beni hedef alıyor. Yuvadan düşen yavru kuş benim.

“Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?” Sesimdeki paniği gizlemek için çok çabalıyorum ama onun Gemma’ya ait anılarla ilgili ani hafıza kaybına dair aklıma gelen olası nedenler hiç de rahatlatıcı değil.

“Sen kim olduğunu biliyor musun?” Sesi o kadar derin o kadar nazik ki bir an için kendimi kollarının arasına atmak, başımı göğsüne yaslamak ve o yuvadan düşmüş yavru kuş olmak istiyorum. Ama yapamam. Önce neler döndüğünü anlamalıyım.

“Gemma ismi sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Dax gözlerini kırpmıyor. Yüzünde tanıdığına dair minicik bile bir ipucu yok.

“Gemma Wilde,” diyorum. “Wilde, e ile bitiyor.”

Başını kaldırıyor. “Sokağın sonundaki mağaza gibi mi?”

“Hayır! Aslında... evet, sanırım o *benim* mağazam. Ama...” O sırada aklıma geliyor. Bir olasılık. Her şey için son derece mantıklı bir açıklama. Ve bu fikre sanki cankur-

taran simidiymiş gibi tutunuyorum. “Seni bu işe Kiersten mi bulaştırdı? Çünkü eğer öyleyse komik olmaktan çok uzak ve bu korkunç şakayı sonlandırmanız gerekiyor. Hemen şimdi, Dax.”

Histerik görünmemek buraya kadar.

Sinirlerim o kadar bozuk ki bir Toyota Prius’u kolayca kaldırabilecek ya da çirkin gözyaşlarına boğulabilecekmiş gibi hissediyorum. Bu bir şaka olmalı. Öyle olmalı.

Sanki keskin iradem ağzını açıp her şeyi itiraf etmesini sağlarmış gibi Dax’e bakıyorum.

İki fincanı da tezgâhın üstüne koyup yine telefonunu çıkarıyor. “Arayabileceğim biri var mı? Bir akraban?”

Bunu düzeltmem gerek. Her ne yaptıysak onu. Teyzemle konuşup her şeyi eski hâline getirmeliyim.

“Kahve yaptığın için teşekkürler. Bunu tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum. Ama gitmem gerek.”

James Caddesi’nden aşağı bomba sığınağından yeni çıkmış kıyamet sonrası dramasındaki bir karaktermişim gibi yürüyorum: sendeleyerek, sersemlemiş ve etrafındaki dünyaya gerçek mi yoksa çok fazla konserve barbunya yemeğinin yol açtığı bir halüsinasyon mu emin değilmiş gibi.

Beni en çok şaşırtan her şeyin son derece olağan görünmesi. James Caddesi her zamanki salı yaya trafiğiyle dolu. File torbalarıyla Jackson Square pazarına alışverişe giden minik yaşlı kadınlarla. Tüm gece süren partinin ardından evlerine dönen dar pantolonlu hipsterlarla. Uykulu gözlerle bebek arabalarını iten ebeveynlerle. Yakında mükemmel bir kahve dükkânı olmasına rağmen bir kahve makinesi almayı reddeden yirmili yaşlarındaki tembellerle.

Ben bu son kategoriye giriyorum. Dax’in başkası yaptığı gibi kahvenin daha lezzetli olduğu felsefesini paylaşıyorum ve bu yüzden sanrısız bir dönem yaşayıp yaşamadı-

ğımdan tam olarak emin olmasam da Brewski'deki kahve sırasına giriyorum.

Kahve asla kötü bir fikir olamaz.

“Size ne verebilirim?”

Koyu renk saçları erkek topuzu yapılmış bir baristaya ait bir çift açık kahverengi göz bana bakıyor.

“Ah selam, Gemma,” diyor. “Orta boy yulaf sütlü latte, doğru mu?”

“Kim olduğumu biliyor musun?” Soru bir tür ürkütücü fısıltı gibi çıkıyor ama adının Snake olduğundan neredeyse emin olduğum barista bunu fark etmemişe benziyor.

“Ah evet. Gemma, G ile. Hatırlıyorum çünkü bir keresinde *J* ile yazmıştım ve sen, *Aslında Gemma, G ile* demiştin, bu yüzden bardağa adını her yazmaya gittiğimde ismini bu şekilde söylüyorum.”

Bu tuhaf değil. Pekâlâ *tuhaf* ama doğru nedenlerle tuhaf. Hemen her sabah kahvemi buradan alıyorum. Genelde Snake burada oluyor. Hayatımın bu kısmı tam da olması gerektiği gibi.

“Ayrıca adını o gece öpüştükten sonra telefonuma da yazdım. Eğer bir kadın dilini ağzına sokmaya hevesliyse adını sonsuza dek hatırlaman gerek diye düşünüyorum. Öyle de centilmenim.”

“Affedersin, ne?” Potansiyel olarak sanrılar görüyor olmanın yanı sıra anlaşılan kulaklarım da hasar almış. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Çünkü böyle bir şey olmadı. Snake’in diliyle benim ağzım arasında her zaman koca bir Brewski tezgâhı oldu ve sonsuza dek de öyle kalacak.

“Biz öpüştük mü?”

“Evet.” Başını sallarken gülümsüyor. “Geçen Noel. Hooper seni partisine davet etti. Sanırım içten içe ikinizin sevişeceğini umuyordu. Ama sonra gece yarısı ikimiz ga-

rajda Jäger shot atıyorduk ve ben sana, Öpüşmek ister misin? diye sordum sen de, *Neden olmasın?* der gibi baktın ve beni öptün. Hatırlamıyor olmana üzüldüm.”

Öncelikle Hooper da kimin nesi? İkincisi bunu hatırlamıyorum çünkü geçen Noel, Stuart ve ailesiyle Sun Peaks’e kaymaya gitmiştim. Hamilton’da bile değildim ve bir garajda baristamla öpüşmediğimden adım kadar eminim.

“Dinle.” Ellerimi tezgâha yaslayıp elimden gelen en normal, en kesinlikle-bir-sinir-krizi-geçirmiyorum gülümsememi takınıyorum. “Zor bir sabah geçiriyorum. Acaba kahveme ekstra espresso ekleyebilir misin? Sanırım ihtiyacım var.”

“Kahven benden Gemma, G ile.” Göz kırıp parmağını şıklatıyor.

Ben itiraz edemedim sivri dirsekli bir küçük çocuk annesi tarafından kasa sırasından çıkarılıyorum ve Snake sıradaki müşteriye geçiyorum.

Elimde bedava kahveyle cam kenarındaki en sevdiğim masaya oturuyorum ve kahvemın dörtte üçünü içene kadar içinde bulunduğum çıkmazı düşünmeyi reddediyorum. Bu arada kahve kanıma karışıyor. Kendimi biraz daha odaklanmış ve gerçeklerle yüzleşmeye biraz daha hazır hissediyorum.

Dün gece bir büyü yaptık. Ya da bir arınma. Ya da baharatlı tavuk ve muhtemelen benim gerçekliğimi içeren bir tür kurban ritüeli. Bu sabah hayatımın son dört yılını Stuart olmadan yaşamış gibi uyandım. Bu kısım çok kötü görünmüyor. Ancak Stuart’ı silerken bir şekilde Dax’i da hayatımdan çıkardım ki bu tamamiyle ve kesinlikle bir felaket.

Kendimi son bir kez daha çimdikliyorum. Bunun en büyük nedeni olduğunu düşündüğüm şeyin gerçekten olduğunu doğrulayacak başka bir fikrimin olmaması.

Büyümüz evrende bir çatlağa neden oldu. Gerçek bir jakuzisi* olmayan bir jakuzi zaman makinesi yarattık.

Hâlâ buna inanamıyorum. Yani yüzde seksen dördüm inanma yolunda. Geriye kalan yüzde on altım, Stuart'tan ayrılmanın neden olduğu bir tür duygusal tıkanma yaşama ihtimalim olabileceğini düşünüyor. Ancak her ne kadar ablamın tamamen haklı olmasından nefret etsem de Stuart'la ayrıldığımız için artık o kadar üzgün değilim. Yine de durum buysa olayları abartmadan bana anlatabilecek tek bir kişi var.

İki kez çaldıktan sonra telefon açılıyor.

“Selam. Bir saniye bekle. Ufaklık bulaşık makinesinden bir bıçak aldı ve onu bir silah olarak kullanıp kullanmayacağından tam olarak emin değilim.”

Kiersten'in sesi tekrar duyulana kadar bir buçuk dakika geçiyor.

“Her şey yolunda. Naber? *Bachelor* hakkında mı konuşmak istiyorsun? Çünkü dün gece yarısında uyuyakalmışım ve sonunu daha izlemedim.”

Harika başlangıç. Kiersten hâlâ Kiersten.

“Sana birkaç soru soracağım,” diyorum. “Ama dalga geçmemeni, cevap vermeni, nedenini sormamanı ya da tuhaflaşmamanı istiyorum. Olur mu?”

“Kulağa biraz ürkütücü geliyor ama varım.”

Doğru yerden başlamak için beynimi zorluyorum. “Dün gece birlikte takıldık mı?”

Arkadan çocuklarının bağırma sesleri geliyor. Ardından bir kapının kapandığına dair duyduğum hafif tıkırtıyı dikkat çekici bir sessizlik izliyor. “Hayır. Sen birkaç arkadaşınla şehirde yeni açılan bir bara gidecektin. Gitmediniz mi?”

* *Jakuzi Ekspres* [Hot Tub Time Machine] filmine gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Hiçbir fikrim yok. Ancak bu zaman çizelgesine ve başka bir Gemma'nın sabahın erken saatlerinde, çıplak hâlde kar melekleri yapmasına uyuyor.

“Soru iki: Daxon McGuire ve Stuart Holliston isimleri sana bir şey ifade ediyor mu?”

Cevap vermeden önce yine uzun bir sessizlik oluyor. “Ara sıra yattığın adamlardan biri mi? Gerçi onun adının Connor ya da muhtemelen Salvatore olduğunu sanıyordum.”

“Bunlar tamamen farklı isimler ve hayır Stuart ve Dax gayet iyi tanıdığım adamlar. Onları tanımadığına emin misin?”

Hattın diğer ucunda derin bir iç çekiyor. “Sanmıyorum. Bir sürü adamla çıkıyorsun, Gems. Hepsinin adını aklımda tutmam çok zor.”

Hayır, çıkmıyorum. Ama acaba şimdi çıkıyor muyum? Kaderimi kabul etmeden son bir deneme.

“Birle on arasında bir ölçekte gerçekliği kavrayışım ne kadar sağlam?”

Burundan gelen homurtuyu net bir şekilde duyuyorum ve kız kardeşimin gözlerini devirdiğinden eminim. “Normalde sekiz buçuk ama bu tuhaf soru dizisiyle birkaç puan kaybettin. Sana neler oluyor?”

Artık kazayla geçmişini değiştirdiğimden yüzde doksan yedi eminim.

“Bu sabah meşgul müsün? Kişisel bir çıkmaza girdim. Benimle bir saate Livi Teyze’de buluşabilir misin?”

“Evet...” Ablamın sesi zayıflıyor. “Evet. Trent bugün izinli. Bebekle kalıp kalamayacağını bir sorayım.”

Yine kayda değer bir duraksama oluyor. “Ama sen iyisin, değil mi? Bana ölmek üzere olduğunu söylemeyeceksin? Ya da hamile kaldığını?”

İkisini de açıklaması kolay olurdu.

“Ben iyiyim. Sadece biraz açık fikirli olmana ihtiyacım var.”

Bölüm 6

“BUNU, İKİ YAŞINDAKİ bebeği hiç uyumadığından bütün geceyi ayakta geçiren anne için bir kez daha anlat. Paralel evrenden mi geliyorsun?”

Ablam bana tam da böylesi tuhaf bir hikâye duyduğunuzda bakacağınız gibi bakıyor.

“Evet,” diye yanıtlıyorum. “Ya da belki alternatif bir zaman çizgisinden. Bu şeylerde uzman değilim.”

Kiersten’i aradıktan sonra doğruca Livi Teyzem’e gelip ona hikâyemi anlattım. Beni dikkatle, *Oh, pekâlâ, bu ilginçmiş*, dışında bir şey demeden dinledi; ardından Kiersten gelene kadar kahve yapmakla uğraştı.

Nedeni ister Livi Teyze’nin küflü kitap kokan dairesi olsun ister buranın tam da görünmesi gerektiği gibi görünmesi olsun kalp atışım daha sağlıklı bir seviyeye indi, damarlarıma adrenalin pompalanması kesildi ve sürekli boğazıma doğru yükselen midem, bağırsaklarımın üstündeki yerini aldı.

Bu sabahki olayları ürkütücü bir sakinlikle anlattım, üç fincan kahve tükettim (gerçi son ikisini Livi Teyzem’in kafeinsiz hazırladığından şüpheleniyorum) ve yine de ablamın da teyzemin de bana inanmadıklarını hissediyorum.

“Sadece emin olmak için.” Ablam benimle anne sesiyle konuşuyor. “Senin zaman çizginde sen Stuart adında bir adamla çıkıyordun, o senden ayrıldı, bu yüzden sen de onu lanetledin ve kendini burada mı buldun?”

Gerçeği nasıl daha inandırıcı hâle getireceğimi bilemeden omuz silkiyorum.

Kiersten, teyzemle göz göze geldikten sonra dikkatini bana çeviriyor. “Senin evreninde Chris Pine ile evli olma ihtimalim var mı?”

Bunu sorarken eğilip nefesimi kokluyor, üstelik bunu saklamaya çalışmıyor bile. Ona hanımefendilere yakışmayacak birkaç şey söylememek için kendimi zor tutuyorum çünkü ablamın bana inanmasına ihtiyacım var.

“İçki içmedim.” Onu itiyorum. “Sen Trent’le evliydin. Uç güzel çocuğun vardı, mutlu olmana rağmen tam bir baş belasıydın.”

Kanepenin kenarında oturan Livi Teyze’ye dönüyorum. Tüm önemli telefon numaralarını yazdığı minik siyah defter elinde. Örümcek içgüdülerim onun doktorunu aramayı düşündüğünü söylüyor. “Sen de aynısın,” diyorum ona. “Dükkân. Bu daire. Her şey benim zaman çizgimdeki gibi ancak...” Aklıma tuhaf bir şey geliyor. “Gelin!”

Kiersten ya da teyzemin kabul etmesini beklemeden daireden çıkıp aşağıdaki kitapçıya iniyorum. Kitapçada bana dostça el salladıktan sonra bir kartondan şifalı kristallere benzer şeyleri boşaltmaya devam eden, teyzemin yarı zamanlı çalışanı Barb dışında kimse yok.

Bar taburesini kenara itip elimi muşamba kaplı tezgâh üstünde gezdirirken neredeyse mükemmel konumunda olan midemde bir sıkışma hissediyorum. “Gitmiş.”

“Ne gitmiş?” Kiersten’in memeleri sırtıma değiyor. Bu, o kadar ürkütücü bir şekilde dün geceyi hatırlatıyor ki ya-

şadığım *déja vu* ile birlikte omurgamda bir ürperti hissediyorum.

“Burada bir iz vardı.” Parmaklarımı pürüzsüz yüzey üzerinde gezdiriyorum. “Büyü yaparken tezgâhı yaktık.”

“Ahhhhhh, bir büyü.” Kiersten, teyzeme dönüyor. “Bu senin işin gibi görünüyor. Ona yine şu tuhaf mantarlardan mı verdin? Seni içlerine bir şey katılmış olabileceklerine dair uyarmıştım. Halüsinasyon görmesine şaşmamalı.”

Gırtlığımdan hayal kırıklığı dolu bir inilti çıkıyor. “Seni duyabiliyorum ve halüsinasyon görmüyorum. Sana bir şeyler olduğunu söylüyorum. O büyüyü yaptık. Arınma şeyini. Adına ne demek istersen de. Şimdi en yakın arkadaşım olan Dax kim olduğumu bilmiyor.”

Livi Teyze başını kaldırıyor. “Daxon McGuire mı?”

Dudaklarından çıkan isim kalbimi bir gülle gibi göğüs kafesime fırlatıyor.

“Dax’i tanıyor musun?”

Başını sallayarak onaylıyor. “James Caddesi Küçük İşletme Birliği’nin üyesi. Seni aylardır katılmaya ikna etmeye çalıştığım grubu biliyorsun. Mağazan için daha fazla ağ oluşturman için.”

Bilmiyorum. Bu çok tuhaf. Şimdiye kadar sadece hayal gücümün en çılgın derinliklerinde var olan bu mağaza birdenbire sıradan konuşmaların içinde geçen bir şeye dönüşüyor. Öte yandan hayatımın Kiersten ya da bu kitapçı gibi diğer kısımları acı verecek kadar tanıdık. Bu sanki ters duran bir yapbozun parçalarını bir araya getirmek gibi.

Kiersten dönüp sırtını tezgâha yaslıyor. “Tamam, peki. Tekrar edeyim. Hepimiz Livi’ye geldik. Biraz ileri gidip işin içinde içki de olduğunu varsayacağım ve ardından –ne demiştin– bir *aşk arınması* yaptık, öyle mi?”

Derin bir nefes alıp açıklamamı tekrarlıyorum.

“Livi Teyze bağış kutusunda bir kitap bulmuş. Eski ve ürkütücü görünüyordu. Ama Livi Teyze eğlenceli olabileceğini düşündü. İster inan ister inanma diğer sen tuhaf şeyler olacağını öngördün ama yine de yaptık.”

Kiersten homurdanıyor. “Buraya geldiğimden beri söylediğin ilk inanılır şey bu.” Avucunu kaldırıp alnıma yaslıyor. “Ateşin falan olmadığından emin misin?”

Elini itiyorum. “Son kez söylüyorum, hayır.”

“O kitabı biliyorum.” Livi Teyze ellerini heyecanla çırpıyor. “Dün sana gösterdim.” Kocaman, yuvarlak gözleriyle bana bakıyor. “Yani şimdiki sana değil, öteki sana.”

Midem umutla kıpırdanıyor. “Kahverengi deri kaplı, mavi eğik yazılı olan mı? İsmi *Pratik İnsanlar İçin Modern Sihir* gibi bir şeydi.”

Livi Teyze başını sallıyor. “Kesinlikle o. Senin hoş, devam eden bir ilişki bulmana yardım edeceğini düşündüm. Silmene değil.”

Bu iyi. Eğer kitabı bulursak o zaman her şeyi eski hâline döndürmenin bir yolunu da bulabiliriz. En azından tüm bunları uydurmadığımın bir kanıtı olur.

“Tamam, kitap nerede?” Gözlerim dükkânın neredeyse bütün duvarlarını kaplayan raflarda geziniyor.

“Emin değilim,” diye cevaplıyor. “Dün Wilde Beauty’de sana vermiştim. Belki hâlâ oradadır.”

Daireye koşup ayakkabılarımızı alıyor, bir dakikadan daha az bir süre zarfında kapıdan çıkıyor ve üç blok ötedeki mağazaya doğru yürüyoruz.

Beyaz tuğla ön cephesi görüş alanına girdiğinde nefesim kesiliyor ve adımlarım yavaşlıyor çünkü tam da hayal ettiğim gibi. Hatta daha bile iyi.

Bu kalabalık şehir merkezindeki çoğu mağaza gibi Wilde Beauty de dar ve uzun. Yakından bakınca tuğlaların

aslında kırmızı olduğunu ama krem beyazına boyandığını görüyorum ve bu da parlak siyah kapı ve boyalı pencere pervazıyla müthiş bir kontrast oluşturuyor. Üstte *Wilde* kelimesi basit demir harflerle ve altta *Beauty* kelimesi zarif altın harflerle yazılı. Işıklar kapalı olmasına rağmen temiz, tamamen doğal güzellik ürünlerinin birbiriyle uyumsuz ahşap masalar ve sandıklar üstünde sergilendiklerini görüyorum. Sade. Mükemmel. Tam da gözümde canlandırdığım gibi.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor çünkü asla çocuk istememiş olmama rağmen kendimi doğum yapmış gibi hissediyorum. “Hey. Marty McFly. Anahtarlar lazım.” Ablam *hadi şu işi halledelim* gibi bir tavırla avucunu uzatıyor. Çantamdan kısa bacaklı köpek anahtarlığını çıkarıp gizemli metal anahtarlardan birini kilide sokuyorum ve açmayınca diğerini deniyorum. Anahtar kilitte yağ gibi kayıyor.

Kapıyı açmamla duvardaki küçük alam çalgınca çalışmaya başlıyor ve bipleme duyuyoruz. İçgüdüsel olarak Dr. Snuggles’ın doğum günü tarihi olan 05-03-2015 rakamlarım tuşluyorum. İşe yarıyor ve bipleme kesiliyor.

“İyi tahmin!” Ablam haklı olarak şüpheyle gözlerini kısıyor.

Omuz silkiyorum. “Anlaşılan bu zaman çizgisindeki Gemma ve benim birçok ortak yönümüz var.”

Avucunu yine alnıma götürüyor. Onu itip yanımdan geçiriyorum.

Kitabı aramam gerektiğini biliyorum ama sevgi dolu, bütünselci kalbim dükkândaki her bir detaya odaklanmaktan kendini alamıyor. Duvarları kaplayan ürünler gerçekten faydalı içerikleri ve erişilebilir fiyatlarıyla hassas bir denge kuruyor. Çam parke zemin üzerinde yavaş yavaş ilerlerken

bu güzel baloncuğun patlamasından korkarak hiçbir şeye dokunmuyorum. Kendimi iki kez duyulabilir bir sesle, Livi Teyze misali, “Aman tanrım,” derken yakalıyorum.

“Altı ay önce burayı açana kadar kıçın çıktı.” Ablam yüzünde gurur olarak tarif edebileceğim bir gülümsemeyle yanıma geliyor. “Sanırım senin zamanında Wilde Beauty’nin sahibi değilsin.”

Başımı iki yana sallıyorum çünkü cevap Wilde Beauty’nin tam tersi. “Eaton Drug Mart’ta kıdemli bir satın almacıyım.”

Tek kaşını kaldırıyor.

“Maaş inanılmaz,” diye açıklıyorum, “ama kesinlikle böyle bir his vermiyor.” Pürüzsüz alüminyum raf üzerinde gezme keyfini tatmaları için parmaklarıma izin veriyorum, ardından üstünde *numune* yazan minik kavanozu açıp limon kokulu kremi ellerime sürüyorum.

“Gemma, hayatım,” diye sesleniyor Livi Teyzem. “Eğer sen *sen* olsaydın kitabı nereye koyardın? Etrafa bakındım ama henüz göremedim.”

Doğru. Kitap. Burada olmamızın nedeni. Öteki Ben’in kitabı nereye koymuş olabileceğini bulmaya çalışarak duvarlara, kasanın durduğu tezgâha bakıyorum. Her şey o kadar farklı ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok.”

Teyzem başını sallıyor, ardından ellerini kalçalarına koyuyor.

“Samrım dağılıp aramalıyız. Gems sen ofisi al, Kiersten depo, ben de banyoyu kontrol edeceğim.”

Mağazam çok güzel ve çekici olsa da o kadar da büyük değil. Beş dakika sonunda kitabın burada olmadığından emin oluyoruz.

“Sanırım senin evine bakmalıyız,” diye öneriyor Livi Teyzem.

Başımı sallıyorum ama tam o sırada dışarıda bir hareket gözüme ilişıyor. Daha karşıdan karşıya geçip kapıma doğru gelen uzun boylu yayanın tanıdık geniş omuzlarını, kahverengi dalgalı saçlarını görmeden önce adrenalın damarlarıma hücum ediyor.

“Saklanmamız gerek.”

Adrenalinle dolan bedenim Liyi Teyze’yi kolundan yakalıyor, ardından Kiersten’in üzerine atlayıp üçümüzü de kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış hâlde kasanın arkasında yere çekiyor.

“Ne halt ediyorsun, Gems?” Kiersten onu bırakana kadar beni tekmeliyor. Teyzemin yanında yere oturup bana pis bir bakış atıyor.

“Onun burada olduğumuzu bilmesini istemiyorum,” diye öfkeli bir fısıltıyla karşılık veriyorum.

“Kimin?”

Onun sorusuna cevap olarak kapı sertçe tıkladıktan sonra oldukça erkeksi ve pek tanıdık bir ses, “Merhaba, kimse var mı?” diye sesleniyor.

“Dax dışarıda.” Deli gibi kapıyı işaret ediyorum. “Bu sabah küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Benim tıbbi yardım almam gerektiğini düşünüyor olabilir.”

Ben durduramadan Kiersten ellerinin ve ayaklarının üstünde emekleyerek tezgâhın ucuna gidiyor.

“Buraya gel seni aptal,” diye fısıldayarak bağıriyorum. “Seni görmesine izin verme.”

“Beni göremez.” Bana aldırış etmiyor. “Sadece tüm dramının neyle ilgili olduğunu görmek istiyorum.”

Neyse ki köşeden başını yavaşça ve gizlice çıkarıyor. Ama sonra arkasını dönüp kesinlikle kısık olmayan bir sesle, “Vay canına, Dax. Halüsinasyonun çok seksi, Gems,” diyor.

Sebepsiz yere yüzüm kızarıyor. “O seksi değil. O Dax.”

“Ciddiyim.” Ablam bir kez daha bakıyor. “Hipster tarzı var ama çok tuhaf değil. Kolları harika. Ben hep kolları seven biri olmuşumdur.”

“Tuhaf davranmayı kes.” Onu ayağımla itiyorum ama bir kez daha bakmasına engel olmuyor.

“Takdir etmenin tuhaf bir yanı yok,” diyor bana doğru dönerken. “Adamın göğüs kasları tişörtünün üstünden görünüyor.”

“Şimdi de göğüs kası seven biri mi oldun?”

Omuz silkiyor. “Sadece adamınm sahip olduğu güzel şeyleri takdir ediyorum. Kabul etmelisin o tam bir bebek.”

İlk tanıştığımızda Dax’ın çekici olduğunu düşünmüştüm. Yerel bir bar olan The Prince and Pauper’da yan yana duruyorduk. İçerisi her zamanki gibi kalabalıktı ve içecek almak imkânsızdı. Barmen barın üstünden bir şişe Guinness’i bize doğru kaydırды ve ikimiz de biraya uzamırken ellerimiz çarpıştı. Bir karıncalanma bile olmuş olabilir.

Dax’ın beyefendi içgüdülerini devreye girdi ve birayı bana bıraktı. Benim içimdeki feminist kızıl kahve saçlarım ve İngiliz soyadımın bana üstünlük sağladığını düşünerek içimizden daha İrlandalı olanın birayı alması konusunda ısrar etti. Dax kapüşonlusunun kolunu yukarı çekip bana McGuire aile armasının da dahil olduğu dövmesini gösterdi ve midemde kelebekler uçurtan mükemmel bir İrlanda aksanıyla, *Sanırım bunu ben kazandım*, dedi. Yani bir kolu takdir eden tek Wilde, Kierst değil.

Ama sonra Stuart’ın arkadaşlarından biri Dax’ın sırtına içki döktü. Üstünü değiştirmek için eve gitti ve geri döndüğünde Stuart beni etkisi altına almıştı. Dax partilerde karşılaştığım bir tanıdık oldu, ardından büyük bir grubun parçası hâlini aldık ama sonra zamanımızın çoğunu birlik-

te geçirdiğimizi, sadece birbirimizle konuştuğumuzu fark edince herkesi dışarıda bırakıp yakın arkadaş olduk. Hemsworthlerle benzerliği önemsiz bir konu hâline geldi.

“İyi,” diye itiraf ediyorum ablama. “O çekici ama biz öyle değiliz. Bizim ilişkimiz tamamen arkadaşça.”

Kierst bir süre düşünüyor. “Ve sevgilin son derece lümberseksüel bir adamla takılmanı hiç sorun etmiyor muydu?”

Stuart... nötrdü. Dax’ın çekiciliğini anlamıyordu. O kadar özgüvenli ve kendinden emindi ki Dax’i bir tehdit olarak gördüğünü hiç sanmıyorum.

“Stuart’a endişelenmesi için hiç neden vermedim.”

Ablam gözlerini kısıyor. “Yani sen şimdi bana ikinizin hiç...” Çantasında bir şey aramakla meşgul Livi Teyzem’e bakıyor, ardından kalçasını manalı bir şekilde sallıyor.

“Hayır!” O kadar yüksek sesle söylüyorum ki Livi Teyzem başını kaldırıyor.

“Hadi ama.” Ablamın bu konuyu bırakmaya niyeti yok. “Karın kaslarını neredeyse buradan sayabiliyorum. Adam seksi. En azından bana onu öptüğünü söyle.”

Yanaklarım kızarıyor.

“Aha!” Kiersten parmağıyla göğsümü sertçe dürtüyor. “Biliyordum.”

“Öyle bir şey değil.”

Geçici bir arzu muydu? Bir hata mıydı? Her iki durumda da Kiersten’in düşündüğü gibi değildi.

Tezgâhın arkasında beş dakika daha oturuyoruz. Muhtemelen gereğinden dört dakika fazla ama paranoyak hâleyim. Tüm bu Dax-beni-tanımıyor olayı beni şok etti ve onu tekrar görmeden önce bir plan yapmak için zamana ihtiyacım var.

“Kierst...” Onu ayakkabımın burnuyla dürtüyorum. “Gitti mi diye yine bakar mısın?”

Ablam hemen harekete geçmiyor. Bu fırsatı daha fazla bilgi almak için şantaj amaçlı kullanmak ve acil ihtiyaçlar söz konusu olduğunda arkamı kollamanın onun ablalık görevi olduğu gerçeğine teslim olmak arasında bir seçim yapmaya çalışıyormuşçasına kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

Acil ihtiyaçlar kazanıyor ve köşeden eğilip bir kez daha baktıktan sonra ayağa kalkıyor. “Tehlike geçti.”

“Oh iyi.” Livi Teyze ayağa kalkıp bol kesim pantolonundaki hayali tozları silkeliyor. “O hâlde şimdi evine mi bakıyoruz tatlım?”

Evim.

Ontario sürücü ehliyetimde yazan gizemli lokasyon.

Kitapçının önüne yürüyüp Livi Teyze’nin evimin dükkâna yürüme mesafesinde olduğu ve işe her gün yürüyerek gidip geldiğim yönündeki ısrarlarına rağmen Kiersten’in beyaz minivanma doluyoruz.

Beş dakika geçmeden iki katlı, bej tuğlalı bir evin önüne park ediyoruz. Hamilton’daki çoğu ev gibi 1940’larda inşa edilmişe benziyor, kaldırımdan birkaç adım uzakta ve iki yanındaki evlerin arasına sıkışmış hâlde. Su kenarındaki dairem değil ama bu da sevimli.

Bir sıçrayışta ön basamakları çıkıyorum ve çantamdaki son gizemli anahtarı arıyorum.

“Bu kapı değil, şekerim,” diye sesleniyor Livi Teyze kaldırımdan. “Sen arkadakini kullanıyorsun.”

Dar kaldırımda Kiersten ve teyzemi takip ediyorum, zincirle bağlı bir kapıdan küçük ama sevimli bir bahçeye geçiyoruz.

Aşağı inen çatlak beton basamaklara bakıyorum. Mide-me taş oturuyor. “Bir bodrumda mı yaşıyorum?”

İkisi de başını sallayarak onaylıyor.

Gerçekten de ikinci gizemli anahtarım kilide kolayca giriyor. Ancak kapıyı açıp mutfığa benzer yere adım atarken başımı eğmem gerekiyor. Çeyrek tur dönünce kısa bir göz gezdirmeyele oturma odasını, yatak odasını, hatta banyoyu bile görebiliyorum.

İlginç. Ve korkunç. Alçak tavanlı, duvarsız, loş ışıklı, benim İskandinav esintili zevkime göre sevgiyle döşenmiş alanı izlerken kalbim ve beynim bir savaş veriyor.

Gözlerim bir kez daha doluyor. Mağazamdakinin aksine bunlar hayranlık ve sevinç gözyaşları değil.

“Buraya isteyerek mi taşındım? Tavuk çorbası gibi kokuyor.”

Kiersten omzumu anlayışla sıkıyor. “Üst komşudan geldiğini düşünüyoruz. En azından öyle olduğunu umuyoruz. Ve evet, isteyerek tuttun. Dükkânı açtığın aynı ayda kontratı imzaladın.”

Hamilton’da olsa bile bir dükkânın pek ucuz olmadığını sanıyorum.

Kararlar verilmiş. Öncelikler belirlenmiş.

Öteki Ben, Stuart’ı seçmedikten sonra, bir noktada kendi dükkânını açmak için bu rutubetli, karanlık bodrumda yaşamaya karar vermiş olmalı.

“Buldum!” Livi Teyze odanın diğer ucundan seslenip kendime acıمامı bölüyor.

Yanında durduğu küçük, beyaz IKEA masasının üstünde bugün bizi buraya toplayan büyük, kahverengi, deri kaplı kitap dışında tanımadığım bir sürü kitap daha var.

Mutfakta Kiersten ve benim yanımıza gelmesi üç adım sürüyor. Üçümüz minicik tezgâhın etrafında toplanıyoruz, kitap aramızda açık duruyor böylece hepimiz görebiliyoruz.

“Kahretsin,” diye söyleniyor Livi Teyze. “Okuma gözlüğümü getirmedi.”

“Pekâlâ, ben de fener getirmediim.” Kiersten dirseğıyle beni dürtüyor. “Burası bir mezar, Gems. Gerçekten lamba-der almalısın.”

Aynı fikirde olmasam onunla tartışırdım.

Kitabı teyzemin aydınlık ve bol miktarda kahve bulunan dairesine götürmenin yapılacak en iyi şey olduğuna karar veriyoruz.

Midemin beklentiyle kasılması geri dönüş yolunun buraya gelmekten iki kat daha uzun sürdüğü hissini veriyor ve bu kasılma nihayet kitapçının üstündeki daireye çıkıp üç kişilik kanepede yan yana oturarak beni buraya getiren bğyünün bulunduğı sayfayı açıncaya kadar da geçmiyor.

“Bir aşk arınması,” diye yüksek sesle düşünüyor Kiersten. “Seni ve senin çitır granola olan her şeye olan aşkını düşünürsek ne kadar da uygun, he?”

Cevap bulmakla o kadar meşgulüm ki yorumunu duymazdan geliyorum.

Teyzem sayfaları çevirip gününü kitap okuyarak geçiren birinin hızıyla kelimeleri tarıyor. “Burada nasıl geri çevrileceğine dair bir şey göremiyorum.”

Midem bulanıyor. “Yani hapı yuttum mu?”

Livi Teyze bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atıyor.

Kiersten ayaklarını kahve sehpasına uzatıyor. “Kendimi hakarete uğramış gibi hissetmeye başlıyorum. Neden bizden kurtulmayı bu kadar çok istiyorsun? Taraflı olabilirim ama gerçekliğimizin oldukça esaslı olduğunu düşünüyorum.”

Kiersten’in bildiğim hayata geri dönme arzumu anlayacak kişi olduğunu sanıyordum. Ama galiba bir yanıım onu bakış açısını anlıyor. Dax ve korkunç bodrum katım dışında ilk bakışta bu gerçeklikte hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyor. Sadece farklı.

Ama diğ er hayatımda dikkatlice tasarlanmış bir planım vardı. Beni sıcak, tok ve iş e yarar seviyede endişeli tutan güzel, kalın güvenlik battaniyesi olan bir plan. Evet, Stuart bahsi geçen bu planda büyük bir gedik açmıştı ama ben acil durum planı olan bir kadındım. Berbat iş im beraberrinde emeklilik birikimi getiriyordu. Dairemi alarak akıllıca bir yatırım yapmıştım. Hayatımın ön ündeki birkaç yılı için sahip olduğ um öngörülebilir, karmaş ık olmayan vizyon Stuart'ın kafasının fotoğraftan kesilmesi dışında –mecazi olarak tabii– nispeten bozulmadan devam edecekti.

“Bu gerçeklikteki Gemma'nın nasıl biri olduğ unu bilmiyorum ama ben akışına bırakamam,” diyorum. “Planları severim. İdeal olan, iyi d ş n lm ş planları. Gece nerede uyuyacağ ımı bildiğ im, hayatımın ters gitme ihtimalinin minimum olduğ u planları.”

Ablam ve teyzem bakışıyor ve daha ne olduğ unu anlamadan kollarını bana dolayıp bir Gemma sandviçi yapıyorlar.

“Anlıyorum,” diyor ablam yumuşak bir sesle. “Sen ve ben burada da aynı haksızlığa uğradık ufaklık, annemi 2017'den beri görmüyoruz. Babam her Noel kart atıyor ama kartlar Trent ve benim çocuklar doğmadan önce taşındığımız adrese gidiyor.”

Demek ebeveynlerimiz aynı evdeki gibi: Kronik olarak yoklar ve terapistimin her kış Bahamalar'da tatil yapmasının nedeni tam da bu.

“Sorun sen değilsin. Benim.” Bu cümleyle  rperiyorum. “Sadece eve asla dönemeyecek olma ihtimali beni korkutuyor.”

“Hemen endişeye kapılmayalım.” Livi Teyze kitabı kahve sehpasından kucağına alıyor. “Belki sadece düşünmemiz gerek. Bu arınmayı yaptın ve buraya geldin. Ya aynı

şeyleri yapıp Stuart’la hiç ilişki yaşamamış olmayı değil de yaşamış olmayı dilerse?

İtiraz etmek niyetindeyim çünkü bunu dilemeyi *istemi-yorum* ve kulağa çok basit geliyor. Ama daha iyi bir önerim yok. “Kaybedecek neyimiz var?”

Durup Kierst’in itiraz etmesini bekliyorum içimden bir ses onun zamanda bir çatlak oluşturduğum fikrine hâlâ ikna olmadığını söylüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde omuz silkiyor. “Ne yapmam gerektiğini söyleyin.”

Livi Teyze dün geceki aynı coşkuyla ayağa kalkıyor. “Gemma sen kitabı al ve malzemeleri oku.”

Sonraki beş dakika bir başka ürkütücü *déjà vu*. Ve teki-la içmemiş olmam tüm deneyimi çok daha az tuhaf kılıyor.

Yine de beyaz doğum günü mumu, koyu pembe yün ve hatta dünden kalan baharatlı tavuk dahil olmak üzere bu büyüyü ilk yapmaya çalıştığımızda elimizde olan her şeyi buluyoruz.

“Tüm bu ıvır zıvırla tam olarak ne yapmamız gerekiyor?” Kiersten, Tupperware saklama kabının kapağını açıp tavuğu koklarken ben kitaba bakıyorum. Dün geceki olaylar kafamda hâlâ bulanık.

“Mumu yaktık,” diye açıklıyorum, “ve sonra ellerimi bağladık sonra da...” *Ah hayır. Ah hayır. Ah hayır, hayır, haaaaaaayır.*

“Ne?” diye soruyor Livi Teyze ve Kiersten aynı anda.

“Her şeyimiz yok.” Başımı ellerimin arasına alıp böylesi lanet bir aptal olduğum için –sözlerimin kusuruna bakma Livi Teyze– kendimi azarlıyorum.

“Ne? Neye ihtiyacımız var?” Kiersten kitabı alıyor.

Gözlerinin listedeki son satırlara doğru kaymasını izli-yorum.

*“Son adımı sakın ihmal etme
Kaderini bir öpücükle mühürle.”*

“Dax,” diyorum sormasına fırsat vermeden.

“Ama o olamaz...” Her şeyi anladığı o ânı gözlerinde görebiliyorum. “Ah tanrım... Fena çuvalladın.”

Başımı yine ellerimin arasına düşürüp inliyorum. “Bar-da öpecek başka bir adam bulamaz mıyım? Kierst’e göre bu işte çok iyiyim.”

Teyzem sayfaları çeviriyor. “Bu uzmanlık alanım değil ama bana kalırsa mümkün olduğunca aynı şartları oluşturmalsın. Bunun gibi büyüler titizlik gerektirebilir.”

Çuvalladım.

“İyi haber şu,” diye araya giriyor teyzem bir kez daha, “bunu halletmek için koca bir ayın var.”

Kafam karışmış hâlde başımı kaldırıyorum çünkü neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.

“Ay.” Kitabı bana doğru itiyor. “Burada, *Sana hata yapmanı küçülen ayın altında uzaklaştır*, yazıyor. Küçülen ay. Bu ayın tam dolunaydan sonraki son dördün evresi. Her türlü temizlik ve arınma faaliyeti için en uygun evre olduğundan bu çok mantıklı. Ama korkarım dün son geceydi. Bir sonraki küçülme bir ay sonra.”

Kiersten’in parmağı salsa lekesinin hemen üzerindeki noktaya gelinceye kadar satırların üstünde geziniyor ve orada teyzemin az önce söylediği şeyin aynısı çok net bir şekilde yazıyor.

“Yani âşık çocuk burada olsa bile bugün yapamıyoruz.”

Son satırlara bakıp iki kez okurken sabahın adrenali midemde serin bir korku havuzuna boşalıyor.

Bir ay boyunca buraya sıkışıp kaldım. Ve eğer Dax’ın beni öpmesinin bir yolunu bulamazsam sonsuza dek kalabilirim.

Livi Teyze önümüzde duran saklama kabını işaret ediyor. “Eğer bunu büyü için kullanmayacaksak tavukları ısıtmama itirazı olan var mı?”

Bölüm 7

“PEKÂLÂ LIVİ TEYZE, bu gece ne izleyeceğiz?” Teyzemin koltuğuna yerleşip ayaklarımı kahve sehпасına uzattıktan sonra eski kumandasına uzanıyorum.

Teyzem saatine baktıktan sonra yavaşça La-Z-Boy kanepesinden kalkıyor. “Sanırım ben yatmaya hazırım. Sen kanepemde istediğın kadar takılabilirsin ama komodini-
min üstünde oldukça ateşli bir aşk romanı var ve onu oku-
mak için sabırsızlanıyorum. Tüh...” Mutfağı doğru bakı-
yor. “Umarım kalem pilim vardır.”

Yüzünde utanma ifadesi yok. Yanakları bir nebze olsun kızarmıyor. Oysa benimkilerin itfaiye kırmızısına döndüğünden eminim. “Pekâlâ, sana iyi şanslar. Fikrimi değiştirdim. Sanırım gideceğim.”

Daire kapısına doğru yürüyoruz, çantamı alırken teyzemin gözlerine bakmaktan kaçınıyorum. Sarılmak için kollarını uzatıyor, başımı onun geniş göğsüne yaslamak için eğiliyorum. Bu, çocukluğumdan beri, onun evinde yatıya kalmanın neredeyse her gün yaşanan bir olay olduğu zamanlardan beri yaptığım rahatlatıcı bir hareket.

“Büyük aşkların ve büyük başarıların, büyük riskler

içerdiğini unutma,” diye mırıldanıyor ben şaşkınlıkla geri çekilmeden önce.

“Bu şifreli mesaj da ne?”

Yanaklarımı kırıışık ellerinin arasına alıyor. “Sadece sabah çayımın etiketinde okuduğum bir şey, tatlım. Eve gince mesaj at. Yaşlı bir bebeğin güvende olduğunu bilmesine izin ver, olur mu?”

Alnımı öptükten sonra kapıyı açıp çıkmama müsaade ediyor.

Eve yürüyerek gitmeye karar veriyorum. Hayalimin gerçekleşmesini hayranlıkla izlemek için Wilde Beauty’nin vitrinin önünde duruyorum; ardından karanlık, muhtemelen fare istilasına uğramış ve aslında her kızın kâbusu olan daireme doğru ilerliyorum.

Tıpkı hatırladığım gibi. Ne daha iyi ne daha kötü. Huzursuzlanıp ayın gerekli evresine gelmesi için bir ayım olmasına rağmen Dax’i hayatıma sokmak için o kadar uzun süre bekleyemeyeceğime karar vermeden önce ancak yedi dakika dayanabiliyorum.

O beni tanımıyor olabilir ama ben onu tanıyorum ve Daxon McGuire’nin salı geceleri takıldığı tek bir yer olduğunu biliyorum.

THE GRAND VICTORIA Çim Topu ve Curling Kulübü şehirdeki gece hayatının popüler mekânlarından biri değil. Ama loş ışıkları, on iki dolarlık yerli bira sürahileri ve bir köşeye katlanır plastik masa kurup iPhone’undan hit şarkılar çalan emekli bir radyo DJ’leri var.

Kapıyı iterek açıyor, yapay buz ve otuz beş sentlik tavuk kanadı kokusunu içime çekiyorum. Hayatımın son üç yılı boyunca ekim ayından mayısın sonuna kadar her salı yaptığım şey bu.

Kulübün altmış yıl önce de aynı şekilde görüldüğünü hayal ediyorum. Lambri duvarlar. Dar, uzun bir bar, etrafa dağılmış masa ve sandalyeler, her şey aynı açık çam ağacı tonunda.

Büyük cam pencere sekiz takımın onuncu ve son setlerini oynayacakları curling pistine bakıyor, oyuncular maçın ardından bira içmek ve sosyalleşmek için bara gidecekler, çoğu curling oyuncusu için sporun asıl amacı bu.

Dax'i görmem uzun zaman almıyor. Salı gecesi eğlence liginde özel bir deniz kabuğu gibi olan Dax buraya bira için gelmiyor. Adam bu oyunu seviyor ve buzun üstünde dururken ona baktığımda bir sonraki atışını değerlendirmek için gereğinden fazla harcadığı iki dakika bunu açıkça doğruluyor.

Eğlence amaçlı bir curling liginde ortalamanın altında bir oyuncu olacağımı hiç düşünmezdim. Ancak birkaç yıl önce Eaton Drug Mart'taki işimde herkesin yeni bir aktivite yapması gereken yıllık sağlıklı yaşam mücadelesi vardı. Buzun üstünde yeni doğmuş bir geyik koordinasyonuna sahip olsam da açık havada bisiklet sürmek yerine (Hamiltonlı dostlarımla güvenliği tehlikeye girerdi) bu sporu seçmemin iyi bir nedeni var. Yaşadığım çıkmazı öğrenen Dax bana bulabileceğimiz en saçma spor etkinliğine katılmamızı önerdi. Konu curling ve bobsled* yapmaya geldi ancak kızak saçma derecede pahalı ve sanıldığından çok daha fazla dayanıklılık gerektiriyordu.

Böylece salı gecesi curling ligine katıldık. Dax'ın yaşlıları yenmekten keyif alan bir köpek balığı olduğu ortaya çıktı. Ve ben de Kanada'nın üçüncü favori kış eğlencesine katılmaktan hayal ettiğimden daha fazla keyif aldığımı keşfettim.

* Kızağa benzer bir araçla dar ve eğimi bir parkurda kayılarak yapılan bir spor. (ç.n.)

“Harika bir poposu var, değil mi?”

Gri saçlı bir kadın bir dirseğiyle dürtüyor; gözleri, açısını daha iyi görmek için çömelen Dax’ın üstünde.

“Elli yaş daha genç olsam üzerine atlardım. Tanrım, yirmi yaş daha genç olsam muhtemelen en azından oynaşacak birini arıyor mu diye bakardım.”

Kıkırdıyor. Bu koyu bir sigara tiryakisinin kahkahası ve peşinden ânında bir öksürük geliyor.

“Sen de fena değilsin. Yerinde olsam onunla tanışırdım. Yaşlı bir bunağın öğüdünü dinle: İyiler çabuk kapılır.”

Beni ikinci kez dirseğiyle dürtüyor. Gülmeye devam ediyor ve sonunda soyunma odasından başka bir yaşlı kadın çıkıyor ve ikisi kahkahalar atarak gidiyor.

Bakışlarım buzun üstüne, Dax’ın hâlâ atışını düşündüğü ama artık ayakta durduğu noktaya kayıyor. Nedeni ister o azgın kadının sigara dumanı misali havada asılı kalan sözleri olsun ister kendimi bu tuhaf yeni dünyaya alıştırmaya çalışmam olsun bir durup onu inceliyorum. Gerçekten inceliyorum.

Dax kesinlikle aynı görünüyor. Üstünde “curling forması” var; düşük belli, poposuna yapışan siyah eşofmanı sanırım –tarafsız bir gözle bakarsam– çoğu kadın çekici bulur. Vücudunu saran solmuş siyah kapüşonlusu on altı yaşından beri sahip olduğu YMCA üyeliğini hâlâ kullandığını açıkça belli ediyor.

Dudakları çizgi hâlinde, çatık koyu renk kaşlarıyla taşların açısını inceliyor. Ciddi ifadesi yüzünün keskin hatlarını vurguluyor ve güçlü çenesi imzası olan kirli sakallarla gizleniyor.

Dax’ın atışlarını bu kadar ciddiye almasıyla dalga geçmekten keyif alıyor olsam da içte içe onun bu sporu bu kadar sevmesi hoşuma gidiyor. Önceden prova ettiğini bil-

diğim maç öncesi motivasyon konuşmalarını, iyi bir curling hareketine azıcık benzeyen bir şey yaptığımda bana kocaman, sıkıca sarılmasını seviyorum. Her ne kadar salı geceleri kışımı kanepeden kaldırıp soğuk ve nemli sahaya sürüklendiğim için sızlansam da bu gece orada onunla olabilmeyi isterdim.

Bu gece onun yanında kim var?

Ben kadro dışı olduğumdan Ice Ice Babies takımında yardımcı kaptan pozisyonu eksik.

Gözlerim oyun alanını tarıyor. Dax'ın kuzeni Dougie ve Dougie'nin kocası Brandon orada. Dördüncü oyuncunun kim olduğu belli değil, ta ki bir kız Güney Asyalı bir Tessa Virtue misali Dax'ın yanına kayarak gelip kulağına eğilerek onu güldürecek bir şey söyleyene kadar. Tokuşturdukları yumruğu karmaşık bir tokalaşmayla tamamlamaları tenimin altında kanımın köpürmesine neden oluyor çünkü Dax ne zamandan beri kankalar gibi tuhaf tokalaşmalar yapıyor? Bizim hiç böyle bir hareketimiz olmadı.

Sunny Khatri. Benim zamanımda o Hammer Curls takımının oyuncusu. Bütün ligin tartışmasız en iyisi. Aynı zamanda uzun, parlak siyah saçları ve kahverengi ceylan gözleriyle acı verici derecede güzel. Benim Dax'imin onun oyununu hayranlıkla izlediğine birden çok kez şahit olduğum. Benim dünyamda onlar rakip. Buradaysa arkadaş gibi görünüyorlar. Yakın arkadaş.

Bu sıkıntı olabilir.

Düşüncelerimi toparlamak ve bir tür oyun planı oluşturmak için sırtımı cama dönüyorum.

Bu gece iyi gitmeli. Bu sabahki pek de parlak olmayan ilk izlenimi düzeltmekle kalmayıp aynı zamanda arkadaşlığımızı da sıfırdan başlatmam gerekiyor. Genelde yeni biriyle tanıştığımda baskı hissetmem. Eğer uyuşursak devam

ederiz. Uyuşmazsak o zaman nazikçe *teşekkürler*, *sıradaki* der ve hayatıma devam ederim. Ama eğer Dax'le bu işi batırırsam kendi gerçekliğime dönemeyebilirim ve bu da beni bu dünyada en iyi tanıyan kişiyi kaybedeceğim anlamına gelir. Bunun olacağını bir an bile düşünmek biri midemi bulaşık bezi misali sıkıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

İçkiye ihtiyacım var. Sinirlerimi gevşetecek bir şeye. Dün geceki margarita partisinden ders çıkarmadığım netleşince bara doğru yürüyorum. Kestane rengi çatlamış deri bar taburesine oturup barmen Larry'i, Dax'in seksi olmadığını pek çok kez söylediği seksi göz kırpmamla selamlıyorum.

"İyi akşamlar, Lawrence." Arkasındaki duvara monte edilmiş televizyonu işaret ediyorum. "Senin Jaysler bu yıl oldukça iyi görünüyor. Joe Nintendo'nun parmağını kırmış olması çok kötü. Bu yıl geçen yılki gibi iyi bir sezon geçiremeyecek." Çenemi birleştirdiğim ellerime dayayıp Larry'nin itiraz etmesini bekliyorum. Bu bizim olayımız. Her salı gecesi yapıyoruz. Ben sporla ilgili tamamen cahilce ya da uydurma bir şeyler söylüyorum. O sinirlenip kızarıyor ve benim şaka yaptığımı anlayana kadar benimle tartışıyor. Ardından arka cebindeki bar havlusunu çekip bana vuruyormuş gibi yapıyor. Ben kaçarken, *Bedava bira!* diye bağıriyorum. Ama o gecenin sonunda kartımdan çekiyor.

Ancak bu Larry gözlerini kısarak bana bakarken kel kafasını kaşıyor.

Doğru. Hâlâ lanetli kasabadayım. Dax'le arkadaş olmadığımız için Grand Victoria barının müdavimlerinden değilim, bu yüzden de bu zavallı adam kim olduğumu bilmiyor.

"Ah, evet," diyor sonunda. "Enteresan bir sezon olacakmış gibi görünüyor. Sana ne vereyim?"

Bu sorunun cevabını uzun uzadıya düşünmeye gerek yok.

“Hurry Hard sürahisi lütfen ve teşekkürler.” Bu, her hafta Dax’le içtiğimiz bira. Bir sürahiye ve atıştırmalık parti tabağını bölüşüyoruz. Dax kanatları yiyor. Ben elma dilim patatesleri alıyorum. Mozarella çubukları için iki tabak sos alıyoruz çünkü ikimiz de paylaşmayı reddediyoruz. Bu zaman diliminde Dax beni tanımıyor olsa da birine bira ikram etmek asla kötü bir fikir değildir. Sanırım bunu bir barış teklifi olarak kullanabilirim.

Bir elimde sürahi diğeri bardaklarla tam da bir grup oyuncu buzdan çıkarken geri dönüyorum. Yarıyı düş almak, üstünü değiştirmek ya da dolaptan eşyalarını almak için soyunma odalarına gidiyor. Geri kalanlar doğruca barın yolunu tutuyor.

Dax düş olayını atlayıp doğruca cam kenarında olan ama DJ masasından sohbet sürdürebilecek kadar uzakta bulunan masamıza gidiyor. Tam oturmak üzereyken önüne çıkıyorum.

“Sensin.” Benimkilerle buluşan gözleri kocaman açılıyor. “Burada ne yapıyorsun?”

Midem kanat çırpın ama aynı zamanda kafaları çok karışık kelebeklerle doluyor. Kanat çırpıyorlar çünkü henüz bira içmedim ve gerginim. Kafaları karışık çünkü konuşmak üzere olduğum kişi Dax ve gergin olmama neden yok. Bu konuda gayet başarılı olmalıyım.

Dax oturmuyor. Sandalyenin sırtını parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkıyor. Sandalyeyi önüme atıp en yakın çıkışa koşmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Bu sabahtan sonra onu suçlayamam.

“Seni takip etmiyorum, yemin ederim. Buraya sadece ucuz tavuk kanadı yemek ve katılmak istediğim için oyun-

lara bir göz atmak için geldim. Ve sonra buzun üstünde seni gördüm ve özür dilemek istedim. Yanlış bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum. Ben Gemma.” Birayı masaya bıraktıktan sonra elimi uzatıp bekliyorum. Elim sıkıyor çünkü Daxon McGuire potansiyel dengesiz bir kadının karşısında bile gerçek bir centilmen.

“Sana bir açıklama borçluyum.” Davet edilmeden sandalyelerden birine oturuyorum. Kısa bir tereddüdün ardından Dax karşımdaki sandalyeye geçiyor.

Bir bardak alıp kendime bira doldurarak hikâyemin üstünden son kez geçmek için zaman kazanıyorum.

Kiersten, Livi Teyze ve ben, amacım onu ömür boyu sürececek bir arkadaşlığa götürmek olduğundan Dax’e tüm o paralel evren hikâyesini anlatmamanın benim için muhtemelen daha iyi olacağına karar verdik. Bunun yerine gerçeğe yeterince yakın olan, hatırlayabileceğim ve beni ilginç gösterecek kadar normal –en azından plan bu– bir dizi bahane öne süreceğim.

“Oldukça kötü bir sabah geçirdim.” Doğrudan konuya giriyorum. “Erkek arkadaşım benden ayrıldı ve en yakın arkadaşım... Pekâlâ –hayli uzun bir hikâyeyi kısaltmak gerekirse– onun başına korkunç bir şey geldiğini sandım. Bu yüzden senin dükkânına girdiğimde doğru düşünemiyordum. Ve sonra orası bastırılmış kaygılarımı dışarı vurmak için güvenli bir yer gibi göründü ve ben de öyle yaptım. Ama sonra utandım. Ama şimdi iyiyim ve gösterdiğin nezaket için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Konuşmayı kesiyorum. Ya da kafa şişirmeyi. Ya da ağzımdan dökülen yarı mantıklı kelime yığınının her ne dermeniz.

Dax başını sert ve kısaca sallamadan önce bana bir tam dakika boyunca bakıyor. “Pekâlâ. Anlıyorum. Hepimizin

bir kuyuya bağlamak istediği günler olur. İyi olduğunu gördüğüme sevindim.”

Konuşmanın bitmesiyle ayağa kalkmak için hareketleniyor, ben iyiyim ve o da iyi.

“Yani evet,” diyorum kapalı bir alan için fazla yüksek sesle. “Eğer bir gün senin de bir iyiliğe ihtiyacın olursa seve seve yardım ederim. İçki içebiliriz. Ya da eğer bastırılmış acılarını dışarı vurmak istersen bana gelebilirsin. Bodrum katı. Ama duvarlar oldukça kalın. Yani sıkıntıyı atmak için harika bir yer.”

Dax tek kaşını kaldırıyor. “Kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı bodrum katına gelmemi mi istiyorsun?”

Lanet olsun. Bu kafamda daha az ürkütücüydü. İşler pek iyi gitmiyor.

Bardağı ona doğru itiyorum. “Sana bir bira ikram edebilir miyim?”

Dax benim bardağıma, ardından sürahiye bakıp başını iki yana sallıyor. “Teşekkürler ama pek bira sevmem. Bardan başka bir şey alacağım ama sana iyi eğlenceler Gemma.”

Ayağa kalkmadan önce bana dişlerini göstermediği zoraki ve gergin bir ifadeyle gülümsüyor. Bu, gişe operatörlerine, kapı kapı dolaşıp internet paketleri satanlara sakladığı bir gülümseme. Sohbetimiz sona eriyor.

Biraz şaşkınım. Dumura uğradım. Ayrıca hangi evrende Dax, Hurry Hard sevmiyor? Curling sonrasında bir sürahi birayı paylaşmak bizim olayımız. Bunu her salı yapıyoruz, dolayısıyla bunun biradan çok teklif eden kişiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Buraya yürürken bu gecenin nasıl gideceğine dair bir sürü şey hayal ettim. Garip olabileceğini, hatta biraz küçük düşebileceğimi düşündüm ama hayallerimin her biri-

nin sonunda Dax ve ben arkadaş oluyorduk. Beni komik ve etkileyici buluyordu. Ruhlarımızın benzer olduğunu kabul ediyordu. Geceyi gerçekten özel bir arkadaşlık bulduğumuzu düşünerek bitiriyorduk. Hiçbirinde arkadaşlığımı geri çevireceğini düşünmemiştim. Ve açıkçası göğsümdeki bu sızlayan boşluk Stuart’la ayrıldığım zamankinden daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Terk edilmiş hâlde tek başıma otururken elimdeki sınırlı seçeneklerle bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Livi Teyze uyuyor. Kiersten muhtemelen televizyon izliyor ya da tanrı bilir Trent’le ne yapıyor; neredeyse dolu bir sürahiyi bırakmanın ölümcül bir günah olduğu felsefesini taşıma- ma rağmen burada yalnız oturup onu içemeyecek kadar gururluyum.

Ayağa kalkıyorum, Dax’ın Larry ile sohbet ettiği bara doğru son bir bakış atıyorum, ardından çantamı alıp kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

“Gemma Wilde, burada ne işin var?” Arkamdan gelen gür sese doğru dönüp Dax’ın kuzeni Dougie’nin geniş gülümsemesi ve açık kollarına bakıyorum. Bunun bir sarılma daveti olduğuna dair kuşku yok, bu yüzden beyaz kıllı kollarının beni limon, nane ve rahatlık dolu göğsüne doğru çekmesine izin veriyorum. Muhtemelen biraz fazla uzun orada kalıyorum. Dax’ın reddedişinin açtığı yaranın hâlâ acı verici ve taze olmasına rağmen tanınmak harika hissettiriyor.

“Burada ne yapıyorsun?” diye soruyor tekrardan. “Şikâyetim olduğundan değil. Sadece seni vahşi doğada gördüğümü hiç sanmıyorum. Brandon,” dönüp kocasına sesleniyor, “Wilde Beauty’nin sahibi Gemma’yı hatırladın mı?”

Brandon elini oldukça resmi bir tavırla uzatıyor. İfade- si bu hayattaki ilişkimize dair en ufak bir ipucu barındır-

mıyor ama size yemin ederim Brandon'ı elli yıldır tanıyor olsanız bile o sizi yine de katı İngiliz ciddiyetiyle selamlayacaktır.

“Ah, evet.” Elimi bırakıyor. “Muhtemelen senin cilt bakımına harcadığın parayla kredisini ödediğimiz kadın.”

Elini Dougie'nin kolunda sadece kocasına sakladığı bir sevgiyle gezdiriyor. “Birer bira almak üzereydik. Bize katılmak ister misin, Gemma?”

Masada bıraktığım sürahiyi işaret ediyorum. “Bunu ben aldım ve isterseniz içebiliriz.”

Brandon ciddi biri olsa da bedava birayla kalbini kazanabilirsiniz. Her salı gecesi oturduğumuz masaya ikinci kez oturuyorum. Bu sefer arkadaşlarım dostane bira teklifimi bir *teşekkür* ve kadeh kaldırarak kabul ediyor.

“Demek bu gece buraya yakışıklı erkekleri birayla baştan çıkarmaya geldin.” Dougie birasından bir yudum alırken göz kırpmıyor.

Yorumu düşündüğü şekilde olmasa da çok da yanlış değil.

“Aslında curling oyununa göz atmaya geldim,” diye yalan söylüyorum. “Eskiden bir ligde oynuyordum ve son zamanlarda özlediğimi fark ettim.” Tam olarak yalan değil.

Dougie sandalyesinde dönüp bara bakıyor. “Dax!” diye bağıyor. “Kıçını buraya getir bakalım.”

Adını duyan Dax'ın gözleri Dougie'den bana doğru kayıyor. Barın üstünden bira bardağını alıyor, Lawrence'a eliyle teşekkür edip masamıza doğru yavaş yavaş yürümeye başlıyor.

“Dax, bu Gemma.” Dougie birasıyla beni işaret ediyor.

“Tanıştık,” diyen Dax, Dougie'nin yanındaki sandalyeye oturunca üçü ip gibi karşıma dizildiği için kuzeni ona bir bakış atıyor.

“Gemma’nın senin caddede cilt bakımı ürünleri mağazası var. Tuhaf. Ben de bir süredir ikinizin tanışması gerektiğini düşünüyordum. Bir sürü ortak yönünüz var. İkiniz de gençsiniz. Bekarsınız. Gemma’nın bir curling takımına katılmak istediğinden bahsetmiyorum bile.” Dougie pek de gizlemeden bana göz kıpıyor. “Sunny işten çağırıldığı için sık sık eksiklerimiz oluyor. Belki Gemma’nın numarasım istersin diye düşündüm. Bir ara onu arasın, he?”

Dougie’nin ne yapmaya çalıştığı çok açık. Kaşının hafice kalkışı. Koluyla Dax’i dürtüşü. Dougie Dax’in ilişkisi olmadığını doğrulamış olsa da bu işi *Ge-xon* olayına dönüştürmek gibi bir niyetim yok. Yine de Dax’in sanki bu olmasını istediği son şeymiş gibi oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanması beni gücendiriyor.

Yeni bir sohbet konusu için beynimi zorluyorum. Dax’le beni ânında kaynaştıracak Gemmamı bir şeyler. Beni etrafındaki insanlardan biri olarak gösterecek bir şeyler.

Ama bir anda o ortaya çıkıyor.

Masanın ucunda bir hayalet gibi beliriyor. Kakao yağı ve özgüven kokuyor.

“N’aber takım? Neden tuhaf tipler gibi tek sıra hâlinde oturuyorsunuz?” Dikkatini bana çeviriyor. “Oh hey. Tanışmadık. Adım Sunny.”

Yanımdaki sandalyeye oturup zarifçe elini uzatıyor. Teni pürüzsüz ve yumuşak. Geniş gülümsemesi o kadar samimi ve o kadar doğal ki yarım saniye kadar hayranlıkla donup kalıyorum.

Ama sonra Dax’e dönüyor, Dax ona gülümsüyor ve mi-dem kasılıyor.

Dax’in etkileyici yeşil gözleri var. O kadar müthiş zümrüt yeşili bir ton ki onların lens olduğunu düşünüyordum, ta ki çok sarhoş olup da lens olmadığını kanıtlamak için

gözüne dokunmama izin verene kadar. Böylece onların gerçek olduklarını doğruladım. Ve de büyüleyici, özellikle de tüm dikkatini size verdiğinde. O zaman sanki tüm dünya eriyor ve kendinizi onun gördüğü en ilginç insan gibi hissediyorsunuz. O gözler beni yolculuğa çıkmaya, kombuçaya çayı içmeye ve patronumdan hak ettiğim artışı istemeye ikna etti. Beni Crocs almaktan, kâkül kestirmekten ve birçok kez kendimden şüphe etmekten vazgeçirdi. Dax'ın dikkati güçlü bir ilaç.

Ve şimdi o dikkati Sunny'e veriyor.

"Tanıştığımıza sevindim." Tokalaşmak için elimi uzatıp tüm o, *Ben Gemma ve buraya curling* için geldim, gevezeliğini yaparak bencilce dikkatini Dax'ın büyülü gözlerinden kendime çekiyorum.

"Gemma numarasını Sunny'e vermeli," diyor Dax, Dougie'den ziyade bana. "Yerine birini arayan o."

Dax'ın yaptığıнын mantıklı ve pratik bir nedeni olduğundan eminim, yine de sanki göğsüme uzanıp kalbimi sökmüş ve onu masanın üstünde reddettiği biranın yanına bırakmış gibi hissediyorum.

Ama Sunny bana telefonunu uzatıyor. "Gemma, bu harika olur. Yerime geçecek birini bulamadan iptal etmek zorunda kaldığımda kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Pekâlâ, ben seve seve yerini alırım." İsteksizce numaramı tuşlarken tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Sunny iki kez Kanada gençler liginde şampiyon oldu." Dougie onu övüyor. "Onunla rekabet edebileceğine emin misin?"

Bana göz kırptıyor. Bu bir şaka olmalı. Yine de bu esprili iğneleme doğrudan kalbime gidip en savunmasız olduğum yerden vuruyor. Onunla rekabet edebilir miyim?

"Ben daha ziyade temel kurallardan az daha fazlasını

bilen, buzda duran sıcak bir vücudum,” diye itiraf ediyorum. “Ama süpürme hareketinde iyiyim ve turu alma işini kolaylıkla halledebilirim.”

“Bak bak.” Dougie bira bardağını kaldırıp kocasının-kiyle tokuşturuyor. O bardağını bırakırken ben kısacık bir an Dax ile göz göze geliyorum ve dudaklarında hafif bir kıvrılma yakalıyorum. İlerleme mi kaydediyorum?

“Sen bana birkaç tane tadımlık verirsen ben de buz üstündeki eksiklikleri görmezden gelebilirim dostum.” Bu kez Dougie bardağını bana doğru kaldırıyor. Bardaklarımızı tokuştururken Sunny’nin bakışlarını üstümde hissediyorum.

“Tadımlık mı? Sen şef misin Gemma?” diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır. Bir dükkâmm var. Cilt bakımı ve güzellik ürünleriyle ilgili. Dax’in sokağımın aşağısında.”

Göğsüm gururla kabarıyor. Bu, Dax’le benim ortak yönümüz, Sunny ile arasında muhtemelen böyle bir şey yok.

“Wilde Beauty’nin sahibi misin?” Ben başımı sallarken Sunny’nin gözleri kocaman açılıyor. “Oraya gitmek için ölüyorum. Ama iş yüzünden hep meşgulüm. Hiç zaman bulamıyorum. Orası çok güzel görünüyor.”

Sesi yüzde yüz samimi olduğunu hissettiriyor. Alay yok. Kıskançlık yok. Şu an mide çukurumda fokurdayan çirkin yeşil duyguların hiçbiri yok.

“Sen ne iş yapıyorsun, Sunny?” diye soruyorum çünkü nezaket bunu gerektiriyor.

Bir kez daha göz alıcı bir şekilde gülümsüyor. “McMaster’da çalışıyorum.”

“Sunny kardiyotorasik cerrah,” diye ekliyor Dax ama az önce Dougie’nin yaptığı gibi övercesine değil. Bunu daha çok takdirle söylüyor.

McMaster. Çocuk hastanesi. Bu kadın daha mükemmel olabilir mi?

“Evet, iş, curling ve hayvan barınağında gönüllü olarak çalışma arasında alışverişe fazla zaman bulamıyorum.” Tekrar kolumu sıkıyor. “Ama mağazana uğramayı gerçekten isterim. Gelip seni görmek için vakit ayıracağım, Gemma.”

O noktada anlıyorum. Sunny Khatri’nin çekiciliğinin nedenini. Dax’ın neden onu arkadaşı olarak istediğini. Lanet olsun, *ben de* onun arkadaşım olmasını istediğimi düşünmeye başlıyorum.

Önünde duran telefon titriyor. Cihazı eline alıp ekranı kaydırıyor, bir şeyler yazıyor, ardından görmemiz için bize doğru kaldırıyor. “Tanrı şahidim iş kelimesini söylediğim anda bu bir tür yarasa sinyali gönderiyor. Maalesef gitmeliyim. Uber bulabilecek miyim bir bakayım. Seninle tanışmak güzeldi, Gemma.”

Eğer iyi bir insan olsam gecesini kısa kesmek zorunda kaldığı için onun adına üzülürdüm. Ama değilim. Bu, hemen yanımda oturduğu için ânında mukayese yapabileceğim ışıltılı, daha yeni modelim olmadan Dax ile biraz daha vakit geçirebileceğim anlamına geldiğinden mutluyum.

Fakat Dax da ayağa kalkıyor. “Seni götürebilirim. Geç oldu.”

Hayır! Burada kal. Benimle takıl, diye bağırmamak için irademin her bir zerresini kullanmam gerekiyor.

Dax’ın hem Brandon’ın hem de kuzeninin sırtına vurmasını ve bana doğru dostça el sallamasını izliyorum. “Seni tekrar görmek güzeldi, Gemma.”

Dönüp kapıya doğru yürüyen Sunny’nin peşinden gidiyor ama Larry atıştırmalık tabağıyla yolunu kesince duruyor.

Tabağı Larry'nin elinden alıyor ve masamıza dönüyor, kısacık bir an kalbim fikrini değiştirip kalmaya karar verdiği umuduyla doluyor.

“Aç olma ihtimalin var mı?” diye soruyor bana. “Dougie ve Brandon karbonhidrat yemez ama yemin ederim burası şehirdeki en iyi mozzarella çubuklarını yapıyor.”

Başımı sallamayı başarıyorum.

Tabağı önüme koyuyor, ardından Sunny'e yetişmek için koşup kapıdan çıkarak gözden kayboluyor.

Tabağımdaki tek marul yaprağıyla süslenmiş kanatlara, elma dilim patatesler ve dört kahverengi kızarmış peynir çubuğuna bakıyorum. Tek tesellim marinara sosunun bir tane olması.

Bir içkiye ihtiyacım var. Sorunlarımı alkolle boğma ihtiyacı duyduğumdan değil, boğazıma tırmanan acı hayal kırıklığını yutmak için. Ve de peyniri.

Ancak Dougie ve Brandon sürahiyi son damlasına kadar içmişler. Bara gitmek için müsaade isteyip muhtemelen hayatımda ilk kez bira kuyruğuna bakıyorum. Daha önce kulüpte Hurry Hard dışında bir şey sipariş etmedim. Dax'in favorisi olduğunu sanıyordum. Ama gerçekten düşünüyorum da o kadar da harika bir bira değil. Bu gece tek başıma olduğuma göre istediğimi sipariş edebileceğime karar veriyorum.

“Bir Guinness lütfen,” diyorum Larry'e. Bana kuşkulu bir bakış atıyor ama tartışmaya girmeden bir bardak alıp fiçinin musluğunu açıyor. Larry iyi bir barmen ama Guinness'i ağzına kadar doldurmadan önce bardağı bırakıp çökmesini beklemek ve sonra kalanını doldurmak gerektirdiğinden servis etmesi gerçekten sinir bozucu. Biramın hazır olmasının bir ya da iki dakika süreceğini bildiğimden kadınlar tuvaletine gidiyorum.

Çiğim yok. Sadece yüzüme biraz su çarpmak istiyorum. Kendimi toplayıp hâlâ kendim olduğumdan emin olmak için aynaya bakıyorum. Artık hiçbir şeye güven olmuyor.

İki gri göz yansımadan bakıyor. Her zamanki gibi görünüyorlar. Belki biraz yorgun. Boyutlar arası yolculuk bir kızı bu hâle getirebilir.

Bara geri döndüğümde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Larry’le göz göze geliyoruz. Mükemmel doldurulmuş Guinness’i musluğun altından alıp barın üstünden bana doğru kaydırıyor.

Larry iyi bir barmen olabilir ama atış konusunda pek iyi değil. Çok hızlı gönderiyor ve bardak beni geçip gidiyor. Uzanıyorum ama elim başka bir müşterinin eline çarpıyor.

“Üzgünüm,” diyoruz ikimiz de aynı anda ve sonra bana bakan zümrüt yeşili gözleri fark ediyorum, parmaklarım karıncalanıyor.

“Şimdi de biramı çalışıyorsun.” Sözleri kırıncı ama ses tonu şakacı.

“Gittiğini sanıyordum.” Bakışlarım barın etrafında dolanıp Sunny’nin burada olmadığını doğruluyor.

Dax başını kapıya doğru sallıyor. “Otoparkta bekleyen bir taksi vardı. Onu çağıran kişi gelmemiş. Sunny taksiyle gitmek için ısrar edince ben de içeri döndüm.”

Kadın hakkında evrene gönderdiğim olumsuz düşünceleri geri çağırmayı aklımın bir köşesine not ediyorum.

“Anlaşılan ikimiz de Guinness içiyoruz. Larry’nin bunu bana gönderdiğinden emindim.”

Dax, Larry’e bakıyor ama o iki müşteriyle o kadar hararetli bir sohbete dalmış ki biranın asıl sahibini belirleyecek durumda değil.

“Neden sen almıyorsun?” Dax bardağı bana doğru itiyor. “Zor bir gün geçirdin.”

“Ben iyiyim,” diyorum ama o anda aklıma bir fikir geliyor. Anılarla karışık bir fikir. Aklımda öyle bir şekil alıyor ki önümüzdeki iki dakikanın nasıl geçeceğini neredeyse görebiliyorum.

“Şuna ne dersin?” diye öneriyorum. “Birayı aramızda daha fazla İrlandalı olan alsın. Bu bir Guinness. Bu neredeyse evrensel bir kural.”

Dax, bir başka hayatta bu küçük bahsi ilk önerdiğimde yaptığı gibi yavaş, rahat gülümsemesiyle gülümsüyor.

Parmakları kapüşonlunun manşetine gidiyor, kolunu yavaşça sıyırıp bir striptizci gibi kolunu açığa çıkarıyor ama McGuire ailesinin arması olacağına hayatım üzerine bahse gireceğim dövmesini göstermeden önce bana bakıyor. Göz göze geliyoruz ve... *puuuf*. Barın geri kalanı yok oluyor.

“Ah...” Yumuşak İrlandalı aksanıyla konuşuyor. “Kor-karım korkunç bir hata yaptın. Gördüğün gibi...”

Kolunu çekiyor. At sırtındaki bir şövalyenin dış hatlarında gezinmek için parmaklarım koluna doğru uzanıyor. Kalbim bu şekilde başlayacağımızı biliyor. Cumaya kadar bir yerlere araba yolculuğu planlıyor olacağız.

“Böldüğüm için özür dilerim...”

Kahretsin.

En azından bir şeyleri böldüğünün farkında gibi görünen Sunny, Dax’ın tam arkasında duruyor.

“Çok özür dilerim çocuklar. Taksiyi çağıran kadın binanın köşesinde sigara içiyormuş.” Telefonunu kaldırıyor. “En yakın Uber yirmi dakika uzaklıkta ve işe hemen gitmem gerek. Acaba...” Bakışlarını Dax’tan kapıya doğru çeviriyor.

Dax ayağa kalkıyor, kapüşonlusunun kolunu indiriyor ve Guinness’i tek bir hareketle önüme kaydırıyor.

“Anlaşılan evren bu birayı senin içmeni istiyor. Görüşürüz Gemma.”

İkinci kez bensiz gidişini izliyorum ve ne tür berbat bir evrende olduğumu merak ediyorum.

Bölüm 8

"DAX'İN SEVGİLİSİ mi var? Bu senin planlarını bozmuyor mu?"

Ablam minivanının hoparlöründen konuşuyor. Erkek yeğenim Riley'i okula, kız yeğenlerim Lucy ve Jan'i kreşe götürürken benimle bu geçici kriz hakkında konuşuyor.

"Onun sevgilisi olduğunu sanmıyorum," diye açıklıyorum. "Daha önce kız arkadaşlarla başa çıktım. Dax onları istemediğine dair sudan bir bahane bulmadan önce en fazla üç ay etrafta olurlar. Hayır, bu daha da kötü. Sanırım o en yakın arkadaşı." Kelime ağzımda öyle korkunç bir tat bırakıyor ki, bu sabahki ikinci *Gemma*, *G* ile yulaf sütlü kahvemle ağzımı çalkalamak istiyorum.

"Pekâlâ, bu iyi haber o zaman," diyor Kiersten olanları hiç anlamadan.

Sanırım bu büyük resme bakıldığında plan için iyi. Herhangi bir bağı olmayan Dax'i öpmek, mutlu bir ilişkisi olan Dax'i öpmekten çok daha kolay ama doğruyu söylemek gerekirse Dax beni aldatıyormuş gibi hissediyorum. Bu mantıksız, biliyorum. Dax bu zaman çizgisinde düne kadar benimle tanışmıyordu. Ama onun bir başka *ben* bulabildiği fikri doğrudan boğazıma inen bir karate tekmesi

gibi hissettiriyor çünkü ben asla bir başka Dax bulabileceğimi sanmıyorum. Ve bir yanımda onun benden çok daha iyisini bulduğunu düşünmeden edemiyorum.

“Madem bir sevgilisi yok onu tekrar ne zaman görmeyi planlıyorsun? Hamleni ne zaman yapacaksın? Onu ünlü Wilde kardeşler cazibesıyla ne zaman baştan çıkaracaksın? Dur! Cevabını bir dakika sonra verirsin.”

Hattın Kiersten’in olduğu tarafta bir gürültü var, ardından bir araba kapısının açılıp kapanma sesi duyuluyor ve ablamın uzaktan bağırarak sesi geliyor, “İyi günler hayatım.” Bir iki saniyelik bir hışırtının ardından kısık sesli bir küfür duyuluyor ve Kiersten’in sesi netleşiyor. “Tamam, gitti. Dökebilirsin. Bu kadın ne kadar berbat? Küfretme ve kötü dil kullanma konusunda rahat ol. Arabamda çocuk kalmadı.”

Derin bir nefes veriyorum. Keşke şu an içimi boşaltabilsem. Göğsümün arkasındaki huzursuz edici ağrıyı giderebilmek için Sunny hakkında korkunç şeyler söyleyebilsem. Ama içimden bir ses faydası olmayacağını söylüyor.

“Açıkkçası Kiersten, o çok tatlı. Çok hoş. Çok akıllı. İyi bir curling oyuncusu olduğu da kanıtlanmış.”

“Pekâlâ, sen de zekisin. Ve sen de güzelsin. Birçok spor dalında başarısız olduğumu gördüğüme göre curling konusunda da berbat olduğumu tahmin ediyorum. Yine de birtakım şeyleri kötü yaparken bile tuhaf şekilde sevimli oluyorsun. Bu çok çekici.”

Ablamın yorumuna hazırlıksız mı yakalandım yoksa anlamam bir saniye sürdüğünden mi bilmiyorum ama hemen cevap vermiyorum.

“Hey,” diyor. “Sesin çıkmıyor. Hâlâ orada mısın?”

Başımı sallıyorum ama bu aptalca çünkü beni göremiyor. “Evet. Sanırım bunları gerçekten duymaya ihtiyacım vardı.”

“Tamam, kardeşlik bağı boyutların bile ötesinde.” Sesi yumuşuyor. “Belli ki Dax senin için çok değerli bu yüzden işleri batırmanı istemiyorum.”

Ben de işleri batırmak istemiyorum.

“Peki. Onunla konuşmanın bir yolunu bulacağım. Ve sonra beni öpmesi için şeytani bir plan kuracağım. Eğer harika bir fikrin varsa lütfen hemen söyle.”

Kiersten’in dönüş sinyalinden çıkan tik tak tik tak sesini duyuyorum. Bu bana saati hatırlatıyor. Sanki evren bana zamanın boşa gittiğini söylemek istiyor.

“Bu adamın en yakın arkadaşın olduğunu söyledin,” diyor Kiersten. “Onun hakkında her şeyi biliyor olmalısın. Bunları kullan. Onun hoşlandığı Gemma ol.”

Yaptığım tam olarak da bu ama kesinlikle işe yaramıyor.

“Ve eğer bu da işe yaramazsa ona memelerini göster. Seni kesin öpecektir.”

Ablam telefonu kapatıyor. Bunu bilerek mi yaptı pek emin değilim. Nadiren vedalaşma seremonisi yapar kapatır ama sıklıkla da radyo düğmesi yerine telefonu kapatma düğmesine basar.

Telefonu çantama koyup Wilde Beauty’nin kapısına yürüyorum ve KAPALI tabelasının AÇIK yazan tarafını çeviriyorum.

Bir nevi hiç yoktan ortaya çıktığı için burayı işletmek garip geliyor. Bir yandan da bunun aslında hayalimdeki işi düşük riskle deneme fırsatı verdiğini düşünüyorum. Cilt bakımı benim işim. Yıllardır Eaton Drug Mart için eczane cilt bakım ürünleri aldığımdan bunun hakkında bir sürü şey biliyorum. Ayrıca omuzlarımın üstünde iyi bir iş kafası taşıyorum. Wilde Beauty’i işletmek çocuk oyuncağı olacak.

Anlatıcı: Hiç de çocuk oyuncağı değil.

Saat ona çeyrek kala, yeni maceram başladıktan tam kırk dört dakika sonra bir müşteri dükkâna giriyor. Orta yaşlı, kısa saçlı, beyaz bir kadın ve üstünde gri bir gömlek var.

Gözlerini ânında bana dikip kısıyor. “Müdürle konuşmak istiyorum.”

Dükkânım sekiz metre kare. Yöneticilerimi nereye sakladığımı düşündüğünü bilmiyorum. “Size ben yardım edebilirim,” deyince kaşlarını çatıyor.

Bir şişe nemlendirici çıkarıyor. “Bunun kokusunu beğenmedim. İade etmek için getirdim.”

Markayı hemen tanıyorum. Parfüm içermeyen bir seriden. Yani bu biraz tuhaf ama yine de sorun çıkarmıyorum.

“Sorun değil,” diyorum. “Size değişim ya da para iadesi önerebilirim. Hangisini isterseniz.”

Aynı ürün serisinin sergilendiği vitrine doğru yürüyor, iade etmek istediği şişenin aynısını alıyor, geri dönüp onu tezgâha sertçe bırakıyor. Bu alışverişin ardından Kiersten’i hemen arayacağımı şimdiden hissediyorum.

“Merhaba, eh.” İade için getirdiği şişeyi kaldırıyorum. “Az önce aldığınız iade etmek istediğinizle aynı ürün.”

Sanki bu gerçeği söyleyerek aptallık etmişim gibi bana bakıyor. “Evet ve?”

Derin nefes. “İade etme nedeniniz kokusunu beğenmemiş olmanızsa yeni olanın da kokusu farklı olmayacak.”

Gözlerini o kadar abartılı bir şekilde deviriyor ki yuvalarından çıkacaklarını sanıyorum.

“Pekâlâ, belki bu aldığım şişede bir sorun vardı. Muhtemelen bozulmuş.”

Öteki gerçekliğimde, aynı kremden bir kavanoz da lavabonun altındaki bir ayakkabı kutusunda var. En sevdiğim ürün bittiğinde bunu kullanıyorum. Benim yedek kremim ve neredeyse iki yıllık. Gayet de iyi kokuyor.

Kapağını açıyorum. “Bakalım sorun neymiş.”

Ah. Pekâlâ, bir sorun var. Sadece onun anlattığı şey değil.

“Bu kavanoz neredeyse boş.” Belki bir tür hata vardır diye kavanozu ona doğru uzatıyorum.

Kollarını göğsünde katlıyor. “Yani?”

En iyi müşteri servisleri ses tonumu takınıp nazik şeyler söylemeye çalışıyorum ama ağzımdan daha ziyade “Boş bir şişeyi iade edemezsiniz,” oluyor.

Bana dik dik bakıyor. “Bana ürününüzün arkasında durmadığınızı mı söylüyorsunuz. Fişi bile var.” Beyaz bir kâğıdı tezgâhın üstüne fırlatıyor.

Kısa bir bakış attıktan sonra hem kahkahamı bastırmak hem de kafamın içinden geçen bir dizi küfrün ağzımdan çıkmasına engel olmak için dudağımı ısırıyorum.

“Kremi buradan almamışsınız bile.” Fiş dediği büyük internet satış mağazalarından gelen bir e-posta.

Dudaklarını büküyor. “Bu önemli olmamalı. Sen bu ürünü satıyorsun. Arkasında durmalısın.”

Ona kadar sayıyorum, ardından ondan nazikçe gitmesini istiyorum. Beni kötü Tripadvisor yorumu aracılığıyla mahvedeceğine dair tehditler savuruyor. Ona kırk yaşın altında kimsenin Tripadvisor kullanmadığını ve istediğini yapmasını söylüyorum.

Saat daha on ama ben bittim.

Bir sonraki müşterilerim on beş dakika sonra gelen üç genç kız. Birbiriyle aynı V yaka kazaklar ve mavi-gri etekler giiyorlar. Yardıma ihtiyaçları olup olmadığını soruyorum ama beni tümüyle duymazdan geliyorlar ama sonra içlerinden biri sürüden ayrılıp yanıma geliyor.

“Vay canına, çok güzelsin. Cildin için ne kullandığını söylemelisin.”

Şimdi, normalde kendini beğenmiş biri değilim ama dün geceyi Sunny ile geçirdikten sonra özgüvenimin biraz arttırılmasına ihtiyacım var. Yeni arkadaşşıma cilt bakımı rutinimi anlatıyorum, ona ürünleri gösteriyorum, hatta bir iki tanesini denemesine izin veriyorum. Satış yağıcağımdan eminim ama ona almak istediğı bir şey olup olmadığını sorduğumda gülümseyerek “Hayır, teşekkürler,” diyor, arkasını dönüyor ve diğer iki arkadaşşıyla birlikte kapıdan çıkıyor. Ancak tezgâha döndüğümde bir şeylerin eksik olduğunu fark ediyorum. Gözeneklerime iltifat ettiğinde gösterdiğim temizleyici yok. Bir tonik, iki dudak parlatıcı ve bir şişe el kremi. “Küçük sürtükler.” Yoksa sürtük olan ben miyim? Kandırıldım. Utanmaz iltifatlarla sahte bir güven duygusuna kapıldım. Tek tesellim o pisliklerin neredeyse boş olan kokuşmuş krem kavanozunu almış olmaları.

Şimdi gerçekten bittim.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve beni akmakla tehdit ettiklerinde içimi kaplayan duygu geçene kadar gözlerimi sımsıkı kapıyorum. Tekrar açtığımda o bir hayalet gibi karşımda beliriyor. Elinde Brewski’den aldığı orta boy koyu kavrulmuş kahvesiyle kaldırımında yavaşça yürüyerek camımın önünden geçiyor.

“Dax.” Bu kelimeyi sadece fısıldıyorum ama sanki kulağına ulaşıyor. Dönüp elini sallıyor ve gözlerimiz camın ardından buluşuyor. Ben de el sallayıp ona gözlerimle bilinçaltından bir mesaj gönderiyorum. *Dax, eğer birlikte ne kadar harika olduğunu hatırlayan minicik bir yanın varsa bana bir işaret gönder.* Gülümsüyor. Kalbim sanki uçan balon gibi şişiyor.

Çünkü orada gerçek Daxon McGuire gülümsemesi var.

Bölüm 9

KORKUNÇ, BERBAT, HİÇ de iyi olmayan, kötü gün gergin bir enerjiyle ve karanlık, kasvetli dairemde daha fazla vakit geçirmememe yönelik güçlü bir arzuyla sona eriyor. Yatak odası dolabımdaki hatırı sayılır koşu ayakkabıları yığını bu gerçeklikte bir kondisyon bisikletim olmadığını (ben kimim ya?) bunun yerine egzersizlerimi eski moda koşu yoluyla yaptığımı gösteriyor. Öteki Gemma'nın hayattaki amaçlarını birkaç dakika sorguladıktan sonra kaderime razı gelip bir çift Nike ayakkabıyı ayağıma geçiriyorum.

Sokağımın sonuna vardığımda Cody'nin motive edici sözlerini özlüyorum. Ve Olivia'nın mükemmel karın kaslarını izlemeyi. Hatta “çak bir beşlik” ucubesi Bayan Calibrated'ı. En çok da dört yüz beş kalori yakmak için ihtiyacım olan süre ve tempoyu tam olarak bilmeyi özlüyorum.

Ancak spor ayakkabılarımın asfaltta çıkardığı yatıştırıcı pıtır-pıtır sesler terapi gibi geliyor. Göl kıyısındaki ikinci uzun turun ardından serin gece havası terle ıslanmış tenime vuruyor ve hayatımın karmaşası hakkında dertlenmeyi bırakıyorum. Koşmanın verdiği sarhoşluk gibisi yok.

Aynı zamanda eve geldikten otuz dakika sonra çirkin yüzünü gösteren açlık gibisi de yok.

Temiz güzellik ürünlerine olan sevgimin temiz beslenmeye de yansiyacağı umuduyla ve canavarca bir hırlamayla buzdolabını açıyorum. Ancak bir kutu karbonat ve yarısı dolu filtreli Brita s rahim dışında bir şey yok. Mutfak dolapları da aynı şekilde.

Ancak duşum minik siyah bir örümcek tarafından işgal edilmiş. Ona Frank adını veriyorum. Kuzenini yanlışlıkla ezdiğim için beni bağışlıyor ve eğer kırk beş dakikalığına evi boşaltırsam ağına geri döneceğine ve ikimizi de kâğıt havluyla gerçekleşecek cinayet teşebbüsü travmasından kurtaracağına dair bir anlaşma yapıyoruz.

Kır ıllı Roots eşofman altımı giyip terli saçlarımı topuz yapıyorum ve eski, solmuş, pembe Abercrombie kap şonlumu alıyorum.

Bu kap şonluyu çok seviyorum. Agresif bir pembe ve inanılmaz rahat. Yine de kendi ger ekliğimde onu verdim çünkü Stuart ona Pepto-Bismol isimli mide bulantısı ilacını hatırlattığını söylemişti.

Pekâlâ, canın cehenneme Stuart. Kap şonluyu gülümseyerek sırtıma geçiriyorum, telefonu alıyorum ve Google'dan en yakındaki marketlere bakıyorum.

Eski hayatımda çoğunlukla her cumartesi Jackson Square'de kurulan pazardan alışveriş yapardım. Ya da yüksek maaşlı işim koridorlarda gezemeyecek kadar uzun s reler çalışmayı gerektirdiğinden internetten sipariş verirdim. Ara sıra Main'deki Giovanni's No Frills'ten alışveriş yapardım ancak iki yıl önce Dax ve ben beşinci koridorda minik bir olay yaşadığımız için markete girişimiz sonsuza dek yasaklandı.

Curling oyunundan çıkmıştık. Oyun sonrasında her zamankinden birkaç sürahi fazla i miştik. Biraz  akırkeyf

olduğumuzu, her şeyin bizi güldürdüğü o mutlu sarhoşluk seviyesinde olduğumuzu itiraf ediyorum.

Ketçap, cips ve süte ihtiyacımız vardı (teoride kulağa iğrenç gelebilir ama hayatınızı değiştirecek). Onun dışında sepetimiz boştu bu yüzden Dax'e alışveriş sepetine binmesini söyledim (ya da belki kendi isteğiyle bindi). Her iki durumda da onu son hızla reyon boyunca itmeye çalışmaya başladım.

Tek hatırladığım Dax'in, *Yaramaz muzlara dikkat*, diye bağırdığıydı. Ve sonra reyonun zemininde yere atılmış, yarısı yenmiş bir tane muz gördüm. Üstüne basıp kaymadım (bu çok klişe olurdu) ama üzerine basmamak için keskin bir dönüş yaptım ve içinde Dax olan alışveriş arabasının kâğıt havlulara çarpmasına neden oldum. Havlular etrafa saçıldı. Mağaza müdür yardımcısı Manny Paletta koşarak geldi. Dax bunun hayatındaki en iyi beş andan biri olduğunu söyledi. Bize No Frills'e bir daha asla ama asla ayak basmamız söylendi. Adil olmak gerekirse bu çok yerinde bir cezaydı.

O zamandan beri oraya adım atmayı düşünmedim.

Şu âna kadar.

Ancak şimdi, temmuz ayının sonunda bir akşam oraya doğru yürürken bu hayatta Dax ve Gemma'nın –dinamik ikili– henüz var olmadığını hatırlıyorum. Dolayısıyla yasak da yok.

Beklenmedik bir boşluk.

Otomatik kapılardan geçerken kurallara sadık kalbim hızla çarpıyor ve sıra sıra isimsiz patates cipsleriyle markasız gazozların dizili olduğu beşinci reyona doğru ilerlerken düzensiz bir şekilde atmaya devam ediyor.

Reyon ortada dizili President's Choice diyet kola yığını dışında boş. Rahat bir soluk alıyorum.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı hanımefendi?” Arkamdan gelen erkek sesini ânında tanıyorum.

Manny Paletta.

Sözüm ona Giovanni Paletta’nın yeğeni. Giovanni’s No Frills’te bahsi geçen Giovanni’nin. Gerçi Dax’in benimle dalga geçmek için bunu uydurmuş olması muhtemel.

Tıpkı benim zaman çizgimdeki gibi görünüyor. Uzun ve zayıf. Paspas gibi görünen koyu kıvırcık saçlar. Liseden mezun olmasına daha bir yıl varmış gibi görünen tazecik bir yüz. Çok daha fazlasını gördüğünü gösteren gözler.

“Belli bir şey mi arıyorsunuz?” diye soruyor Manny.

“Hayır?” diye cevap verirken beni ölçüp biçmesini ölçüp biçiyorum. Düşmanlığımızın uzay zamanı aşıp aşmadığını merak ediyorum.

Aşmamış gibi görünüyor, yine de nabız yoklamak istiyorum.

“Kâğıt havlular nerede?” diye soruyorum.

Beş adım öteyi işaret ediyor. “Kâğıt havlulardan oluşan piramidi görüyor musunuz?”

“Evet.”

“Kâğıt havlular orada.”

Arkasını dönüp beni tek başıma bırakıyor. Güvende olduğumdan emin oluyorum.

Mükemmel şekilde dizilmiş Bounty çakması kâğıt havlulara bakarken göğsümde minik bir sızı hissediyorum. Dax’i özlememe neden olan bir anı daha.

“Hiç doğrudan üstlerine dalma isteği duydun mu?”

İlk başta onun çoklu evren yolculuğu ve açlığın neden olduğu bir halüsinasyon olduğunu düşünüyorum.

Ama gerçek. Dax, kanlı canlı karşımda. Kollarım göğsünde katlamış. En iyi arkadaşlık anlarımızdan birinin yaşadığı yere bakıyor.

“Güvenilir kaynaktan edindiğim bilgiye dayanarak şunu söyleyeyim, gelecekte buradan alışveriş yapmaya devam etmek istiyorsan hiç iyi bir fikir değil.”

Sonra aklıma bir şey geliyor. Dax sağlık konusunda biraz takıntılı. Aşırı pahalı olmasına rağmen alışverişini Locke’taki organik ürünler satan dükkândan yapmakta ısrar ediyor. “Burada ne yapıyorsun? Sen alışverişini burada yapmazsın.”

Dax etrafına bakınıyor. “Yapmam mı?”

Lanet olsun. Kelimelerin süzgeçten geçmeden ağzımdan çıkmasına izin vermemeliyim. “Demek istediğim seni daha önce burada alışveriş yaparken görmedim.”

Dax bana kuşkulu bir bakış atıyor. “Güvenilir kaynaktan edindiğim bilgiye dayanarak son birkaç yıldır düzenli olarak buradan alışveriş yaptığımı söyleyebilirim. Mağaza müdür yardımcısına neredeyse ilk adıyla hitap edecek kadar yakıным.”

Manny yanımdan geçerken sanki neden bahsettiğimizi hissetmiş gibi bana, Dax’e ve kâğıt havlulara bakıyor.

“Ah tabii, Manny,” diyorum. “Giovanni’nin yeğeni.”

Dax etkilenmiş gibi tek kaşını kaldırıyor. “Bu ilginç bir bilgi. Zor günümde bunu kullanacağım.”

Sohbette giderek uzayan tuhaf duraklama beni söyleyecek doğru sözleri bulmaya zorluyor. İkimizin de burada olması kaderin bir cilvesi. Gerçi floresan ışıkları altında olmamayı ve daha düzgün bir pantolon giymiş olmayı tercih etsem de bedenim Dax’i arzuluyor. Seksi anlamda değil, sadece eve onunla gitmeyi özlediğim türden. Onun iki kişilik kanepesinde kıvrılmak, en sevdiği büyük, tüylü Hudson Bay battaniyesini almak ve gözlerimiz ağrıyana kadar televizyon izlemek istiyorum.

Sepetine bakıyorum. “Bunlar harika muzlara benziyor.

Olgun ama yarın seni muzlu ekmek yapmaya zorlayacak kadar değil.”

Dax başını sallıyor. “Ben de öyle umuyorum.”

Dilimin ucuna binlerce konu başlığı gelmeli. Daha önce Dax’le konuşma konusunda hiç sorun yaşamadım. Ama kendini gösteren tek fikir eriklerinin pek tombul olduklarına dair yorumlar oluyor. En azından bunun hayli tuhaf olduğu ve resmetmeye çalıştığım eğlence seven arkadaş çizgisine pek de uymadığını görecektir kadar bilincim yerinde.

Dolayısıyla duruyorum. Öylece. Ağzım kapalı. Ürkütücü bir şekilde meyvelerine bakıyorum, ta ki o arabasını çevirip benimkinin yanından geçene kadar. “İyi geceler, Gemma.”

“Yine görüşürüz,” diyorum arkasından.

Tanrımmmm. Tamam. Derin nefes al. Dax ile üçüncü raunt ilkinden daha iyi gitti, curling kulübündeki performansıyla hemen hemen eşit seviyede. Bu hızla gidersem arkadaş olmamız dört yıl sürecek. Belki de Kiersten haklıydı. Dax’e memelerimi göstermem konusunda değil. Ama belki de gerçekten taktik değiştirmeliyim. Dax’in kucağıma düşmesi için bir sürü fırsat var.

Alışverişi bitirip kasaya gidiyorum, şükürler olsun ki Öteki Gemma da on üç yaşında seçtiği aynı kart şifresini kullanıyor.

Dışarı çıktığımda sızlayan kollarım ve avuçlarımı kesen sarı plastik torbalar açken alışveriş yapmamam gerektiğini acı verici bir şekilde hatırlatıyor. Main’den bodrumdaki daireme doğru yürürken yanımdan geçen bir araba dikkatimi çekiyor. Eski bir Toyota Avalon ve bunun Dax’in eski arabası olduğuna yemin edebilirim. Neredeyse pas tutana kadar kullanmış ve nihayet pes edip Jeep almıştı. Daha iyi bakabilmek için dönüyorum. Vücudum dönüşü tamamlı-

yor ama parmak arası terlikler bana yetişemiyor. Ayağım terliğin kenarından kayıyor, mantıklı her insan gibi torbaları bırakıp yüzümü korumaya çalışmak yerine muzlarımı kurtarmaya çalışıyorum.

Dizim küt diye asfalta çarpıyor. Bu düşüşümü yavaşlat-sa da gövdemin öne devrilip çenemin kaldırımıyla buluşma-sına engel olamıyor.

“Ahhh,” diye bağırırken torbalarımı iki saniye gecikme-li olarak bırakıyorum.

Kadın yaralandı.

Ben yaralandım.

Ben...

Yaralı bir kaplumbağa gibi sırtüstü dönüyorum, avucu-mu fena hâlde acıyan çeneme bastırıyorum. Minik bir yara mı yoksa tıbbi müdahale gerekli mi belli değil ama elimi çek-tiğimde kayda değer miktarda kan görsem de muhtemelen acil servise gitmeye degecek bir şey olmadığını anlıyorum.

Yine de durum Pepto-Bismol kapüşonlumu bir daha toplum karşısına çıkaramayacak kadar ciddi. Kolunu eli-min üstüne çekip yaraya bastırıyorum, göğsümün tamamı boğuk, ağır bir hisle sızlıyor.

Eve dönmek istiyorum. Bodrum katındaki evime değil. Kendi daireme ve eski hayatıma.

Her ne kadar mantığım kayıp düşmenin herkesin başı-na gelebilecek bir şey olduğunu söylese de temporal lobum Öteki Gemma'yı suçluyor. Arabası olmayışını. Son derece kısıtlı bütçesinin sadece ucuz şeyler satan bir marketten alışveriş yapmasına izin vermesini.

İçine düştüğüm kendine acıma çukurundan kendimi çe-kip oturur pozisyona geçtiğim sırada bir araba yanımda duruyor, motorunun tanıdık hırıltısı ve pul pul kabarmış kırmızı boyası göğsümde kopan fırtınayı dindiriyor.

Avalon'un sürücü tarafındaki kapısı açılıp kapanıyor ve bir saniye sonra Daxon McGuire yanıma çömelip endişeli bir sesle, "İyi misin Gemma?" diye soruyor.

Eli çenemin altına götürüp kendine doğru çeviriyor, yüzümü ilk doğan çocuğuymuşum gibi avucunun arasına alıyor.

"Bakabilir miyim? Sakıncası var mı?" Parmaklarını benimkilerin üstüne koyuyor ve elimi çenemden dikkatlice çekmeden önce başımı sallayarak onaylamamı bekliyor.

"Ah, kahretsin." Yarama bakarak yüzünü buruşturuyor ve sonra elimi yine yüzüme götürüyor.

"Bir saniye sıkıca tut. Hemen geleceğim."

Gidip bagajını açıyor. Kapağı kapayana kadar ne yaptığını göremiyorum, ardından elinde beyaz bir bez parçasıyla geri dönüyor.

"Al." Onu bana uzatıyor. "Bunu kullan. Temiz. Gerçekten."

Yumuşak pamuklu kumaşı ânında tanıyorum. Bu Dax'in en sevdiği tişörtü. Pekâlâ... en sevdiği üç tişörtten biri. Onları iki yıl önce The Bay'dan Noel ertesi indiriminde üçlü paket olarak aldı. Son derece yumuşaklar, kusursuz V yakaları var (fazla oyuk değil) ve uzun gövdesine uyacak kadar uzun olmasına rağmen doğru yerleri saracak kadar darlar. Bu tişörtleri herhangi bir insanın herhangi bir giysi parçasını sevebileceğinden daha çok seviyor.

Üç tişörtten ilkinin o kadar sık giydi ki üstünde delikler açıldı ve göğüs uçları görünecek kadar inceldi. Annesi onun bunu giymesinden o kadar sıkılmıştı ki ziyarete geldiğinde çamaşır yıkamayı teklif etmiş ve makineye "kazayla" çamaşır suyu katmıştı (en azından Dax hikâyeyi böyle anlatmıştı). İki numaralı tişört Jays maçında sosisli sandviçin gazabına maruz kalmıştı. Hiçbir ağartıcı o parlak sarı hardal lekesiyle başa çıkamazdı. Dax tişörtü atarken ağladı.

Eğer bu zaman çizgisinde de aynı şeyler yaşandıysa o hâlde elimdeki sonuncusu. Dax'ın son mükemmel tişörtü ve onu bana veriyor.

“Ciddi şekilde kanıyor.” Tişörtü şaşkın ellerimden alıp ben daha feda etmeye değmez diyemeden çeneme bastırıyor.

Acıyor. Ah lanet olsun, acıyor. Ama gözümünden akan yaşların nedeni acı değil.

“Tereddüt bile etmedin.” Boğazımda büyüyen minnet dolu yumruyla mücadele ediyorum.

Diğer eli başımın arkasına gidiyor, parmaklarıyla şişlik var mı diye kontrol ediyor. “Sence hastaneye gitmeye gerek var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Sadece eve gidip biraz buz koyup yara bandı yapıştırsam yeter belki bir bardak da te-kila ama o daha çok yaralanan egom için.”

Gülümsüyor. “Bu iyi bir plana benziyor. Ayağa kalkabilir misin?”

Kalbimin her an duracakmış gibi attığı temponun yavaşlanmasını, ardından ayağa kalkmama yardım etmesini bekliyorum.

Konserve domatesi, zarar görmemiş muzları ve etrafa saçılmış diğer ürünleri market torbalarına dolduruyor. İş bitince alnıma dökülen birkaç tutam saç geriye itiyor ve bir kez daha çenemi kaldırıp inceliyor.

Zümrüt bakışları alıyorum. Hepsi benim. Ve onları unutulmuş bir saksı bitkisi misali emiyorum.

Evet. Güzel. Muhtemelen gözbebeklerimin büyüüp büyümediğini kontrol ediyor ama gözlerinin içine bakmak kendimi evdeymişim gibi hissettiriyor.

“İyi olduğuna emin misin?” Ses tonu son derece sakin ve istikrarlı. Şu an ihtiyacım olan tek şey bu. Ama bir anda günün ağırlığı sert bir yumruk gibi çarpıyor ve alt dudağım

titremeye başlıyor. Yaşların gözlerimi kırıp uzaklaştırmayacağım bir hızla gözlerimde biriktiğini hissediyorum.

Omzumu tutup sıkıyor ve o elini çekmeden kendimi bırakıyor, tuhaf olup olmadığını düşünmesini umursamadan başımı göğsüne yaslıyorum.

Aynı kokuyor. Tıpkı benim Dax'ın gibi. Irish Spring sabunu. Hafif bir parfüm kokusu. Tam da onun nazik jestine karşı çizgiyi aştığımdan endişelenmeye başladığım sırada kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor, sıkıca ama sarılmamızın ne kadar süreceğine dair kararı benim vereceğimi hissettirecek kadar gevşekçe tutuyor.

Kanamaya, ayaklarımın dibinde biriken yulaf sütü ve yumurtalara rağmen işin ilginç ihtiyacım olanın bu olması. Kucaklanmak. Güvende hissetmek. Dünyam patlasa Dax'ın arkamda olacağını bilmek. Bu yüzden kollarıyla göğsü arasındaki o küçük girintide durup iştahla onu içime çekiyorum. Çok özlediğim bu hisle yıkanıyorum.

“Sen iyi bir adamsın, Daxon McGuire.” Başım göğsüne dayalı olduğundan sesim boğuk çıkıyor. Ona bakmak için geri çekiliyorum, kolları hâlâ beni sarıyor ve bu da beni düşündürüyor.

Şu an ağızına çok yakıным. Parmak uçlarımda yükselsem dudaklarım rahatlıkla onunkilerle buluşur. Livi Teyzem arınmanın doğru sırayla yapılması konusunda çok kararlıydı ama onu şimdi öpüp sonrası için saklasam çok mu kötü olur? Dileğimi yerine getirmek için ayın doğru evrede olmasını beklemek yerine?

“Bir konu hakkında düşünüyormuş gibi görünüyorsun.” Dax omuzlarımı bırakıyor ama elleri sanki düşmemi bekliyormuş gibi iki yanımda duruyor.

“Önemli bir şey değil,” diye yalan söylüyorum. “Sadece muzlar ezilmediği için mutluyum.”

“Zamanından önce muzlu ekmek yapmak zorunda kalmak istemiyorsun.”

Benimle dalga geçiyor.

Neşeli gülümsemesi mükemmel tişörtünü yüzümden çekip kesliğime bir kez daha bakınca kayboluyor.

“Kanama yavaşlamış ama durmamış. Bu bir kesikten çok çizik gibi görünüyor, dikiş gerektiğini düşünmüyorum.” Gözlerime bakıyor. “Evde yara bandın var mı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Arabasına bakıyor. “Bende olduğundan eminim. Seni bırakayım mı?”

Ben başımla onaylarken o da yolcu kapısına uzanıp vale gibi açık tutuyor. Dax’ın bütün zaman çizgilerinde centilmen olduğunu düşünüyorum.

Kendisi de yerine geçince eğilip torpidoyu açıyor ve yara bandı kutusu bulana kadar karıştırıyor.

“Hâlâ burada olduklarından emin değildim.” Bandı dişlerinin arasında tutuyor, ardından başını hızla çevirerek ambalajı yırtıyor.

“Sen izci değil misin?”

Yara bandını paketinden çıkarıp minik beyaz kâğıdın kucağına düşmesine izin veriyor. “İzci olamadım. Yavru kurtken bıraktım, yani pek umut vadetmiyorum.”

Çenemi kaldırıp parmaklarını yumuşakça bastırarak bandı yapıştırıyor. Memnun bir ifadeyle ikinci bandı alıyor. Onu izliyorum; kaşları çatık, dudağını ısırarak son derece odaklanmış durumda. Tanrım, onu özlemişim. Aramızdaki bu huzur verici rahatlığı. Sadece kırk sekiz saat oldu ama bunlar uzun, beni tanımıyor olmasının içimde bir boşluk yarattığı ve yanlış hissettirdiği saatlerdi.

“Yine muzları mı düşünüyorsun?” Dax kısa bir an işini bırakıp bakarak sırtıyor.

“Hayır. Sadece bir arkadaşı düşünüyordum. Bana onu hatırlatıyorsun.”

Dax başını kaldırıyor “Ah, demek inanılmaz yakışıklı.”

“Öyle denebilir.”

Dax arkasına yaslanıyor ve memnun bir ifadeyle başını sallıyor.

“Bence güzelce yama yapıldı.”

Elim çeneme gidiyor ve parmaklarım kaplanmış alan üzerinde gezerken beklediğinden fazla yara bandıyla karşılaşılıyor.

Güneşliği indirip aynaya bakıyorum ve kahkaha patlatmamak için kendimi tutuyorum. Sadece tek bir banda ihtiyaç duyan yaramın üzerinde dört tane bant var.

“Sana umut vadetmediğimi söylemiştim.” Anahtarı kontağa sokuyor ve motoru çalıştırıyor.

“Seni nereye götüreyim?” diye soruyor.

“Ah, ben...”

Lanet olsun.

Adresimi hatırlayamıyorum.

Ya Catherine ya da Mary sokağıydı. Kesinlikle bir kadın adıydı. Dax’e nerede yaşadığımı bilmediğimi nasıl açıklayacağım?”

“King’den Victoria’ya doğru devam et ve soldan Cannon’a dön. Oradan sonrasını tarif ederim.”

Dax yola çıkıyor, King Caddesi boyunca sessizce ilerliyoruz. Sürekli yeşil ışıklara denk geliyoruz. Sokak lambaları ara sıra yüzünü aydınlatıp güçlü çenesini vurguluyor.

Işıktan mı yoksa son beş dakika beni açığa vuramayacağım şekilde yaraladığından mı emin değilim ama Dax farklı görünüyor. Daha mı olgun? Yoksa daha mı bilge? Sanki dört yıl önce bir barda tanıştığım o şaşkın adam yavaş yavaş bu kendine güvenen adama dönüşmüş. Ve her nedense ben bunun olduğunu fark edememişim.

Eğer bir aydınlanma yaşıyorsam bile bu, köşedeki yamuk akça ağacı görmemle kesintiye uğruyor. “Sola!” diyerek aslında Catherine Sokağı olan yeri gösteriyorum.

Dax hızlı bir dönüş yapıyor.

“Sağdaki beyaz ev.”

Evin önüne çekip motoru durduruyor.

“Pekâlâ bıraktığın için teşekkürler. Ve kurtardığın için. Ve de yamalar için.” Bantla kaplı çenemi ovuşturuyorum.

“Kapıya gitmene yardım edeyim mi?” Dax arkamdaki karanlık evi işaret ediyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Düz bir yol. Sadece keskin bir dönüş var ama onu da görebiliyorsun. Sanırım başara-bilirim.”

O kadar seri bir şekilde arabadan inip benim tarafıma geliyor ki o kapımı açarken ben emniyet kemerimi henüz çözmemiş oluyorum. Elini uzatıp inmeme yardım ediyor, market poşetlerini kaldırıma koyuyor, ikimiz de sanki bundan sonra olacıklardan emin değilmişiz gibi aynı tedirgin ifadeyle bir süre birbirimize bakarak duruyoruz.

Dax boğazını temizliyor. “Belki de sana telefon numaramı vermeliyim. Böylece bana mesaj atıp içeri sorunsuzca girdiğini haber verebilirsin.”

Onun numarasını ezbere biliyorum ama beklediğim ilerleme bu.

Çantamdan telefonumu çıkarıp o söylerken numaraları tuşluyorum ve ardından ona, *Tekrar teşekkürler, Gemma* yazan bir mesaj gönderiyorum.

Telefonu geri koyarken çantamın askısı omzumdan kayıyor. Dax hızla hareket edip kaldırıma düşmeden çantayı yakalıyor.

“Teşekkürler,” diyorum ve o askıyı dikkatle omzuma geri takarken kapüşonlumun üstünden parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum.

Bu, içimde bir kez daha kollarına atılma isteği uyandırıyor. Güvende hissetme. Kendim gibi hissetme. Ama ben aptalca bir şey yapmadan Dax parmaklarını çekiyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Çok iyiyim,” diye yanıtlıyorum dürüstçe. “Gerçekten çok iyiyim.”

Sözümü tutup ciddi bir yaralanma almadan bodrumdaki daireme giriyorum.

Torbaları boşaltıp neyse ki artık örümceksiz olan duşuma girmeye hazırlanıyorum ama suyu açmadan önce banyo tezgâhındaki telefonum titriyor.

Bu bir mesaj.

Ondan.

Muzlu ekmek tarifi olan bir bağlantıyı, *her ihtimale karşı*, notuyla göndermiş.

Kim bilir? Tüm olan bitenlerden sonra belki bu gece bir çılgınlık yapar ve pişiririm. Yeni dünya. Yeni ben. Değil mi?

Bölüm 10

NE DÜŞÜNÜRSEN o olursun.

Ne hayal edersen onu yaratırsın.

Evrene ne istediğini söyle.

İhtiyacın olan her şeyi sana hediye edeceğine güven.

Bu mesaj, anahtarı Wilde Beauty'nin kapısına takarken ekranda beliriyor. Ayağımla itip kapıyı kaparken aynı anda çantamı tezgâhın üstüne atıp teyzemin şifreli mesajına yanıt gönderiyorum.

Yine çay, yapraklarından tavsiyeler mi?

Sanki şüpheci yaklaşımımı bekliyormuş gibi ânında cevap veriyor.

Yoga eğitmenim Krystal bu sabah Savasana sırasında söyledi. Gerçi Buddha'dan yanlış alıntı yaptı diye kuşkulaniyorum. Yine de günün için iyi bir mantra olabileceğini düşündüm. Evrene ne istediğini söyle. Seni şaşırtabilir.

İstediğim büyük boy yulaf sütlü latte. Ve Dax'ın hayatıma geri dönmesi. Ve boyutlararası zaman yolculuğunun nasıl işlediğinden tam olarak emin olmadığım için dükkânda işleri dünkü gibi batırmamak. Oralarda bir yerde başka bir Gemma olma ihtimaline karşın ben kendi zaman çizgime gidip de o buraya döndüğünde onun için bir şey-

leri mahvetmiş olmak istemiyorum. Dolayısıyla normalde teyzemin olmasını istediğim şeyi beyan etme teklifine gözlerimi devirecek olsam da bugün bunu denemeye hazırım.

“Merhaba sana,” diyorum yüksek sesle belli birini hedef almadan. “Ben Gemma Wilde. Ve bu dışa vurma işinde biraz yeniyim, o yüzden biraz sabırlı ol. Şey...”

Doğrudan hayal gücümden fırlamış gibi görünen dükânıma bakıyorum. Eski hayatımda ancak hayalini kurabildiğim şeylere.

Mantıken şu an havalara uçuyor olmalıydım. Hayalimin gerçekleşmesini tecrübe ediyorum. Ama dün Dax’le geçirdiğim kısa süre böyle akşamların istisna değil de sıradan olduğu bir hayatı özlememe neden oldu.

“En yakın arkadaşımı geri istiyorum.” Temizleyici ve toniklerin dizili olduğu masaya doğru kalbimi açıyorum.

Ön camdan içeri süzülen güneş ışıklarının kristal saplı yeşim taşı yüz masaj aletlerinin durduğu cam kavanoza vurup tavanıma yayılan minik gökkuşakları oluşturmaları dışında olağandışı bir şey yaşanmıyor. Ancak göğsüm biraz hafifliyor ve bu da Livi Teyze’nin bir şeyler bilip bilmediğini düşünmeme neden oluyor.

“Ayrıca lütfen bana bağırmanın havalı olduğunu düşünen ya da olumsuz Yelp yorumlarıyla kendi egolarını tatmin edenleri benden uzak tut. Ve lütfen öfkeli yaşlı hanımefendileri sokaktan gönder.”

Tam olarak dışa vuruyor olmayabilirim ama Wilde Beauty’e adım attığımdan beri içimde tuttuğum endişeleri ve korkuları açığa çıkarmak rahatlatıyor.

“Hazır başlamışken yüzünüz iltifatlarla dikkatimi dağıtıp ürünlerimi çalmaya çalışanlara gazabınızı biraz göstermene de aldırış etmem. Onları pul pul deri ve aknelerle lanetle.”

“Hatırlat da seninle iyi geçineyim,” diyor arkamdan bir ses.

Elimi bir an için göğsümden fırlayacakmış gibi gelen kalbime koyup arkamı dönüyorum. “Ödümü patlattın.”

Dax gayet rahat bir şekilde kapı pervazına yaslı duruyor. “Yüzünün iyileşmesinin nasıl gittiğine bakmaya geldim.”

Parmaklarım içgüdüsel olarak artık yara bandı olmayan çeneme gidiyor. “Yüzüm iyileşiyor. Egom hâlâ yaralı. Ne kadardır oradasın?”

Tek kaşını kaldırarak yanıtlıyor. “Aklımda birkaç soru belirmesine yetecek kadar?”

Bunu komik görünmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. “Ben...” *Dilek diliyordum? Umuyordum? Sızlanıyordum?* “Ben dışa vuruyordum.”

“Ya öyle mi?” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. “Bu nasıl işliyor?”

Haklı bir soru. Hiçbir fikrim yok. “Yanlış yapıyor olabilirim. İyi şeylere odaklanmaya çalışıyordum ama yolu şaşırp girişimciliğin benim için muhtemelen berbat bir kariyer tercihi olduğunu doğrulayan bir dizi düşünceyi sıralamaya başladım.”

Sanki söylediğim şey komikmiş gibi gülümsemesi genişliyor. “Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım bunun için biraz geç kaldın. Ve...” Eliyle dükkânın içini işaret ediyor. “Ben sandığından daha iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum.”

Söyledikleri ya da söyleme şekli olabilir ama sebebi her neyse Dax’ın yorumu içime işliyor. Bir an Wilde Beauty’e yeni gözlerle bakıyorum.

Öteki Gemma gerçekten de ne yaptığını biliyormuş. Özenle seçilmiş ürünler. Minik dokunuşlar. Hatta Wilde Beauty’nin nane-limon kokusu tam da temiz güzellik ürünleri satan bir dükkânın kokmasını hayal ettiğim gibi. Ama

Öteki Gemma'da en çok takdir ettiğim bunu gerçekten deneyecek cesaretinin olması.

Yarım saniye boyunca onu kıskanıyorum. *Neden o? Neden ben değil?* Aynı DNA'yı paylaşıyoruz, öyle değil mi?

Ama sonra gözlerim el kremlerinin durduğu tezgâha kayıyor. Çünkü gençlerin suç çılgınlığı yüzünden birkaç kavanozun eksik olduğu tezgâha. Kozmetiklerin Kuzey Amerika'da en çok çalınan ürünler olduğunu acıyla hatırlıyorum. Bu, eski işimde öğrendiğim minik bir bilgi. Ama tabii ki büyük işletmelerin ufak tefek şeyleri telafi edebilecek kaynakları var. Oysa organize bir lise suç çetesi Wilde Beauty gibi küçük bir mağazayı batırabilir.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum," diyorum yıllardır bu şeylerle uğraşan Dax'e kazara yüksek sesle. "Ters gidebilecek bir sürü şey var," diye açıklıyorum.

Dax cevap vermeden önce normalinden biraz daha uzun bir süre bekliyor. "Haklısın. Böyle bir yerin sahibi olmak hiç de kolay değil."

Tekrar etrafa bakıp Wilde Beauty'nin güzelliğini bu yere ilk ayak bastığımdan beri içime oturan taşla mukayese ediyorum. "Değer mi bilmiyorum..."

"Tamam..." Dax dükkânımın kapısını açıp benim için tutuyor. "James Sokağı Küçük İşletmeler Birliği'nin mali işler müdürü olarak bu işin beraberinde getirdiği tüm iyi şeyleri söylemenin benim görevim olduğunu hissediyorum. Birkaç dakikan varsa sana en iyisini göstereceğim."

BİR BLOK GEÇTİKTEN sonra beni nereye götürdüğünü anlıyorum. Kapıyı iterek açtığı anda kavrulan kahve çekirdeklerinin kokusu bütün duyularımı dolduruyor. Bu heyecanın vücudumun kafeinin etkisini beklemesinden mi

kaynaklandığını yoksa belki... sadece belki Livi Teyze'nin fikri işe yaradı ve bu ânı ben mi gerçekleştirdim merak ediyorum.

Brewski her zaman bizim yerimizdi.

“Yani kendi dükkânının sahibi olmanın en iyi yanı kahve mi?” diye soruyorum o sıraya girip önüne geçmemi işaret ederken.

“Ve patron olmak. Kafein her zaman öncelikli olduğundan birkaç dakika geç açabilmek.”

Bu gerçeğe katılıyorum. Diğer hayatımda sabahlar genellikle toplantılarla dolu olduğundan kahvem daha bitirmeden soğuyor.

“İyi bir kahve avantaj olabilir. Ama geri kalanma hâlâ ikna olmadım.” Dax bir süre düşünüyor. “Eğer seni kahveyle kazanamadıysam başım dertte olabilir. Elimde kalan diğer avantajlar: işin üzerinde yaratıcılık anlamında tam bir özgürlüğe sahip olmak, uzun çalışma saatlerinin faydalarından köşe ofiste takım elbisesiyle oturan biri değil de senin yararlanman. Ayrıca kimse işe şortla gelmene itiraz edemez.”

Sonuncuya kahkaha atıyorum ama Dax haklı. Çalışma saatleri uzun ve zorlu olduğunda bunu kendiniz için yaptığınızı bilmenin tatmin edici bir yanı var. Ama beni korkutan çok çalışmak değil.

“Ne demek istediğini anlıyorum ama beni zorlayan beynimi “ya şu olursa”lardan kurtarmak. Mesela, ya yarın sabah uyandığımda sel, fırtına ya da lütfen bunu söylediğim için benden nefret etme ama pandemi gibi tamamen kontrolüm dışında bir şey gerçekleşirse? Sadece Wilde Beauty’i kaybetmekle kalmam, her şeyi kaybedebilirim. Birikimlerimi. Kira ödeme imkânımı.” *Güvenliğimi.*

“Haklısın.” Dax yavaşça başını sallıyor. “Bazen tüm

bunlar ağır gelebilir. Sadece...” Elini saçlarında dolaştırıyor. “Hayatımdaki tüm güzel şeyler başıma, *lanet olsun* deyip içimde *bu doğru* diyen sesi dinlediğimde başıma geldi. O an mantıklı görünmeyebilir ama kadere güvenmenin doğru olduğuna inanmam gerek.”

Yüzündeki gülümseme içimdeki ağırlığı hafifletiyor. Dax her daim Kicks’in sahibi olmayı sevdi. O dükkân onun bebeği. Ruhu. Ve bir yanım onun sahip olduğu şeyi istiyor. “Ya olursa”ları bırakıp sadece olabileceklere odaklanmak.

Kahve sırası ilerliyor ve sıradaki müşteriler biz oluyoruz.

Önümdeki kadının küçük bir Buick boyutlarında bebek arabası var bu yüzden o dönerken hızlıca bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. Bu hareket dengemi kaybetme neden oluyor ve Dax’in kalçamdan yakalayan parmaklarını hissedene kadar yere kapaklanacağımı sanıyorum.

“Teşekkürler,” derken aniden sıraya girmenin vücutlarımız arasında küçük bir hava boşluğu dışında bir şey bırakmadığını fark ediyorum. Bu duygu Dax’in ağzını kulağıma yaklaştıracak kadar eğilmesi ve hâlâ üstünde kalan sabah duşunun kokusunu alacak kadar yakın olmamızla daha da yoğunlaşıyor.

“Seni kahve siparişine göre yargılayacağımı biliyorsun.”

Şaka yapıyor. Pekâlâ belki yüzde on ciddidir. Ama bu beni düşündürüyor. Neden farklı bir şey denemiyorum? On altı yaşımdan beri hep aynı siparişi veriyorum. Belki de tek gecelik seksi ilişkiler yaşayan ve kendi dükkânını açmaktan korkmayan Gemma değişik bir şey sipariş ederdi.

Snake tezgâhta beliriyor. “Hey Gemma, her zamankinden mi istiyorsun?”

“Aslına bakarsan hayır.” *Lanet olsun. İçimden gelen sesi dinliyorum.* “Çılgın bir sığırayış yapıp yulaf sütlü Americano misto siparişi vereceğim.”

Snake yedi dolar elli üç sent vermem gerektiği dışında siparişimle ilgili bir yorum yapmıyor.

Ama Dax gülüyor. “İki olsun.”

“Her zamanki siparişin ne?” diye soruyor kahvelerimizi beklerken.

“Yulaf sütlü latte.”

Dax’ın gözleri içeceğimi hazırlayan baristaya, ardından da bana dönüyor. “Bu sadece daha bol sütlü mistoyla aynı şey değil mi?”

Omuz silkiyorum. “Uçurumdan atlamaya hazır değilim. Şimdilik sadece bebek sıçrayışları.”

Kahvelerimizi aynı anda alıyoruz. Brewski kalabalık olduğu ve ikimizin de dükkânları açması gerektiği için kapiya yönelip kaldırıma çıkıyoruz. Bardağımın kapağını çıkarıp ilk yudumumu almadan önce üflüyorum.

Dax beni izliyor. “Ne düşünüyorsun?”

Güzel. Her zaman içtiğimden biraz farklı ama yine de lezzetli ve pürüzsüz, üstelik bunda kahvenin tadını daha fazla alabiliyorum. “Oldukça lezzetli bir bebek adımı.”

Dax içeceğinden bir yudum alıp yüzünü buruşturuyor, ardından büyük bir yudum daha içiyor.

“Pek de misto tarzı bir adam gibi görünmüyorsun.” Akıldan geçenleri söylediğim anda kendimi daha iyi hissediyorum.

“Ah, değilim,” diye cevap veriyor dürüstçe. “Bu seni daha iyi anlamak, Gemma Wilde’ın kafasına girmek için bir çaba.”

“Peki ne düşünüyorsun?”

Bir yudum daha alıyor, bir süre ağzında çevirdikten sonra yutuyor. “İlk yudumda biraz şok edici ama birkaç yudum daha aldıktan sonra hoşuna gidiyor.”

“Benden mi kahveden mi bahsediyorsun?”

Dax bana bakıp sırtıyor. “Kahveden diyelim.” Yürümeyi kesip yolun karşısına bakıyor.

Aslında bankaya uğramam gerek.” TD’yi işaret ediyor. “Ama eğer dışavurum işe yaramaz ve B planına geçmen gerekirse haber ver. Kahve için her zaman hazırım.”

“Bunun için teşekkürler,” diyerek kahvemi kaldırıyorum ama çok daha fazlasını kastediyorum.

“Rica ederim, Gemma Wilde.” Dax bardaklarımızı tokuşturuyor, ardından karşıya geçiyor.

Bu yeni hayatta ilk kez kendimi huzurlu hissederek Wilde Beauty’nin yolunu tutuyorum. Eskiden olduğumuz Dax ve Gemma ile uzaktan yakından alakamız yok ama bir tohum ektiğimizi ve zamanla eskisi gibi bir arkadaşlığın çiçeğinin açabileceğini düşünüyorum. Ya da en azından bunu umuyorum.

Wilde Beauty’e vardığımda iki genç annenin kanguru kesesi gibi bir şeyin içinde duran bebekleriyle kapıda beklediklerini görüyorum. Geç açtığım için samimiyetle özür diliyorum. Kadınlar büyük Brewski kahve bardaklarını kaldırıyor. Kafein sevgimiz üzerinden bir bağ kuruyoruz.

Koyu göz altı halkaları için birkaç ürün tavsiye ediyorum. Tavsiye ettiklerimi ve birkaç şeyi daha alıyorlar. Biraz sohbet ettikten sonra gidiyorlar.

Daha sonra Karen tarzı saç kesimi olan orta yaşlı bir kadın geliyor. Kaçınılmaz bir azarlama için kendimi hazırlıyorum.

Ama kadın hoş ve kibar. Cilt bakımı hakkında fazla bir şey bilmiyor ama ben C vitaminin faydalarını anlatırken can kulağıyla dinliyor. Ödeme sırasında bana gülümseyerek Visa kartım uzatırken yeni bir şey deneme dürtüsüne kapılıyorum. Risk al. Yulaf sütlü Americano içen ve net bir planı olmadığında çenesi kasılmayan Gemma ol.

“Haber bültenimize kayıt olmak ister misiniz?”

İronik bir şekilde adı gerçekten Karen olan Karen bir an duraksadıktan sonra soruyor, “Ürünlerle mi ilgili?”

Haber bülteni olayı aklıma bir anda geldiğinde belli bir planım yok. Ama tonlarca fikrim var. “Evet, ama aynı zamanda tavsiyeler, ipuçları ve mağazada yapılacak etkinliklerle de ilgili bilgiler var.”

Anlaşılan etkinliklere de ev sahipliği yapıyorum. Ne zamandan beri?

“Kulağa harika geliyor. Beni de ekleyin.”

Telefonumdan notları açıp iletişim bilgilerini kaydediyorum. Haber bülteni fikri beni gülümsetiyor. Ve bu gülümseme kapıyı kilitleyip gün sonu raporunu alma vakti gelene kadar yoğun geçen gün boyunca yüzümde kalıyor,

Saat yediye kadar haber bülteni listeme beş kişi daha eklemiş oluyorum.

Notlar uygulamasını kaparken teyzemden gelen bir mesajı görüyorum. Bu sabahki mesajımdan sonra gönderdiği ama benim görmediğim öpücük emoji. Durup yazdıklarını yeniden okuyorum. *Ne düşünürsen o olursun. Ne hayal edersen onu yaratırsın. Evrene ne istediğini söyle. İhtiyacın olan her şeyi sana hediye edeceğine güven.*

Pekâlâ evren. Bugün iyi bir gündü. Kimse bağırmadı ya da hırsızlık yapmadı. Felaketlere dair her türlü düşünceden kaçınmayı başardım. İstedikimi yerine getirme konusunda iyi bir iş çıkardın. Şimdi neye ihtiyacım olduğunu söyle.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla titriyor.

Selam Gemma, ben Sunny. Cumartesi gecesi curling turnuvası var ama benim çalışmam gerekiyor. Benim yerime geçme ihtimalin var mı?

Bir cumartesi gecesi Dax ile takılmak mı? Pes yani evren, pes.

Seve seve. Çocuklara orada olacağımı söyle.

Bölüm 11

CURLING TARİHİNDEKİ EN iyi üç oyunu oynuyorum. Muhtemelen oldukça vasat bir eğlence liginde ortalamanın üstündeki üç oyun ama çok önemli gibi hissettiriyor. Atışlarım atış gibi. Kaydırmalarım kaydırma gibi. Düğmeyi bulmakta hiç zorlanmıyorum, defalarca taşa dokunulduğunu anons ediyorum ve her biri başka ifadelerle daha da ağırlaşıyor. Finale kalıyoruz. Sonra kazanıyoruz. Janice Simmertowski ve takımı Curl Power'ı ezip geçiyoruz. Bu da biranın da dahil olduğu en az altı turluk kutlamayla sonuçlanıyor.

Yine aynı şey oluyor. Bira bardağım bir an boşken bir sonraki an doluyor, yine hesabı şaşıırıyorum –ondalık sayılar yüzünden– ve bu kez ablamı suçlayamıyorum. Yüzde yüz Dougie'nin işi. Sürekli benim bardağımı, ardından da Dax'in bardağını dolduruyor ve sonra yine benimkine geçiyor. Dax ile dağ aslanlarının pumalarla aynı hayvanlar olduklarına dair hararetli bir tartışma yaparken bir noktada Dougie ve Brandon gözden kayboluyor.

Barmen Lawrence kapanacaklarını duyurunca saate bakıyorum, bire çeyrek var olduğunu görüp Dougie ve Brandon'ın geri dönmeyeceklerini anlıyorum.

“O pislikler kaçmış,” diyorum, bu arada Dax kredi kartım Lawrence’a uzatıyor ama barmen reddediyor.

“İyi haber önce hesabı ödemişler.” Dax kartını cüzdanına koyuyor, sandalyesinden kalkıp elini bana uzatıyor.

Beni dengede tutacak sıcak eli memnuniyetle tutup ayağa kalktığımda dünyanın hafiften döndüğünü fark ediyorum. Dax, Victoria’nın kapısını itip geride kalan iki arabadan birinin onun Toyota Avalon’u olduğu otoparka gidene kadar beni bırakmıyor.

“Muhtemelen yürümeliyiz,” diyor.

“Kesinlikle araba kullanmamalısın.”

Dax muhtemelen benim kadar sarhoş. Üstelik bir Uber’in arkasında yolculuk ederken akşam yediklerimin midemde kalacağını pek sanmıyorum.

Benim evime doğru yürümeye başlıyoruz ki bu Dax’in evinin tam tersi istikamet oluyor. Ancak bu gerçeği iki blok yürüdüktan sonra fark ediyorum.

“Hey, beni eve götürmene gerek yok. Kendi başıma idare edebilirim.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kaldırımdaki ufacık, minicik bir çatlağa takılıp doğrudan Dax’in göğsüne doğru devriliyorum. Sert göğsüne. Kaslı kolları ayaklarım zeminde dengesini bulana kadar beni sıkıca tutuyor.

“Seni eve bırakacağım.” Sesi kararlı. Otoriter. Ve bu olması gerekenden daha çok hoşuma gidiyor.

“Yolunun üstünde değilim,” diye ısrar ediyorum. “Eğer beni eve götürürsen o zaman senin aym yolu tekrar...” Ah kahretsin.

Sarhoş hâldeyken bile bilmemem gereken bir gerçeği dile getirdiğimi fark ediyorum.

Neyse ki Dax anlamamış gibi görünüyor. “Benimle tartışmayı bırak,” diyor. “Yürümeyi seviyorum. Günde en

az on bin adım atmazsan böyle bir popoya sahip olamazsın.” Önüme geçip muhteşem poposunu abartılı bir şekilde sallıyor, sonra durup omuzunun üstünden bana bakıyor. “Daha önce baktığını gördüm.”

“Bakmadım.”

Kesinlikle baktım.

İlk sefer kazaydı. Başka bir takımla konuşuyordu. Göz süzdüğümün o olduğunun farkında bile değildim. İkinci-sinde eğiliyordu, ne diyebilirim ki? Dar pantolonları seviyor ve muhteşem bir poposu var. O bunu biliyor. Ben bunu biliyorum. Sadece pek itiraf etmiyorum.

Bir buçuk sürahinin verdiği kendinden fazlasıyla emin bir özgüvenle geri geri yürümeye başlıyor. “Beni kesmediğini mi söylüyorsun? Bunu yaparken bile mi?” Dönüyor ve sanki bir taş atıyormuş gibi kalçasını kıvrıyor. Zaten dar olan kot pantolonunu kalçasını iyice sarıyor, daha önce bakmadıysam bile şu an kesinlikle poposuna bakıyorum.

“Ya da şunu.”

Poposunu sallamaya başlıyor, bu hareketi bu gece buz üstünde kesinlikle yapmadı. Ve komik olmaya çalıştığım bilsem de bunu aşırı seksi buluyorum ve bu da Dax’ın her türden tutkulu cinsel hareketler yapabileceğini düşündürüyor ve bu da vücudumun karıncalanarak tepki vermesine neden oluyor.

Çok mahrem yerlerimin.

En iyi arkadaşla tepki olarak karıncalanmaması gereken yerlerimin.

“Hepsini reddediyorum,” derken yanaklarımın kızarak aksini söylediğinden fena hâlde şüpheliyim.

Dax doğruluyor, sanki pes ediyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. “Tamam. İstedğin kadar inkâr et. Ama benim seninkine baktığımı bilmen gerek.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sormak istediğim soru *neden*? Ama bu soru yüksek ihtimalle şu an başa çıkmaya hazır olduğumdan yüzde yüz emin olmadığım bir cevap getirecek. Ben. Dax. Bir adım daha atmanın getireceği sonuçlar. Bunun yerine yürümeye devam ediyorum.

“İyi,” diye sesleniyorum omzumun üstünden. “Tüm bunları açıklığa kavuşturduğumuza memnun oldum. Hadi gidelim.”

İkimiz de bir sohbet başlatmadan yarım blok kadar gidiyoruz.

Sessizliği Dax bozuyor. Karşıdan karşıya geçmek için durduğumuzda birbirimize o kadar yakınız ki Victoria’nın banyolarına koydukları sandal ağacı ve vanilya kokulu el losyonunun kokusunu alıyorum.

“Bana bir şey söyle,” diyor bir sorudan ziyade talimat veriyormuş gibi.

“Ne bilmek istiyorsun?”

Bir saniye kadar düşünüyor. “Kişisel bir şey. En sevdiğin renk? En sinir olduğun şey? Hiç âşık oldun mu?”

Trafik ışığı küçük kırmızı elden beyaz yürüyen insana dönüyor.

“Nane yeşili, *iken* ekini ayrı kullanan insanlar ve bir kez olduğumu sandım ama düşünüp daha iyi bir bakış açısı kazandıkça yakınına bile varmadığımı anladım. Ya sen?” Kolunu dürtüyorum. “Böyle bir soru sorup aynısının yöneltilmeyeceğini bekleyemezsin.”

Onu dürttüğüm parmaklarımı yakalayıp tutuyor. “Muz sarısı. Her türden çizgiler. Ve hayır, yanına bile yaklaşmadım.”

Benim zaman çizgimdeki Dax’in de bu soruya aynı cevabı vereceğini düşünüyorum. İşin komik yanı ikimizin de bunu sormamış olması.

“Yüksek standartlar mı?” diyerek tahmin yürütüyorum.

Omuz silkiyor. “Olabilir. Kendime sürekli geç olgunlaşan biri olduğumu söyleyip duruyorum.”

Hıçkırıkla karşılık veriyorum. Ama öyle tatlı bir hıçkırık değil. Yüksek sesli, iğrenç olmanın eşliğinde bir şey ve bunu arka arkaya iki hıçkırık daha takip ediyor.

“Sarhoşsun,” diyor gülerek.

“Çok sarhoşum ve sen hâlâ parmağımı tutuyorsun.”

İkimiz de aşağı, bir şekilde beş parmağımı da kavramış olan eline bakıyoruz.

“İnsanlar sarhoşken kötü kararlar verir.”

Muhtemelen bunu şaka olarak söylüyor. Laf ola bir beyan. Ama haklı. Sarhoşken verilen kararlara dair geçmiş performanslarım pek parlak değil. En basit örnek: Bütün hayatımı alt üst etmeyi başaran eski bir ritüeli kabul etmiş olmam.

“Ve şu anda yine bir şey hakkında düşünüyormuş gibi görünüyorsun.” Dax hâlâ bırakmadığı elimi sıkıyor.

“Sadece sarhoşken verdiğim son kötü kararı hatırladım.”

Dax sonunda elimi bırakıyor ama geri çekilmiyor. “Birini mi öldürdün?”

Sesinin hırıltılı tınısından mı yoksa gözlerini benimkile re kilitleyip kaçırmamasından mı ya da yaydığı görünmez bir sinyalden mi bilmiyorum ama içimde Dax’ın şu an beni istediğine dair bir hisse kapılıyorum.

Ve ben... ben ne hissettiğimi bilmiyorum. Beynimin birayla durma noktasına gelmemiş minicik bir parçası, *Sonuçları düşün*, diye çılgık atıyor. Geri kalanım sesinin boğukluğu ve kahrolası losyonun kokusuyla hayali bir pusun içine çekiliyor. Vücudumdaki tüm hücreler yüksek frekan- sa ayarlanmış gibi.

Yürümeyi bırakıyorum.

Nefes almaya çalışıyorum. Ya da aklımı toplamaya. Ya da vücudumun titremesini durdurmaya. Bilmiyorum.

O da duruyor, ardından ayak parmaklarımız arasında bir santim kalana kadar yavaşça geri geliyor. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum ve muhtemelen o da göğsümden fırlayacakmış gibi çarpan kalbimin sesini duyabiliyor.

“Cinayeti mi itiraf edeceksin, Gems?”

Bana Gems diyor. Ama o kahrolası ses tonuyla kulağa çok farklı geliyor.

Başımı kaldırıyorum. “İtiraf etsem cesedi saklamama yardım eder miydin?”

Gülümsemesi yüzüne yavaşça yayılıyor. “Bu büyük bir taahhüt. Sence duygusal olarak o noktaya geldik mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Büyük ihtimalle hayır.”

Eğiliyor, bir an için beni öpeceğini sanıyorum. Bunun yerine, “Arabadan kurtulmana yardım ederdim,” diyor.

Başımı çevirip onu öpebilirim.

Orada bekliyor.

Bunu biliyorum. Her ne kadar başından bu yana planım onun beni öpmesini sağlamak olsa da burada ve şimdi olmamalı. Ama yine de onunla öpüşmek istiyorum.

Tereddüdümü fark etti mi emin değilim ama geri çekiliyor. Aklım başıma geliyor ve geri dönülmez bir şey yapmaya ne kadar yaklaştığımızı fark ediyorum.

İkimizden biri fikrini değiştirmeden yürümeye başlıyorum.

Kalbimin balyoz gibi çarpmayı bırakması bir blok ve neredeyse öpüşecek olmamızın sadece kafamda yaşadığım bir şey olduğunu iddia etmem iki blok sürüyor. Belki. Muhtemelen. Hayır. Kesinlikle kafamda yaşadığım bir şey.

Kendimi yine normal gibi hissettiğimde Catherine Sokağı'na giriyoruz ve evimi görebiliyorum.

“Benimle eve kadar yürüdüğün için teşekkür ederim. Burası evim.” Tamamıyla karanlık olan ön verandayı işaret ediyorum.

Dax eve dikkatle bakıyor. “Hatırlıyorum. Güzel bir yere benziyor.”

Omuz silkiyorum. “Frank ve ben seviyoruz.”

Bakışları gölgeleniyor. “Frank kim?”

“Örümceğim. Duşu paylaşıyoruz. Bodrumda yaşıyorum. Evimin girişi arkada.”

Dax bahçeye bakıyor. “Doğru. Şu ürkütücü karanlık patikanın ilerisi.”

“Ürkütücü değil,” diyorum savunmaya geçerek. Ardından bir kez daha bakıyorum. “Sanırım biraz ürkütücü.”

Başını sallıyor ve aramızda bir saniyeden uzun süren tuhaf bir sessizlik oluyor. “İçeri girince bana mesaj at,” diyor sonunda.

“Bunu yapabilirim.”

Sonra da bahçedeki patikayı işaret ediyor. “Seninle yürüdüm ama...” Susuyor.

“Ama ne?”

Şimdi ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

Cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki bir an vermeyeceğini sanıyorum.

“Daha önce sarhoşken korkunç kararlar verdiğini söyledin yani muhtemelen kaldırımda dursam ve bu şekilde bıraksak daha iyi.”

Bu ifadeyi bir sürü farklı şekilde yorumlayabilirim. Ve en barizi tehlikeli bir şey ima eden.

“İyi geceler, Daxon McGuire.”

“İyi geceler, Gemma McGuire.”

Gemma Wilde, seni sarhoş.”

Omuz silkip gülümsüyor. “Dilim sürçtü.”

Fikrimi değiştirip aptalca bir şey yapmadan arkamı dönüp eve doğru yürüyorum. Kapıdan geçtiği sırada arkamdan sesleniyor. “Hey, Gemma, bu gece kötü bir karar vermek ister misin?”

Ne teklif edecekse kabul etmeye hazırım.

“Kesinlikle.”

“Cuma. Dougie ve Brandon parti veriyor. Sen de gelmelisin.”

Başımı sallıyorum. “Frank’e beni beklememesini söyleyeceğim.”

Bölüm 12

KENDİ ZAMAN ÇİZGİMDE biranın su gibi aktığı ama daha şık bardaklarda servis edildiği, üniversite tarzı bir eğlenceye gideceğimi bilecek kadar Dougie-Brandon partisine katıldım.

Çarşamba günü telefonumun ana ekranında yanıp sönen mesaj bu teorimi doğruluyor.

Dax: Selam seksi şey!!! Cuma geceki partinin teması kahraman/kötü adam. Ona göre giyin. Kelepçe güzel olabilir (yedi öpücük gönderen yüz emoji).

Ânında ikinci mesaj geliyor.

Dax: Anlamadıysan diye. Dougie telefonumu çaldı ama cumayı sabırsızlıkla bekliyorum... seksi şey (tek göz kırpma emoji).

Geçen yıl, kendi zaman çiziminde Dougie ve Brandon bir kahraman/kötü adam partisi vermişti. Stuart'ı davet ettim ama o kalabalıkları sevmiyordu ve ortaokuldan sonra kostüm giyilmemesi konusunda güçlü fikirleri vardı, bu yüzden cuma geceki randevumuzu iptal edip Dax'le partiye gitmeye karar verdim. İki hafta boyunca Adam West dönemindeki Batman ve Robin'in replika kostümlerini bulana kadar James Caddesi'ndeki ikinci el mağazalarını gezdik.

İnanılmaz derecede ev yapımı görünüyorlardı. Partinin bir numarası olmuştuk.

Nedense o geceyi aklımdan çıkaramıyorum. Kostüm için mükemmel parçaları bulacak haftalarım olmamasına rağmen bej bir tayt, kırmızı bir süveter bulmayı başarıp yeğenim Riley'den sarı pelerinle siyah maske ödünç alıyorum. Harikulade değil ama Burt Ward'ın hakkını verecek kadar iyi.

Parti evimden yürüyerek yirmi dakika uzaklıkta. Daha Dougie ve Brandon'ın bloğuna varmadan Beyonce'nin sesini duyabiliyorum. Çimleri üzerinde, ellerinde pembe altın süslemeli plastik bardaklar olan ve krikete benzeyen bir oyun oynayan, kostüm giymiş davetliler var.

Müzik sesi o kadar yüksek ki ön basamakları çıkıp parlak mavi boyalı kapıyı açarken basın göğsümü titrettiğini hissedebiliyorum. Kapı Dougie ve Brandon'ın oturma ve yemek odalarına açılıyor ve odaların her ikisi de canlı gökkuşağı renklerinde, vücuda yapışan giysilerle kaplanmış terli vücutlarla dolu.

Bakışlarım kalabalığı tarayıp tanıdık bir yüz arıyor. Oldukça belli tanıdık bir yüz. Ama Dax yerine bir köşede müziğin ritmiyle omuzlarını sallayan ve odadaki Y kromozomlarının yarısının kendisini süzdüğünün hiç farkında olmayan Sunny'i görüyorum.

Wonder Woman olarak giyinmiş. Dar elbise yerine daha mütevazı mavi taytlar tercih eden DC versiyonu. Ancak Sunny sadece bacaklar, popo ve memelerden ibaret. Her biri vücuda yapışan giysisi içinde inanılmaz görünüyor ve bu da taytımın üstüne Hanes marka, yeşil, pamuklu külot giydiğimi hatırlamama neden oluyor.

Kalabalığın arasından bana el sallarken siyah bukleleri omuzlarının arkasında uçuşuyor ve onu açıkça dikizleyen-

lerin sadece Y kromozomları olmadığını, benim de suçlular arasında olduğumu fark ediyorum.

“Burada olmana çok sevindim.” Kollarını bana dolayıp beni inanılmaz memelerine doğru bastırıyor. “Dougie ve Brandon meşgul oldukları için bir köşede kendimi tuhaf hissederek duruyordum, partide kimseyi tanımıyorum.”

Sunny gibi görünen biri kendini tuhaf hissedebilir mi diye düşündükten sonra yorumunun ikinci kısmına geçiyorum. “Dax daha gelmedi mi?”

Omuz silkiyor, sonra oturma odasını dolduran kalabalığın üstünden bakmak için parmak uçlarında yükseliyor. “Onu görmedim ama buraya geleli daha yirmi dakika oldu.”

Bir an Dax’ın bu gece için başka planları olabileceğini düşünüp panikliyorum ama sonra arkamı dönünce onun tıka basa dolu oturma odasında kalabalığın arasından bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve her ne kadar gözlerine bakmaya devam etme niyetinde olsam da bakışlarım kendi iradeleriyle aşağılara kayıyor.

Gri renkli külotlu çorap giymiş.

Bacaklarını ikinci bir deri gibi sarıyorlar. Her kasını, her oyuğunu, her kıvrımını. Ona bakışlarımı izliyor olduğunun farkında olmama rağmen gözlerim belirli bir kıvrıma odaklanıyor ve onu Hanes marka siyah külotla kapadığını görünce aynı anda hem sevinip hem de hayal kırıklığına uğruyorum.

Tam elini kaldırırken bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeyi başarıyorum.

“Robin.”

Onunla çıktığımız beşliğin bir kucaklaşmaya dönüşmesi beni hem şaşırtıyor hem de mutlu ediyor.

Gözlerinde hoş bir parıltı, nefesinde hafif bir viski koku var ama kollarının arasındaki küçük boşlukta tek düşünebildiğim *bu*, oluyor. Özlediğim kesinlikle bu. Bir saniye boyunca o yine benim Dax'im oluyor.

“İkiniz bunu planladınız mı?” Sunny ikimizin tesadüfen uyumlu olan kıyafetlerimizi işaret ederken Dax beni bırakıp beşlik çakma ve sarılma olayını onunla tekrar ediyor.

“Kesinlikle hayır.” Dax beni baştan aşağı süzmesini gizlemeye çalışmıyor bile. “Sanırım kalp kalbe karşıymış.”

Sunny üstüne yapışan giysisinin bir yerinden telefonunu çıkarıp fotoğraf çekiyor. Ekranı çevirip bize gösteriyor. “İkiniz muhteşem görünüyorsunuz.”

Gerçekten de öyle. Gülümsüyoruz. Gözlerimiz birbirimizde. Son derece komik görünüyor olmamız zerre umurumuzda değil. Bu fotoğraf benim zaman çizgimde çekilmiş olabilirdi.

“Ellerinizi boş hanımlar. Hadi onları içkiyle dolduralım.” Dax kollarını uzatıp bizi mutfığa yönlendiriyor ama Sunny kenara çekiliyor.

“Üzgünüm çocuklar ama yapamam. Bu gece nöbetçiyim. Siz keyfinize bakın.”

Dax dirseğini uzatıyor. “Gidelim mi?”

Koluna giriyorum, bu gece tam olarak istediğimi alacak olmanın, Dax'le yalnız vakit geçirmenin beklentisiyle kan kulaklarıma sıcıyor. Ancak Sunny'i partide yalnız bıraktığım için suçluluk duymaktan da kendimi alamıyorum.

“En azından bizimle gelmek istemediğine emin misin?”

Başını iki yana sallıyor. “Hayır, teşekkürler. Hastaneden bir arkadaşımı gördüm. Size sonra katılsam olur mu?”

Dax kolunu indirip elini belime koyarken yemin ederim Sunny'nin göz kırptığını görüyorum. Terli vücutların arasından geçip evin arka tarafındaki mutfığa ulaşıyoruz.

Gürültülü bardak çevirme oyununun oynandığı mutfak masasının yanına gerçekten bir fıçı konulmuş.

Dax süslü pembe altın bardaklardan birine bira doldurup bana uzatıyor, ardından bir tane daha dolduruyor.

“Bu gece Guinness içmiyor musun?” diye soruyorum yudumlar arasında.

Bira bardağını ışığa tutuyor. “Aslında sen gelmeden önce viski içiyordum ama viskiyle bardak çevirmece oynayamazsın. Yani sanırım oynarsın ama sonra Dougie’nin kanepesinin arkasında sızarsın ve ertesi sabah o Sportsnet seyrederken ortaya çıktığında adamın aklını alırsın... Tecrübelerime dayanarak söylemiyorum.”

“Bardak çevirmece mi oynamak istiyorsun?”

Dax bardak çevirmece oynayacak türde biri değil. Aslında Dougie ve Brandon’ın partilerini birlikte kanepede oturup Dougie’nin arkadaşlarının yanlarında getirdikleri kişileri sarhoş etmek için bardak çevirmeceyi bahane olarak kullanmalarıyla dalga geçerek geçirirdik.

“*Birlikte* bardak çevirmece oynamayı teklif edecektim.” Bira bardağını tokuşturmak için havaya kaldırıyor.

Dax’te tam olarak çözemediğim bir şey var. Bu oyunu oynamayı teklif ederken aklında ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasından bahsetmiyorum bile. Ama yine de bu geceki hedefimin ona uysal, eğlenceli Gemma’yı göstermek olduğuna karar verip heyecanla, “Hadi bunu yapalım,” diyerek bardağımı kaldırıyorum. Bu gece uysal ve eğlenceli Gemma bardak çevirmece oynayacak.

Bir sonraki oyun başladığında masadaki yerlerimizi alıyoruz. Beşe beş şeklinde diziliyoruz. Karşı takım eskiden Dougie’yle ragbi oynayan adamlardan oluşuyor.

Bizim takımda ragbi oyuncularından ikisiyle çıkan Miranda ve Mariah adında ikizler var ve daha önce hiç bar-

dağ çevirmece oynamadıklarını söylüyorlar. Brandon'ın küçük kardeşi Peter, Dax ve son olarak ben varım.

Tahminim bu rekabeti kazanamayacağımız.

Oyunun başlaması için zorunlu olarak *olé* diye bağırıyoruz, ardından ikizlerin ikisi de acemi şansı diyeceğim bir şekilde ilk denemede bardaklarını çeviriyor. Ragbicilere göre muhteşem bir başlangıç yapıyoruz ama Peter çok heyecanlanıyor, bardağı o kadar sertçe çeviriyor ki iki tam tur dönen bardak kenardan düşerek masanın altına yuvarlanıyor. Peter bardağı alıp çevirdiğinde rakiplerimiz son oyuncularına geçmiş oluyor, bizim takımında daha Dax ve ben varız.

Ama şans peşimizi bırakmıyor.

Adını ragbi arkadaşlarının öfkeli bağrıışmalarından duyduğum rakibimiz Jessie koordinasyon bozukluğu yaşıyor gibi görünüyor. Bardağımı çeviremiyor. Denemeleri yıldırım hızında olmasına rağmen bir türlü olmuyor.

Diğer yandan masanın diğer tarafında Dax ilk denemesinde çeviriyor ve bir anda berabere duruma geliyoruz.

Artık sadece ben kaldım. Mağlubiyet ve tatlı zafer arasında duran tek kişiyim ve bu gibi durumlarda umutların bağlandığı kişi olmaktan nefret etsem de içkimi bir yudumda içmeyi başarıyorum.

Bardağı masaya bırakıyorum ve küçük bir fiske atmaya odaklanıyorum. Ders kitaplarındaki doksan beş derecelik bir dönüş yapan bardak masaya *küt* diye düşüyor.

Ellerimi V işareti yaparak havaya kaldırıyorum ve bir an da kocaman, sımsıkı bir kucaklamayla ayaklarım yerden kesiliyor.

Üstümdeki tavan dönüyor. Oyundaki bira kan dolaşıma karışıp zaferden gelen coşkuya bir oluyor.

Her şey mükemmel.

Tam olarak olması gerektiği gibi.

Birden fazla şekilde kazanıyorum.

Ama sonra Dax durup beni yavaşça bırakıyor. Düşüncelerim, benimkine değen vücudunun ne kadar sert olduğuna kayıyor.

Nasıl koktuğuna.

Viski, ter ve feromon. Ve nihayet vücudumun özlem duyduğu Dax McGuire kucaklamasına kavuştuğum için heyecanlanmam gerekse de şu an tek düşünebildiğim gözlerinin mükemmel yeşil tonu. Ve yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğu. Ve şu anla ilgili her şeyin tehlike sınırlarında gezindiği.

Hayır. Dur. İşler böyle yürümüyor.

Dax ve ben böyle seksi anlar yaşamayız. Bir beşlik çakarız. Kısık sesle saçma yorumlar yaparız. Bolca göz teması içeren dört yıllık arkadaşlığımıza rağmen birbirimizin gözlerinden ve hiç fark etmediğimiz orman yeşili tonlar karşısında büyülenmeyiz.

“Sunny’e bakmalıyız.” Olabileceklerden korkarak göz teması işini kesiyorum.

Dax bir adım geri çekilip aramıza biraz daha feromon-suz hava koyuyor.

“Sen bardak çevirirken mesaj attı. Hastaneden çağır-mışlar bu yüzden gitmesi gerekti.”

“Ah,” Bu alabileceğim en iyi cevap.

Tamam. Bu iyi. Artık sadece Dax ve ben varız. Dax ve ben. Bunu sayamayacağım kadar çok yaptık. Önemli bir şey değil. Üstünde düşünmeye gerek olan... “Hey Dax...” Bir erkek sesi duyuluyor.

Oh, şükürler olsun.

Dougie’nin ragbi arkadaşlarından bir başkası geliyor.

“Dışarıda bir durum var.” Başıyla arka kapıyı işaret ediyor.

“Dougie’yi bulmamıza gerek var mı?” diye soruyor Dax.

“Durum Dougie.”

Ragbici adamın peşinden bahçeye çıkıyoruz, garajın çatısına ahşap merdiven dayandığını ve başını ellerinin arasına almış büyük boy bir Örümcek Adam’ın çatıda oturduğunu görüyoruz.

“O yukarıda ne halt ediyor?” diyen Dax düşüncelerime tercüman oluyor.

Ragbici adam omuz silkiyor. “Instagram için güzel bir fotoğraf olacağını düşündük. Dougie yükseklik korkusundan bahsetmeyi unuttu. Yukarı çıkarken gayet iyiydi ama aşağı inme zamanı gelince kafayı sıyırdı.”

Dax uzun bir süre gözlerime bakıyor, ardından merdivenin basamaklarını tırmanarak çatıya çıkıyor. Top gibi büzüşmüş, yaprak gibi titreyen Dougie’nin aynına oturuyor.

“Hadi Dougie,” diyor Dax. “O kadar da yüksek değil. Düşsen bile bir şey olmaz.”

Dougie belirgin biçimde titriyor. Belli ki duymak istediği cesaret konuşması bu değil. Bu sözlerin ardından öyle tiz bir ses çıkarıyor ki komşunun köpeği havlamaya başlıyor.

Aksi için bir neden düşünemediğimden merdiveni tırmanıyorum. Dougie’nin yanına oturup aşağıdaki çimlere bakınca oldukça yüksekte olduğumu hissediyorum.

“Hey dostum,” sırtını sıvazlıyorum. “Şu an çok korktuğunu biliyorum ama Dax ve ben senin güvenle aşağı inmeni sağlamak için buradayız. Tamam mı?”

Dougie başını sallıyor.

“Pekâlâ,” diye devam ediyorum, “hazır olduğunda başını kaldırmanı istiyorum ama bunu yaptığında sadece benim yüzüme bakmalısın. Doğrudan gözlerime. Başka hiçbir yere bakmak yok, anlaştık mı?”

Dougie bir kez daha başını sallıyor.

Hiçbir hareket olmadan beş dakika geçiyor. Sonunda Dougie başını kaldırıyor ve bunu yaptığında tıpkı istediğim gibi doğruca gözlerime bakıyor.

“İyi misin?”

Yağmur altında oturuyormuş gibi terliyor olmasına rağmen başını sallıyor.

“Yavaşça bacaklarımı uzatıp karnının üstünde dönmemi istiyorum. Sonra Dax ayaklarından birini merdivene koyacak. Seni bırakmayacağız, tüm bu süre boyunca seninle olacağız.”

Dougie gözlerini kapatıyor ve öyle kalıyor. Tam da en başa döndüğümüzü düşündüğüm sırada talimatlarımı kursosuz bir şekilde takip ediyor. Sol ayak. Sağ ayak. Karın üstü dönüp merdiven.

Dax söz verdiğim gibi ayaklarını basamaklara koyuyor. Birkaç titreşim nefesin ardından Örümcek Adam yere iniyor ve şehir ya da en azından bu geceki parti kurtuluyor.

“İyi iş.” Dax tokuşturmak için yumruğunu uzatıyor. Sıkıca sarılmanın yanı sıra bu, Dax’ın en büyük övgülerinden biri.

“Ablamın üç çocuğu var,” diye açıklıyorum. “Yatma zamanı geldiğinde anlaşma yapma ve brokoli yemenin havalı olduğunu gösterme konularında uzmanlaştım.”

Dax’ın merdivene yönelmesini ya da *önce sen* diye işaret etmesini bekliyorum. Bunun yerine bacaklarını uzatıyor, kollarını başının altına koyuyor ve çatıya sırtüstü yatıp gökyüzüne bakıyor.

Serin akşam havasının çatıdan yükselen sıcağa karışmasından mı yoksa alacakaranlığın bahçedeki ışıkları bulanıklaştırıp her şeyi gerçeküstü gibi gösteriyor olmasından mı bilmiyorum ama mükemmel bir an gibi geliyor. Sanki evrende hatalı hiçbir şey yokmuş gibi.

Aynı pozisyonda yanına uzanıyorum. Ayrılmaz ikili. Tam da olmamız gerektiği gibi. Yaz göğündeki pembe ve mavi çizgiler yerini karanlığa bırakıp milyonlarca yıldız gökyüzünü bir battaniye gibi kaplayana kadar sessizce gökyüzünü izliyoruz.

“Tüm yıldızları görebilmeyi seviyorum,” diyor Dax benden ziyade gökyüzüne.

Haklı. Gökyüzü o kadar berrak ki samanyolunu, büyük ayıyı ve kraliçe takım yıldızları görülebiliyor. Şehirde yaşayanlar için inanılmaz bir olay. Bu gecenin özel olduğunu gösteren bir şey.

“Çocukken her yıldızın neredeyse bizimkiyle aynı olan kendi dünyası olduğunu düşünürdüm.” Dax bana baktıktan sonra gözlerini yine göğe çeviriyor. “Ama sadece bir şey farklıydı. Mesela bir dünyada herkes ayakkabılarını ellerine giyyordu ya da pankekleri akşam yemeğinde, rostoyu kahvaltıda yiyorlardı. Uçlarda bir düşünceydi ama evrenin sırrını çözdüğüme ikna olmuşum.”

“Hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum.” Ben başımı Dax’e doğru çevirirken aynı anda o da yüzünü bana dönüyor. Gözlerimiz yine şu kilitlenme şeyini yapıyor ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırmıyoruz. Kesinlikle aramızda bir şey var. Tuhaf bir enerji ya da elektrik. Sanırım hoşuma gidiyor. Kesinlikle nefret etmiyorum. Sadece farklı. Alışmam gereken bir şey.

Ama sonra titriyor.

Dax değil.

Hanes külotuna sıkıştırdığı telefonu. O kadar yakınım da ki çatıdan yayılan titreşimleri hissedebiliyorum.

Telefonunu çıkarıp ekranı kaydırarak açıyor.

“Sunny.” Ekranı bana çeviriyor. “Hastaneye sağ salim varmış.”

İlk biramla bardak çevirme oyunu arasında bir yerde Sunny ve Dax için endişe etmeyi bırakmıştım ama şimdi endişelenmem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

“İkiniz gerçekten çok yakınsınız.” *Peki ikiniz arasındaki hikâye nedir?* diye sormamın aklıma gelen en az kıskanç yolu bu.

Dax uzanma pozisyonuna geri dönüyor. “Ben yakın demezdim. Sunny harika biri ama biz curling dışında pek takılmıyoruz. O Brandon’la daha yakın.”

İçime tatlı bir rahatlama çöküyor. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Biliyorum, yeni zaman çizgisi, yeni kurallar. Ama içten içe bir yanımda Dax ile bağımın özel olmasını umuyor. Uzay zamanı delip geçmesini. Ruhlarımızı birbirine bağlayan küçük, kopmaz bir ip olmasını.

“Eğer sorduğun buysa onunla çıkmıyorum. Şu an kimseyle çıkmıyorum.”

Yüzümü ateş basıyor. “Hayır. Şey... sorduğum bu değildi ben...” Yerin dibine giriyorum. “Ben onun en yakın arkadaşın olduğunu sanıyordum.”

Aramızda kısa bir sessizlik oluyor. Bu kez tuhaf bir sessizlik. Sonunda Dax boğazını temizliyor. “Senin en yakın arkadaşın var mı?”

Bu sorunun kolay bir cevabı yok.

“Uzunca bir süre yakın bir arkadaşım vardı.”

“Bu cümlemin sonunda bir *ama* var gibi geliyor.”

Her zaman olur.

“Ama o ve ben... bilmiyorum. Sanırım ilişkimiz değişti.”

Dax dönüp bana bakıyor. “Kim kime âşık oldu?”

Bekle. Hayır. Her şeyi yanlış anladı.

“İkimiz de âşık olmadık. Neden böyle düşündün? Sadece ikimiz de değiştik.”

Dax biraz doğrulup vücudunu kollarıyla destekliyor. “Bilmiyorum Gemma, yıllar içinde birkaç yakın kadın arkadaşım oldu ve sonu hep aynı bitti. Ya biri diğerine âşık olur, çift olmayı denerler ya da âşık olan kişi sonunda bunun karşılıksız olduğunu anladığında arkadaşlık bir nevi biter.”

“Yanılıyorsun.”

Yanılıyor.

Aksi yönde en iyi kanıtı sunamıyor olmaktan nefret ediyorum.

Gözlerini biraz kısıyor. “Bu adamı hiç arkadaştan daha fazlası olarak düşünmedin mi?”

Bu çok karmaşık bir soru. Belki? Bir an. Tamam en başta. Ama sonra Stuart geldi ve aramızdaki şeyler değişti. Ayrıca konu bu değil.

“Hayır. Düşünceler her zaman arkadaşçaydı.”

Gerçek bu ama ben söylerken kulağa yanılış geliyor. Ancak Dax yine sırtüstü dönüyor. Tartışma kazanıldı. Sessizlik geri döndü ve yine rahatlatıcı. Tam olmamız gereken noktaya geri döndüğümüzü düşünürken derin bir nefes alıyor. “Tamam, o hâlde sanırım sana âşık olan oydu.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 13

YATAĞIMIN ÜSTÜNDE TAVANI kaplayan su lekesi *Mona Lisa*'ya benziyor. Aynı soğukkanlı ifade. Aynı rahat tebesüm. Sanki en büyük derdi tüm dünyadaki en yakın arkadaşının hayatının son dört yılı boyunca gizliden gizliye ona âşık olup olmadığını çözmek değil de o gün öğle yemeğinde ne yiyeceğine karar vermek.

Dax'ın dün gece çatıda yaptığı yorumu düşündüğümü söylemek yetersiz kalır. Bunu kafaya taktım. Tembel, rahat gülümsemesi tüm gece rüyama girdi. Bana gerekçelerini sorgulattı. Gerekçelerimizi. Ve son dört yıl boyunca yaptığım tüm seçimleri.

Sonunda yataktan çıkmayı başarıyorum, üstüme doğru düzgün bir eşofman altı geçiriyorum ve bir cumartesi sabahının bu kadar erken saatleri için fazlasıyla parlak olan güneşin altında yola koyuluyorum.

Bu sabah James Caddesi'nde yürürken tekila mı yoksa çörek mi tereddüdü yaşamıyorum. Bunun en büyük nedeni içki dükkânının saat ona kadar açmayacak olması ve dün geceki parti yüzünden hâlâ sarhoş olmam.

“Yarım düzine klasik çörek lütfen,” diyorum Nana'nın kasiyerine ama sonra alışılmadık bir içinden geldiği gibi

davranma hissiyle siparişimi yeniden düşünüyorum. “Aslında bir kez daha düşündüm de sizin tavsiye ettiğiniz şeylerden yarım düzine olsun.”

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki bunca yılın ardından ablam beni etkisi altına almıştır ya da belki bu gerçeklikte bir şey benim ayarlarımı bozuyordur.

Çöreklerin parasını ödedikten sonra kitapçada teyzemle buluşmaya gidiyorum. Bu hafta eski bir müşterisinin mirasından büyük bir bağış aldı. Kierst ve benden kitapları gözden geçirip kataloglamak için yardım istedi. Cumartesi günleri Wilde Beauty’de bana yardımcı olan yarı zamanlı bir çalışanım olduğu ve ablamın çocukları da YMCA’de yüzmeye gittikleri için sabahın sekizinde teyzemde buluşmayı kararlaştırdık.

“Günaydın.” Dairenin kapısını açınca teyzemle ablamın aralarında kitap yığınları ve geri dönüştürülebilir kâğıt tepside duran Brewski kahveleriyle, yerde oturduklarını görüyorum.

“Aklımı okuyorsun.” Üstünde ismim olan kahveyi işaret ediyorum. “Sadece bir yere uğrayacak zamanım vardı ve ben de çörekçiyi seçtim, içten içe telepatik olarak gönderdiğim mesajı almanı umuyordum. Kafeine fazlasıyla ihtiyacım var.”

Kiersten elimden çörek kutusunu ahp kapağını açıyor. “Livi Teyze mesaj atıp senin çörek işini halledeceğini söyledi, dolayısıyla kahveler de bendeydi.”

Bir açıklama yapması için teyzeme bakıyorum çünkü geçen günden beri onunla konuşmadık ve o zaman da bana herhangi bir şey getirmemi söylemedi. Ama o bağışlanmış kitaplardan birinin kapak içini okuyor gibi görünüyor, bir açıklama yapamayacak kadar odaklanmış durumda ve açıkçası ben de onu sorguya çekecek kadar umursamıyo-

rum. Bunun yerine bacaklarımı uzatıp oturuyor ve zonklayan başımı kanepeye yaslıyorum.

“Hayli yorgun görünüyorsun Gemmie, geç mi yattın?” Kierst uzanıp yarım yamalak yaptığım at kuyruğundan kaçan kıvrıcık saçlarımı geriye itiyor.

Gecem geç bitmedi. Eve döndüğümde daha gece yarı-sıydı. Ama Dax en yakın arkadaşımın bana arkadaşça olmayan gizli duygular besliyor olabileceğine dair bir iddi-ayı ortaya attıktan sonra bunu düşünmeyi bırakamadım. Üşüyene kadar dışarıda kalıp bunun dışında her şeyden konuştuk ve sonra içeri girdik. On dakika geçmeden Dougie, Örümcek Adam: *Eve Dönüş Yok* filmini yeniden canlandırmak için yine çatıya tırmanmaya kalktı. Onu aşağı indirmek için üç sefer uğraştık. Brandon, Dax’tan gecenin kalanında Dougie’ye göz kulak olmasını istedi. Dax kabul etti ve ben de evime, örümceğime dönüp karmaşık duygularıyla baş başa kaldım.

Gözlerimin altındaki koyu halkaları açıklamaya çalışmadan önce kahvemden büyük bir yudum alıyorum.

“Partideydim. Eve döndükten sonra uyuyamadım.”

“Ne oldu?” diye soruyor ablam endişeyle.

“Bazı ciddi iç çatışmalar,” diye atılıyor teyzem ben cevap verme şansı bulamadan.

“Ne dedin sen?” diye soruyorum hâlâ aynı kitabı okuyormuş gibi görünen teyzeme.

Teyzem başını kaldırıp gözlerini iki kez kırıştırtıyor. “İç çatışma. Bu kitabın konusu.” Kitabın kapağını gösteriyor. At sırtında tek bir meme ucu görünen, düke benzer yakışıklı bir adam var. “Bu kitap bir sonraki kitap kulübü toplantısı için harika bir seçim olabilir.” Önündeki not defterine bir şeyler yazıyor, ardından kâğıdı bir yığının üstüne koyuyor.

Dikkatimi “bir tane ye ve sonra dökül,” talimatıyla çörek kutusunu bana uzatan Kiersten’e çeviriyorum.

Pembe kremalı bir tane seçiyorum. Yaz çilekleri ağızımda patlıyor. Resmen mutluluğun tadını alabiliyorum. “Aman tanrım, bu inanılmaz,” diye inliyorum geri kalanını üç ısırıkta bitirmeden önce. Parmağımda kalan kremayı yalarken konuya girmenin en kolay yolunu düşünüyorum.

“Kadınlar ve erkeklerin arkadaş olabileceğine inanıyor musunuz?”

Kierst tepsiden kahvesini alıyor ve daha rahat oturmak için kanepeye geçiyor. “Evet,” diyerek cevap veriyor. “Trent’le evlendim çünkü o benim en yakın arkadaşımdı. Yatakta da bir hayvan olması bonus oldu.”

“İğrenç.” Koltuktan bir yastık alıp onunla ablama vuruyorum. Yastığın kahvesini az farkla ıskalamasıyla bana ters bir bakış atıyor çünkü Dax için kahve neredeyse ilahi bir deneyimken ablam kahveyi kendisini işlevsel hâle getiren bir ilaç olarak görüyor.

“Kardeşin olarak bilmeme gerek olmayan şeyler var. Ama sorum en yakın arkadaşınla evlenmekle ilgili değil. Ben bir kadın ve bir adamın resmin içine cinsellik girmekten gerçekten arkadaş olabileceklerine inanıp inanmadığını merak ediyorum.”

“Elbette bu mümkün,” diyor Kiersten. “Neden soruyorsun?”

Çatıdaki konuşmamızı düşünüyorum. “Dün gece Dax benim zaman çizgimdeki Dax’ın bana âşık olabileceğini ima eden bir şey söyledi.”

Bir espri yapmasını bekliyorum. En azından benimle takılmak isteyen her erkeğin gizlice bana âşık olmadığına dair şaka yapmasını. Ama ablam bunun yerine kahvesini bırakıp düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor.

“Peki sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır,” diyorum daha beynim doğru cevabın *belki* olabileceğini düşünme şansı bulamadan.

“Hiç öyle bir şey demedi,” diye açıklıyorum. “Bana karşı arkadaşlıktan öte duyguları olduğunu asla ima etmedi. Buraya gelmeden önceki gece ben çok sarhoştum. Ve üstümde pantolon yoktu. Ve ona seni seviyorum dediğimden çok eminim, sonra öpüştük ve o gitti. Puuf. Gitti. Onun tarafından hiçbir hamle gelmedi.”

Kiersten gözlerini kısıyor. “Bunun sarhoş olmanla ilgisi olduğunu düşünmüyor musun?”

Beni anlamıyor.

“Başka insanlarla çıkıyor. Muhtemelen...” –elimi sallayarak odayı işaret ediyorum– “tüm bunlar olmadan önce ateşli, seksi veterinerle yatacaktı.”

Kiersten çörek kutusunun kapağını kaldırırken şüpheli bir ifadeyle kaşını kaldırıyor. “Ve sen ona âşık değil misin?”

“Âşık.”

Livi Teyze yine bana fırsat vermeden araya giriyor.

“Değilim,” diyor hem ona hem de Kiersten’e.

“Ne değilsin tatlım?” Livi Teyze kocaman açılmış masum gözleriyle bana bakıyor.

“Dax’e âşık değilim. O da bana âşık değil. Kimse kimseye âşık değil.”

Livi Teyze kabul ediyormuş gibi başını sallıyor. “Elbette hayatım. Senden şüphe etmiyoruz.”

Kollarımı havaya kaldırıyorum. “E o zaman neden öyle olduğumu söyledin?”

Livi Teyze kaşlarını çatıyor. “Kitapla konuşuyor olmalıyım. Bazen böyle oluyor. Bu ihtiyarı dikkate alma. Muhtemelen bunuyorum.”

Teyzem bunak falan değil.

“Seni yirmi sekiz yıldır tanıyorum, Gems.” Ablam yeniden sohbetin içine giriyor. “Ve daha önce kimse hakkında bir kez olsun Dax denen adam hakkında konuştuğun gibi konuştuğunu duymadım. Ya onu tekrar görmek için ne yapacağından bahsediyorsun ya da onu son gördüğün zamandan bahsediyorsun. Bütün işaretler ona vurulduğunu gösteriyor. Anlayamadığım kendi zaman çizginde onunla neden çıkmadığın. Siz birbirinize çok benziyorsunuz ve adam rüya gibi. Ben sorun ne anlayamıyorum.”

“O benim en yakın arkadaşım. Onu o şekilde düşünmüyorum.”

“Evet. Bunu söyledin. Ama yine de onun en yakın arkadaşın olmadığı bir zaman olmuş olmalı. Yani sen bana onunla hiç...”

Cümle onunla çıkmak mı yoksa *sevişmek mi* diye devam edecek bilmiyorum. Her iki durumda da cevap aynı. “Bu biraz karmaşık.”

Kutudan bir çörek daha alıyor. “O hâlde açıkla. Zamanım var.”

Olduğuna eminim. Ve ona her şeyi anlattığımda beni anlayacağını biliyorum. Sorun şu ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

“Sanırım Dax’i arkadaş dışında bir şey olarak görme şansım hiç olmadı.”

Kierst çörek dolu ağzını açıp kulağa “Anlayamıyorum,” gibi gelen bir şey söylüyor.

Son dört yılı en iyi şekilde özetlemek için beynimi zorluyorum. “Pekâlâ, Dax’le Stu’yla tanıştığım aynı gece tanıştım. Dax de numaramı istedi ve sonraki hafta birkaç arkadaşıyla yeni açılan bir bara gitmek ister miyim diye sordu. Evet dedim çünkü Dax’tan hoşlanmıştım ama bu-

luşmamız şimdi hatırlayamadığım bir nedenden ötürü bir hafta sonraya ertelendi ve sonra benim o hafta için aptal bir iş etkinliğim çıktı ve iptal etmem gerekti. Nihayet buluştuğumuzda Stuart'la yedi randevuya çıkmıştım. Yani bir ilişkiye başlamıştık.”

“Ama iyi bir ilişki değil miydi?” diye soruyor Kierst.

Aslında bundan daha fazlası. “Başta iyiydi. Bunu söylemek ne kadar acı verici olsa da Stuart oldukça harika bir adam. Zeki, çok okuyor. Hafta sonları geç saatlere kadar takılır, şarap içer ve dünyamızdaki kaoslardan konuşurduk. Başta çok eğleneliydi. Ondan hoşlandım. Hatta bir noktada onu sevdim. Ama sonra işler harikadan iyiye doğru kayd ve sonunda fena değile geldi. Kendimi önden planlanmış, evde takılıp sürekli konuştuğumuz cuma gecesi buluşmalarından kaçınıp dışarı çıkıp yeni şeyler denemeyi dilerken buldum. Aramızda asla korkunç bir şey yaşanmadı. Biz sadece...”

“Kaynayan kurbağa sendromu yaşıyordunuz,” diye araya giriyor teyzem.

Bu kadar. Bu sabah dolaşım sistemimde bu yorumu duymazdan geleceğim kadar kafein yok.

“Bütün gün orada oturup rasgele, tuhaf şeyler mi söyleyeceksin?”

Livi Teyze kitabını önündeki yığının üstüne koyup başını kaldırıyor. “Hayır. Senin yaşadığın çıkmazdan bahsediyorum. Kaynayan kurbağa sendromu.”

Benim de yüzümde olduğunu sandığım aynı boş ifadeyi takman Kiersten'le bakışıyoruz. “Evet, bunu açıklamam gerek,” diyorum.

Teyzem yürüttüğü mantığı anlayamadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini deviriyor. “Hiç kurbağa kaynatmayı denediniz mi?”

Kiersten ile bir kez daha bakışıyoruz.

“Hayır,” diyoruz ikimiz de. “Umarım sen de denemişsindir.”

Livi Teyzem başını iki yana sallıyor. “Elbette hayır. Ama eğer bir tencere suyu kaynatıp kurbağayı içine atmayı denersen ânında dışarı zıplayacaktır.”

“Çoğu yaşayan organizma aynısını yapar,” diye mırıldanıyor Kiersten kısık sesle.

“Ama kurbağayı soğuk suya koyup yavaş yavaş ısıtırsanız değişim o kadar belirsiz olacaktır ki kurbağa su kaynayıp onu öldürene kadar ne olduğunu anlamayacaktır.”

“Bu oldukça rahatsız edici bir analogi,” diyor Kierst.

Teyzem başını sallayarak aynı fikirde olduğunu gösteriyor. “Evet, bunu söylediğime pişman oldum ama durum aynı.”

“Tamam, peki. İlişkiniz yavaş ve acı verici bir son yaşadı. Ama McDreamy’e geri dönelim. Evet, zamanlama daha önce uygun değildi. Bu olabilir. Ama şimdi evren oldukça tuhaf sihirli büyü şeyini yaptı ve sana yeni bir başlangıç verdi. Neden şimdi denemiyorsun? En azından onu bir test sürüşüne çıkar.”

Kiersten anlamıyor. Konu Dax’i erkek arkadaş olarak görememekle ilgili değil. Görüyorum. Ama geçen gün Dax içinde olmadığında hayatımın nasıl olacağını tattım. Muhtemelen hayatımın en kötü on iki saatiydi, Stuart’tan ayrılmaktan daha beterdi bu yüzden bir daha bu şekilde hissetmeye niyetim yok. Dax ve ben takılırsak ve sonra ayrılırsak bir daha asla eskisi gibi olamayız. Bir keresinde rüyamda onunla birlikte olduğumu gördüm ve yemin ederim bir ay boyunca aramızda büyük bir gerilim oldu. Burada aramızda bir şey yaşanırsa eve dönüp bunu düşünmeden durabilir miyim? Aramızdaki güzel şeyi geri dönülmez bir şekilde

etkilememesi mümkün mü? Bu düşünceler kafamın içinde bir tarafında Dax ve diğer tarafında kalbimin olduğu bir duvar örmeme –zihinsel bir dostluk bölgesi diyebilirsiniz– neden oluyor.

“Bunu yapacak mısınız?” Teyzem sessiz duran telefonumu işaret ediyor.

“Neyi...” Cümleyi tamamlayamadan ekranım bir mesajla aydınlanıyor.

Dax’tan.

Dougie’nin Örümcek Adam kostümüyle çatıda çömelirken bir resmi. Muhtemelen yerden çok yüksekte olduğunu anlamadan saniyeler önce. Ardından bir mesaj.

Dün gece ektiğim için üzgünüm. Örümcek Adam saat dörde kadar emekliye ayrılmayı reddetti. Bir daha denemek ister misin? İçki? Cuma?

“Mesaj Dax’tan mı?” diye soruyor ablam.

Ekranı kilitleyip sehpanın üstüne bırakıyorum. “Belki.”

Başını iki yana sallıyor, yüzünde ukala, salak bir gülümseme var. “Aptal gibi sırtıyorsun. Ondan hoşlanıyorsun.” Kahvesinden uzunca bir yudum alıyor. “Ve bunu kendini itiraf ettiğinde cinsel açıdan daha az hüsrana uğrayacaksın. İstedığın kadar koca aletli rasgele adamlarla yatabilirsin ama en iyi arkadaşınla yaptığın seks gibisi yok. Dax’ın aklından geçenleri ne kadar iyi bildiğini düşün. Bu vücudunu çok iyi tanıdığı anlamına gelir. Günler süren orgazm dostum. Günler süren.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 14

HAFTA AĞIR ADIMLARLA ilerliyor. Ve temiz, biradan arınmış bir kafayla. Dax'ın cuma gecesi için teklif ettiği randevu mu yoksa sadece takılmak mı emin değilim. İki meslektaş gibi. James Caddesi Küçük İşletmeler Birliği girişimcileri gibi.

Bir adamı takıntı hâline getirmek bana göre değil. Dü-rüst olmak gerekirse BLACK+DECKER ekmek kızartma makinemin iki numaralı ayarı kadar öngörülebilir olan Stuart ile dört yıl geçirdim. Beni her sabah arayıp hava du-rumu tahminlerini ilettiler, dışarı çıkarken üstüme ne alabi-leceğime dair önerilerde bulundu ve işten eve döndüğünde mesaj atıp gününün nasıl geçtiğini anlattı ve bana tatlı rü-yalar diledi. İlişkimizde bir kez olsun tahmin yürütmedim. Gerçi ayrılığın yaklaştığını da göremedim ama bu başka bir günün konusu.

Bugünün konusu Dax.

Ve bizim bu akşamki randevu ya da randevu-olmayan buluşmamız.

Ve bizim işleri arkadaşça tutmamız gerektiğini bilmem. Yine de siyah bir kot pantolon, ayakkabı ve sade beyaz, dantellerle süslenmiş askılı bluz seçmem kırk beş dakika-

dan fazla sürüyor, kendime bunun nedeninin Dax'ın bir keresinde bir kadının giydiği dantelin onun kriptoniti olduğunu söylemesi değil, müşterilerime belirli bir imaj sunmaya çalışmamla ilgili olduğunu söylüyorum.

Mağazaya doğru giderken telefonum çalıyor. Ekrandaki ismi görene kadar kalbim hızlanıyor.

“Selam, Livi Teyze.”

Teyzem hemen cevap vermiyor ama arka plandan gelen sesini duyuyorum, sanki bir müşteriyle konuşuyormuş gibi geliyor.

“Ah, merhaba hayatım, sadece bir kontrol etmek istedim. Bay Zogaib henüz açmadığını söylemek için aradı ve bende öteki boyuta falan gitmediğinden emin olmak istedim.”

Bu ifadeyi bu kadar soğukkanlılıkla söylemesinden etkilenirken bir yandan da yan komşumun birkaç dakika geç kaldığımda hemen aramak zorunda hissetmesine biraz bozuluyorum.

Saçlarımı kurutmak için fazladan birkaç dakika kullanmıştım ve saat daha dokuzu çeyrek geçiyor.

“Her şey harika. Neredeyse dükkâna vardım ve en az birkaç hafta daha bu boyutta takılacağım.”

Çiçekçi dükkânının önünden geçerken Bay Zogaib'e bakıyor, ardından bir yandan teyzemle konuşurken bir yandan da kapının kilidini açıyorum.

“Bu hafta ablanla konuştun mu?” diye soruyor Livi Teyze.

“Cumartesi gününden beri konuşmadım. Meşguldüm.” Ve ondan kaçıyordum. Her ne kadar Dax'ın bana çıkma teklif edip etmediği gibi önemli konuları analiz etmek için genellikle Kiersten'e gitsem de bu konudaki fikrini zaten biliyorum ve onun haklı olabileceğini kabul ettiğimde yü-

zünde belirecek kendini beğenmiş ifadeyi görmeye henüz hazır değilim.

“Tamam, belki onu daha sonra ararsın,” diyor teyzem. “Sanırım son zamanlarda biraz stresli.”

Burnumdan homurtulu bir kahkaha patlatıyorum ki normalde bu klasik Kiersten hareketidir. “Kierst, Superwoman gibi. Mükemmel bir eş. Harika bir anne. Eğer bir filteri olsaydı ya da bir pislik olmasaydı okul aile birliği başkanı olurdu. Ben en iyi günümde bile perişan hâldeyim. Benden ne istiyor olabilir ki?”

“Bu iyi bir soru...” Teyzem boğazını temizliyor ama konuşmuyor. Bir konuda endişelendiğinde yaptığı bu ama sıkıntısının sebebi Kiersten mi yoksa benim hayatım mı tam olarak emin değilim.

“Onu daha sonra arayacağım,” diye söz veriyorum.

“Teşekkürler tatlım. Onun için endişeleniyorum.” Söylememesine rağmen ses tonundan, *Senin* için de endişeleniyorum, dediğini anlayabiliyorum.

Onu yarın arayacağıma söz verip telefonu kapadıktan sonra tabelanın AÇIK VE HARİKA yazan tarafını çevirip KAPALI AMA YİNE DE HARİKA yazan tarafını arkaya getiriyorum ve ânında ilk müşterim içeri giriyor: Bay Zo-gaib’in yaşlı annesi. Limon kokulu el kremlerine zaafı var.

Günümün en iyi tarafı mağazamın yoğun olması. Bir müşteriyi gönderdikten hemen sonra bir yenisi geldiğinden telefonuma bakmaya ya da Dax konusunu stres etmeye vakit bulamıyorum. Saat yediyi on geçe ön kapımın açılmasıyla minik çan çalıyor ve bir anda Dax’i siyah dar kot pantolonu ve vücut hatlarını sergileyecek şekilde mükemmel dikilmiş gömleğiyle karşımda buluyorum.

Lanet olsun. Bu kesinlikle bir randevu.

Dax asla düğmeli bir şey giymez. Dolabında hava du-

rumuna göre seçtiği üç çeşit üst vardır: soğuk havalar için kapüşonlu, sıcak havalar için tişört ve yetişkin erkeklerin kolsuz giymeleri hakkındaki hislerimi yüksek sesle dile getirme eğiliminde olduğumdan benimle karşılaşma ihtimali olmadığı zamanlar giydiği kolsuz tişörtler.

Dax'i daha önce gömlekle görmedim ve bu beni korkutuyor. Kendimi yüzeyin altında beni ısırarak bir şey olup olmadığını bilmeden tehlikeli sularda yüzüyormuş gibi hissediyorum. Bunu isteyip istemediğime karar vermiyorum.

“Hoş görünüyorsun,” demeyi başarıyorum.

Bakışlarının V yakalı, dantel işlemeli bluzumda gezdiğini fark ediyorum. “Bu benim açılış cümlem. Gitmeye hazır mısın?”

Dükkânım darmadağın. Kapanış işlemlerinin hiçbirini yapmadım, tüm gün koşturmaktan alnımda tuhaf minik bukleler var mı diye saçlarımı kontrol edemedim ama yine de başımı sallayarak onaylıyorum. “Evet, çantamı alayım.” Gelecekteki Gemma tüm bunlarla yarın ilgilenebilir.

Hamilton şehir merkezinin batı ucunda, bir kasabadan ziyade iki sokağın kesişme noktası olan ve çoğunlukla barların sıralandığı Hess Village'a gidiyoruz. James Caddesi'nden yürüyerek yirmi dakika sürüyor ama hava ılık; gergin enerjimi yakmam ve en yakın arkadaşımın gömlek giymesini analiz etmem gerekiyor. Bu yüzden yürümeye karar verip güçlkle kazandığımız dolarları daha sonra eve Uber ile dönmek için saklıyoruz.

“Günün nasıldı?” Konuşmayı bu kadar sıradan bir soruyla başlattığım için kendimden nefret ediyorum ama gömlek olayı beni o kadar kötü etkiledi ki olabilecek tahmin edebiliyorum.

Dax omuz silkip parmaklarını dalgalı saçları arasında gezdirerek okyanus kokulu şampuanından bir buramı bana doğru gönderiyor.

“Olmasını istediğim gibi yoğun bir gün değildi.” İç çekiyor. “Yaya trafiği mi azaldı yoksa bu yıl özel spor ayakkabıların yılı değil mi bilmiyorum ama iyi bir ay olmadı. Seninki nasıldı?”

Öteki Gemma’nın beklentilerine şöyle bir göz atmış olmama rağmen bu ayki satışları ikiye katladığımı düşünüyorum ama bunu ona şimdi söylemek istediğimden pek emin değilim. Bunun yerine dürüstçe “Bugün çok konuşkan müşterilerim vardı. Sen gelene kadar neredeyse gözümü bile kırpmadım,” diyorum.

Hess Village; iş kıyafetleri içinde yeni bir hafta sonunun başlangıcını kutlayan çalışanların ve dar kotları, kısa tişörtleriyle hafta sonuna erken başlayan eğlence severlerin kalabalığıyla dolup taşıyor.

“Ne tür takılmak istersin?” Dax kalabalık barlardan birini işaret ediyor. Pauper mi? Duck mı?”

The Prince and Pauper çok aydınlık bir bar. Canlı müzik olan gürültülü ve kalabalık bir mekân, caddeye bakan verandası şimdiden dolmuş.

Laughing Duck daha sakın. Loş aydınlatma, mesafeli masalar. Sessiz. Romantik. Arka planda Coltrane’den caz.

“Pauper’e gidelim. Soğuk bira havasındayım.” Ve panikteyim. Gömlek beni şaşırttı. İçimde dönüp duran bir duygu yumağı var ve o kadar dolâşık hâlde ki şu an ne olduğunu çözemiyorum.

Başını sallayıp “Olur,” demeden önce Dax’ın yüzünden geçen hayal kırıklığı gözümünden kaçmıyor. Verandaya doğru yürüyoruz, garson yirmi dakikalık bir bekleme listesi olduğunu ama istersek içeri geçebileceğimizi söylüyor. Eğer boş bir masa bulursak oturabiliriz.

İçeri giriyoruz ama oranın da dışarısı kadar kalabalık olduğunu görüyoruz. Boş masa yok, hatta barda bile boş

yer yok. Dax'in, *Neden Duck'a gitmiyoruz?* diye sormak istediğini hissedebiliyorum.

Panikle kalkacakmış gibi görünen birilerini görme umuduyla etrafa bakıyorum. Bunun yerine bana bakıp el sallayan iki kişi görüyorum.

Kim olduklarına dair kesinlikle hiçbir fikrim yok.

“Arkadaşların mı?” Dax bana doğru eğiliyor ve bir an için enseme vuran sıcak nefesi ve birbirimize ne kadar yakın olduğumuzun farkındalığıyla dikkatim dağılıyor.

“Şey... sanırım?” Gözlerimi kısıp kim olduklarını anlamak için daha dikkatli bakıyorum ama hiçbir fikrim yok. “Ve masada boş yer var gibi görünüyor.”

“Onlara mı katılmak istersin yoksa başka bir yere mi gidelim?”

Ben daha cevap veremediğim bir bekarlığa veda partisi başlıyor. Son-otriş-giyicisi geçmesi gereken kalabalığı hafife alıyor. İlerlerken hafifçe tökezliyor, beni itmesiyle sırtımı Dax'e çarpıyorum. Kısa bir an Dax'in göğüs kaslarının ne kadar sert olduğunu ve dengemi sağlamam için kalçamı kavrayan parmaklarının ne kadar sıcak olduğunu tecrübe ediyorum.

“İyi misin?” diye sorarken beni omuzlarımdan tutup kendine doğru çeviriyor.

“Kalıcı hasar yok.”

Aramızda sadece bir santim var. O kadar yakınız ki nefesindeki nane kokusunu alıyorum. İster sakızdan olsun ister diş macunu tek düşünebildiğim şu: Bu öpüşme nefesi. Ve sonra da: Dax beni öpmeyi mi planlıyor?

Lanet olsun.

Kalbim o kadar güçlü çarpıyor ki yerinden çıkmasından endişe ediyorum ve içimde kalması için elimi göğsüme bastırıyorum.

Sanırım beni öpmesini istiyorum.

Yani başından beri planım buydu. Ama Livi Teyze arınmadaki sıralamayı takip etmemiz konusunda ısrar etti. Dört yıllık güzel arkadaşlığımızı mahvetmekten bahsetmiyorum bile. Çok geç olmadan gönül yarasına doğru yol alan bu trenden inmek en akıllıcası. Yine de dilimi dişlerimin üstünde gezdirip hiç değilse makyajımı tazelemek adına birkaç dakika ayırmadığım için kendime kızıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” Dax’ın derin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum ama sonra sorusunun masayla ilgili olduğunu anlıyorum

“Hadi burada kalalım.” O kadar korkuyorum ki sesim normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor. “Çocukları uzun zamandır görmedim.” Daha doğrusu hiç.

“Tamam.” Dax’ın ağzı böyle söylese de gözleri ona ihanet ediyor. Bunun benim kararım olmasına rağmen ben de hayal kırıklığına uğramış olmalıyım, çünkü midemde tuhaf bir burkulma hissediyorum.

“Gidelim mi?” Dax kolunu uzatıp önden geçmemi işaret ediyor. Yanında geçerken parmaklarımn hafifçe belime dokunduğunu hissediyorum.

Kalabalığın arasından ilerleyip masaya doğru yürürken aklım elinin sıcaklığı ve bu sıcaklığın bluzumun pamuğundan nasıl nüfuz ettiğiyle o kadar meşgul ki onları tanıtırma işinin üstesinden nasıl geleceğimi bilemiyorum.

Göz temasının ve oturma davetinin bana yönelik olduğuna dair tüm şüphelerim masaya yaklaştığımızda orada oturan kadının ayağa fırlayıp kollarını bana uzatmasıyla siliniyor.

“Aman tanrım Gemma, seni görmek çok güzel!”

Kollarımı uzatıyorum, birbirimize sıkıca sarılırken göz-

lerim ondan adama kayıyor. Minyon ve Asyalı olan kızın siyah, küt kesilmiş saçları ve şık deri bir ceket var. Kum rengi saçları olan adam beyaz, oldukça uzun ve üstünde düz, mavi polo tişört var.

İkisiyle de daha önce karşılaşmadığıma yüzde yüz eminim.

Ama bu hayatta sarılacak kadar yakımsız.

“Bu Dax.” Adını öğrendiğin kişiye kendini bizzat tanıttığın o eski tanıştırma numarasını deneyerek kim olduğunu bilmediğim bu insanların kendilerini tanıtmalarını umuyorum. İşe yarıyor. Dax’le el sıkışırken isimlerinin Lux ve Leo olduğunu öğreniyorum.

“Gemma’yla nereden tanışıyorsunuz?” diye soruyor Dax. Cevabı duymayı en az onun kadar hevesle bekliyorum.

“Üçümüz de limanda yelken dersi alıyorduk,” diye açıklıyor Lux. “Leo ve Gemma pazartesi, ben ve Gemma çarşambaları aynı gruptaydık. Gemma ikimizin iyi anlaşacağını düşünüp bizi tanıştırdı.”

Leo kolunu Lux’un omzuna atıp kadını sıkıca göğsüne çekiyor. Lux ona hayranlıkla bakıyor. Aralarında uçuşan kalpleri görmek neredeyse mümkün.

“Dersler sona erince teması kaybettik,” diye açıklıyor Lux. “Ama seninle karşılaştığımıza çok sevindim...” Sol elini bize doğru uzatıyor. Yüzük parmağında muhteşem bir zümrüt var. Taş neredeyse gülümsemesi kadar büyük. “Ağustosta evleniyoruz. Kesinlikle gelmelisin, Gemma. Sen de Dax.”

Nişanlandıkları için çok seviniyorum ve bunun gerçek aşk olduğu çok açık. Ama ben orada yokken yaşadığım bu hayatı duymak biraz üzücü.

Yıllar önce yelken dersi almak istediğimi hatırlıyorum.

Lisans diplomamı almadan hemen önceydi. Yetişkin olma yolundaydım ve *yeni dünya, yeni ben* diye düşünüyordum, belki de konfor alanımdan ufak adımlarıyla çıkmanın zamanı gelmişti. Yelkencilik başarılabilir bir sıçrama gibiydi. Ama sonra Stuart’la tanıştım. O suyu sevmiyordu, ben de böylece peşini bıraktım. Yılar içinde bu derslere kaydolmadığım için pişmanlık duyduğum birkaç zaman oldu. Ama şimdi burada oturup Öteki Gemma’nın Lux ve Leo ile paylaştığı anıları dinlerken pişmanlığım daha da artıyor.

“Yeniden buluşmamızı kutlamalıyız.” Leo sandalyesinden kalkıyor. “Herkes içki ısmarlamama izin verin.” Bara gidiyor ve birkaç dakika sonra bir tepsi içkiyle geri dönüyor.

“Pekâlâ...” Lux, Dax’le beni işaret ediyor. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

Midem panikle kasılıyor çünkü bu gece feci ilk tanışmamız anlatmak isteyeceğim son şey. Ben daha Dax’in dükkânındaki sinir krizimi hoş bir şekilde nasıl sokacağımı düşünürken Dax dizini dizime dayayıp sessiz bir bakışla, *Bana bırak, endişelenme*, diyor ve ardından Lux’a gülümsüyor. “Dükkânlarımız aynı sokakta. Sürekli karşılaşıyorduk.”

Lux başını sallayıp başka bir konuya geçiyor. Ancak Dax’in benimkine yaslı bacağının sıcaklığına, ne olursa olsun bu adamın arkamı kollayacağını bilmenin göğsümdeki o tanıdık hissine o kadar odaklanmış durumdayım ki onu yarım yamalak dinliyorum.

“Söylesene...” Lux’un sesinin aniden yükselmesi beni kendime getiriyor. “Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?”

Yanaklarım alev alıyor. “Biz sadece arkadaşız,” diyorum hemen.

“Ah, anlamamıştım.” Lux’un yanakları kızarıyor. “Birlikte görünüşünüz o kadar... Ben sadece sandım ki... Leo hemen bir sonuca varmaya bayıldığımı söylüyor.”

Gözleri omzuma kayıyor. İşte o zaman Dax'in kolunun sandalyemin sırtında olduğunu fark ediyorum. Dükkânımdan ayrılışımız ve şimdi arasında bir yerde gömleğinin kollarını sıvayıp kaslı kolunu açığa çıkarmış. Sanki sandalyenin sırtı aniden ısınmış gibi kolunu çekip elini yanına düşürüyor. Eksikliğini ânında hissediyorum.

Konuşmanın James Caddesi ve geçen yıl açılan tüm yeni restoranlara dair yorumlara kaymasıyla tuhaf an kayboluyor.

Sonraki bir saat boyunca daha çok sohbet ediyoruz. Daha çok gülüyoruz. Yaşadığımı hatırlamadığım bu hayatta dair daha çok anı dinliyorum.

Öteki Gemma'nın hem Lux hem de Leo ile neden bağ kurduğunu görebiliyorum. Onun –benim– ikisinin mükemmel çift olacaklarını neden düşündüğünü anlayabiliyorum.

Lux, gölde tekneyi az kalsın alabora edeceğimiz başka bir yelkencilik anısına geçiyor.

Dax başını bana doğru eğiyor. “İyi vakit geçiriyor musun?” Sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısık.

“Hem de çok,” diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. “Belli oluyor. Mutlu görünüyorsun. Ve çok güzel.”

Son sözler onu da benim kadar şaşırtmış görünüyor. Sanki bunu yüksek sesle söyleme niyeti yokmuş gibi. Ama söylediği için aramızda asılı kalıyor. Bir açıklama. *Peki ya* şeklinde bir teklif.

Ve hoşuma gidiyor.

Elimi beş santim sola kaydırıp bacağına koymak istiyorum. Bu gece kartları doğru oynarsam çok daha fazlasına dokunabilme ihtimaliyle altındaki sert kası hissetmek istiyorum. Bu fikrin doğru hissettirdiğini inkâr etmeyeceğim. Her ne kadar arkadaş olarak mükemmel bir uyum içinde olsak da denememize izin verirsem daha da iyi olabiliriz.

Ama sonra beynim kontrolü ele geçiriyor.

Bana Dax'le arkadaşlığım dahil, kaybedebileceğim her şeyi hatırlatıyor. İlişkiler iyiye gittiğinden daha sık kötüye gider. İnsanlar değişir. Birbirinden uzaklaşır. Bir ilişkinin bitmesinin milyonlarca yolu vardır. Dax ve ben arkadaş olarak iyiyiz. Keyfimiz yerinde. Kusursuz olmaya uğraşmıyoruz. Düzelmesi mümkün olmayan bir şeye zarar verme riskini almak istemiyorsanız bu şekilde kalmalısınız ve açıkçası ben bu riski almak istemiyorum.

“Hey millet. Naber? İçerisi çok kalabalık.”

Sohbete yeni biri katılıyor. Uzun boylu, yakışıklı ve takım elbise giyiyor. Aklımı alan ama beni heyecanlandırmayan bir Brooks Brothers havası yayıyor.

“Elliott selam.” Lux yabancıya sarılıyor, ardından oturmasını işaret ediyor.

Bir tur içki daha sipariş ediliyor. Tanıştırma faslı yaşanıyor.

Yeni gelen Elliot serbest yatırım fonu yöneticisi. Lux'un ağabeyinin arkadaşı ve Hamilton'a bir arkadaşını ziyarete gelmiş.

Lux beni “eski yelkencilik arkadaşı Gemma” ve Dax'i “Gemma'nın iyi bir arkadaşı” olarak tanıştırıyor. *Arkadaş* kelimesini duyan Elliott bluzumun dantellerine bariz bir bakış atıyor. Dax bunu fark etti mi yoksa tesadüf mü bilmem ama geriliyor.

Sohbet yine dostça bir tempo kazanıyor ancak bu sefer de kendimi dikkatim dağılmış hâlde yeni arkadaşımıza bakarken buluyorum. Ona bakmamın nedeni Elliott'ın geleneksel anlamda çok çekici olması değil (o çene hattıyla Davud heykeli yapılır) yemin ederim onu bir yerden tanıyorum ama çıkaramıyorum. Ancak bana bakıp da göz kırptığı anda jeton düşüyor.

O aynı Stuart'a benziyor.

Tamam aynı değil. Stuart açık renk gözlü ve sarışınken bu adam esmer ve muhtemelen tehlikeli. Ama aynı enerjiyi yayıyor. *Hayattan ne istediğimi biliyorum ve onu almak için ne gerekirse yapacağım*, derkenki o kibirli özgüven.

Ve bacağına benimkine yaslamasından, bir içki daha isteyip istemediğimi sorarken biraz fazla yaklaşmasından istek listesine eklenmiş olabileceğim hissine kapılıyorum.

“Ee, ne yapıyorsunuz?” Sesi çok yüksek ama gözleri sorunun sadece ve sadece bana yönelik olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Az kalsın ona Eaton Drug Mart'ta alım bölümünde çalışacağımı söyleyecekken ağzımı açtığım anda kendimi yakalıyorum. “James'te güzellik ürünleri üzerine bir mağazam var.” Kelimeler ağzımdan gururla dökülüyor. “Dax'in de. Yani onunki güzellik üzerine değil, ayakkabı mağazası. Kesin bir göz atmalısın.”

Elliott'ın gözleri bir an için bira bardağına bakan Dax'e kayıyor. Bakışları Dax'in spor ayakkabı giydiği ayaklarına iniyor, ardından tekrar yukarı kalkıyor.

“Yıllardır bir ayakkabı mağazasına ayak basmadım,” diyor Elliott. “Vakit yok. Bugünlerde her şeyi internetten sipariş veriyorum. Perakende sektörü için berbat birkaç yıl olduğunu düşünüyorum, haklı mıyım dostum?”

Dax'in gülümsemek için kendini zorladığını fark ediyorum. “Kolay olduğunu söyleyemem.”

Tuhaf bir sessizliğin ardından Elliott dikkatini birasına çeviriyor. Her ne kadar ben Dax'in inanılmaz yeteneği hakkında konuşmaya devam etmek istesem de Dax'in işinden bahsetmeye, Elliott'ın dinlemeye istekli olduğu kadar istekli olduğunu fark ediyorum; bu yüzden de sohbetin yeni bir konu başlığına geçmesine izin veriyorum: seyahat.

Lux ve Leo balayında İzlanda'ya gidecekler. Kayak. Gayzerler. Her şeyi yapacaklar, kulağa heyecan verici, harika ve romantik geliyor.

“Hiç İzlanda'ya gittiniz mi?” diye soruyor Lux, Dax'le bana.

Başımı iki yana sallıyorum. “Avrupa'ya hiç gitmedim.” Ya da öyle olduğunu sanıyorum. Stuart seyahat edemeyecek kadar çok çalışıyordu. Kierst'in üç çocuğu olduğu için evde olması gerekiyordu. Ben tek başıma bir yere gitmekten korkuyordum. Farklı noktalara seyahat cuma geceleri *House Hunters International* programını izlemekle sınırlıydı.

Ama şimdi, burada Lux ve Leo'nun yunusları izleyecek, İzlanda'da Blue Lagoon'a dalacak olmalarını dinlerken kendime dünyayı gezmekle ilgili hayal kurmak için izin veriyorum. Arjantin. Hırvatistan. Görülecek yerler listem katlanarak artıyor. Buralarda gezindiğimi düşünürken Dax'in de yanımda olduğunu hayal ediyorum.

“Güney Fransa'da yeri olan bir arkadaşım var.” Elliott beni daldığım hayallerden çekip çıkarıyor. “Burayı arkadaşlarına kiralıyor. Saint-Tropez'de kumsalın hemen yanında. İstersen ayarlayabilirim.”

Dax ve ben Güney Fransa'da... “Aman tanrım, bu harika olurdu.” Kristal berraklığında sular, şarap ve güneşte piknik olarak şekillenen hayalim Dax'in sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalkmasıyla sonlanıyor.

“Hazır kalkmışken bir şey isteyen var mı?”

Biramın dörtte üçü hâlâ dolu, geri kalanları de aynı şekilde. Kimse bir şey istemeyince Dax başını sallayıp erkekler tuvaletine doğru yöneliyor. Onun uzaklaşmasından tuhaf bir enerji alıyorum. Buna neden olacak belli bir şey olmadı (adamın işeme izni var) ama kalabalığın içinde göz-

* Uluslararası Ev Avcıları. (ç.n.)

den kaybolurken ters giden bir şey olduğuna dair garip bir hisse kapılıyorum.

Ancak Lux, Leo'yla birlikte Meksika'ya yaptıkları son seyahatleriyle ilgili bir hikâye anlatarak dikkatimi dağıtıyor. Kendi aralarında yaptıkları bir şaka sadece ikisini güldürüp masada kimse yokmuş gibi birbirlerine bakmalarına neden oluyor.

Biraz imrenme ya da eve duyduğum özlem, belki de sadece kıskançlıkla onları izlerken Elliott bana doğru eğiliyor. “Buraya arkadaşınla birlikte geldiğini biliyorum ama bir ara ikimiz takılmalıyız.”

Sözlerinin yarattığı *déjà vu* ile içim ürperiyor.

Elliott, Stuart değil, bunu açıklığa kavuşturduk. Ama eğilmesi ve sözleri bana Stuart'ı ve ilk tanışmamızı anımsatıyor.

Birkaç hafta önce margaritayla sarhoş olup acı çektiğim zamana geri dönüyorum. Stuart'la tanıştığım geceye ışınlanıp her şeyi farklı yapabilmeyi dilemiştim. Bir taksiye atlayıp eve tek başıma dönmüş olmayı. Tuhaf bir şekilde bu dileğimi yerine getirecekmişim gibi hissediyorum.

“Teşekkürler ama böyle iyiyim.”

Elliott omuz silkiyor, hayal kırıklığına uğramış gibi bir hâli yok. “Denemeye değerdi. En azından dükkânınla ilgili bilgi ver. Arkadaşımın kız arkadaşı bu şeylere hasta. Ona bir gidip göz atmasını söyleyeceğim.”

“Telefonunu ver,” diyorum Elliott'a ve yemin ederim henüz var olmayan bir iPhone uzatıyor. Kişiler uygulamasını açıp Wilde Beauty'nin adresini, web sitesini ve mağazanın telefon numarasını yazıyorum.

Telefonu geri verirken göğsümde bir ağrı, sorun olduğuna dair yoğun bir duygu hissediyorum. Başımı kaldırınca Dax'in bardan beni izlediğini görüyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve kısa bir süre sonra teması kesip önce Elliott'a, ardından kapıya bakıyor.

Dax'le aramızda hep tuhaf bir telepati oldu. Tek bir kaş kaldırma ya da göz devirmeyle düşüncelerimizi paylaşabilme yeteneği. Her ne kadar bu Dax teknik açıdan bir yabancı olsa da az önce gördüğünü sandığı şeyin ne olduğunu anlamakta zorluk çekmiyorum.

Hayır. Bekle! Hayıuuur. Kendimi Göründüğü gibi değil, diye bağarmamak için zor tutuyorum.

Dax kapıya doğru döndüğü anda sanki bütün bar donuyor ve dört yıl öncesine ışınlanıyorum. Çünkü Daxon McGuire ile tanıştığım bar tam da burasıydı.

Her şey Guinness birasının karışmasıyla başladı, ardından büyüleyici şakalara geçildi. Abayı yakmamıştım ama kesinlikle etkilenmişim. Dax o zaman tıpkı benim gibiydi. Kicks mağazasını açabilmek için yatırımcı arıyordu, akşam yemeğinde ne yiyeceği gibi geleceği de belli değildi. Planı olmayan bir adamdı.

Ardından içki döküldü.

Sonra Stuart geldi.

Olağan flörtüz sohbetin ardından bana, "On yıl sonra kendini nerede görüyorsun, Gemma?" diye sordu.

Buna verecek iyi bir cevabım yoktu. Ama onun vardı.

"Herkes beş yıllık plan yapabilir. Ben sana on yıl içinde nerede olacağımı ve oraya nasıl varacağımı anlatabilirim."

Benim aşk dilimde konuşuyordu.

Godrich & Dundas'ta başkan yardımcısı pozisyonu. Cabbagetown'da yarı müstakil bir ev. Bir köpek, tercihen bir goldendoodle.

Hayatımın büyük çoğunluğunu belirsizlikler içinde yaşamıştım, dolayısıyla istikrarlı bir ilişkinin rahatlığını arzulayarak fena bir şekilde çarpıldım.

Yani her şeyi berbat ettim. Yanlış adamı seçtim.

Ya da belki o zaman için doğru adamdı ama burada, bu gece, bu barda otururken işler farklı. Ben farklıyım.

Bu benim ikinci şansım. Dax'le olmak için. Sadece arkadaş olarak değil. Daha fazlası için. Çok daha fazlası için.

Ama her şey ters gidiyor. Yanlış yöne dönüyor.

Dax yerine otururken bile aramızdaki şeyin değiştiğini hissedebiliyorum.

Dizi artık bana değmiyor. Hatta sandalyesini bile hafifçe uzaklaştırıp aramıza devasa bir boşluk koyuyor.

Eskiden sandalyemin arkasında duran eli şimdi birasını sımsıkı tutuyor ve ben ne kadar arzu etsem de kıpırdamayı reddediyor.

Dax bütün gece bana söylemeden benimle ilgili olduğunu belli etti ama ben görmezden geldim.

Son dört yılda başka neleri görmezden geldim?

“Artık kalkmalıyız.” Lux ayağa kalkıyor. Son içki bardakları da artık boş.

Bana sarılıp kulağıma fısıldıyor. “İletişimi kesmeyelim. Seni yeniden görmek için bir yıl daha beklemek istemiyorum.” Ona sıkıca sarılıyorum çünkü ben de bunun olmasını istemiyorum. Bunun gibi bir sürü gecemiz olsun istiyorum.

“Ben de gitmeliyim.” Dax bunu söylerken bana bakmıyor.

“Ben hazırım,” diyorum cümleyi *biz* değil *ben* diye kurduğunu görmezden gelerek.

Hiçbir şeyin farkında olmayan Elliott, Lux'la vedalaşıyor, ardından telefonunu bana doğru kaldırıyor. “Belki yakında görüşürüz.”

Dax'e dönüyorum, açıklama yapmak için mi bilmiyorum. Ama o bilerek bana bakmıyor.

İçimde her şeyi daha başlamadan berbat ettiğime dair bir his var.

Çıkışa doğru yürüyoruz. Elinin belimdeki eksikliği açıkça hissediliyor. Sanki daha önce onunlaydım ama şimdi o kadar emin değilim.

Lux ve Leo ile dışarıda ayrılıyoruz. Onlar güneye gidiyor. Biz kuzeye sürücüsünün adı Ahmed olan mavi Ford Focus'a doğru yürüyoruz. O kadar yüksek sesle Tiesto dinliyor ki evimin önüne çekene kadar tek kelime konuşmuyoruz.

"Bu gece güzel vakit geçirdim," diyorum çünkü nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Ben de," diye yanıtlıyor.

"İçeri gelmek ister misin?"

Bir saniye kadar düşünüyor. Gözlerinde bunu görebiliyorum ama sonra konuşmaya başlıyor. "Sanırım eve gitsem daha iyi olacak."

"Tamam," diyor ağzım. *Lanet olsun*, diyor aklım. Bu şekilde olmamalıydı. *Her şeyi çözdüm, Dax. Seninle olmalıyım*. Ancak dudaklarımdan sadece şunlar dökülüyor. "Bunu tekrarlamalıyız."

Başını sallıyor, ardından kapıyı açıp inmeme yardım ediyor.

Kollarını açmasını birlikte takıldığımız her gece olduğu gibi bana sıkıca sarılmasını bekliyorum ama eli bekleyen Uber'in kapı kolunu bırakmıyor.

"İçeri girince bana mesaj at." Karanlık patikayı işaret ediyor. "İyi olduğunu haber ver."

İyi değilim. Ama başımı sallayıp eve doğru yürüyorum, bahçe kapısını arkamdan kapatıp çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra sessiz bir tı-kırtıyla kilitliyorum. Telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum.

Aklım çok karışık. Dax'le birlikte olmak istediğim fikri hâlâ beni sersemletiyor. Ama eğer ona nasıl hissettiğimi söylersem –özellikle de akşamımızın felaket bir şekilde sonlanmasından sonra– aynı hissetmiyor olmama ihtimali yüksek.

Bu bir risk.

Ve ben risk alma konusunda hiç iyi değilim.

Elim tuşlara gidiyor.

Evdeyim iyiyim.

Gönder tuşuna basmıyorum. Dax'i kaybetme riskini almak istemesem de bu gece bir şey söylemezsem yarının çok geç olmasından endişeleniyorum. Sabah kalkıp tüm bu duygularımın doğru olduğunu görebilirim ya da daha kötüsü o kalkıp benim uğraşmaya değer olmadığıma karar verebilir.

Mesajı silip yeniden yazıyorum. *Sanırım bu geceyi berbat ettim. Arkadaşın olmaktan daha fazlasını istiyorum.*

Gönder.

Mesajın vınlayarak gitmesini arkamdaki kapının *tak tak tak* diye çalınması takip ediyor. Ses nefesimi kesiyor.

Titrek, bebek geyik bacaklarım beni kapıya götürüyor.

Kilidi açıyorum. İçimdeki endişe ve umut fırtınası elinde telefonuyla mesajı okuyan Dax'i gördüğümde serin bir rahatlama yağmuruna dönüşüyor.

Başını kaldırıyor. “Bu geceyi bitirme şeklimiz hoşuma gitmedi.”

İçeri girmesi için geri çekiliyorum ama o kapı paspasının üstünde duruyor.

“Seni o adamla gördüm ve kıskandım. Ama aşırı tepki verdiğimi düşündüm çünkü biz hiç konuşmadık...” Telefonunu kaldırıyor. “Sanırım konuşmamız gerek.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki ağzımdan çıkacak gibi hissediyorum. “İçeri gelmek ister misin?”

Başını eğip mutfığa giriyor. Kapımın aynındaki minik lamba yüzünün çoğunu gölgede bırakıyor.

Yine telefonunu kaldırıyor. “Bunda ciddi misin?”

Başımı sallayarak onaylıyorum. “Bu şimdiye kadar gönderdiğim en açık, en dürüst mesaj olabilir.”

“Benim için biraz detaylandırman gerekecek,” diyor usulca. “Bu akşam duygusal açıdan biraz hırpalandım.”

Derin bir nefes alıp daha önce bunları söylememe engel olan tüm bahaneleri bir kenara itiyorum.

“Bence sen ve ben birlikte çok iyi olabiliriz.”

Yutkunuyor. “Neden cümlelerin sonunda bir *ama* varmış gibi hissediyorum?”

Çünkü var. Büyük bir ama. Sanırım Dax’le birlikte olma fikrini düşünmekten beni alıkoyan hep bu oldu.

“Ya yürütemezsek? Ya bir sabah uyandığımızda içimizden biri mutlu olmadığına karar verirse? Bir daha arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum.”

Bu kez Dax titrek bir nefes alıyor. “Seni bilmem ama bana göre biz hiç arkadaş olmadık. Bunu tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama biz birbirimizle uyum sağlıyoruz. Bence kötüye gitmeden önce –eğer gidecekse bile– aramızda çok güzel şeyler yaşanacak. Yani haklısın. Eğer bunu yaparsak bu iki yöne de gidebilir.”

Kendimi bir uçurum kenarında duruyormuş gibi hissediyorum. Ayak parmaklarım kenarda duruyor ve atlamayı fena hâlde istiyorum ama aşağıda ne olduğunu göremiyorum.

“Acaba sen?” diye soruyorum ona. “Eğer burada bıraksak acaba sadece benim arkadaşım olabilir misin?”

Dax gözlerini kapatıyor ve o kadar uzun süre kapalı tutuyor ki hayır diyeceğinden korkuyorum. Sonunda gözlerini açıyor. “Evet, olabilirim. Ama çok açık olmam gerekirse bunu istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum.” Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve o kadar doğrular ki kollarımı açıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve atlıyorum.

Bölüm 15

İKİMİZ AYNI ANDA birbirimize uzanıyoruz. Benim ellerim onun yüzüyle buluşuyor. Onun elleri benimle buluşuyor ve ortalarda bir yerde dudaklarımız birbirine çarpıyor.

Bir yanım, bu öpücüğün Dax gibi yumuşak ve tatlı olmasını bekliyor. Diğer yanım tıpkı dairemdeki gece olduğu gibi tüm odanın bir anda yok olduğu başka dünyalara ait bir şey bekliyor.

Bu öpücük tamamen bambaşka bir şey. Arzulu, ateşli. Sanki günler, haftalar, hatta yıllar boyunca söylenmemiş sözler ve uykuda olan duygular patlıyor. Dudakların, dillerin ve tereddütlü ellerin savaşı kaybedilen zamanı telafi ediyor.

Parmaklarım ensesindeki saçların arasında kıvrılırken o beni mutfak tezgâhına dayıyor. Dudakları çenemden köprücük kemiğime doğru bir çizgi çekip ardından yine ağzıma dönüyor.

Ellerim ona dokunmak, sert göğsünü keşfetmek, hassas ya da nefesini hızlandıracak yerleri bulmak için can atıyor. Aynı anda ellerinin vücudumda bıraktığı hissi, sanki nasıl dokunulmayı istediğimi biliyormuşçasma kendinden emin bir şekilde sırtımdan kayıp kalçamı avuçlamayışını ezberle-

mek istiyorum. Kalçamı sıkıyor. Gülüyorum çünkü Daxon McGuire az önce popoma dokundu. Bir kez daha sıkıyor. Bu sefer ikimiz de gülüyoruz ve soluklanmak için mutfak sevişmemize ara vermek zorunda kalıyoruz.

Bütün vücudum daha fazlası için yalvarırken –daha fazla dokunuş, daha fazla okşama, daha fazla dil– zihnim bunları nasıl daha az giysi, daha az duraklamayla yapabileceğimizi çözmeye çalışıyor.

Soyunmalısınız.

Telepati olayımız sihrini bir kez daha gösteriyor. Dax elini bluzumun altına kaydırıp boynumu öperken başparmağı sütyenimin altında geziniyor. Kalçasını benimkine yasladığında kotunun altından sertliğini hissedebiliyorum.

Kesinlikle soyunmalısınız.

Bir elimle gömleğini kavırıyor diğer elimi altına sokup teninin sıcaklığını, karnının sertliğini hissediyorum. Dax’i sayısız kez üstsüz gördüm ama asla ona dokunabileceğim ya da onu tadabileceğim fikri aklıma gelmemişti. Ve *Dax McGuire’nin tadı nasıl?* düşüncesiyle dilimi boynunda kaydırıp ardından kulak memesini ısıırıyorum.

“Bu da neydi?” diye soruyor öpücükler arasında.

“Pek emin değilim.”

“Yine yap.” Sesi kısık ve boğuk. Bu hoşuma gidiyor. Hükmeden, seksi, ne istediğini bilen Dax. Bu kez aynı şeyi yaptığımda inleyip kalçasını benimkine bastırıyor. Penisi tam da arzu ettiğim yere dayanıyor.

Bir an için beynim bu ânın anlamına kayıyor. Dax’le seks yapmak üzere olduğumu düşünüyorum. Dax’le milyonlarca şey yapmayı düşünmüş olmama rağmen seks bu geceye kadar olasılıklar arasına girmemişti. Zihinsel olarak buna hazır değilim ve Dax’le aramızda telepatik bir güç olduğundan emin olduğum için öpüşmenin ortasında duruyor.

“Kararın hâlâ aynı mı, Gems?”

Vücudum bu soruya açık bir evet cevabı veriyor, kalbim de aynı fikirde ama beynimin hâlâ *Bunun anlamı ne?* ve *Bütün sonuçları düşündük mü?* ve *Prezervatifim var mı?* gibi sorular soruyor.

Beynimin canı cehenneme.

“Evet. Kesinlikle evet. Üstümüzü çıkarmalıyız. Bunun nereye gideceğini kesinlikle görmek istiyorum.” Yüzünü kendime doğru çekiyorum, dili dilimi okşuyor ve bu çok ama çok güzel. Sanki bu kısacık duraksama Dax’ın ne kadar iyi öpüştüğünü unutturmuş. Ne kadar uyumlu olduğumuzu. Tüm işaretler giysilerimizi çıkarmak üzere olduğumuzu gösteriyor ve *lanet olsun, en yakın arkadaşım la seks yapmak üzereyim.*

Dax öpüşmeyi kesip geri çekiliyor.

“Neden durdun?” diye soruyorum. “Burası tam da kıyafetlerimizi çıkaracağımız yer. Kelimenin tam anlamıyla en güzel kısım.”

Ama Dax ellerini kotunun cebine sokuyor. Sanki ellerinin kendi iradeleri var ve Dax onları kontrol altında tutmaya çalışıyor.

“Bunu söylediğime inanamıyorum. Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum ama burada ara versek –sadece bu gecelik– nasıl olur?” Eliyle yüzünü ovuşturuyor. Alnındaki çizgiler söyledikleriyle düşündüklerinin aynı olmayabileceğini ima ediyor.

“İkimiz de uyumalıyız,” diye devam ediyor. “Ayrı ayrı. Ve sonra yarın seni arayacağım ve birbirimizi görmek için bir randevu ayarlayacağız. Umarım tüm bunlar yeniden yaparız, hatta şu an eve gitmenin en iyi plan olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken üstüne çok fazla düşünemeyeceğim diğer şeyleri de.”

“Neden?” Sesim neredeyse cinsel hayal kırıklığıyla bir çılgılık gibi çıkıyor.

“Çünkü senden hoşlanıyorum, Gemma. Bu gece çok fazla şey olduğunu düşünüyorum ve istediğinin bu olduğundan emin olmanı istiyorum.”

İstediğim bu.” Tamam artık bağıriyorum.

“Kahretsin.” Kelimeyi sertçe söylüyor. “Ben de istiyorum. Ama lütfen. Fikrimi değiştirmeden söylediklerimi kabul et. Yarın. Bir randevuya çıkabiliriz. Seni hoş bir yere götüreceğim. Eğer hâlâ istiyorsan o zaman biz...”

“Ah, isteyeceğim.”

Dax acı çekiyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapıyor. “Buradan çıktığım anda pişman olacağım. Bunu biliyorum ama gitmem gerek.”

Parmak uçlarını kolumda kaydırıp ellerimi tutarak kendine doğru çekiyor. Eğilip dudaklarıma tatlı, yumuşacık, tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor ve bu beni çıldırtıyor çünkü bunun bu gece alacağım son öpücük olduğunu biliyorum.

“Plan senin için uygun mu?” diye soruyor geri çekilirken.

“Hayır ama muhtemelen haklısın. Sorumlu biri olmaktan nefret ediyorum.”

Kahkaha atıp beni kendine çekiyor ve kucaklaşma uzayınca kendimi geri çekiyorum çünkü Dax burada biraz daha kalırsa yüksek ihtimalle seks için ona yalvarmaya başlayacağımı biliyorum. Onu kapıya götürüyorum. Basamakları ikişer ikişer çıkıyor ve en tepeye varınca durup el sallıyor.

“İyi geceler Daxon McGuire,” diye sesleniyorum.

“İyi geceler Gemma McGuire,” diye yanıt veriyor.

“Dilin mi sürçtü?”

Omuz silkip gülümsüyor. “Onun gibi bir şey.”

CUMARTESİ SABAHİ SAAT 7.36'da iki yulaf sütlü latte, bir düzine Nana'nın çöreklerinden ve ağırlı bir kalple Kiersten'in kapı eşiğinde duruyorum.

Dax gittikten sonra yatıp düşünmeye başladım. Bu da analiz yapmama yol açtı. Bu da yeni planlar yapmama ve hayatımla ilgili tüm kararları sorgulamama yol açtı.

"Aman tanrım. Ne oldu?" Kiersten perişan hâlde. Beyaz süveterinin omzunda gizemli yeşil bir leke var, saçlarının yarısı topuzundan dışarı çıkmış ve bunun bilinçli yapıldığından şüpheliyim. Riley kolunun altından geçip garaj yolundaki minivana doğru giderken ablam Lucy'i kucağına alıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söylüyorum.

Kiersten hiçbir şey demiyor ama ön kapıyı arkasından kapatırken tek kaşını kaldırıyor, arabanın anahtarlarıyla Jan'i bana veriyor.

Çocukları çeşitli araba koltuklarına oturtmasına yardım ettikten sonra ben de yolcu koltuğuna geçiyorum.

Bebek Jan'i Kiersten'in kayınvalidesine, Lucy'i yüzme dersine bırakıyoruz ve en büyükleri olan Riley'i bir arkadaşının evine götürürken sabırsızlığım artıyor ve patlıyorum.

"Eve dönmemem çok mu kötü olur?"

Ablam önce bana sonra dikiz aynasına bakıyor. Bunun trafik kontrolünden ziyade on bir yaşındaki kızının arka koltuktan gelen bipleme ve patlama seslerinin de gösterdiği gibi kendini elindeki video oyununa kaptırdığından emin olmak istemesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

"Livi Teyze'de yaşamaktan mı bahsediyorsun yoksa tüm şu paralel evren şeyini mi kast ediyorsun?"

Şimdi dikiz aynasını kontrol edip kulak misafirimiz olmadığından emin olma sırası bende. "İkincisi."

Kiersten doğru düzgün bir kelime söylemiyor. Sadece *hah* diyor.

Kaburgalarından dürtmeden önce üç tam saniye bekliyorum.

“Of. Üzgünüm. Düşünüyordum...”

“Neyi?”

“Aklını başına almanı ve tüm o paralel evren saçmalıklarını uydurduğunu itiraf etmeni ama sanırım hikâyene sadık kalacaksın.”

Ona ters bir bakış atıyorum. “Kierst, doğruyu söylüyorum.”

“Evet, evet biliyorum.” Omuz silkiyor ve bir buçuk blok boyunca ilerledikten sonra devam ediyor. “Pekâlâ, kişisel açıdan baktığımda burada kalmanı destekliyorum çünkü sen kendi dünyana falan geri döndüğünde ben var olmaya devam edecek miyim gibisinden küçük bir varoluşsal kriz geçiriyorum. Ama merak ediyorum da fikrini ne değiştirdi?”

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. “Dün gece Dax’le çıktım ve biz...” Cümleyi bitirmiyorum. Gerek yok. Arabayı yolun kenarına çekmek için öyle sert bir fren yapıyor ki emniyet kemerimin sağlamlığını test ediyorum.

“Seks yaptınız! Nasıldı? Detayları bilmem gerek. Ablan olduğum için bir şeyleri atlamak zorundaymışsın gibi hissetme.”

“Kiersten!” Dikiz aynasını işaret ediyorum. Dönüp arka koltukta hâlâ video oyunu oynayan Riley’e bakıyor.

Bana bakıp gözlerini deviriyor ve sanki sorun yokmuş gibi elini sallıyor. “O altıncı sınıfta. Seks hakkında benden daha çok şey biliyor ve biz de açıkça konuşuyoruz.” Sesini yükseltiyor. “Öyle değil mi, Ry? Seks güzel ve sonuçlarını bilen ve rızası olan iki kişi arasında yaşandığında utanılacak bir şey yoktur.”

Riley başını bile kaldırmıyor. “İğrençsin.”

Kiersten omuz silkiyor. “Bak.”

“Seks yapmadık,” diye açıklıyorum. Kiersten bir kez daha şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor.

“Seks yapmadık,” diye tekrar ediyorum Riley de duyabilsin diye, sonra sesimi alçaltıyorum. “Biz sadece biraz oynadık.”

Kiersten bir dakika boyunca bana bakıyor. “Müthiş bir oynaşma olmuş olmalı.”

“Öyleydi.”

Kiersten abartılı bir dudak bükmeyle gözlerini deviriyor, ardından tüm o tiyatroyu bırakıp yüzüne abla ciddiyetini oturtuyor. “Tamam, bütün şakalar bir yana gerçekten de tüm plandan vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?”

Bir saniye boyunca bu açıklamanın sonuçlarını düşünüyorum.

“Bir bakıma.”

Başını iki yana sallıyor. “Müthiş bir adam olmalı.”

Öyle. Bu gerçeği uzun süredir biliyor olmama rağmen yeni uyanmışım ve Dax’e bambaşka gözlerle bakıyordum gibi hissediyorum.

Kırmızı tuğlalı, tek katlı bir eve yanaşıyoruz ve Riley arabadan iniyor. İnerken ortaokullu öfkesinin körüklediği bir göz devirme yakalıyorum ve bu da yüzümün daha koyu bir kırmızıya dönüşmesini neden oluyor, gelecekteki terapi seanslarının konusu olmamak için dua ediyorum.

Bizi su kenarına götürecek olan Discovery Drive’a dönene kadar ablam hiç ses çıkarmıyor. Onun bana baktığını, konuşacakmış gibi ağzını açtığını, ardından son dakikada fikrini değiştirmiş gibi kapadığını görüyorum. Yürümeyi planladığımız göl kıyısındaki patikanın karşına park ediyor. Son beş dakikadır kafasında oturtmak için uğraştığı konuşmayı yapamadan ben atılıyorum.

“Sadece Dax değil. Her şey.”

Emniyet kemerini çıkarıyor. “Bana *her* şeyi tanımla.”

Düşünmeme gerek bile yok. “Mağazamı sevmeye başladım. Çok güzel, çok iyi kokuyor. Rakamlara baktığımda, kaç tane Hamiltonlının temiz güzelliğe meraklı oluşunu önemli ölçüde hafife aldığımı fark etmemden bahsetmiyorum bile. Bu gelmiş geçmiş en iyi iş ve bunun için para alıyorum.”

Başını sallıyor. “Tamam, anlıyorum, kendi zaman çizginde Wilde’in sahibi değilsen bu zavallı Diğer Kiersten’in de yüz nemlendiriciler için para harcadığı anlamına geliyor. Bu sebebin arkasında durabilirim. Başka?”

Diğerlerini açıkça ifade edemiyorum.

“Sadece çok mutlu uyandım. Dün kendimi boş verirken yaladım, Kierst. İkimiz de biliyoruz ki Wildelar boş vermez.”

Bir süre düşündükten sonra “Pekâlâ, mutlu olmana sevindim,” diyor.

Bu ifadesinin ardından bir *ama* geleceğini gözlerinden okuyabiliyorum. “Ama?”

“Ama son kararını vermeden önce biraz daha düşünmeni istiyorum.”

Bir şey demiyorum ama yüzüm söylediklerinden çok hoşlanmadığımı açıkça gösteriyor olmalı.

Uzanıp elimi sıkıyor. “Yaptığın tek şey sevişmek olduğunda her şey ışıltılı, keyifli ve harika görünür. Ama sonunda tavşanlar gibi sevişmekten yorulursun ve gerçekler ortaya çıkar.”

“Kiersten!”

Elini sallayarak beni savuşturuyor. “Sadece istediğinin bu olduğundan emin ol. Acele verilen kararlar hızlı yapılan bir düğünle sonuçlanabilir ve sonra bir sabah üç çocukla uyanırsın ve kim olduğunu bile bilmezsin.”

Minivanın içine sessizlik çöküyor.

“Şey, hâlâ benden mi bahsediyoruz?”

Ablam iki kez gözlerini kırptırıyor, ardından başını iki yana sallıyor. “Elbette. Ama bu bana bir şey hatırlattı. Yarın akşam çocuklara bakabilir misin? Zor durumda kaldım. Trent hafta sonu için balığa gitti ve her zamanki bakıcının akşam dersi varmış.”

Kontrol etmeme gerek bile olmadan müsait olduğumu biliyorum. “Anneler Çıldırdayan gecesi mi?”

“Okul aile birliğiyle partileyene kadar partilemiş sayılmazsın,” diye cevap veriyor son derece duygusuz bir sesle.

“Evet. Tabii. Çocuklar film izlemeyi seviyor değil mi? *Testere III* Netflix’te gösterimde.”

Bana dik dik bakıyor.

“Şakaydı. Ailedeki tek komedyen sen değilsin.”

Kaşlarını çatıyor. “Evet ama fark şu ki ben gerçekten komiğim.”

Parlak renkli spor giysileri giymiş bir grup kadın patikaya girmek için arabamızın önünden geçerken sohbetimiz duraksıyor.

“Bunu yapacak mıyız?” Kierst ve benim en iyi günümüzde yürüdüğümüzden bile iki kat hızlı yürüyen kadınları işaret ediyorum.

Kiersten çörek kutusuna bakıyor. “Eğer eve gitmezsen bu, evrende bir çatlamaya falan neden olmaz, değil mi?”

Bir süre düşünüyorum.

“Açıkçası emin değilim.”

Kısıp sesle savurduğu küfürle onu takip etmekte zorlandığımı fark ediyorum.

“Sorun ne?”

Çörek kutusunu alıyor. “Yürümeyi boş verip bütün kutyuyu yiyecektim ama şimdi yapamam.”

Neden bahsettiğini anlamakta zorlanıyorum. “Neden?”

“Eğer burada kalırsan sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacağım. Ve şeker doğrudan kalçama gidiyor.”

Anlaşma yapıp ikimiz de birer çörek yiyoruz, ardından planladığımız beş kilometreden biraz daha fazla yürümeye söz verip ikinciye bölüşüyoruz.

Üç kilometre yürüdükten sonra bırakıyoruz.

Doğudan yaklaşan kasvetli bulutları ve sabah çöreklerine eşlik etmesi için içtiğimiz büyük boy latteleri bahane edip minivana binerek işemek için evime doğru yola çıkıyoruz.

“Birinciyim,” diyorum arabayı park ederken.

Ben açmaya çalışırken Kiersten kapıları kilitliyor. “Banyo görgü kurallarına göre vajinasından en çok insan çıkaran birincidir.”

Kilidi manuel olarak kaldırıp kapıyı açıyorum. “Eğer koşarsam altına işemedi beni yakalayamazsın.”

Kaldırıma doğru koşuyorum, bahçe kapısından geçiyorum ve basamakları ulaşmaya hazırlanırken önüme çıkan engelden kaçmak için yana kayıyorum.

Kiersten’in hırıltılı nefeslerini duyuyorum, ardından köşeyi dönüyor ve o da bakmak için duruyor. “Hepsini geri alıyorum. Burada kal. O adamla evlen. Onu kilit altına al. Kendine bir koruyucu bulmuşsun.”

Sadece kır çiçekleriyle dolu minik bir kavanoz. Hepsinin de suya yakın yerlerde yetişen funda, hanımeli ve peygamberçiçeği olmasına bakılırsa çiçekler elle toplanmış. Daxon McGuire’in otuz bir yıllık hayatında asla ama asla bir kadına çiçek göndermediğini biliyorum, geçen yıl kalça protezi taktıran Livi Teyzem dışında. Ona da ele topladığı buketi getirdiğinde annesinin tüm çiçeklerin anlamını öğreten bir bahçıvan olduğunu ve çiçekleri verme işinin hafife

alınacak bir şey olmadığını söyleyerek durumu abartmıştı. Livi Teyze koruma, alçakgönüllülük ve bilgelik anlamına gelen dağ laleleri, düğün çiçekleri ve süsenler almıştı.

Telefonuma uzanıp arama yapıyorum. Google ve *Farmers' Almanac*'a göre Dax bana *hayranlık, sadakat ve bana karşı nazik ol* çiçekleri yollamış.

"Trent bana bir kez çiçek verdi." Ablam kavanozu alıp kokluyor. "Hâlâ bana kur yapıyordu. Bir randevuya marketten aldığı bir buket çiçekle geldi ve sırılsıklam âşık oldum." Kavanozu bana uzatıyor. "Bu yıl, on birinci evlilik yıl dönümünde bana buharlı yer silme paspası aldı. Vakit varken keyfini çıkar dediğimde bana inan."

Çiçekleri içeri götürüp tezgâhın üstüne koyuyorum. Çiçekler ve pencereden süzülen sabah güneşiyle minik evim keyifli görünüyor. Kiersten tuvalet arayışını hatırlıyor ve sapların arasına özenle yerleştirilmiş notu okumam için bana birkaç dakika veriyor.

Bir not defteri kâğıdına mavi Bic tükenmez kalemle, Dax'ın nerdeyse okunaksız denecek el yazısıyla yazılmış.

*İşleri doğru yapmaya çalışıyorum.
Seni yedide alacağım —Dax.*

Vay canına. Bacaklarım bir an nasıl çalışacaklarını unuttunca tezgâhı tutuyorum. Göğsümde bir balon şişiyormuş gibi hissediyorum. Sanki içi mutluluk ve umutlu dolu. Hayatım boyunca hiç ama hiç böyle hissetmedim.

Birkaç dakika sonra tuvaletin kapısı açılıyor ve rahatlamış görünen Kiersten dışarı çıkıyor.

"Ee, bu geceki büyük randevunuz için seni nereye götürüyor?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Gerçekten de hiçbir fikrim yok."

Tezgâhın üstüne fırlattığı yerden çantasını alıp cüzdanından bir şey çıkartıyor.

“Güzel, tatlı çocuk, değil mi?” Riley’nin bir fotoğrafı. Geçen seneki okul fotoğrafı. Tekrar çantasına uzanıp avucuma bir şey koyuyor. “O dar kot pantolonunun içinde ne kadar seksi görüldüğü umurumda değil. Geri çekilme yöntemine asla güvenme.”

Bölüm 16

SAAT 18.58'DE KAPIMIN yumuşak bir şekilde çalınması mideme yerleşen kelebek sürüsünü hareketlendiriyor. Kapıyı açınca siyah kot pantolon ve kolları sol kolunun iç kısmındaki dövmenin alt tarafı –saat kadranı kısmı– görünecek şekilde yukarı kıvrılmış, başka beyaz bir gömlek giyen Dax'i karşımda buluyorum. Eskiden bunu sinir bozucu bulurdum ama şimdi işleyen saatimin ironik bir hatırlatıcısı.

“Çok güzel görünüyorsun.” Dax başını eğip üzerine atlamamak için zor durduğum mutfağa giriyor. Onu öpmeye korkuyorum çünkü öpüşme dokunmalara, dokunmalar sürtünmelere yol açacak ve biz daha ne olduğunu anlamadan kendimizi muşamba zeminde çıplak bulacağız ve bu gece bununla ilgili değil. Ben de bunun yerine ayak parmaklarım üzerinde yükselip kirli sakallı yanağına bir öpücük konduruyorum. Tam da olması gerektiği gibi kokuyor: Irish Spring sabunu ve hafif bir tıraş losyonu.

“Pekâlâ, bu gece için plan ne?” diye soruyorum.

Dax gün boyunca bana mesaj atıp sorular sormuş olsa da büyük randevumuz için nereye gideceğimiz konusunda ketumdu ama en azından şimdi bu Dax en sevdiğim peyniri, sakinleşmek istediğimde dinlediğim albümü ve ayakkabı numaramı biliyor: zarif bir otuz yedi.

“Bize piknik hazırladım,” diyor. “Limanda takılabileceğimizi düşündüm. Peynir yeriz. Gün batımını izleriz. Senin için uygun mu?”

Stuart beni ilk randevumuzda Toronto’nun Ossington semtinde şefini tanıdığı bir restorana götürmüştü. Yemekler enfesti ama mekân fazla gösterişliydi. Hem sevmiş hem de kendimi oraya ait değil gibi hissetmiştim. Dax’le sahile gitmek rahat hissettiriyor. Tıpkı ayağına mükemmel uyan bir ayakkabı giymek gibi.

Ayakkabılardan bahsetmişken. “O zaman ayakkabı numaramı neden öğrenmek istedin?”

Dax kapıyı açıp kolunu uzatarak önden çıkmamı bekliyor. “Şaşırtmak için. Randevumuzun gizemli bir havası olmasını istedim.”

Tuhaf bir şekilde öyle de oldu. Hakkında her şeyi bildiğim adamdan sürprizler.

Dax’ın arabasıyla göl kenarındaki Bayfront Park’a gidiyoruz. Bayfront’u seviyorum çünkü yüzde doksanı suyla çevrili, bu yüzden sadece yürüyerek ulaşılabilir.

Marinanın yakınına park ediyoruz, bagajdan sepeti alıp ortadan geçen küçük asfalt yolda ilerliyoruz.

Bayfornt şehirde oldukça sakin ve serin bir yer. Yürüyüş parkurunun yanı sıra, parkın ortasında çimenlik bir alan ve batı tarafında küçük bir kumsal şeridi var.

Arabadan kumsala ulaşmak biraz uzun sürüyor ama serin bir ağustos akşamı olduğu için yürüyoruz ve oraya vardığımız da kumsalı boş buluyoruz. Normalde halka açık yerlerde yakınlaşma olayında hoşlanmam (ne izlemekten ne de parçası olmaktan) ama kumsal boş ve Dax da gömleği içinde hayli şık ve yakışıklı görüldüğünden bir istisna yapmaya hazırım.

“Battaniye getirdim.” Dax sepeti hafifçe kaldırıyor.

“Burada oturmak ister misin? İstersen geride bir çardak da var.” Çimlik alandaki küçük, etrafı kapalı, modern görünüm­lü çardağı işaret ediyor.

“Kumsal kulağa harika geliyor.”

Kumların üstünde geldiğimizden beri artan rüzgârı kes­sen birkaç büyük kayanın arkasında bir yer buluyoruz. Dax annesinin battaniyelerinden birini seriyor. (Gülüm­siyorum çünkü annesi toplum hizmetlerinde ders almaya başladığından beri Dax’ın büyük bir koleksiyon biriktirdi­ğini biliyorum.) Ardından sepetinden bir şişe beyaz şarap, bir tane Fransız usulü baget, biraz zeytin, humus ve büyük bir tekerlek kamembert peyniri çıkarıyor.

“Doğru yapmış mıyım?” Peyniri kaldırıyor.

“Zayıf noktayı bulmuşsun. Yumuşak bir peynir için yapamayacağım az şey vardır.”

Benim zaman çizgimdeki Dax bu sözlerimi yorumsuz bırakmazdı. Üstü kapalı ifadelerle açıklama yapmamı talep ederdi. Açıkça seks hakkında konuşmadan seks hakkında konuşurduk ama asla ikimizin dahil olduğunu ima etme­den üçüncü kişilerle ilgili olurdu.

Bu Dax’ın de kendini zor tuttuğunu görebiliyorum. Dudağını ısırmasından, “Biraz ister misin?” diye sorarken gözlerime bakmamasından belli.

Tuhaf bir noktadayım. Çünkü bir yanım dört yıllık ar­kadaşlığın getirdiği o rahatlığını öz­lüyor. Tek bir bakış ya da kaş kaldırışla iletişim kurmamızı. Ama son iki haftada Dax’ın yepyeni bir yanını gördüm. Onu seviyorum çünkü onu hep sevdim, ama aynı zamanda ona âşık da oluyo­rum... Bilmem anlatabildim mi?

“Peynir hakkında çok fazla düşünüyor gibisin?” İçinde iki dilim kamembert, bir parça baget ve kırmızı biber ez­mesi olduğunu umduğum küçük bir tabağı uzatıyor.

“Sadece bir anlığına kafamın içinde kayboldum. Ama her şey yolunda. Aslında her şey harika.”

Sepete uzanıp iki şarap kadehi çıkarıyor ve birini bana veriyor.

“Ve şimdi de sarhoş olacağız.” Kadehi ondan alıyorum. “Tam benim tarzım bir akşam.”

Dax şişenin kapağını açıp kadehimi dolduruyor. “Çok sarhoş değil. Şüpheli kararlar verecek kadar çakırkeyf ama bu kararları verdiğimi bilecek kadar ayık olacağım.”

Kesinlikle seksten bahsediyor. Bu akşam seksi ve yakışıklı bir şekilde kapıma geldiğinden beri kendimin bizzat seksi düşündüğünü biliyorum. Onun tezgâhımda bana istediğini yapmasına izin vermeye hem hazır hem istekli olduğum, mutfaktaki ateşli oynaşmamızdan beri kesinlikle seksi düşünüyorum. Ancak şimdi, burada otururken aklımda şu soru var. *Gerçekten Dax ile seks yapacak mıyım?*

Cinsel ilişkiye asla çok fazla anlam yüklemedim. Bu zaman çizgisindeki Gemma da bu ilkeyi benimsemiş gibi görünüyor. Ama onun aksine ben bu işi dört yıldır Stuart’tan başkasıyla yapmayı düşünmedim. Yine de kurallarım değişmedi: Güvende ol, kendini tamamıyla ver ama buna çok fazla anlam yükleme. Seks sadece seks olabilir.

Ama Dax’le farklı. Öncelikle bir anlamı olacak. Seks seksten fazlası olacak. Daha da önemlisi eğer kendi gerçekliğime geri dönersem bunu yaptığımızı asla unutamayacağım. Dax’in penisini görmemiş olamayacağım.

Aman tanrım, eğer sevişirsek Dax’in penisini göreceğim.

“Gerçekten de aklında bir şey var.” Dax endişeyle bana bakıyor.

Aletini görmemin gelecekteki sonuçlarını düşündüğümü duymak istemediğini biliyorum.

“Şu bulutlar.” Suyun üstünde toplanan koyu gri bulutları gösteriyorum. “Biraz kasvetli görünüyorlar.”

Dax bakışlarımı takip edip iç çekiyor. “Sanırım haklısın. Bir saat daha yağmaz diye umuyordum ama iyi görünüyorlar.”

Gökyüzü bu mükemmel işareti bekliyormuş gibi hafifçe gürlüyor.

“Kahretsin,” diyor Dax. “Galiba açık havada piknik yapmak harika bir fikir değilmiş, he?”

“Galiba...” Cevabım üstümüzdeki gökyüzü parçalanıyormuş gibi yüksek sesli bir gümbürdemeye kesiliyor. Başımı kaldırdığım anda binlerce iri, kalm yağmur damlasının yeryüzüne doğru indiğini görüyorum.

“Kaçalım mı?” diye soruyor Dax.

Deli gibi etrafa bakınıp işaret ediyorum. “Çardak?”

Dax başını hızlıca çevirip elime uzanıyor, diğer elinde hâlâ şarap şişesi var.

Ayağa kalkıp koşmaya başlıyoruz ama yarı yola vardığımızda ben duruyorum. “Peynir!”

Dax elimi bırakıp şişeyi bana veriyor. “Al.” Battaniyeye doğru geri koşuyor.

Ama sadece peyniri almıyor.

Piknik battaniyesini dört köşesinden kavırıyor. Bir araya getirip çuval gibi omzuna atıyor, diğer eliyle de piknik sepetini kapıp bana doğru koşuyor. Bir sonraki gök gürültüsü duyulmadan önce çardağa varmayı başarıyoruz.

Ben külotuma kadar ıslanmış durumdayım. Dax o kadar ıslak ki burnunun ucundan yağmur suları damlıyor. Battaniyeyi çardağın ortasına bırakıyor. Zavallı minik pikniğimiz yağmur yüzünden mahvoluyor.

“Peyniri kurtardığın için teşekkür ederim.” Ciddi ifade mi korumayı başarıyorum.

Dax yarısı paketli ıslak peyniri kaldırıyor.

Yağmur etrafımızı sarmış durumda.

“Pikniğimiz berbat olduğu için özür dilerim,” diyor göğsünün sönük ve omuzlarının çökük hâlinden her kelimesinde ciddi olduğunu görebiliyorum.

“Bence böylesi daha güzel.” Sırılsıklam battaniyede yanına oturuyorum. “Bir yağmur fırtınasında çardağın altındayız. Bu en romantik üç fantezimden biri.”

Dax tek kaşını şüpheyle kaldırıyor. “Öyle mi? Diğer ikisi ne?”

“Maskeli baloda yakışıklı bir yabancıyla tanışmak. Ve *İlk Aşk*, *İlk Dans* filmindeki havaya kaldırış. Şarabımızı bitirdikten sonra bunu deneyebiliriz. Üç taneden ikisini yaptığımız türden bir gece olur.”

Dax biraz rahatlayıp gülümsüyor. “Bir sürü planım vardı.”

“Anlatsana.”

Dax piknik eşyalarına hüznle bakıyor. “Yemek yiyecektik, belki sonra dağa çıkıp şehrin ışıklarına bakacaktık ve sonra biraz daha şarap içmek için bana gidecektik.”

“Orada şöminenin önündeki ayı postunun üstünde ateşli bir sevişme mi gerçekleşecekti? Çünkü bu da listemde dördüncü sırada.”

Dax kahkaha atıyor. “Halım IKEA’dan ve şöminem çalışmıyor.”

“Oldukça iyi bir hayal gücüm var.”

Dax çardakta etrafına bakınıyor. Etrafımızda perde misali dökülen yağmur damlaları çatıda yumuşak patırtılar çıkarıyor.

“Bu çok romantik.” Azıcık yaklaşıp ellerimi göğsüne dayıyorum. “Ve gömleğinden için görünüyor.”

Bakışları göğsüme kayıyor. “Senin de.”

İşaret parmağını çeneme getirip başımı hafifçe yukarı

kaldırıyor, böylece ben ona bakarken o da dudaklarıma şimdiye kadar ki en yumuşak, en saf öpücüğü bırakıyor. Ama öpücüğün vücudumdaki etkisi hiç de saf değil. Aksine ağzımdan ayak parmaklarıma kadar uzanan bir yakıcı bir sıcaklık gönderiyor.

Onu tekrar öpüyorum ama bu kez kollarımı boynuna doluyor vücudunu benimkine yapıştırıyorum. Dillerimiz dolanınca doğruca göğsünden yükselen minik bir hırıltı çıkarıyor ve tüm giysilerimizi çıkarıp hemen burada sevişmemiz çok mu korkunç olur diye merak ediyorum. Beton zemin çok konforlu olmayabilir ama etrafımızdan akan yağmur küçük baloncuğumuz dışarıdaki her şeyi koca gri bir bulanıklığa dönüştürüyor ve bu da şiir gibi hissettiriyor.

“Titriyorsun.” Parmak uçlarını kolumda kaydırması tüylerimi diken diken ediyor.

“Ben genelde güzel havaların insanıyım. Doğa olaylarına alışamadım.”

Dax beni kendine çekip sıcak göğsüne yaslıyor.

“Yani daha baştan dezavantajlıyım. Sanırım bu geceyi unutulmaz yapmak için oyunumu güzelleştirmeliyim.”

Ağzını benimkine yaklaştırıyor. Ben dudaklarımı aralar-ken, yavaşça ve yumuşak bir şekilde öpücüğü derinleştiriyor. Bir an her şeyi unutuyorum. Yağmur. Soğuk. Bundan önceki tüm öpücükler. Sanki ondan, benden ve bu andan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Geri çekildiğinde eksikliğini ânında hissediyorum. Duyduğum üzüntü omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gönderiyor.

“Tamam, artık dişlerin de takırdıyor. Bu ıslak gömleği çıkarıp verirdim ama işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Ah, kesinlikle işe yarar.”

Beni yine göğsüne çekiyor. Çenesinin altındaki o minik

oyuğa mükemmel biçimde sığıyorum. Sanki bana özel yapılmış. Ellerini kollarımda gezdiriyor. Bu kez daha hızlı. “Arabaya koşmamıza ne dersin?”

Sürtünme beni donduğumu kabul etmeme yetecek kadar ısıtıyor. Bir yanımda bu sorunu unutmak istiyor. Akıp giden bir saatin olmadığı bu mükemmel romantik baloncunun içinde kalmak. Diğer yanımda Dax’ın gömleğinin artık hayal gücüne yer bırakmadığının farkında. Ve buradan ne kadar çabuk gidersek bu ıslak giysileri o kadar çabuk çıkarırız. “Sen sepeti al. Ben peyniri alacağım.”

Dax tüm ıslak piknik malzemelerini sepete tıktırdıktan sonra elime uzanıyor.

“Üç dediğimde.”

Başımı sallayıp bardaktan boşanırcasına yağın yağmura bakıyorum.

“Bir.” Dax elimi sıkıyor. “İki.” Parmaklarımızı birbirine doluyor. “Üç.”

Çimlerin üstünden park alanına koşuyoruz. Arabaya vardığımızda o kadar ıslığım ki içeri girmeye kıyamıyorum.

Dax’ın Toyota’sı çok eski olabilir ama inanılmaz derecede temiz. Yağın yağmuru görmezden gelen bir rahatlıkla binmem için kapıyı açık tutuyor. Arabaya binip koltuğa mümkün olduğunca az değmeye çalışırken Dax sürücü tarafına koşup yanıma yerine oturuyor.

“Özür dilerim, sünger gibi ve sırlıslık hâldeyim.” Ayaklarımın dibinde kelimenin tam anlamıyla bir havuz var.

Uzanıp alnıma düşen bir tutam saç geri itiyor. “Gece-miz mahvolduğu için özür dilerim.”

“Piknik biraz kötü gitmiş olabilir ama gece daha kurtulabilir. Ben hâlâ çok eğleniyorum.”

“Ben de.” Dax konsolun üstünden eğiliyor ve bir kez

daha saf öpücükler ödüllendiriliyorum. Ah, aman tanrım. Eğer bu tatlı minik öpücükler beni bu denli çıldırtıyorsa devamında başım deritte olacak.

Pantolonun cebinden anahtarları çıkarıp kontağa takıyor ama çevirdiğinde sadece *rın-hın-hın-hm* diye bir ses çıkıyor.

İkinci kez, ardından üçüncü kez deniyor ama hiçbir şey olmayınca deri gösterge panelini okşayarak, “Hadi bebeğim,” diyerek motoru ikna etmeye çalışıyor.

Bir an işe yarayacağına inanıyorum. Eğer Dax beni o şekil okşayıp kulağıma tatlı sözler fısıldasa ben hiç inat etmezdim. Ama hiçbir şey olmuyor.

“Lanet olsun.” Başını deri direksiyona eğip gözlerini sımsıkı kapatıyor.

“Toyota Avalon’un ölümsüz olduğunu sanıyordum ama sanırım her şeyin bir kırılma noktası var.”

Dax kahkaha atmıyor. Hatta gülümsemiyor bile. Ve yemin ederim onun “*Bu gece ihtiyacım olan son şey bu,*” dediğini duyuyorum. Uzanıp omzunu sıkıyorum. Market kurtarma gecesinde bana yaptığı aynı rahatlatıcı hareket.

Dax başını bana doğru çeviriyor, alnı hâlâ direksiyonda. Konsolun üstünden uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

“Yol yardımı sigortan var mı?” diye soruyorum.

Dax uzun bir nefes veriyor. “Geçen aya kadar vardı ama sonra iptal ettirdim.” Başını kaldırıyor, arka cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor. “Dougie’ye mesaj atayım. Beni kazıklayacağını umduğum bir adamı vardı.”

On dakika ve iki telefon görüşmesi sonra bizi almaya gelecek bir çekici buluyoruz.

“Tekrar özrü dilerim Gemma, ben gerçekten...” “Hey.” Bir parmağımı dudaklarına götürüyorum. “Yeterince özür

diledin. Hava durumunu ya da arabanın ne zaman bozulacağını sen kontrol edemezsin. Ve eğer yapabiliyor olsaydın o zaman mücadelemine yardım etmek gibi daha büyük bir sorunum olurdu. Az önce eğleniyorum derken yalan söylemiyordum. Hâlâ da eğleniyorum. Seninle takılmak hoşuma gidiyor.”

Dax elini yanağıma koyuyor, alnını alnıma yaklaştırıyor, böylece birbirlerine değiyorlar. “Arabada sevişmek listende kaçınıcı sırada?”

Ne kadar dürüst olmam gerektiği konusunda tereddütlerim var. “Arabalar, lise öpüşme tecrübelerimin yüzde sekseninde olduğunda ellilerde bir yerde. Yine de teklif edersen buna hayır demem.”

Dax bir kez daha öpmek için eğiliyor, öncekiler gibi tatlı olmasını beklediğimden elleri saçlarımın arasına kayıp dili, dün kaldığımız yerden devam etmeye benim kadar hevesli olduğunu hissettiren bir telaşla dudaklarımı araladığında keyifli bir şaşkınlık yaşıyorum.

Karşılık veriyorum. Uyum sağlayışım hararet seviyesini arttırıyor. O bunu istiyor olabilir ama ben çok daha uzun süredir bekliyorum.

Sırtımdan belime kayan elleri beni kucağına çekiyor. Öpüşmeye devam ederken sırtımı, saçlarımı, ensemini okşuyor. Altımda sertleştiğini hissediyorum ve tek istediğim elimi aşağı kaydırıp kemerini çözmek ama direksiyona yapışan sırtım bunu imkânsızlaştırıyor.

“Yine bir şey düşünüyorsun,” diye mırıldanıyor Dax öpücükler arasından.

“Pantolonunu nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum. Toyota Avalon sevişme işini hesaba katarak üretilmemiş.”

“Bebeğimi hafife alma. Birkaç küçük numarası var.” Dax aşağı uzanıyor ve gürültülü bir çatırtıyla geriye fırlaya koltuk bizi de beraberinde götürüyor.

“Düşündüğüm gibi yumuşak bir hareket olmadı.”

Belki olmadı ama en azından artık bunu yapabiliyorum.” Açılan alan bir dizimi Dax ile orta konsol arasına ötekini de kucağına oturacak şekilde diğer tarafa atmama olanak tanıyor.

Ateşli öpüşmemize tam olarak kaldığımız yerden devam ediyoruz ancak bu pozisyon Dax’ın ellerini çıplak bacaklarımda dolaştırmasına, elbisemin altına sokmasına ve kalçamı tutup sıkmasına izin veriyor.

“Planın senin pantolonunu çıkarmak olduğunu sanıyordum.” Kalçamı ona doğru itip kotundaki şişkinliğe sürüyorum.

“O senin planındı.” Parmağını tangamın lastiğinin etrafında gezdiriyor. “Benimki biraz farklı.” Geri çekilip tek kaşını kaldırıyor. “Olur mu?”

Ne teklif ettiğini tam olarak anlamıyorum ama önemi yok. “Evet.” Külotum ve ellerinin dahil olduğu her şey için evet.

Parmağını bel lastiğinin üstünden kaydırıp bacaklarımda arasında doğru yöneliyor ama herhangi ilginç bir yere varmadan önce kalçama doğru ilerliyor. İkinci turu üçüncüsü takip ediyor, parmaklarını tenimde hissetmek beni o kadar tahrik ediyor ki eli kalça kemiğimin hemen altına doğru son kez gidip tangamın kenarını takip ederek aşağı, daha aşağı tam da arzu ettiğim yere varmadan önce titremeye başlıyorum.

Parmağı kıvrımlarımın arasına giriyor ve mükemmel bir baskıyla ovuşturmaya başlıyor.

“Çok ıslaksın.” Nefesi boynumu yakıyor ve sesi o kadar kısık, o kadar hırıltılı ki yemin ederim daha da ıslanıyorum. Ardından elinin tamamı külotumun içine giriyor. Başparmağı klitorisimin üstünde daireler çizerken parmağı girişimde oyalanıyor.

“Devam edeyim mi?” diye soruyor o sesiyle.

“Aman tanrım, evet,” demeyi başarıyorum ama tüm dikkatim başparmağının ne kadar iyi hissettirdiği ve kalçamı hareket ettirip eline oturmayı ne kadar istediğimde. Bunun yerine bir parmağını yavaşça içeri sokup kayganlaşana kadar içeride hareket ettirmesini bekliyorum. Diğer başparmağı meme ucuma dokunurken ikinci bir parmağı da içeri kaydırıyor. Her ikisi de Dax’ın yetenekli parmaklarından kaynaklanan iki heyecan verici his arasında kalıyorum. Dudaklarını da boynuma yapıştırdığında artık neredeyse dayanılmaz bir hâl alıyor. Bir pusun içinde kayboluyorum. Parmaklar, dudaklar ve dillerden oluşan bir deniz. Her biri aynı anda dönüp duruyor. Ama sonra köprücük kemiğimi ısıyor bu her ne kadar muzip bir hareket olsa da tenimdeki hafif acı beni zirveye taşıyor. Bacaklarım arasındaki his bir konfeti gibi patlayıp tüm vücuduma zevk dalgaları gönderiyor. Zihnim her şeyin kusursuz, harikulade ve doğru olduğu orgazm dolu bir sisin içine kayıyor. Uzaklarda nirvananın ışıklarını görene kadar keyif ve mutlulukla orada kalıyorum.

Ancak o nirvana; yan tarafına mavi renkle *Benny’s Tow and Go* yazılmış, son model beyaz bir Ford kamyonet.

Bölüm 17

"AH KAHRETSİN!" DİYOR Dax çekicinin farları dikiz aynasına vurduğunda. Beni göğsüne çekiyor ve muhtemelen henüz bizi göremeyen çekici kamyonunun sürücüsünden yaptığımız şeyi saklayacakmış gibi kollarıyla sarıyor. "Sen iyi misin, Gems?"

Boynuna sokulma hissinden keyif alarak başımı sallamayı başarıyorum. "İyiden de öte."

Sessiz kahkahası göğsünü titretiyor. "Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama..." Koltuğumuz dik pozisyona gelirken aynı çıtırtı sesi duyuluyor. Dax başımın üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor, ardından kalçamı kaldırıp konsolun üstünden koltuğuma geçiriyor.

"Ben şu adamla ilgilenirken neden şurada birkaç dakika dinlenmiyorsun?"

Dax arabadan iniyor ve çekicinin sürücüsüyle konuşuyor, adam tam da Benny's Tow and Go'daki Benny'yi hayalimde canlandırıdığım gibi: beyaz, koca göbekli, açık kahve saçlı ve aynı renkte keçi sakalı olan bir erkek. Dax'e ne söylediğini duyamıyorum ama konuşurken başını salladığını, ardından kaputu açıp içeri bir göz attıktan sonra kaşlarını çattığını görebiliyorum. Kaputu kapadıktan

sonra Benny'nin kamyonetine gidip aracı Avalon'un tam önüne getirmek için manevra yapmasına hiç şaşırıyorum.

Dax gelip kapımı açıyor. "Benny arabayı tamirhanesine çekecek. Önde onunla gidebiliriz." Elini uzatıp inmeme yardım ediyor. Parmakları yeniden bana değdiği anda bir kıvılcım görüyorum. Bu tamamıyla benim kafamda olabilir. Ya da vücudum hâlâ o parmakların az önce yaptığı şeyin etkisinde olabilir. Her iki durumda da şunu biliyorum ki gece henüz bitmedi. Benny ve çekicisiyle ilgili kısım sadece küçük bir ara.

Avalon kamyonetin arkasına güvenli bir şekilde bağlandıktan sonra Benny yolcu kapısını açıyor. "Üzgünüm çocuklar ama yolcu koltuğu tek kişilik. İdare edeceksiniz." Benny'nin Dax'tan en çok beş yaş büyük gibi görünmesine rağmen bize çocuklar demesine gülmemek için kendimi tutuyorum ve dahası buna zerre kadar itirazım yok.

Kamyona önce Dax biniyor, ardından bana elini uzatıyor. Koltuğu yan yana oturarak sığamayacağımızı hemen anlıyoruz yani en iyi çözüm benim Dax'ın kucağına oturmam. Emniyet kemeri iki bedenin üstünden geçmeye yetmiyor bu yüzden de Benny kontağı çevirip motoru gürleyerek çalıştırırken Dax kollarını belime dolayıp bir kez daha beni göğsüne doğru çekiyor.

Tanrım, kokusunu seviyorum. Sabun. Hafif ter ve seksele karışan kolonyası. Benny iki adım uzağımızda olmasa boynunu yalardım. Dax ve Gemma'nın telepatik iletişimi devam ettiğinden Dax'ın başparmağı elbisemin kesim yerine gidiyor. Çıplak tenimle buluşan minik üçgeni yavaşça okşuyor. Bu küçücük bir hareket ama beni deliye çevirip kısa süre önce iç çamaşırlarımın kenarında gezinen parmaklarını düşünmeme neden oluyor.

Kalçamı hareket ettiriyorum, bunun en büyük sebebi

tüm alt bölgelerimin yeniden heyecana kapılması ve bunu yaptığımda bu kamyonette tahrik olan tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum.

Dax sert. Gerçekten sert. Kot kumaşla kaplı metal sopa misali sert. Eğer söz konusu kot arada olmasa kucağındaki pozisyonumla şimdiye sekse doğru yolu yarılamış olurduk. Yine de giysilerle bile şu anki durum oldukça keyifli. Kalçamı yavaşça ileri geri oynatıp tam ihtiyacım olan yerde hoş bir sürtünme oluşturunuyorum. Çok güzel hissettiriyor. Çok ama çok güzel. O kadar güzel ki eğer dikkatli olmasam Benny'nin ön koltuğunda gelebilirim ve aşağılarda artan hararetle bunun saklayabileceğimden hayli şüpheliyim.

Dax'ın başparmağı duruyor ve kollarıyla beni sıkarak kucağındaki hareketlerimi kısıtlıyor. Dax başını yaklaştırıp burnuyla beni dürtüyor, böylece kulağıma fısıldadığını duyabiliyorum. "Beni öldürüyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?"

Nefesinin sıcaklığı ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. O kadar tahrik oldum ki mantıklı düşünemiyorum. Beynimin bir yarısı tam şu an sırf onu okşayabilmek için pantolonunu açmanın harika bir fikir olduğunu düşünüyor, Benny'nin canı cehenneme.

Sola doğru sert bir dönüş yapan çekici, bir tamirhanenin otoparkına girerek planlarımı sabote ediyor.

"Yan taraftan girip garajın kapısını açmalıyım, sonra geri dönüp sizinle ilgileneceğim," diyor yolcu koltuğunda olanlardan habersiz olan Benny. Benny gözden kaybolduğu anda Dax beni kucağından koltuğa doğru kaydırıyor ve kamyonundan inip önce bir bacağını, ardından diğerini sallayarak huzursuzca uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum peşinden ama aslında ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyorum.

Dönüp pantolonunun durumunu işaret ederek bana dik dik bakıyor. “Sapıklıkla suçlanıp hapse atılmadan önce bunu kontrol altına almalıyım.”

Dax park alanında uzun bir tur atıyor. Benny garajın kapısını açtığı anda Dax ve pantolonu yine normal görünüyor.

“Haberler iyi,” diyor Benny, Dax’e. “Doğu yakasından bir arkadaşımı aradım, ihtiyacın olan parça onda varmış. Bu hafta gelecek. Ama parçanın parasını şimdi almalıyım. Gerisini sonra hallederiz.”

Dax elini cebine attığı anda yüzü asılıyor. Önce bana, ardından Benny’e bakıyor. “Tamam. Sorun değil. Sadece çözmem gereken bir sorun var. Kredi kartımı evde bırakmışım.”

Bu sorunun basit bir çözümü var. “Benimkini kullanabiliriz.” Cüzdanımı çıkarmak için çantamı açıyorum.

“Hayır,” diyor beklediğimden daha sert bir sesle. “Hayır. Bunu yapmana gerek yok, Gemma. Ben hallederim. Sadece...” Cebinden telefonunu çıkartıyor. “Sana bir Uber çağıracağım. Yine aynı şeyi yapacağım için üzgünüm ama geceyi kısa kesmemiz gerekecek. Bunu halletmem biraz uzun sürecek.”

Kafamın karışması midemdeki düğümlenmeyi gölgede bırakıyor. Sorunun buradan hızlıca çıkıp sekse geçmemize olanak tanıyacak basit ve mantıklı bir çözümü var. Ancak gözlerim Dax’inkilerle buluşup da yüzümdeki hayal kırıklığının aynısını görünce düşüncelerim Dax’in beni daha o kadar iyi tanımadığını hatırlamama yetecek kadar netleşiyor. Randevuya çıktığın birinden arabasının tamirine yardım etmesini istemenin ne kadar tuhaf olduğunu anlayabiliyorum. O seviyede bir yakınlıktan henüz çok uzağız.

“Tamam,” diyorum gönülsüzce. “Uber’i dert etme. Eve yürüyeceğim.”

Çekici gezisini üstünden atması gereken tek kişi Dax değil.

“Emin misin?” Dax telefonunu kaldırıp yakın çevreyi dolduran birkaç minik araba grafiğinin bulunduğu bir harita gösteriyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Kollarını son kez sarılamak için uzatıyor.

“Eve gidince bana mesaj at, olur mu?” diyor.

“Anlaştık. Eve geçince beni arar mısın?”

Öpüşmeyi düşünüyormuş gibi oyalanıyor, ardından beklemekte olan Benny’e bakıyor ve gidiyor.

“Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum.”

Bölüm 18

ARIYOR.

Teknik olarak Face Time yapıyor.

Benny'den eve döner dönmez yatağına yatmış... Ya da en azından ben bu şekilde hayal ediyorum. Yüzü ekranımda belirdiğinde tek odaklanabildiğim ellerini başının altına koymasıyla gerilen kol kasları ve yüzünü kaplayan koyu kirli sakalla kontrast oluşturan beyaz yastığı. Bu karışımda bir şey bacaklarımı birbirine bastırmama ve kısa süre önce Kierst'in Dax'le geçireceğim bir gecenin sabahında kasıklarımın sakal yanıkları olacağına dair söylediklerini hatırlamama neden oluyor.

Bir süre konuşuyoruz. Ardından iyi geceler diyor ve ben Lady Pro 3000 ile kendi kendime rahatlamaya çalışıyorum. Ama çabalarım boşuna. Hayal kırıklığıyla uykuya dalıyorum. Sabah uyandığımda aklımdaki tek şey seks.

Sanki yeterince zorlanmıyormuşum gibi Wilde'a yürürken bana mesaj atıyor.

Günaydın güzellik.

Umarım iyi bir gün geçirirsin.

İkinci mesajın *bip* sesi göğsümde yankılanıp klitorisime kadar yayılarak Lady Pro'nun yapamadığı şekilde beni

titretiyor. Ben Pavlov'un köpeğiyim. Telefon bipliyor. Dişi organlarım ürperiyor. Hatta Kiersten, Riley'nin futbol maçında yaşanan bir tartışmayla ilgili ayrıntılı mesajlar göndermeye başlayınca telefonumu çekmeceye kaldırmak zorunda kalıyorum. Her ne kadar mesajların ablamdan geldiğini bilsem de bip sesleri birinin altmış üç yaşında, beş torun sahibi bir büyükanneyle cilt bakım rutini hakkında konuşurken düşünmemesi gereken türden şeyler düşünmemeneden oluyor.

Ardından o geliyor. Beklediğim mesaj. Gerçi Dax'tan değil, yine Sunny'den.

Son dakikada yazmaktan nefret ediyorum ama bu gece benim yerime geçebilme şansın var mı? Bunu söylediğime inanamıyorum ama bir randevum var. Eğer gidemezsen hiç sorun olmaz.

Ona adamın ya da kadının kim olduğunu bile sormuyorum. Libidom bu gece Dax'i kesin olarak göreceğim düşüncesiyle tavan yapmış durumda ve bu da kaldığımız yerden devam edebilecek miyiz diye düşünmemeneden oluyor, elbette oyundan sonra.

Sunny'den kısa süre sonra o mesaj atıyor.

Bu gece senin geleceğini duydum. Bütün gün seni düşündüm. Bankada bir toplantım var, oyunda görüşürüz. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Eriyip yerde su birikintisine dönüşüyorum.

Kendimi yeniden topladıktan sonra günlük işlerimi minimum seks fantezisiyle bitirmeyi başarıp oyuna gitmek için otobüs durağına yürüyorum. Ancak otobüs benim seks hayatımı önemsemiyor. Geç geliyor, bu yüzden ben de geç kalıyorum ve oyunun başlamasına saniyeler kala buzun üstüne çıkıyorum. Dax'le konuşup bu gece daha sonra onun penisini görme ihtimalimin ne olduğuna dair netleştirmek istediğim şeyleri netleştirecek vakit kalmıyor.

Azmiş durumdayım. Ergen bir oğlan kadar azgınım. Dax harika görünüyor. Üzerinde hep giydiği şeyler var ama siyah eşofmanı her zamankinden biraz daha düşük belli olabilir. Beşlik çakmak için her uzandığında kalça kemiğinin altındaki o küçük çukuru görebiliyorum ve bu da beni çılgına çeviriyor.

Dax beşlik çakmayı seviyor ve ben onun üstüne atlayıp dilimi o ince çizgi boyunca derisinde kaydırıp ısırma- mak için kendimi fiziksel olarak zor tutuyorum. Ayrıca ne zamandan beri ısılmaktan hoşlanır oldum? Eğer Stuart'ı ısırmaya kalksaydım bana terapistinin iletişim bilgilerini yollar, ardından da çocukluk travmalarıyla ilgili makaleler gönderirdi.

Ah, iğrenç. Şu anda Stuart'ı düşünmek istemiyorum.

Eşofman altı giymiş Dax görüş alanımdayken olmaz. Eğilirken. Ve gerinirken. Ve göbek deliğinin hemen altındaki incecik karın kılı şeridi görünürken.

Kafamda o şarkı var. Herkesin seks anlamına geldiğini bildiği, sözleri olmayan o klişe şarkı. Porno film müziği mi- sali kafamda dönüp duruyor. Dax atışını değerlendirmek için çömeliyor. Bow-chicka-wow-wow. Dax buzu süpür- mek için eğiliyor. Bow-chicka-wow-wow. Dax hiçbir şey yapmadan doğrulup aniden başını kaldırıyor. Aramızda otuz metre kadar buz olmasına rağmen içim alevlerin ara- sındaymışız gibi yanıyor. Bow-chick... "Gemma... Gem- ma!"

Dougie ancak üç deneme sonrasında dikkatimi çekiyor. Ya sezgileri düşündüğümünden daha kuvvetli ya da suratım- daki ifade, sahanın yarısının zihnimde ayrıntılı bir seks fantezisi hayal ettiğimi anlayabileceği kadar arzu dolu.

"Buraya odaklanmana ihtiyacım var." Göz kırıyor.

Doğru. Oyun.

Her oyunda bir sonraki atış stratejisini değerlendirmek için ayrılan toplam otuz sekiz dakikalık “düşünme süresi” için ona doğru kayıyorum. Normalde Dougie bu süreyi şaka yapmak ya da oyun bittikten sonra sipariş vereceğimiz atıştırmalıkları planlamak için kullanır ama bu gece benim tavsiyemi istiyor.

“Ne düşünüyorsun?” Süpürgesiyle sahanın diğer ucunu işaret ediyor. Rakiplerimizin bir taşı halkada ama bizimkiler daha geride ve hedef, bölgenin tam ortasında düğme denilen küçük halkaya daha yakın. “Koruma mı yapalım? Yoksa arkadan bir tane gizlice sokabilir miyim diye mi bakalım?”

En iyi günümde bile curling oyununda o kadar yetenekli değilim. Aklımın bu oyunla uzaktan yakından alakası olmadığı gerçeğini de hesaba katarsak şu an tamamen işe yaramazım. Tam da Dougie sorusunu sorarken bu gerçeği canlandırmak istercesine kuzeniyle konuşmak için yanımdan geçen Dax’ın parmakları kalça kemiğime sürtünüyor. Genel anlamda Dax ve Gemma’nın birbirine dokunması önemsizdir. Yine de parmaklarının sürtünmesiyle kan dolaşımında oluşan minik arzu dalgaları yayılıp vücudumun en ücra köşelerine yerleşiyor ve sonunda tam anlamıyla beni ele geçiriyor.

“Hazır mısın?” Dax’ın pürüzlü sesi beni içine girdiğim seks transından çıkarıyor. Az kalsın *ah evet, evet* diye bağırarakken Dougie’nin taşını atmak için çömeldiğini ve Dax’ın sorusunun süpürme işiyle ilgili olduğunu fark ediyorum.

“Hazırım,” derken aynı anda curling ile ilgili olmayan düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Dougie bileğini nazikçe çevirerek taşını fırlatıyor. Taş bize doğru kayıyor. Dax eğiliyor, kolunu büküp süpürmek için hazırlanıyor.

Benim çabamsa tam olarak on dört saniye sürüyor.

İlk ahlaksız düşünce süpürgemi kendinden emin ve sağlam bir şekilde kavradığım sırada kendini gösteriyor. Elle müdahale tutuşu. Ardından süpürgeyi buzun üstünde ileri geri kaydırmam ritmik bir hâl alıyor. Okşamak istediğim diğer şeyleri düşünmeye iten hızlı, sert hareket Dax'ın pantolonunu nihayet çıkarabildiğimde tam olarak ne bulacağımı merak etmeme neden oluyor.

Buzu süpürme işini yapan Dax'ın alnına düşen koyu buklelerine bakmamak için gözlerimi kapatmam lazım. Ya da süpürgesini her ittiğinde vücudunu belirginleştiren düşük belli eşofmanından kıvrımlarına bakmamak için. Ya da hafifçe terlediğinde ne kadar hoş koktuğunu düşünmemek için. Veya tıpkı şu anda alt dudaklarını ısırıp büyük bir dikkatle süpürgesini kullanırken, gerilen sırt kaslarının terlediği gibi. Ah lanet olsun. Şimdi de gözümde canlandırıyorum.

Çıplak Dax'ı.

Parmaklar, dudaklar ve diller. Sevme, okşama, yalama ve ısırma. Gözlerim aklımdaki ateşli anlatımı durdurmak için bir anda açılıyor ve etrafta bakacak başka bir şey arıyorum. Penisleri, Dax'ı ya da seksi düşünmeme engel olacak güvenli bir şey. İki saha ilerideki devam eden bir oyuna odaklanıyorum. Bira göbeği olan yaşlı bir adam etkileyici bir çeviklikle hamlesini yaparken şarap rengi polarının uçları geriliyor. Evet. O güvenli.

Ya da değil.

“Sert bastır,” diye bağılıyor kırmızı polar. Süpürücülerle konuşuyor ama haykırışı mantram hâlini alıyor.

Sert bastır.

Sert bastır.

Sert.

Daha sert.

Daha sert.

Daha sert.

Daha... Dax sanki burada buzun üstünde curling içeren bir orgazm yaşamak üzere olduğuma dair foremon salgılyormuşum gibi bana bakıyor. Süpürgeyi tutan parmakları esniyor. *Aman tanrım, o parmaklar* ve yapabilecekleri sihirli harikalar. Bir yandan malzeme dolabının büyüklüğünü ve Dax'le gizlice içeri girsek Larry'nin soyunma odalarının kontrolünü saat kaçta yaptığını hesaplamaya çalışırken bir yandan da salon camının üstünde asılı, siyah beyaz analog saatin yelkovanına bakıp paralel evren yolcuğunun yanı sıra zamanı hızlandırma yeteneğiyle de kutsandım mı diye merak ediyorum. Ama kutsanmamışım. Aksine, saat daha da yavaş ilerliyor gibi görünüyor. *Tik. Tak. Tik. Tak. Patlama* sesi bekliyorum.

Ben patlıyorum.

Hayır. Bu ses Dougie'nin taşının rakibimizin taşına çarpma sesi. Dış halkadaki taşta sert ve hızlıca çarpıyor, ardından yavaşça dönerek diğer tarafa doğru gidiyor.

Dougie atışını mahvetti. Belki de yeni plan buydu da ben kaçırdım.

"Süpür," diye bağılıyor Dougie, Dax ve ben kendi taşlarımızla ilgilenmek için ayrılırken. Taş hedef alana girene kadar süpürgeyi ileri geri sallayıp bastırdığım tüm kaygılarımı harekete çeviriyorum.

Kendimi toplayıp başımı kaldırdığımda Dax'ın buzun üstünden bize doğru kaydığını ve yetmiş yaşındaki rakibimin kaşları havada beni izlediğini görüyorum.

"Biraz kızarmış görünüyorsun tatlım." Dax'e doğru manalı bir bakış atıyor, ardından dönüp bana göz kırpmıyor. Bu, *git onu elde et kaplan* türünden bir göz kırpmış ve ben de ona *elimde olsa yapardım* demek istiyorum.

“Sırtımı şuraya dayamam lazım.” Sanki yalanımı daha inanılır kılabilirmiş gibi ellerimi belime koyuyorum.

“Yerinde olsam gücümün birazını sonraya saklardım.” Yanımdan geçerken gözleri skor tablosuna kayıyor.

Oldukça heyecanlı bir oyun oluyor.

Onuncu ve son sette dört-dört berabereyiz, atılacak tek bir taş var.

Benimki.

Eski Gemma şu an kafayı yiyor olurdu.

Ama bu Gemma buzda bizim tarafa doğru kayan Dax’ten gözlerini alamıyor.

Dax, Dougie ile konuşuyor. Ama ben yaklaşırken Dougie sıradaki atışa yardım etmek için diğer tarafa doğru gidiyor.

Dax bana doğru hareket ederken, henüz hormonlarım tarafından tümüyle ele geçirilmemiş yanım bir moral konuşması yapmasını bekliyor.

Kaybetmekten nefret eden Dax, curlingi yaşlılar tarafından domine edilen bir spor dalını alması gerektiğinden daha ciddiye alır. Taşımı nasıl ve nereye koymam gerektiğine dair ayrıntılı talimatlar vermesi için hazırlanıyorum ama önüme gelince yavaşlayıp biraz fazla yakınımda duruyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde giysilerimi hangi sırayla çıkaracağına karar veriyormuş gibi gözlerini vücudumda gezdiriyor.

“Hey.”

Bu sadece tek bir kelime. Ama onu söyleyiş şekli bundan sonra söyleyeceklerinin kesinlikle curling hakkında olmayacağından emin olmamı sağlıyor.

“Oyundan sonrasını düşünüyordum. Belki de çıkınca bana...”

“Evet,” daha bitirmeden cevap vermeme gülüyor. Seks yüzüm beni ele veriyor.

“Bu gece gerçekten çok iyi görünüyorsun,” diyor.

Üstümde tayı ve kocaman bir kapüşonlu var çünkü salon çok soğuk. Dax’in gözleri boynumun biraz dışarıda kaldığı köprücük kemiğimin üstünde ve bakışlarının orada oyalanması yarın sabah dik yakalı bir şey giymem gerekıp gerekmeyeceğini düşünmeme neden oluyor.

Gözlerimizle sevişmemizi kesip son taşı atmamızı sessizce bekleyen Brandon’ın sabırsızca boğazını temizlediğini duyuyorum. Aslında bu hiç de kötü bir fikir değil. Oyun ne kadar çabuk biterse buradan o kadar çabuk gideriz. Dax arkasını dönüp Brandon’ın süpürmek için beklediğı yere kayıyor.

“Hey,” diye sesleniyorum arkasından ve ayağımın dibindeki taşı işaret ediyorum. “Bana ne yapmamı istediğini söylemedin.”

Omuz silkerken umursamaz görünüyor. “Bizi burada en çabuk çıkaracak neyse onu yap.”

CURLING TANRILARI BENİ seviyor gibi görünüyor.

Taşımı biraz sert atıyorum. Ancak tam isabet oluyor. İki rakibimizin taşını ve bir de bizimkini dışarı çıkarıyor ama en dış çemberin en dış kenarına temas ediyor.

Doğru curling teriminin ısran taş olduğunu biliyorum.

Bu geceye çok uygun.

Bize bir puan kazandırıyor. Bu da kazandığımız anlamına geliyor.

Kalabalık çılgına dönüyor. Ya da en azından Dougie ve Dax, kendimi iri yarı adamların yaptığı grup sarılmasının içinde buluyorum.

Dougie oyun sonrası birası için bizi tutuyor (ki biz de rekor sürede içiyoruz).

Bira ve galibiyetin verdiği sarhoşlukla Dax’in evine yü-

rümele karar veriyoruz, zaten arabası da hâlâ tamirde. Ayrıca Dax'ın Uber'in arka koltuğuna hapsoldüğümüzda onun pantolonunu çıkarmaya çalışırım diye endişelendiğinden şüpheleniyorum.

Korkmakta çok haklı.

Oyun sonrası aldığı duş saçlarının uçlarını kıvrıp biraz dağıtmış. Tüm doğru noktalardan üstünü saran gömleği hayal gücüne yeterince yer bırakıyor, onu çıplak hayal etmekle ellerini bir an önce üzerimde hissetmeye ihtiyaç duy-mak arasında gidip gelirken daha fazla dayanamayacakmı-şım gibi hissediyorum.

Ancak Dax o kadar vahşi değil. Neredeyse boş olan so-kakta yürürken elimi tutup parmaklarımızı birbirine do-luyor. Bu hareketi kalbimi hızlandırıyor. Dax'i kitap gibi okuyabiliyorum; göz ucuyla bana baktığını, yakalandığını anladığında gülümsediğini fark ediyorum.

“Ne?” diye soruyor.

“Sanırım benden hoşlanıyorsun.”

“Bunu düşündürten ne?”

“Birincisi elimi tutuyorsun.”

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyor. “Ya ezil-medüğinden emin olmak için yapıyorsam? Senin durumun-da bunu olasılık dışı görmüyorum.”

“Tamam.” Omuz silkiyorum. “İstediğin buysa öyle de diyebiliriz.”

Dax bir anda duruyor, bunu beklemediğimden kolum gerilene kadar yürümeye devam ediyorum ve bu da göğsü-ne doğru geri devrilmeme neden oluyor ama o beni sarıla-rak yakalıyor.

Başımı kaldırıyorum, gözleri o kadar koyu ki sokak lambalarının yansımaları görebiliyorum. Kollarını sırtım-dan yukarı kaydırıp başımı avucunun içine alıyor. Başımı

geri yatırıp dudaklarıma nefesimi kesen uzun bir öpücük konduruyor.

“Belki de haklısın. Senden biraz hoşlanıyor olabilirim.”

Beni tekrar, sanki çok hoşlanıyormuş gibi öpüyor.

Öpüşmemiz baraja atılan bir dinamit etkisi gösteriyor. Bir kez başladık mı duramıyoruz. Yarım blok yürümemiz yirmi dakika sürüyor. Biri diğerini kollarının arasına almadan ancak altı adım atabiliyoruz; sonrası, biri geri çekilip *yürümeye devam etmeliyiz* diyene kadar sadece dudaklar, eller ve dillerden ibaret.

Öpüş, yürü, tekrarla. Öpüş, yürü, tekrarla. Sonunda Dax uzaklaşıyor.

“Eve iki blok kaldı. Bunun her saniyesinden hoşlanıyor olsam da gerçekten de bu gece seni evime götürmek istiyorum.”

“Ah evet, ayı postu halı. Pekâlâ, koşmaya ne dersin?”

Dax bunu yapmayacağımı düşünüyormuş gibi bakıyor. Sandaletlerimin izin verdiği hızla koşmaya başlıyorum. Yarım blok sonra uzun bacaklarıyla bana yetişiyor ve bir kez daha elimden yakalayıp üç kat yukarıdaki dairesinin bulunduğu apartmana varana kadar bırakmıyor.

Apartmana giriyoruz. Beni duvara yaslayıp sert vücudunu benimkine dayıyor. Çene kemiğimden omzuma kadar boynumu ısıyor, yalıyor, öpüyor, elleri popomu kavırıyor ve kalçamı kendine doğru çekiyor. O çok sert. Ben çok tahrik olmuş durumdayım ve anlaşılan ikimiz de çok gürültülüüz çünkü yaşlı komşusu kapı eşiğinde duruyor ve bize ayıplayan ama son derece anlaşılır bir bakış atıyor.

“Özür dileriz.” Dax takmadığı şapkasının ucunu eğiyor. Elimi tutuyor ve üçüncü kata ulaşınca kadar basamakları ikişer ikişer tırmanıyoruz. O anahtarı kilide sokarken ben gömleğini kotunun içinden çekiyorum. Kapıyı açıp ışıkları yakana kadar gömleğini tamamen çıkarmış oluyorum.

Tek hedefim Dax'i soymak ama dairesini görünce şaşkınlıkla donup kalıyorum.

Dax'in dairesine en az yüz kere gitmişimdir. Bu zaman çizgisindekiyle aynı. Parke zeminli geniş tek yatak odası olan ve mutfağı yetmişler sonundan beri yenilenmemiş bir daire. Yine de burası çok farklı görünüyor.

Dax'in evinin Crate & Barrel kataloğundan fırlamış gibi görüldüğüne dair hep şaka yapardım. Benim zaman çizgimde almadan altı ay önce acısını çektiği, taba rengi deri kanepesi var. Halısını o kadar çok sever ki oturma odasında kırmızı şarap içmeme izin vermez.

Bu oda tıpkı benim dünyamdaki gibi titizlikle toplanmış. Ama kanepesi sanki ikinci el alınmış gibi soluk ve yırtık. Mobilyalar zevkli olmakla birlikte yılların çizikleri, çukurları ve altlıksız konulmuş bardak lekeleriyle dolu. Büyük ekran televizyonu ortalıkta yok. Özenle sergilediği sanat eserleri duvarlarda değil. Odanın yarısı boş görünüyor.

“Çok fazla bir şey değil ama evim işte.”

Etrafa dikkatle incelememi izleyen Dax'e dönüyorum.

“Harika,” diye yalan söylüyorum ama poker yüzümün berbat olduğunu ve Dax bunu ses tonumdan da anladığını biliyorum eviyle ilgili yanlış olan hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum. Sadece beklediğimden farklı. Ama göz teması kurmaktan kaçınmasından işleri berbat edip onu gücendirdiğimi anlayabiliyorum.

“Hey.” Yanma gidip kollarımı beline doluyorum. “Ben bir kedi gibiyim. Yeni bir çevreye uyum sağlamam bir dakika alır. Evin harika. En önemlisi ikimizin sığabileceği kadar büyük görünen bir kanepen olması.”

Dax'in kemerine uzanıp ucunu halkasından çıkarıyorum, sonra kemerin hâlâ belinde olmasından faydalanarak

onu kanepeye doğru çekiyorum. Hafifçe itmemle geriye düşüp minderlerin arasına gömülüyor. Dizlerimi iki tarafa atıp kucağına çıkıyorum, kemeri bırakıp gömleğinin düğmelerine geçiyorum ama yüzünü yüzüme yaklaştırdığında dikkatim dağılıyor.

Bu gece çok öpüştük. Tatlı olanlardan tutun da azgın, arzulu öpüşmelere kadar hepsini yaptık. Ancak bu öpüşme yavaş, derin ve diğerleri gibi telaşlı değil. Sanki etrafımızdaki odayı eritip kendi küçük evrenimizde Dax ve beni yalnız bırakıyor.

Bir noktada ellerim nasıl çalıştıklarını hatırlıyor ve gömleğini çıkarmaya kaldığı yerden devam ediyor. Dax'ın üstü çıplak kaldığında ellerimi pürüzsüz cildinde, göğsünde, kollarında ve Dax'ın daha önce hiç keşfetmediğim kısımlarında gezdirebiliyorum.

Elbisemi başımın üstünden çekip alıyor, etkileyici bir şekilde tek eliyle sütyenimi çözüyor, askıları omzumdan kaydırıyor, ardından fırlatıp oturma odasının karşısına atıyor. Sütyen abajur şapkasının üstüne düşünce gülüyorum ama sonra bir göğüs ucumu ağzına alıp elleri kaburgalarımın altındaki hassas noktayı bulduğunda nefesim kesiliyor.

Her biri çok iyi hissettiriyor. Öpüşmek. Birlikte rahat oluşumuz. Milyonuncu kez tüm bunları neden daha önce yapmadığımızı düşünüyorum. Bu Dax'le değil, *benim* Dax'imle. Stuart'ı gözümün önündekini göremeyecek kadar takıntı hâline mi getirmiştik? Stuart'la bu şekilde hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Sanki bir uçurumun kenarındaymış, düşmek üzereymiş ve bunu hiç sorun etmiyormuş gibi hissediyorum.

“Yine çok koyu düşüncelere daldın.”

Mememi bırakıp burnunu tam çenemin altından göğsüme sürtüyor.

“Bu kafada sadece seks var. Pantolonunu nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum. Bu pozisyonda neredeyse imkânsız gibi görünüyor.”

“Bunun için bir çözümüm var.” Beni kalçamdan kaldırıp çevirerek kanepeye yatırıyor. Ayağa kalkıp düğmelerini çözerken ve pantolonu aşağı indirirken nefis manzaranın tadını çıkarıyorum.

Lacivert baksırının her yerinde beyaz noktalar var ama zapt etmeyi başaramadığı ereksiyonla daha çok ilgileniyorum. Bana doğru hareket ediyor, elleri külotuma uzamıyor.

“Hayır.” Tek bir parmak kaldırıyorum. “Önce sen. Orada ne olduğunu görmeyi heyecanla bekliyorum. Baksır çıksın. Hemen.”

Dax kısa bir an tereddüt ettikten sonra bel lastiğine uzanıp son katı da kaldırıyor.

“Hasiktir!” Elimle ağzımı kapatıyorum, daha çok salyam akmasın diye ama *hasiktir* burada kullanılacak doğru bir terim. Dax’ın penisi muhteşem. Kalın, sert. İstedığimi hiç bilmediğim bir Noel hediyesi. Onu bir fiyonkla hayal ediyorum. Çok büyük bir fiyonk olması gerekirdi. “Bu şeyi nerede saklıyordun? Yani pantolonların çok dar.”

Dax tek kaşını kaldırıyor. Ardından külotumu çıkarmak için ikinci kez hamle yapıyor ama kıvrılarak kaçıyorum.

“Ciddiyim Dax, penisin muhteşem.”

“Gemma.” Bana bakıyor, gözlerinin önüne iki tutam koyu bukle düşerken kızmış gibi bir ifade takınıyor. “Burada seni soymaya çalışıyorum.”

Tutamları geriye itip başını ellerimin arasına alıyorum. “Biliyorum. Özür dilerim. Sadece bu beklenmedik bir sürpriz.” Dudaklarımı onunkilere sürüyorum. Beni öpüyor ve sırtındaki kasların bir parça gevşediğini hissediyorum. Yeninden öpüşüyoruz ve bu kez tamamen çıplak olmamızın önündeki tek engel pembe dantel tangam.

Dax'in elleri göğsüme giderken ağzını benimkine bas-tırıyor ve tüm planlarımdan vazgeçiyorum. Bir yanım saatlerce bu şekilde, öpüşmek, okşamak, dokunmak, kış-kırtmak istiyor. Penisinin görüntüsü zihnime kazınmış du-rumdaki diğer yanımsa *o şeyin içime girmesine ihtiyacım var* dışında başka bir şey düşünemiyor. Özellikle de Dax her kımıldadığında onun bacaklarımın arasında sert ve ha-zır olduğunu hissederken.

“Bunu çıkarmayı çok istiyorum.” Dax'in parmakları iç çamaşırımın lastiğinde geziniyor. “Ancak beni daha önce durdurdun ve bunu çıkarmama izin verdiğinden emin ol-mak istiyorum.”

“Onu çıkarmana çok izin veriyorum. Az önceki tered-düdüm senin çıkardığın ânın tadına varmak istediğim için-di.”

Dax başını kaldırıyor. Gülümsemesi vahşi ve seksi. “O hâlde ben de ağırdan alırsam şikâyet duymayacağım.” Ce-vabımı beklemiyor ve göğsümden lastik banda doğru iner-ken her santime öpücük koymak ya da yalamak için duru-yor. Ardından sol kalçama doğru yöneliyor, sıcak nefesini tenimde gezdirerek öpmeye devam ediyor.

“Beni öldürüyorsun, biliyor musun?” Dün gece onun kullandığı aynı ifadeyi kullanıyorum.

Duymazdan gelip öpücükler kondurmaya devam edi-yor. “Bir süre daha bunu yapacağız. Aceleyle gerek yok.” Ve sonra sözlerini kanıtlamak istercesine dilini sola doğru kaydırıp baştan başlıyor.

Dax'le bütün gece sürecektir yavaş, ateşli seks tam ola-rak istediğim şey. Bu aktivitenin tam katılımcısıyım. Ancak aynı zamanda külotumun çıkmasını ve yetenekli parmak-larıyla yeniden buluşmayı o kadar arzuluyorum ki kalçam beklentiyle yukarı kalkıyor.

Dax gülüyor. “Bir ipucu görünce anlarım.” Parmaklarını lastiğe geçirip tek bir hareketle külotumu çıkarıyor. Onu da odanın karşısına atıyor ve külotum da lambanın üstündeki sütyenime katılıyor.

“İyi atış.”

Dax eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. “Ben yetenekli bir adamım.” Parmakları arzuyla sızlayan klitorisimle buluşuyor. Parmaklarının verdiği his ve vücudumda uyandırdığı zevk girdapları hatırladığımdan da güzel.

Ağzının içinde inliyorum. Parmağını bacaklarımdan arasındaki ıslaklığa sokarken sessizce gülümsüyor. Girişimde daireler çiziyor. “Bir kez daha?”

Ağzımdan net bir kelime çıkmıyor bütün çabamı *ah-hah* diye inlemek için kullanıyorum. Bir parmağım içeri itiyor. İleri geri hareket ettirmeye başlarken sakallı yanağını göğsüme doğru kaydırıyor. Dudakları meme ucumu bulup emmeye başladığında kalçamı zevkle kanepeden itiyorum. “Hasiktir.”

“İyi mi?” diye soruyor.

“İyiden de öte.” Bu hissi tarif edecek kelimem yok. Klitorisimden, göğsümden ve aralarındaki her yerden fişkırان haz, tatmin ve sızı yoğun bir hisle sarmalanmış durumda. Orgazma o kadar yakınım ki neredeyse utanç verici. Bir adamın bir dakika içinde boşalması utanılacak bir şey. Burada bir kerecik de olsa biz kadınların kayırıldığı bir çifte standart var.

İrademin gücüyle bir dakika daha dayanmayı başarıyorum ama sonra vücudumun artık dayanamayacağı bir noktaya geliyorum. Duygular sallanmış şampanya şişesi misali patlıyor. Ama vücudum enfes bir coşkuyla dolarken *pat* yerine tatmin olmuş bir *ahh* sesi çıkarıyorum.

Dax’in okşamaları yavaşlıyor ama vücudum süzülerek yeryüzüne dönerken parmağı içimde kalıyor.

Bölüm 19

PELTE GİBİYİM. Parmağımı kaldırıp dudaklarını benimkilere bastıran Dax'in yanağına koyacak enerjiyi zar zor bulan orgazm ve iyi seks sonrası peltesi.

“Bunu daha sık yapmalıyız,” diyorum.

“İtiraz etmem.”

“Konu sana gelmişken.” Dax'in sert penisini görmek beni bir kez daha heyecanlandırıyor. Okşamak için uzanıyorum ama ben fırsat bulamadan ayağa kalkıyor.

“Henüz bitirmedik Daxon B.”

Eğiliyor. “Aynı fikirdeyim. Ama bir sonraki kısım için daha fazla yer kullanabiliriz diye düşündüm.”

Beni kucağına alıp kanepeden kaldırıyor. Markette satılan aşk romanları kapak sayfası gibiyiz, tek fark çıplak olmamız. Beni odasına götürüp ışığı açma zahmetine bile girmeden düzgünce toplanmış yatağına yavaşça bırakıyor.

“İkinci tur mu?” Tekrar uzanıyorum. Penisini çok sert ve kalın. Onu okşarken ağzıma almakla bacaklarımla arasına almak arasında ikiye bölünüyorum. Kararı o veriyor, komodine uzanıyor ve aldığı bir kondomu havaya kaldırıyor.

“Bu gece bunu yapmak istediğinden emin olmak istiyorum.”

Penisini işaret ediyorum. “Bu gece bunu yapmadan hiçbir yere gitmiyorum. Mümkünse iki kez.”

Dişleriyle paketi yırtıyor ve tek bir hareketle prezervatifi takıyor. Yatağa çıkıp bacaklarımın arasına girerken keleklerin kanat çırdığını hissediyorum.

Sanırım arkadaşlığa geri dönüş noktasını saatler önce geçtik. Ama bu bir şekilde her şeyi resmileştirecek.

Ucunu içeri sokuyor, ardından çevirip aletini ıslak beni ise daha da ıslak hâle getiriyor. Tek bir uzun, pürüzsüz, kaygan hareketle içeri girdiğinde bir kez daha o enfes hisler içinde kayboluyorum.

“Bu umduğumdan daha da güzel.”

Sözlerime gülüyor. Göğsünü şişiren tek bir *ha* ile. Ardından başını eğip dudaklarımla buluşuyor ve beni bütün gece bu ânı düşünüyormuşçasına öpüyor.

Dudaklarımız ayrıldığında kalçasını hareket ettirmeye başlıyor. Yavaş, sakın okşamaları gözbebeklerime kadar hissedebiliyorum.

Penisine âşık olabilirim. Dax'te keyif aldığım bir sürü şey var. Ama tam şu anla karşılaştırıldığında hepsi sönük kalıyor.

Hızlanıyor, bacaklarımın arasında gerilim artıyor. En son ne zaman bir gecede iki kez orgazm olduğumu hatırlamıyorum. Daha önce bir gecede iki kez orgazm oldum mu bilmiyorum. Tam Gemma Wilde'a rekor kırdıracağımı düşündüğüm sırada Dax durup bana bakıyor.

“Sorun ne?” diye soruyorum kalçamı hareket ettirmeye çalışarak.

Tek eliyle kalçamı sıkıca tutuyor. “Bekle, sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Biraz fazla heyecanlandım.”

Tuttuğum nefesi bırakmaya hazır bir şekilde altında dururken Dax uzun bir soluk veriyor.

“Daha iyiyim ama pozisyon değiştirmemiz gerek. Henüz bitmesini istemiyorum.” Bunu söylemesiyle sırtının üstüne yuvarlanıyor ve beni de çevirip üstüne alıyor.

Kalçamı yavaş hareket ettirmeye başlayıp içimi yeni bir şekilde doldurmasının tadını çıkarıyorum. Başparmağı klistorisimi buluyor, benimle aynı tempoda okşamaya başlıyor. Lanet olsun, bu müthiş bir his. Başımı geriye atıp hareketin içinde kayboluyorum.

“Bunu yaptığında çok seksi görünüyorsun.”

Onu öpmek için öne eğiliyorum, onu içime almak için yeni açımı kullanıyorum. Başımı geri çekerken göğüslerimden birini yakalayıp emmeye başlıyor. Haz beni doruğa taşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, sırtım geriye doğru kavis çiziyor ve vücudumu kasıp kavuran dalgalara teslim ediyorum. Yemin ederim çok uzaklardan bir yerden Dax’ın de çığlık attığını duyuyorum ama emin olamayacak kadar ânın içinde kaybolmuş durumdayım. Sonunda gevşeyip kendimi bıraktığımda kendi yüzümde olduğunu sandığım aynı tatmin olmuş ifadeyle bana bakıyor.

“Bu işte oldukça iyiyiz.” Yanına uzanmadan önce onu bir kez daha öpüyorum. Dax prezervatifi çıkarmak için kalkıyor sonra yatakta yanıma yatıp örtüyü üstümüze çekiyor.

Kollarını açıyor, boynuyla göğsü arasındaki minik çukura sokuluyorum. Sanırım bu kısım da hoşuma gidiyor. Sadece yatıp nefes almak ve aşağıdaki şehirden gelen gece yarısı sokak seslerini dinlemek.

Dax’e bakıyorum. Gözleri kapalı ama yüzünde çok tatlı bir gülümseme var. Göğsümün mutlulukla kabarmasına neden oluyor. “Bana bir şey söyle,” diye fısıldıyorum. “Kimseye söylemediğin bir şey. En yakın arkadaşına bile.”

Dax önce bir gözünü ardından diğerini aralıyor, saçlarını geriye itip parmaklarını sırtımda gezdiriyor.

“En derin, en karanlık sırrım kulağımda kulak çubuğu kullanmam,” diyor sonunda. “Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Geçen hafta en az iki kez yaptım. Peki ya sen?” Kolunu düzelterek beni biraz daha kendine çekiyor. “Senin sakladığın sırrın ne?”

Cevap vermek için çok fazla düşünmeme gerek yok. Her şeyi çözdüğümünden beri ona söylemek istediğim tek bir şey var. “Ben paralel evrenden geliyorum.”

Dax başımın üstünü öpüyor. “Bu birçok şeyi açıklıyor. Senin evrenin nasıl? Kahvaltıda rosto yiyor musunuz?”

Şaka yaptığımı düşündüğünü biliyorum. Başka türlü düşünmesini istemezdim ama yine de göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

“Benim evrenim bununla aynı, tek fark orada çok yakın arkadaşlarız.”

Dax esniyor. “Pekâlâ, sanırım bu evreni daha çok seviyorum. Ya sen?”

Burada kalmak için herhangi bir çekincem varsa da hepsi kayboluyor. Dax ile burası hayal ettiğimden çok daha güzel. Gitmem için hiçbir sebep yok. Burada mutluyum, ailem var, Dax var. Kararımı veriyorum.

“Ben de,” diyorum sonunda ama Dax duymuyor. Çoktan uykuya daldı bile.

Bölüm 20

"GEMS CİDDEN NE OLDU?"

Dükkânın girişinde bekleyen Kiersten bana ve sabah latteme dik dik bakıyor.

"Ne?" Yanından geçip anahtarı kilide sokuyorum. Kenara çekilip tabelanın AÇIK VE HARİKA tarafını çevirmeme müsaade ediyor. İçten içe en on dakika boyunca ya da kahvemi bitirene kadar kimsenin gelmemesini umuyorum.

Kiersten peşimden içeri girerken hâlâ lazer ışınları saçan gözleriyle bana bakıyor ve yemin ederim kafamın arkasının yandığını hissedebiliyorum.

"Dün gece neredeydin?" diye soruyor. "Seni aradım, en az on kez."

Abartmıyor. Dün yanlışlıkla telefonumu evde unutmuşum ve nihayet bu sabah telefonumu elime aldığımda ön bir cevapsız çağrı ve öfke dozu giderek artan uzun bir mesaj dizisi vardı.

"Kısa bir süre telefonumu kaybettim," diye açıklıyorum. "Soru ne?"

Kierst kollarını göğsünde kavuşturup bana ters bir bakış atıyor. "Merhaba. Dün gece gelmedin."

Bunun ne anlama geldiğini bulmak için zihnimi zorluyorum. "Gelmeli miydim?"

“Çocuklara bakacağına söz vermiştin.”

Bunu kabul ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Ama o pazar günü değil miydi? Lanet olsun. Dün pazar günüydü.

“Özür dilerim.” Özrümde samimiyim. “Son zamanlarda olan bitenle kafam dağıldı, tamamen unutmuşum.”

“Sana güvenmiştim.” Kaşlarındaki öfkeli çatıklık onda görmeye alışkın olmadığım bir ifadeyle yumuşuyor. “Dün gece önemli bir toplantım vardı ve randevuyu değiştirip her şeyi sanal ortamda yapmak zorunda kaldım. Ancak arka planda iki yaşında bir çocuk varken, hele de altında pantolonu yokken profesyonel görünmek çok zor oluyor.”

“Toplantı mı? Ne için? Senin bir işin yok ki.”

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda büyük hata yaptığımı anlıyorum. Eğer daha önce gözleri lazer ışını saçıyorduyorsa şimdi ölüm ışınları fırlatıyor.

“Üç güzel çocuk yetiştirmek dışında yani.” Toparlama-ya çalışıyorum. “Bu iki iş sahibi olmak gibi.”

Kiersten bana bakmaya devam ediyor sonra tezgâhta duran lattemi alıp ağzına götürüyor ve upuzun bir yudum alıyor.

Sonunda bardağı bırakıyor. “Bu üç iş sahibi olmak gibi. Ve ne yaptığım fark etmez. Benim için önemliydi ve sen beni ektin.”

Biliyorum. Onu yüzüstü bıraktığım için kendimden nefret ediyorum.

“Üzgünüm Kierst. Gerçekten çok üzgünüm. Berbat bir hataydı. Ben korkunç biriyim. Bunu telafi edebilir miyim?”

Hâlâ öfkeli olduğunu belli edecek şekilde gürültülü bir nefes veriyor ama aynı anda başını iki yana sallıyor.

“Sen korkunç bir insan değilsin, sadece ara sıra düşüncesizlik yapabiliyorsun ama sorun yok.” Sözleri beni affettiğini gösteriyor ama tam anlamıyla ikna olmuş değilim.

Beni baştan ayağa süzüyor. “Madem beni ağaç ettin en azından seksin iyi olduğunu söyle. Bütün hafta sonunu at binerek geçirmiş gibi yürümene bakılırsa gayet güzel olduğunu sanıyorum.”

Ağzımı açıp ona en yakın arkadaşımın inanılmaz bir penisi olduğunu öğrendiğimden beri çılgın ve muhteşem şeyler olduğunu anlatmak üzereyken kapının üstündeki çanın çalmasıyla duruyorum. Yeni ama tanıdık bir müşteri içeri giriyor.

“Sunny, merhaba.”

Üstünde yoga giysileri var ama dersten çıkmış gibi değil de yeni gidiyormuş gibi görünüyor. Arkasında başka bir kadın daha var, o da güneşi selamlamaya hazır gibi görünüyor ama göbeği açıkta bırakan, muhteşem memelerinin gururla sergilendiği üstü ve eskitilmiş taytıyla Sunny’ninkine nazaran daha cesur bir giysi giyiyor.

“Ah Gemma, burası harika.” Sunny kollarını iki yana açıp derin bir nefes alıyor. Bu hayata uyandığımdan beri neredeyse her sabah aynı şeyi yapıyorum.

“Otuz metre kare, yanılıyor muyum?” Sunny’nin arkasındaki kadın öne çıkıyor. “Harika doğal bir ışık var. Ambiyans her şeydir. Etrafta çok fazla ürün yok yani raflar karmaşık değil ama müşteriler yine de kendi işlerini kendileri halledebilir. Bu kesinlikle önemli. Ortalama ayda ne kadar kazanıyorsun? İki yüz? Üç yüz? Hayır, bu mümkün değil. Yani belki yoğun dönemlerde. Yaya trafiği uygun.”

Bu kadın kendiyle mi, Sunny’le mi yoksa benimle mi konuşuyor hiç bilmiyorum. Sunny arkadaşını omuzlarından tutup bana doğru çevirirken gözlerini devirdiğini görmemi sağlıyor.

“Gemma, bu canım arkadaşım Priya.”

Priya elimi tutup sertçe sallayarak sıkıyor. “Sanırım

burası kira. Tüm stokunu dükkânda mı tutuyorsun? Eğer öyleyse ne kadar? Yoksa tedarikçilerin talep üzerine gönderim yapacak kadar güvenilir mi?”

Priya yine cevap vermeme beklemiyor. Karşı duvardaki bir şey gözüne ilişıyor ve ben daha neden sorguya çekildiğimi sormadan o tarafa yürüyor.

“Tıp okulundan eski bir arkadaşım,” diyor aklımdaki soruları hisseden Sunny. “Gerçi birinci yılın sonunda beni terk etti.”

Priya dönüp konuşmaya dalıyor. “Doktor olmak kismet değilmiş. Hasta insanlardan tiksindiğimi, hastaya karşı doktor tutumu sergileyemediğimi anlamam zorlu bir yıl aldı ya da en azından Sunny öyle düşünüyor.”

Daha önce kafam karışmıştı ama şimdi daha da karışık.

“Evet ama yeteneklerine dair acımasızca yaptığım dürüst değerlendirmem yuvandan uçup hayallerinin peşinden gitmen için gereken cesareti verdi ve bugün burada olma nedenimiz de bu. Gemma zaten sana uğramayı planlıyordum ama bir türlü vakit bulamadım.”

Sunny dikkatini sanki ölçüm yapıyormuş gibi uzun ve eşit adımlarla dükkân boyunca yürüyen Priya’ya çeviriyor. Kierst’e bakıp onun bir şey anlayıp anlamadığını görmeye çalışıyorum. Bakışlarıma çaktırmadan omuz silkerek karşılık veriyor.

Başını kaldırıp Sunny ile benim durduğumuz yere doğru kararlı adımlarla yaklaşırken çantasında bir şey çıkaran Priya’ya dönüyorum.

“Konuşmak isterim.” Bana beyaz bir kartvizit uzatıyor. Ön yüzünde tam adı –Priya Bhavani– ve *Spa Dérive* kelimeleriyle bir adres yazılı. Bu yeri biliyorum. Toronto şehir merkezinde gösterişli bir spa. Sanırım bir tane de Oakville’de var. Numaraları milenyum kuşağı için moder-

nize edilmiş Avrupa tarzı banyolarının olması. Karta bir kez daha baktığımda Priya'nın unvanı dikkatimi çekiyor: sahibi ve CEO'su.

“Priya önümüzdeki birkaç yıl içinde üç yeni spa salonu açacak,” diye açıklıyor Sunny. “Olası mekân için bu çevreyi geziyor.”

“Spamın içinde küçük bir perakende satış yeri kiralamak için marka olarak aynı havaya sahip, güvenilir birini arıyorum. Şu cilt bakımı saçmalığına hiç ilgim yok –ahınma Gemma– ama tüm detaylara hâkim birine ihtiyacım var ve buraya bakılırsa bence sen bu iş için çok uygunsun.”

Söylediklerini duyuyorum.

Zihnimde işliyorum.

Anafikri anlıyorum ama yine de bir açıklamaya ihtiyacım var gibi hissediyorum.

“Perakende satış alanını kurmana yardım etmemi mi istiyorsun?”

Kollarını göğsünde kavuşturup kahverengi, samimi bakışlarını bana diyor. “Wilde Beauty’i istiyorum. Burayı...” Elini yamuk bir daire çizer gibi sallıyor. “Burasını spa salonlarımda istiyorum. Potansiyel olarak konuşuyorum. Henüz masada resmi bir teklif yok. İş konuşmamız gerek. Yarın müsaitsen Toronto’daki ofisime gelebilir misin?”

Başımı sallıyorum çünkü müsaitim ya da en azından öğleden sonra kapatıp müsait olabilirim. “Sanırım yarın gelebilirim,” diyorum ama hâlâ tam olarak neyi kabul ettiğimden emin değilim.

“Mükemmel.” Başını bir kez sallıyor. “Şimdi müsaa-denizle. Otuz dakika sonra dersim var ve geç kalamam.” Elini uzatıyor, daha önceki sıkı el tokalaşmasını tekrarlıyoruz, topukları üzerinde dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapı arkasından kapanıyor.

Sunny kolumu sıkıyor. Beni kendime getiriyor ve bu da o ve Kierst'in hâlâ burada olduklarını ve tepkimi merak ettiklerini hatırlatıyor. .

“Onun biraz coşkulu olduğunu biliyorum,” diyor Sunny, “ama muhtemelen tanıdığım en akıllı insan. Bugün söylediği her şeyi bir iltifat olarak kabul et. Geçtiğimiz yıl bu türden buluşmaların birkaçında ona eşlik ettim. Genelde içeri girer, açıkça öğürür ve ânında dışarı çıkar. Bayilik vermeyi ya da büyümeyi düşünüyorsan bunu sağlayabilecek kişi o. Bu konuda ona güvenebilirsin.”

Başımı sallamayı başarıyorum. Wilde Beauty’i büyütme mi? Midemdeki iki katlı düğümün heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum.

Hafif geçen panik atağım sırasında Sunny de çıkıyor ama onun gidişi daha az dramatik. Beni müşteri olmayan dükkânımda son on dakikanın gerçekten yaşandığını doğrulayacak olan ablamla yalnız bırakıyor.

“Vay canına, Gems.” Kierst göğsüme sertçe vuruyor. “Kendimi bir filmde gibi hissediyorum. Yani böyle bir şey gerçek hayatta ne sıklıkta olur ki? Ne yapacaksın?”

Bu büyük bir konu. Sadece en çılgın hayallerimde isteyebileceğim bir şey.

“Sanırım Dax’le konuşmam gerek.” Tezgâhın üstündeki telefonuma uzanıyorum ama Kiersten bir Ninja gibi fırlayıp benden önce elini telefonun üstüne koyuyor.

“Hayır Gemma. Bu gece eve gitmeli, kendine bir şarap doldurmalı, mümkünse ılık bir duş almalı ve *sen* ne istiyorsun onu düşünmelisin.”

Ses tonu ya da *sen* kelimesini iğneleyici bir şekilde vurgulaması hoşuma gitmiyor. “Onunla bir sorunun mu var? Yoksa hâlâ bana mı kızgınsın?”

“İkisi de değil. O adamı doğru düzgün tanımıyorum

ve latteni bitirdiğimde seni affettim. Benim istediğim önce kendi kararını vermen.”

“Neden?”

Konuşmak için ağzını açıyor ama duruyor. Hiç ses çıkarmadan öylece açık duruyor, ardından burnundan hırıltı çıkaran derin bir nefes alıyor. “Çünkü hayatınla ilgili kararlar verme konusunda kesinlikle berbatsın, Gemma.”

Tamam. “Duygularımı incitmemek için gösterdiğin çaba için teşekkürler.”

Benimle tartışmaya girmeyip omuz silkiyor. “İstediğin kadar inkâr et ama ne zaman hayatında büyük bir şey karşına çıksa bu işi başarabileceğine dair kendi yeteneklerine güvenmek yerine yanlış gidebilecek şeylerin listesini yapıyorsun. Ardından sıkıcı, güvenli yolu seçiyorsun.”

“Öyle yapmıyorum.”

Yapmıyorum.

Birçok riskli karar veriyorum. Her gün. Bu sabah dar kotları geri getirmeye tek başıma karar verdim. Ayrıca devasa, hayat değiştirecek kararları iyice analiz etmenin zararı yok. Bu doğal yetişkin davranışı.

Kierst’in yumuşak, bariz anne bakışı kayboluyor. Kollarını göğsünde katlıyor. Sinirli olduğu gerçeğini saklamaya çalışmıyor.

“Beni aydınlat. Seni ve güya şu başka zaman çizgisinden gelmeni düşünüyordum ve kafamda birkaç teori dolanıyor. Sadece bunlardan birinin doğru olup olmadığını görmek istiyorum.”

“İyi.”

“Eaton Drug Mart’ta çalıştığını söyledin. Satın almacı olarak, doğru mu?”

Nereye varmak istediğine dair hiçbir fikrim yok. “Evet.”

“Peki işini seviyor musun?”

Bu kesin bir tuzak. “*Sevmek* diyemem. Ama iyi bir iş.”

“Pekâlâ, benim tanıdığım Gemma başkası için çalışmaktan nefret eder. O akıllı ve hırslıdır, bu yüzden neden bu işi seçtiğini duymak için can atıyorum.”

Tam olarak bir soru sormuyor ama bakışlarından boşlukları doldurma sırasının bana geldiği açıkça belli oluyor. Kararımın arkasında büyük bir drama olmadığını duyunca büyük hayal kırıklığı yaşayacak. Evet, dört yıl önce Wilde Beauty’i açmayı düşünmüştüm. Livi Teyze’nin ablasının ölümüyle kalan küçük bir miras sayesinde bir miktar birikimim vardı. Ardından iş teklifi geldi. Bu konuda kararsız hissettiğimi hatırlıyorum. Sadece Stuart’ın bir arkadaşı şirkette çalıştığı ve bana özgeçmiş yollamamı teklif ettiği için başvurmuştum. Görüşmeye gittim ve iyi geçti. Ardından sanırım bir noktada bunun daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

“Başvurdum, işi aldım ve bunun geleceğim için iyi bir yatırım olduğunu düşündüm.”

Kierst kaşlarını yarım santimetre kadar kaldırıyor. “İyi bir yatırım olduğunu düşündün.”

Geriye dönüp tekrar düşünüyorum. Olan tam olarak bu. Teklifi kabul ettiğimde Stuart benim için çok heyecanlanmıştı. Toronto’da şık bir akşam yemeğine gitmiştik. Geleceğim için doru adım olduğunu söylemişti. Oldukça sağlam sosyal haklar ve emeklilik birikimi için yıllık cömert ödenekler veriyordu. Kabul e-postasını Uber ile eve dönerken yazmıştım.

Başımı kaldırıyorum. Kiersten’in kaşları hâlâ havada. Peki, tamam. Bir şey yakalamış olabilir. Stuart işi kabul etmem için beni biraz etkilemiş olabilir ama sonuçta kötü bir fikir değildi.

“Wilde Beauty’i açmaya karar verdiğin geceyi anlatayım mı?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum, merakım tartışmaya devam etme isteğimden daha büyük.

“Livi Teyze’nin evinde margarita içiyorduk. Sen biraz fazla kaçırdın ve en derin sırlarını dökülmeye başladım ki bunlardan biri Wilde Beauty’di. Yüzündeki ifadeden bu fikri sevdiğini anlamıştım. Ama tipik Gemma tarzınlar ters gidebilecek şeyleri düşünerek çılgına dönüyordun. Seni tanıyorum, Gems. Her şeyi sıraya koymak ve geleceğini sağlam zemine oturtmak istemeni anlıyorum. Tanrı biliyor, çocukluğumuz pek de dengeli değildi. Ama aynı zamanda kendi dükkânın olması fikrinin seni heyecanlandırıldığını da görebiliyordum. Yapabileceğin şeylerin. Livi Teyze ve ben istediğinin bu olduğunu anlayabiliyorduk, sadece gözünü karartman için biraz teşvike ihtiyacın vardı. Livi Teyze sana avukatının ve bankadaki hesap yöneticisinin adını verdi ama o noktadan sonra direksiyona sen geçtin. Wilde Beauty senin eserin.”

Kiersten’in hikâyesi kendi zaman çizimdeki o geceye dair bir anıyı tetikliyor. Stuart beni yemeğe götürdüğünde iki kadeh şampanya içmiştim ve tıpkı margaritalar gibi onlar da gerçeklik serumu görevi görmüştü. Stuart’a kendi mağazamı açma hayalimden bahsetmiştim. Bana gülmemişti ya da bunun berbat bir fikir olduğunu söylememişti. Sadece kendi işini açmanın getireceği risklerden bahsetmişti. Kierst haklı. İşlerin ne yöne gideceğini bilmemekten nefret ediyorum. Netflix’te yeni bir diziye başlamadan önce sonunu beğeneceğimden emin olmak için Dax’e danışırım. Aşk romanları okurum çünkü mutlu sonla bitmesini isterim. Minimum risk alırım. Öngörülebilirliği tercih ederim.

Kiersten telefonu bana veriyor. “İstiyorsan Dax’i ara. Tek söylediğim önce bir nefes alıp kendin ne istiyorsun onu anlaman. Sonra etrafına bak ve kendine bir KEÇİ olduğunu hatırlat.”

“Keçi mi?”

Kierst gözlerini deviriyor. “Riley sürekli bunu söylüyor. İyi bir şey.”

Ablamın çantasındaki telefonu çalıyor. Çıkarıp ekrana bakıyor.

“Bir randevuya yetişmem gerek ama beni sonra ara ve bunu uzun uzadıya konuşalım olur mu?”

O çıkar çıkmaz Dax’i aramak için telefonu alıyorum.

Ama ne yazık ki –ya da iyi ki– kapım açılıyor ve dükkânım cilt bakım ürünleri isteyen müşterilerle doluyor.

Yoğun bir gün daha.

Nemlendiriciler, temizleyiciler ve SPF 50 kremlerden oluşan bir sis. Dax’le konuşmaya en yakın olduğum an, *Büyük bir haberim var! Sonra konuşalım mı?* diye attığım mesaja, *Duymak için sabırsızlanıyorum*, şeklinde cevap göndermesi oluyor.

Saat altıda bacaklarım ağrımaya başlıyor, diğer yandan da gülümsemekten yanaklarım acıyor çünkü gün içinde bulduğum birkaç boş zaman Dax’i ve Priya’nın daha fazla bebek Wilde Beauty mağazaları açma teklifini düşünmekle geçiyor.

Ağrıyan bacaklarıma rağmen kaldırımdan Dax’in dükkânına yürüyorum. Dax’in blokuna vardığımda All the Other Kicks’in tüm ışıklarının yandığını görüyorum ve bu da içeride zor beğenen müşteriler olup olmadığını düşünmeme neden oluyor.

Ön kapıya uzandığım sırada içeriden gelen seslerle duraksıyorum. Öfkeli sesler. Erkek sesleri. Tartışıyorlar. İçlerinden biri kesinlikle Dax. Orada durup kapı dinliyormuş gibi hissetmekle içeri girip herhangi bir şeyleri bölmek arasında kalıyorum. Tereddüdüm, kapının sertçe açılması ve dışarı fırtına gibi çıkan kim olduğunu bilmediğim adamın beni kaldırıma fırlatmasıyla kısa sürüyor.

“Çok özür dilerim hanımefendi.” Düşmemem ya da kendisinin düşmemesi için beni omuzlarımdan yakalıyor, her iki durumda da ikimiz de dengemizi sağlıyoruz.

“Sanırım mağaza kapandı,” diyor. “Başka bir zaman gelmeniz gerekebilir.”

Bunları söyledikten sonra kaldırımında uzaklaşıyor. Onun kim olduğunu bulmak için beynimi yokluyorum. Orta yaşlı, beyaz bir erkek, açık kahverengi saçlarının tepesi seyrekleşmiş, üstünde bira göbeğini saklamak için giydiği sıradan beyaz bir gömlek var. Onu daha önce gördüğümde emim ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum.

Uyarısını görmezden gelip içeri giriyorum. Dükkân aydınlık ama boş.

“Selam Dax?”

Ânında arka ofisten çıkıyor, olduğum yerden bile alındaki endişeli kırılganlıkları seçebiliyorum.

“Hey. Naber?” diye soruyorum. “Hararetli bir tartışma gibiydi.”

Dax’ın gözleri sokağa kayıyor. “Duydun mu?”

Sebebi ışık olabilir ama renginin bir ton solduğuna yemin edebilirim.

“Pek değil. Sadece bağırışmalar. Sonra şu dışarı çıkan adam az kalsın üstüme çıkacaktı. Neler oluyor?”

Dax saçlarında gezdirdiği ellerini öfkeli bir homurtuyla indiriyor.

“Açıkçası önemli bir şey. O adam mal sahibi. Bir süredir birkaç şey yüzünden tartışıyoruz. Sigortamda bir ödemeyi kaçırdım. Tamamen kaza. Ödeyecektim ama ay nasıl bitti anlamadım. Her neyse bunu duymuş ve sinirlenmiş. Önemli bir şey değil. Hallediyorum.”

Ned. Dax’ın ev sahibi. Şimdi onu hatırlıyorum. Geçen yıl Dax’ın Noel partisinde tanışmıştık, gerçi o Noel baba

gibi giyinmişti ve bugünkünden çok daha neşeliydi. Egnog yüzünden miydi acaba?

Dax'ın ses tonunda bir tuhaflık var ve örümcek içgüdülerim başka bir şeyler daha olduğunu söylüyor.

“Ee, senden ne haber?” diye soran Dax analizimi yarıda kesiyor. “Büyük haberlerin olduğunu söyledin.”

Doğru. Buraya gelmemin asıl sebebi. Tüm tuhaf düşünceleri kenara itip bütün gün bastırdığım aşırı çılgın olanları içeri alıyorum. “Bu sabah son derece inanılmaz bir şey oldu. Sunny'nin arkadaşı Priya'yı tanıyor musun?”

Dax başını iki yana sallıyor. “İsmi bir şey çağrıştırmadı ama belki sadece hatırlamıyorumdur.”

“Ah, tanışmış olsan inan hatırlardın. Neyse, bugün dükkânımı ziyarete geldi, birkaç tane spa salonu varmış. Wilde Beauty'e alan kiralamak için benimle konuşmak istiyor. Yani onun salonlarına Wilde alanları kurmamı. Bu olağanüstü değil mi?”

Dax'ın kasları geriliyor. Ani bir kasılma ama bir saniyeden uzun sürmüyor. Yani o anda gri tişörtü ve göğsünü mükemmelce sarmasına dikkat kesilmiş olmasam fark etmeyebilirdim.

“Evet. Olağanüstü. Kulağa büyük bir fırsatmış gibi geliyor.” Kollarını açıp klasik Daxon McGuire kucaklamasını yapıyor. Bu tam doğru tepki ama yine de bir tuhaf hissettiriyor.

“Sen iyi misin?” diye soruyorum geri çekilip.

Alnı yeniden kırışıyor ve yemin ederim bu kez çizgiler buraya ilk geldiğimden daha derin. “Elbette iyiyim. Neden olmayayım?” Eğilip almıma yumuşacık bir öpücük konduruyor. “Bu harika bir haber. Senin adına çok sevindim.”

Sesi normale dönüyor ve alındaki kırışıklık yumuşu-

yor. Öyle ki tüm bunları ben mi hayal ettim diye düşünüyorum. Yeni ilişkimizin dinamiklerine henüz alışamadığım için var olmayan bir dram mı uydurdum?

“Yarın,” diye devam ediyorum. “Birlikte işi asalım. Trenle Toronto’ya gidebiliriz. Spa salonunu ziyaret ederiz. Öğle yemeği yeriz. Belki biraz alışveriş yaparız. Bütün günü birlikte geçirebiliriz.”

Yine o kasılma hareketini yapıyor. Bu kez kesinlikle kafamdan uydurmuyorum.

“Yapabileceğimi sanmıyorum, Gemma. Burada olmam gerek.”

Başka bir açıklama yapmıyor, her ne kadar beni geri çevirme hakkı olsa da bu durum beni gereğinden fazla rahatsız ediyor.

Benim Dax’im bir kez bile düşünmeden bütün işlerini bıraktı. Bir sonraki sorusu, *Kaçta çıkıyoruz?* olurdu. Hemen öğle yemeğini nerede yiyeceğimizi tartışmaya başlar ve bana çok cici görünen ama öğle olmadan ayaklarımı sıkmaya başlayan küçük ayakkabılarımı giymememi hatırlatırdı.

“Lütfen Dax.” Sesim istediğimden biraz daha mızımız çıkıyor. “Bu büyük bir olay. Manevi desteğe ihtiyacım var. Bu fırsat hayatımı değiştirebilir ve Priya ödümü patlatıyor.”

Beni bırakıp geri çekiliyor. Elleri bir kez daha stresliymiş gibi saçlarının arasında geziniyor. “Yapabileceğimi sanmıyorum. İnan çok isterdim. Ama senin harika bir iş çıkaracağına eminim.”

Anlamıyorum. Benim Dax’im bundan daha önemsiz şeyler için bile işten kaytarır. Bir keresinde sırf öğle yemeğimden kalma bir dilim bayat Roma pizzası sözü verdim diye mağazasını dört saat erken kapatıp FirstOntario Cen-

ter dışında, yağmurun altında karaborsaya düşmüş Taylor Swift biletleri almak için beklemişti.

“Hadi ama Dax, sadece bir gün. Yerine bakacak birini bulamazsan dükkânı kapayamaz mısın? Müşterilerinin anlayacağından eminim.”

“Hayır, yapamam.” Sesi sert. “Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama çıkmam lazım. Bu akşam birkaç görüşmem var ve geç kalamam.”

Elimi tutup beni kapıya götürüyor. Nazik ama hareketlerinde net olarak *Gemma, dışarı çık*, havası var.

Kalmak ya da pazartesi altıdan sonraki randevusu her neyse eşlik etmek için yalvaracak değilim. Belli ki bir çizgiyi aştım ya da basmam gereken gizli bir düğmeye bastım.

“Sonra mesaj atarım, olur mu?” Sesi biraz yumuşuyor. Elim hafifçe sıktıktan sonra kapıyı açıp çıkmamı bekliyor.

Dışarı çıktığım anda metal kilidin dönme sesini duyuyorum.

Alacakaranlıkta kaldırımda dururken Dax beni bir anda kovaladığı için kızmalı mıyım yoksa farkında olmadan işlediğim bir suç için özür mü dilemeliyim emin değilim.

Kafam karışmış hâlde Catherine sokağındaki bodrum katıma dönüp yatağım, örümceğim ve karmaşık düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Muhtemelen eve erken gelmiş olmam en iyisi. Priya ile toplantıma hazırlanmalıyım.

Teknik olarak Wilde Beauty’i sadece birkaç haftadır işletiyor olmama rağmen Eaton Drug Mart’taki dört uzun ve ruh emici yıl sayesinde perakende sektörü hakkında çok şey biliyorum. Ancak Wilde’da her şey farklı. Öncelikle bana ait ve bunu, yakında müstakbel gelini olacak bir bakireye sahip çıkan kraliyet dükünün sahiplenici özgüveniyle söylüyorum.

Wilde’in sayısını dörde çıkarmak dört kat kâr anlamına

ve bu da dolabımda dört kat daha fazla güzel ayakkabı olacağı anlamına gelir.

Diğer yandan yönetilecek personel sayısı hatırı sayılır miktarda artar ve bu da ters gidebilecek şeylerin katlanarak artacağı anlamını taşır. Zihnim olumlu olanları görmezden gelip işlerin kötü gidebileceği her türlü senaryo üzerinde çalışıyor. Yangın, sel, kıtlık. Viral olan kötü bir yorum. İçten içe bunun harika bir fikir olduğunu bilmeme karşın *kötü bir fikir* olduğuna dair derin, karanlık bir çukura doğru sürüklenmeye başlıyorum.

Normalde bu Dax'i aradığım kısımdır. Bana kafamın içinden çıkmamı söyleyip hayatım boyunca yaptığım tüm harika şeyleri hatırlattığı kısım. Ben sakinleşip tekrar düşünene kadar elimi tutuyormuş gibi yaptığı kısım. Onun fikrine ihtiyacım var. Karıncalanan parmaklarım telefona uzanıyor. Hata yapıp yapmadığımı düşündüğünü öğrenmek için tek bir mesaj. Güvenli Gemma'nın doğru yola sokup sokmadığımı öğrenmek için.

Ama tereddüt ediyorum. Çünkü tuhaf davranıyor. Çünkü burada işler farklı. Ve Kiersten'in bu sabah söyledikleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyor.

Ablam dördüncü çalışta telefonunu açıyor.

“Riskli kararlar verebilecek kapasitedeyim.” “Alo,” dışında bir şey söylemesine fırsat vermeden konuya giriyorum.

Hattın diğer ucunda derin bir iç çekiş geliyor ve telefonu kulağına oturturken boğuk hışırtılar duyuyorum.

“Öyle olduğunu biliyorum. Ve bu sabah biraz sert çıktıysam özür dilerim. Sonrasında terapistimle uzun bir konuşma yaptık ve benim bir pislik olduğumu söyledi.”

“Gerçekten pislik dedi mi?”

“Hayır. Daha pahalı bir kelimeydi ama aynı anlama geliyordu.”

Kierst ve ben böyleyiz. Hiçbir zaman çizgisi bunu değiştiremez. Kavga etsek bile sadece bir telefon araması ve yarım ağız bir özür işleri düzeltir. Şimdi aramız iyi olsa da Dérive gibi bir şeyin muhtemelen benim için iyi olduğunu bilmeme rağmen geleceğe baktığımda sonsuz olasılıkların olduğu karadelik görmenin neden korkutucu olduğunu ona açıklamam gerektiğini hissediyorum. Endişelerimi giderilmesine ihtiyacım var. İster o ister Dax iterse başka biri olsun. Aşağıda ne olduğunu bilmediğim bir uçurumdan bakmayı sevmiyorum.

“Küçükken bir yıl boyunca her gün *Küçük Kadınlar* filmi izlediğimi hatırlıyor musun?”

Kiersten’in güldüğünü duyabiliyorum. “Hâlâ o filmi izleyemiyorum.”

“Sonunu biliyor olmayı seviyordum,” diye itiraf ediyorum. “Beth’in öldüğü kısmı bile. Sorun değildi çünkü bunun olacağını biliyordum ve zihinsel olarak kendimi hazırlayabiliyordum.”

“Anlıyorum, Gems,” diyor. “Gerçekten anlıyorum ama öngörülebilir yol sıkıcıdır. Ve gerçekten harika olan şeyleri deneme şansını kaçırma ihtimalin olur.”

“Teorin mantıklı. Bilmiyorum. Sanırım bu yüzden sana ve Dax’e gidiyorum. Eğer siz benimle aynı fikirde olursanız o zaman kötü bir fikir olmayabilir.”

“Haksız değilsin. Ancak bazı senaryolarda sadece kendi içgüdülerine güvenmen gerektiğini düşünüyorum. Sen akıllı bir kurabiyesin. Güzel kararlar veriyorsun.”

“Sanırım.”

“Yarın spa için o kadımla görüşmeye gidecek misin?”

“Sanırım gitmeliyim. Priya’nın söyleyeceklerini duymak istiyorum. Benimle gelip alkış tutucum olmak ister misin? Çörekleri ben ısmarlayacağım ve sonsuza dek minnettar kalacağım.”

“Bence bu tek başına halletmen gereken bir şey.” Kiersten’in tarafında uzun bir sessizlik oluyor. “Ama seninle gerçekten gurur duyuyorum Gems,” diye devam ediyor. “Kararın ne olursa olsun inanılmaz olacağını biliyorum.”

Daha sakın bir kalp ve midemde enerji dolu kelebeklerle telefonu kapatıyorum. Yarın geri kalan hayatımın ilk günü.

Ya da en azından bu hayatımın.

Gece lambamı kapatırken yarının getireceği her şeye hazır olduğumu hissediyorum. Karanlıkta yatıp tavandaki daha önce fark etmediğim lekeye ya da Frank’in yeni kız arkadaşına bakarken her şeyi daha mükemmel kılacak tek bir şey olduğunu düşünüyorum.

Telefonum garip bir şekilde, tam zamanında titriyor. Ekrana bakarken evren bana bir mesaj gönderiyor gibi hissediyorum

Dax: Hey. Bugün olanlar için üzgünüm. Şu aralar işlerim biraz belirsiz ama yarının nasıl geçtiğini duymayı heyecanla bekliyorum. Harika olacağından eminim. xo

Bölüm 21

ERTESİ SABAH SAAT dokuzda midemde kanat çırpın heyecanlı kelebekler, öfkeli arı sürüsüne dönüşüyor. Toplantı konusundaki ihtiyatlı iyimserliğim, yerini dairemde volta atarak söylenmeye bırakıyor. “Ben ne halt ediyorum?”

Sinirlerimi yatıştırırsın diye bir tekila atmak için henüz çok erken. Üç fincan kahvenin de bu duruma pek faydası olmuyor. Ellerim titriyor, kalbim deli gibi çarpıyor, toplantı on bir buçukta başlayacak.

Tren saatlerini üç kez kontrol ettim. Dokuz buçuktaki GO trenine binersem gecikme olsa bile şehir merkezine gitmek için bolca vaktim olur. Hamilton GO istasyonu evimden yürüyerek üç dakika uzaklıkta. Birkaç blokluk kısa mesafede ters gidebilecek çok fazla şey olduğunu sanmıyorum ama bunu düşündüğüm anda uğursuzluğu üstüme çektiğimden endişeleniyorum ve sonradan üzölmektense erken çıkmanın zararı olmayacağına karar veriyorum.

Dar olmayan, rahat ayakkabılarımı giydiğim sırada kapım çalıyor.

İlk aklıma gelen Dax olduğu.

Geldi.

Psişik bağımız seks sayesinde güçlenmiş olmalı. Dax ka-

fayı yemek üzere olduğumu her zaman anlar ve işte şimdi de destek olmaya geldi.

Ama kapıyı açtığımda karşımda dar pantolonlu, arkadaş-tan sevgiliye dönüşen seksi adamı değil çiçekli tulumu içinde orta yaşlı teyzemi buluyorum. Elinde pembe renkli kesekâğıdı ve Brewski'den alınmış karton tepside kahveler var.

“Livi Teyze, burada ne yapıyorsun?”

Öğle yemeği paketini kaldırıyor ve tepsiyi döndürerek üzerinde adımın yazılı olduğu büyük, dumanlar çıkan karton bardağı bana çeviriyor. “Bu papatya. Yeterince kafein aldığını tahmin ediyorum. Sana bir de öğle yemeği hazırladım. En kötüsünden trende endişelenmek yerine oyalanacak bir şeyin olur.”

İkisini de elinden alıyorum ve minik bedenine sarılmak için onu kendime çekiyorum. “Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı.” Kollarımı sıkıca ona doluyorum. “Ve buna da.” Teyzemi bırakıp sıcak çaydan bir yudum alıyorum.

Başını bir kez salladıktan sonra sarılınca kırışan bluzumu elleriyle düzeltiyor. “Dün gece ablanla konuştum. İkimiz de seninle gurur duyuyoruz. Neden çantanı almıyorsun? Trene kadar seninle yürüyeceğim.”

İstasyona varmak üç dakika yerine Livi Teyzem'in çiçek kokan adımlarıyla beş dakika sürüyor. Saat daha dokuzu on geçiyor ama biletim elimde ve trenin yanaşacağı platform sadece bir adım uzağımda. Beklemek için dökme demirden bir bankta teyzemin yanına oturuyorum.

Kendimi ilkokuldaymışım, ilk günümde servisin gelmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Neler olacağını bilmiyorum. Gülümsemek mi yoksa kusmak mı istediğimden emin değilim.

Çantamdan telefonumu çıkarıp gizlice mesajlarımı kontrol ediyorum.

“Saate mi bakıyorsun yoksa başka bir şeye mi?” diye soran Livi Teyze’nin gözleri platformdan ayrılmıyor.

“Dax’ın mesaj atmasını umuyordum,” diyorum dürüstçe. “Dün biraz tuhaf şekilde ayrıldık. Bugün benimle gelmesini istedim ama gelemedi. Şu an aramız iyi gibi ama yine de tam olarak emin değilim.”

Livi Teyze bir şey söylemiyor, bakışlarıyla istasyona doğru ağır ağır yaklaşan yeşil beyaz GO trenini takip etmesini izliyorum.

Sonunda bana dönüyor. “Daxon hakkında her şeyi bildiğini düşünüyorsun. Ama bu hayatta onun az da olsa farklı bir yol izlediği dört yıl geçirdiğini unutmamalısın. Dört yılda çok şey yaşanabilir.” Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, ardından ayağa kalkıp az önce tuhaf, şifreli bir mesaj verdiği gerçeğini umursamadan sarılmak için kollarını açıyor. “Bol şanslar, evlat.”

Tekrar sarılırken bana duyduğu güvenin bir kısmını özümsemeye çalışıyorum. Bekleyen treni işaret ediyorum. “Ben gidip oturayım.”

Çantamı alıyorum ayağa kalktığım sırada Livi Teyze bir bardak daha uzatıyor.

“Bunu da içersem donuma işeyeceğim.”

Yine de bardağı elime tutuşturuyor. “O zaman tuvalete yakın otur tatlım.”

Teyzeme itiraz etmemeyi öğrendiğimden bardağı alıyorum. Kokusundan ve yürürken kapağa sıçrayan siyah renkli sıvıdan bunun kahve olduğunu anlıyorum. Papatyanın rahatlatıcı mantığına biraz aykırı.

Platformun en arkasına yürüyorum. Çocukluğumdan beri vagona seyahat etmek beni heyecanlandırır. GO trenleri iki katlı ve ben alt kattaki kompartımanlardan birine iniyorum. Pencere kenarında bir koltuk seçiyorum. Hopar-

lörff sisteminden gelen bir kadın sesi trenin iki dakika sonra kalkacağını ve Toronto'ya zamanında varacağını söylüyor. Mesaj gelmiş mi diye telefonumu son bir kez kontrol ediyorum. Ama yok.

Hoparlördeki ses duyuruyu Fransızca olarak tekrarlıyor, kapılar *ding* sesi çıkardıktan sonra kapanıyor. Tren istasyondan yavaşça uzaklaşırken kalbim de aynı hızla sızlıyor. Belki de çok fazla romantik film izledim ya da Livi Teyze'nin dediği gibi belki de bu dünyada var olmayan başka bir Dax'i arıyorum. Yine de bir yanımda onun platformdan koşarak gelmesini umuyordum. Son dakikada fikrini değiştirmesini.

Telefonum titriyor. Bir an için kalbim hızlanıyor ama sonra arayanın 1-800'lü bir numara olduğunu görüyorum. Uyduruk aramalardan biri. Dax değil. Artık sakinleşip toplantıya odaklanmam gerek. Livi Teyze haklı. Dax ve ben burada farklıyız. Henüz büyük olaylarda birbirimize destek verecek kadar yakın değiliz.

Başımı koltuğa yaslıyorum. Bu yolculuğun bir iyi yanı tüm vagonun bana ait olması. Herhangi birinin kulaklığından yükselen sinir bozucu müzik sesi yok. Ya da paket kahvaltıdan gelen tuhaf bir koku. Ya da daha beteri her gün tren kullanmadığı için GO treninin bir numaralı kuralını bilmeyen biri: yabancılarla istenmeyen bir sohbet başlatma.

Daha ben bunu düşünürken merdivenlerden inen ayak sesleri tanıdık gümbürtüsünü duyuyorum.

Aferin sana Gemma. Hâlâ dersini almadın mı? Evren her an canına okumak için hazırda bekliyor.

En önce görüntüye ayakkabılar giriyor. Tabanında ince, kahverengi, deri şerit ve mat siyah tik işareti olan bir çift beyaz Nike.

Özel yapım Nike.

Ayakkabılar basamaklardan inerken bu kez siyah kot pantolon görüyorum. Bu, hayal gücüne yer bırakmayacak bir pantolon.

Beni görünce gülümsüyor.

Ve aniden anlıyorum. Burada da aynıyız. Evren bize binlerce farklı hayat verebilir ve biz birbirimiz için orada olmanın yolunu her zaman bulacağız.

“Geldin.”

Cevap verme şansı bulamıyor çünkü yanıma oturduğu anda dudaklarına yapışıyorum. Halka açık yerde öpüşmenin canı cehenneme. Bu acil bir durum. Onu soluğum kesilip nefes almak için geri çekilinceye kadar uzun ve ateşli bir şekilde öpüyorum.

“İşleri halletmeyi başardım.” Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

“Mağazaya bakacak birini mi buldun?”

Yutkunuyor. “Hayır. Kapadım. Haklıydın. Bir günden bir şey olmaz.”

Fazla kahveme bakıyor. Ona neden iki fincan olduğunu açıklayamadan jeton düşüyor.

Bu kahve benim için değildi.

Livi Teyze bazen seni anlayamıyorum.

“Kafein ister misin?” Dokunulmamış bardağı ona uzatıyorum. “Bunun koyu kavrulmuş olduğundan neredeyse eminim.”

Dax tek kaşını kaldırırsa da itiraz etmeden bardağı elimden alıyor.

“Çok eğlenceli olacak. Toronto’ya birlikte gitmeyeli uzun zaman oldu.”

Dax kahvesinden uzun bir yudum alıyor, ardından gözlerini kapatıp tatmin dolu bir soluk veriyor. “Toronto’ya

birlikte hiç gitmediğimizden eminim. Başka sevgilinle karıştırıyor olmalısın.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki hasar alacak diye korkuyorum. Kendi yaptığım hataya odaklanamıyorum bile çünkü kulaklarım kısa süreli arızaya geçmediyse Dax az önce s- kelimesini kullandı.

“Evet, bunu yaptım,” diyor Dax aklımı okuyormuş gibi. “Bu kadar erken kullanmayı planlamamıştım ama ağzımdan bir kez çıktı ve hiç pişman değilim. Senden hoşlanıyorum, Gemma. Başkasıyla çıkmaya niyetim de isteğim de yok ve umarım sen de bu şekilde düşünüyorsundur, yoksa bu hayli uzun ve garip bir tren yolculuğu olabilir.”

Dax’i sonundaki esprinin bana çıkış noktası vermek için olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Soruyu geçiştirmem, kendi şakamı yapmam ve bu beklenmedik ilişki sohbetine bir son vermem için bir fırsat.

“Ben de senden hoşlanıyorum, Daxon B. Uzun süredir.”

Nefesini bırakıyor ve rahatladığı ânında yüzünden okunabiliyor. Sanki bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi ağzı aralanıyor ama sonra başını iki yana sallayıp kaşlarını kaldırıyor.

“Uzun süredir, he? Curling oynamaya gittiğimiz akşam, tüm atışlar. Seni fena etkiledim.”

Omuz silkiyorum. “Onun gibi bir şey.”

Tren yolculuğunun kalanı keyifli bir bulanıklık içinde geçiyor. Exhibition istasyonuna varana kadar Priya’yı ve toplantıyı düşünmüyorum, tren durduğu anda bugünün birden fazla açıdan geleceğimi güvenceye almakla ilgili olduğunu fark ediyorum.

Google Haritalar uygulamasındaki küçük mavi noktayı takip ederek kereste fabrikasından spa salonuna çevrilmiş binaya varana kadar Liberty Village’a doğru her adım attı-

ğımda kalbim bir kademe hızlanıyor. Büyük, kırmızı tuğlalı binanın siyah boyalı parmaklıkları olan dört büyük penceresi var. Şık ama sade dış cephesi şehrin en iyi dinlenme mekânı olarak Toronto Life ödülü standartlarına uygun.

“Seninle içeri gelmemi ister misin?” Dax başıyla iki devasa siyah kapıyı işaret ediyor.

“Evet. Ama bir iş toplantısına sevgilimle katılmanın hoş karşılanacağından şüpheliyim.”

Dax kelimeyi ilk kez kullanmamla gülümsüyor.

“Tamam o zaman ben bir şeyler içip seni bekleyeceğim.” Yolun karşısındaki küçük içki fabrikası ve barı işaret ediyor. “İşin bitince gelip beni bulursun.”

Sinirlerim gerilip göğsüme buz gibi bir panik dalgası gönderiyor. Dax bunu anlamış gibi uzanıp elimi sıkıyor. “Seni kazanırsa çok şanslı olacak, Gemma. Bugünü zamanını ayırmana değer biri olup olmadığını anlamak için bir şans olarak değerlendir, aksi olarak değil.” Beni kendine çekip sıkıca sarıyor, dizlerimin ansızın titremeye başladığını ve kısa bir an için tüm bu yükü taşıyamayacakmışım gibi hissettiğimi anlamışçasına sımsıkı tutuyor.

“Tamam,” diyorum göğsüne doğru. “Sanırım şimdi iyiyim.”

Alnımdan öpüyor ve ben merdivenleri çıkıp kapıyı iterek açarken kaldırımında bekliyor.

İçeri girdiğim an burnuma okaliptüs ve *Yaz Yağmuru* ya da Güneşte Kurutulmuş *Keten* diyebileceğim kokular doluyor. Ne olduğunun hiç önemi yok çünkü bu kapılardan ne bu hayatta ne de bir başkasında asla geçmemiş olmama rağmen tanıdık bir nostalji hissine kapılıyorum.

Wilde Beaty'deymişim gibi bir his. Tarifi zor. Dérive ve Wilde çok farklı, yine de mekâna işlenmiş tüm minik dokunuşları hissedebiliyorum. Ses sisteminden gelen rahatlatıcı

akustik gitar sesi. Kahverenginin ve grinin yumuşak tonları. Hatta personelin uyumlu ve şık yoga kıyafetlerinden oluşan üniformaları. Priya'yla yeni tanıştım ama şimdiden onu tanıyor gibi hissediyorum.

Resepsiyoniste adımları veriyorum ve tam on bir buçukta camla çevrili bir ofise götürülüyorum.

“Gemma, hoş geldin.” Priya masasının arkasından çıkıp elini uzatıyor.

Bu kez sıkı tokalaşmaya hazırım ve ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

“Otursana.” Krem rengi deri bir koltuğu işaret ediyor. “Birlikte neler yapabileceğimizden konuşalım.”

Sonraki iki saati Wilde hakkında konuşarak geçiriyoruz. Sattığımız ürünler, onları neden sattığımız, müşterilerimin ne tür bir deneyim yaşamalarını istediğim. Priya beni dinliyor. Aklıma bir dizi fikir getiren çeşitli sorular soruyor. Zeki hissediyorum. Wilde Beauty'nin geleceği ve olabilecekler için heyecanlanıyorum. Bu, gece geç saatlerde yatağымda gözlerimi kapatıp birkaç dakika kendime nasıl olurdu diye sorma izni verdiğimde hayalini kurduğum gelecek. Mantığımın gerçekleri devreye sokmasma izin vermeden kurduğum hayaller.

“Bir şeyleri resmiyete dökmeye başlamadan üstünde çalışmamız gereken birçok ayrıntı var ama senin yapacağın yatırım seviyesi hakkında açık olmak istiyorum. Ben ana alam almayı ya da kiralamayı planlıyorum. Mağazanın metrekaresine göre sen de benim kiracım olacaksın. Stok tamamen sana ait olacak. Elbette personelinin sorumluluğu da.” Priya'nın ses tonu sakın ama sözleri gelgit dalgasına maruz kalıyormuşum gibi hissettiriyor.

“Senin de görebileceği gibi finansal yükümlülük oldukça ciddi. Krediye ihtiyacın olacağını varsayarken yanılmı-

yorum değil mi? Bankacılarla oldukça sağlam ilişkilerim var. Anlaşma yapmak istediğimize karar verdiğimiz noktaya varırsak seve seve bir görüşme ayarlarım. İşime oldukça aşinalar ve şartları oldukça adil. Ancak onları kullanmak gibi de bir zorunluluğun yok.” Masanın üstünden bir kâğıt uzatıyor. Üstünde filmlerdeki gibi öyle şok edici bir rakam yazmıyor. Birkaç meblağ var ve benim sorumlu olacağım olanı bulmam birkaç dakikamı alıyor.

“İncelemen için sana bir dakika vereyim.” Priya ofisinden çıkıp beni yalnız bırakıyor. Terleyen alnımı sığılaştıran soluklarımı fark edip kalp krizi geçirmenin eşiğinde olduğumu sanmış olması muhtemel. Belki de onun çalışma pratiği bu. Her iki durumda da yalnız kaldığıma memnunum, böylece aklımda dönüp duran tek düşünceyi dile getirebiliyorum.

“Dalga geçiyor olmalısın.”

Bu çok fazla para. Sahip olmadığım bir para. Köşedeki markete süt almaya gidip kasanın yanında duran Loto sayılarını gördüğümde düşündüğüm türden bir para.

Nasıl oluyor da bu miktar parayı bulabileceğim düşünüyorum?

Kâğıda tekrar bakıp beynime tüm planı sindirmesi için zaman veriyorum. Priya önümüzdeki yedi yıl içinde üç yeni spa salonu açmayı istiyor. Bu, her birinin kendi kira kontratı olan üç tane daha Wilde Beauty demek. Makarnadan başka bir şey yemez ve kendi kahvemi kendim yapmayı öğrenirsem ancak bir tanesini karşılayabilirim. Ama üç tane! Bu astronomik bir rakam.

Priya geri dönüyor. Bana salatalık ve nane eklenmiş bir bardak soğuk su verip duruma göre atılacak bir sonraki adımı anlatıyor. Söylediklerinin sadece yarısını anladığımdan eminim.

“Bunu iyice düşün, Gemma,” diyor bana bilgilerle dolu bir dosya uzatırken. “Ne durumda olduğunu görmek için haftaya seninle iletişime geçeceğim.”

Bir şekilde bedenimi koltuktan kaldırıp ofisten çıkarak lobiye dönmeyi başarıyorum. Az önce bir kaza geçirmiş gibi hissediyorum. Şoktayım. Sanki kafam vücudumdan ayrılmış, ikisi de birbirinden ayrı işlev görüyor. Kapıyı açıp dışarı adım atabilmem bile bir mucize.

Dax merdivenlerin altında oturuyor, gözleri kapalı, yüzü güneşe dönük. Hiç ses çıkarmadığımı düşünüyorum ama gözlerini açıp durduğum yere doğru dönüyor.

“Hey, nasıl geçti?” diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Ama bakışlarındaki sıcaklık basamakları inmemi ve yanma çökmemi sağlıyor.

“Kendinde değil gibi görünüyorsun, Gems.” Boynuma yapışan saçlarımı geriye itiyor, ardından parmaklarıyla daireler çizerek kaya gibi sertleştiklerini yeni fark ettiğim gergin kaslarıma masaj yapıyor.

“Bana bir saniye ver. Tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Senin devasa penisini ilk kez gördüğüm kısma varmayı umuyorum, en azından tüm bu deneyimin iyi bir yanı olur.”

Dax kahkaha atıyor. “Toplantı o kadar mı iyi geçti?”

Gözlerimi açıp ona bakmadan önce üç uzun, arındırıcı nefes alıyorum. “Harika başladı. Priya çok akıllı. Vizyonunu ve Wilde Beauty’nin mekânlarına ne kadar uyum sağlayacağını gayet net görebiliyorum. Bu fikrin onu neden bu kadar heyecanlandırıldığını anlıyorum. Ama sonra paradan konuşmaya başladık. Ve ansızın bir baktım tüm o korkunç senaryolar gözümde canlanıyor. İçlerinden birinde minik bir kavanozun içinde Frank ile bir sokaktayım ve üstümde şu askıları olan fiçidan başka bir şey yok, ki biliyorum, bu

çok aptalca çünkü banka neden benim eski püskü Abercrombie kapüşonluma haciz koysun ki? Giysilerimin bende kalmasına izin verirler, değil mi?”

Dax kolunu sırtıma götürüyor ve her zaman güvende hissettirmek gibi sihirli bir yeteneği olan koltuk altındaki minik boşluğa çekiyor. Damarlarımda dolaşan adrenalın yavaşça dağılmaya başlayana kadar saatler gibi gelen bir süre boyunca orada duruyorum.

“Sanırım artık daha iyiyim,” diye fısıldıyorum ve beni bırakıyor.

“Sana bunları getirdim.” Bir alt basamağa uzanıp içinde kahve olduğunu sandığım bir bardak ve üstünde yağ lekeleri olan kahverengi bir kesekâğıdını alıyor. Paketi açtığımda hindistancevizi serpilmiş, soğuk vanilyalı çörek buluyorum.

“Nana’nın çörekleri gibi olmayabilir ama Google oldukça iyi olduklarını söylüyor.”

“Teşekkür ederim,” diyorum ağzım leziz çörekle doluyken.

“Kan şekeri düştüğünde Gemma Wilde’ın pek kendinde olmadığını öğrendim.” Gülüyor ama söyledikleri yanlış değil.

“Bana dahasını anlatmaya hazır mısın yoksa önce kahveni mi bitireceksin?”

Tek parmağımı kaldırıp yulaf sütlü lattemin yarısını mideye indiriyorum. Her yudumda kendimi daha iyi hissediyorum.

“Son kısma gelinceye kadar gerçekten iyi bir görüşmeydi.” Her şeyi baştan anlatmaya başlıyorum. “Çok para gerekeceğini biliyordum ama kâğıttaki o sayıları görmek bir şeyleri tetikledi. Sanırım kredi alabilirim. Ama işler yolunda gitmezse tam anlamıyla mahvolurum, hiçbir şeyim kalmaz ve bu düşünce cidden dehşet verici.”

Dax hemen yanıt vermiyor. Kahvemi dudaklarıma götürüyor ve hepsini bitirene kadar bekliyor. “Haklısın. Dehşet verici. Eşek gibi çalışmak ve işe yaradığını görmemek insanı içte içe öldürüyor. Ama sonra ne oluyor biliyor musun?”

Dax dudaklarımda kalan kırıntıları başparmağıyla siliyor. “Ertesi sabah kalkıyorsun ve yeni bir plan üzerinde çalışmaya başlıyorsun. Ve evet, bir sonraki sorunu çözene kadar dünya berbat bir yer oluyor ama çözeceksin Gemma. Sen akıllı bir kadınsın.” Başparmağı yüzümde yukarı kayıp aktığını fark etmediğim bir damla gözyaşını kuruluyor.

“Sanırım çörek ve iltifatlar işe yarıyor,” diyorum.

Dax dudaklarını alnıma yaklaştırp bir öpücük konduruyor. “Söylesene,” diyor. “En azından bir denemezsene beş yıl sonra ne hissedeceksin?”

Sorusunu düşünüyorum. Birkaç hafta öncesine kadar geceleri eğer cesaret gösterip Wilde Beauty’i açsaydım başarılı olabilir miydim sorusunun cevabını biliyor olmam şu an için bir avantaj.

“Sanırım en azından denemediğime pişman olurdum. Keşke sadece her şeyin yolunda gideceğine dair bir garantim olsa.”

Dax ayağa kalkıyor. “Sana işe yarayacağına dair söz veremem. Ama sana akıllı, kararlı ve inanılmaz yetenekli olduğunu ve başarılı olmak için gereken her şeye sahip olduğunu söyleyebilirim.”

“Evet, büyük bir banka kredisi dışında her şeye.”

Dax elini uzatıyor. Avucumu içine koyup beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. “Haklısın,” diyorum. “Hepsi hakkında. Bu konuda iyisin. Kicks’i işletmekten sıkılırsan terapist olmayı düşünebilirsin.”

Dax parmaklarını benimkilere kenetliyor. “Bunu aklımda tutacağım.”

Queen Caddesi'ne doğru yürümeye başlıyoruz. "Ve sen de çok akıllısın," diyorum. "Nerede yiyeceğimize karar vermene izin vereceğim."

Dax bir süre düşünüyor. "Pho*?"

"Sanırım *sushi* demek istedin."

Japon eriştesi satan dükkânla ayak hastalıkları uzmanı muayenehanesinin arasına sıkışmış, küçük bir aile işletmesi olan Hint lokantasına gidiyoruz. *Paneer tikka* bulunan tabağı bitirdikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum; en iyi finans seçeneklerimi belirlemek için pazartesi günü bankamla, sonra da Priya'nın yatırımcılarıyla bir görüşme ayarlamaya karar veriyorum. İşe yaramayabilir ama deneyeceğim.

Midelerimiz aşırı dolu, ellerimiz birbirine kenetlenmiş şekilde restorandan çıkıyoruz, Queen Caddesi boyunca sıralanmış, bağımsız, küçük dükkânların vitrinlerine bakabilmek için istasyona giden en uzun yolu seçiyoruz. Tam da kalbim her adımla biraz sakinleşmeye ve umut dolmaya başlamışken önünden geçtiğimiz bir mağazanın kapısı açılıyor. Annenin bebek arabasını çıkarmasına izin vermek için duruyoruz, peşlerinden çıkan adam o kadar tanıdık ki kalbim bir an için atmaya bırakıyor.

Üstünde lacivert renkli Tom Ford takım elbise var.

Basamaktan atlatmak için bebek arabam kaldırırken ceketi yukarı kayıyor. Doğrulurken direkt bana bakıyor ve kavalkemiğime tekme atılmış gibi hissediyorum. Canım yanıyor çünkü o Eric değil. Ya da Aiden. Ya da Elliott. Ya da o gece Prince and Pauper'daki alternatif kişinin adı her neyse.

Bu gerçek bir şey.

Stuart Holliston kanlı canlı karşımda.

* Etli ve sebzelı Vietnam usulü bir çorba. (ç.n.)

Yanında bebek arabasını iten anne, bebeği susturmaya çalışıyor, ardından çantasından bir şey çıkarıyor. Bebek arabasını Stuart alıyor ve Dax'le bana doğru itmeye başlıyor. Stuart ve bu kadının birlikte olduklarını anlamam bir dakika sürüyor.

Sanırım bu gerçeklikte son dört yılını benimle çıkararak geçirmedi, bu da onun bir başkasını bulma konusunda özgür olduğu anlamına geliyor. Anlaşılan Stuart'ın bir başkası düzgün vücutlu, çarpıcı ve bebeğin ağzına emziğini sevgiyle tıktırmasına, ardından Stuart'ın koluna ona hiç göstermediğimi düşündüğüm türden şefkatle girmesine bakılırsa mutlu.

Çocuklar ilişkimizdeki hassas noktaydı. Hatta belki de çöküşümüze yol açan en zayıf kırıktı. O çocuk istiyordu. Ben istemiyordum. İyi bir ebeveynin nasıl olması gerektiğini o kadar bilmiyordum ki kendimin de iyi bir ebeveyn olabileceğime güvenmiyordum. Dolayısıyla onu şefkatli baba rolünde bu kadar doğal görmek sanki ihanete uğramışım gibi tuhaf geliyor.

Yanımızdan geçerlerken göz göze geliyoruz. Bana bir saniyeden uzun süre bakıyor ve bir yanım onun durmasını bekliyor. Beni tanımasını, birlikte geçirdiğimiz dört yılı hatırlamasını. Ama bir yabancıymışım, bana karşı en ufak bir şey hissetmemiş gibi yoluna devam ediyor.

Kendi adıma aynı şeyleri söyleyemem.

“Arkadaşın mı?” diye soran Dax bana yanımda olduğunu ve tüm bu eski erkek arkadaşım konusunda yaşadığım hafif çöküntüyü izlediğini hatırlatıyor.

“Öyleydi,” diyorum dürüstçe. “Başka bir hayatta.”

Dax'in bakışları omzumun üstünden muhtemelen kaldırımda yürümeye devam eden Stuart'a kayıyor.

“Bana ondan bahsetmek ister misin?”

Aman tanrım, bu hiç de soru gibi değil.

Dax'in elini tutuyorum, Trinity Belwoods Parkı'nın gü-

ney ucuna doğru yürüyüp frizbi oynayanların yakınındaki bir ağacın altında duran boş bir bank buluyoruz. Dax yanıma oturup bekliyor.

“Geleceğimin nasıl olabileceğine bir bakış atmış gibi hissettim,” diyorum.

Sanki söylediklerim hiç çılgınca değilmiş gibi başını sallıyor. “Bu istediğin bir hayat mı?”

“Hayır.” Cevabımda tereddüde yer yok. Kesinlikle.

“Adam da mı?” Dax’ın sesinde bir kırılganlık var.

“Özellikle de adam.” Bağdaş kurup tepkimin Stuart’ı istemekle alakası olmadığını açıklamak için ona doğru yaklaşarak Dax’e dönüyorum. Bu sadece bir şoktu. Beynimde son taş da yerine oturup Dax’e karşı değişen duygularımı anlamamı sağladı.

“Sanırım daha önce bahsettiğin kararlardan biri de o olabilir. Kalbim bunun doğru olmadığını bildiği hâlde aklımın o ilişkide kalmam içim sunduğu gerçekçi sebepler üstün geldi. Sana açıklamam gereken bir şey var. Çok mantıklı gelmeyebilir ama dinlemenı istiyorum.”

Dax başını sallıyor.

“Seni istiyorum Dax. Her gün ne kadar aptallık ettiğimi daha iyi anlıyorum. Seninleyken iyiden de öteyim. Öğle yemeğinden önce yaşadığım o çöküş, geleceğe bakıp kafayı yemem ve ardından senin Usta Yoda yetenekleriyle gerçekten istediğimin ne olduğunu anlamamı sağlaman. Hayatımda buna ihtiyacım var. Hayatımda sana ihtiyacım var. Sen bana iyi geliyorsun ve umarım ben de sana iyi gelirim.”

Dax yüzümü ellerinin arasına alıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama beni kendine çekiyor ve alımlarımız birkaç saniye birbirine değdikten sonra dudaklarımız uzun bir öpüşme için buluşuyor.

İki şeyi fark ediyorum.

Burada bu an hayatımın en mutlu ânı olabilir.

Ve diğer hayatımda asla yaşanmayabilir.

Bölüm 22

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞUNUN büyük bir kısmında başımı Dax'ın omzuna koyup hâlimden memnun bir şekilde uyuyarak geçiriyorum.

Dax istasyondan eve kadar benimle yürüyor. Kaldırım-
da öpüştükten sonra o curlinge gitmek için ayrılıyor. Sunny, Dougie ve Brandon bu akşamki oyun için müsaitler. Benim kimsenin yerini doldurmama gerek olmadığından ben de takılmak için Livi Teyzem'e gidiyorum.

Kitapçı dükkânı kapanmış olmasına rağmen içeride kucaklarında kapakları aynı kitaplar olan ve ellerinde yanan bir mum tutan yaklaşık on kadın daire şeklinde oturuyor. Normal insanlar için garip bir durum. Ama Livi Teyze için o kadar da garip değil.

Bölmek istemediğimden Livi Teyze'ye yukarı çıkacağımı işaret ediyorum. Mumunu çılgın bukleleri olan iri yarı bir kadına verip arka koridorda yanıma geliyor.

“Daxon'la iyi vakit geçirdiğini görüyorum.” Ses tonu sorudan ziyade bir yorum gibi ve her ne kadar onun geldiğini nereden bildiğini sormak istesem de teyzemi buna doğru düzgün bir cevap alamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorum.

“Harika bir gün geçirdik.” Hâlâ günün etkisi altındayım. “Hayatımın sonunda yoluna girdiğini hissediyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum.”

Kusursuz ruh hâlim Livi Teyze’nin bakışlarının arkamdaki bir şeye kayması ve yüzünün kısacık bir an bulutlanmasıyla kısa bir an için bozuluyor.

“Buna sevindim tatlım. Ama şimdi yukarı çıkmalısın. Acele et.”

Beni kovalıyor. Daha açık olmak gerekirse beni karanlık koridorda dükkânın üstündeki dairesine çıkan basamaklara doğru itiyor. Ondan aldığım tuhaf titreşimleri görmezden gelip söylediğini yapıyorum ama koridorun yarısına geldiğim sırada banyonun kapısı açılıyor ve dışarı biri çıkıyor.

“Çok özür dilerim hayatım, affedersin.”

Yüzü tanıdık değil ama teyzemin kitap kulübündeki kadınlardan birine benziyor: Ellilerinde, dağınık kıvrıkcık saçları, bir sürü mücevheri var; adaçayı ve gül karışımı bir şey kokuyor ama gül kokusu teyzemin banyodaki el sabunundan olabilir.

“Hiç sorun değil.” Yol vermek için kenara kayıyorum ama yanımdan geçerken bir anda duruyor. Dönüp bileklerimden tutarak doğruca gözlerimin içine bakıp güçlü bakışlarıyla beni duvara yapıştırıyor. Kadın ruhumu görüyor-muş gibi tuhaf bir duyguya kapılıyorum.

“Buraya ait değilsin.” Sözleri ok gibi göğsümü deliyor, gerçi bunları hakaret amaçlı söylediğini düşünmesem de öyle hissettiriyor.

“Ben Livi’nin yeğeniyim. Kitap kulübünün üyesi değilim. Sadece teyzemin dairesine çıkıyorum.”

Kenara çekiliyorum ama bileklerimi bırakmıyor. Daha

da yakınıma gelip yüzümü inceliyor. “Kast ettiğim bu değil. Sen *buradan* değilsin. Buraya ait değilsin.”

Ellerimi bırakıp bir adım uzaklaşıyor. Artık aramızda kaçmama yetecek kadar mesafe var. Yanından ve ürkütücü derecede yoğun bakışlarından kaçıp şarap ve teyzemin acil durumlar için dondurucuda sakladığı çikolata parçalı naneli dondurmaya sakınlaşmak için Livi Teyze’nin dairesine gitmeme yetecek kadar yer var ama olduğum yerde kalıyorum.

“Tam olarak ne demek istiyorsunuz?”

Elimi tutup çeviriyor. Avucumu açıp işaretparmağını bileğimden orta parmağımın ucuna kadar gezdiriyor. “Auran kapalı. Bu dünyadan değil. Buraya uymuyorsun. Burada olmaman gerek.”

Elimi çekip bir anda savunmaya geçiyorum. “Neden böyle söylüyorsunuz?”

Başını yana eğiyor, başımın üstünden bir avuç hava olduğunu tahmin ettiğim bir şey alıyor, ardından elini açıp inceliyor. “Bir şeyleri değiştirdin.”

Gözlerimi devirmemek dürtüsüne direniyorum. Evet, tabii ki bir şeyleri değiştirdim. Bütün mesele buydu. Hayatımı Stuart’ın dahil olmadığı bir şekle soktum.

“Daha iyi olduysa bir şeyleri değiştirmenin ne zararı var?”

Gözlerini kısıp beni inceliyor ve kendi kendine yavaşça dilini şaklatıyor. “Biri için iyi olan herkes için iyi olmaya bilir. Hepimiz kocaman bir kilimin içindeki minik ipleriz. Eğer birini çekersen her şey sökülebilir.”

Vay anasını satayım kelimeleri dilimin ucuna geliyor ama orta yaşlı başka bir kadının daha gelmesiyle onları yutuyorum. Bu kadın kısa boylu, biraz göbekli, açık sarı kıvrıkcık saçları ve kocaman gözlükleri var. Bakışları daha az yargılayıcı. “Hanımlar tuvalet için mi bekliyorsunuz?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Sen gir Rosaline.” Gizemli eşlikçim onu içeri yolluyor. “Ne kadar çay içtiğimi tanrı biliyor. Senin işin bittiğinde yine girmem gerekecek.”

Bu kez kaçma fırsatını kullanıyorum. Basamakları ikişer ikişer tırmanıp Livi Teyze’nin dairesine girip kapıyı ardımdan kapayana kadar soluk almıyorum. Bu tuhaftı, değil mi? Üç hafta önce bu konuşmanın üzerinde durmazdım. Aklımdan içtiği çayın içeriği hakkında bir espri yapar, hayatıma devam ederdim ama şimdi o kadar emin değilim. Midemde garip bir sıkışma var. Sarsıldım. Ve gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım var.

Kiersten’in telefonu sekretere düşüyor ama iki dakika sonra, ben buzluktan acil durum dondurmasını çıkarıp yaptığım tercihlerin tüm evreni mahvedebileceği ihtimaliyle başa çıkmak için koca bir kâse doldururken Kiersten geri arıyor.

“Bugün nasıl geçti?” diye soruyor. “Milyoner bir iş imparatoru olup ablana ve komik ailesine bakacak mısın?”

Ah tabii, Priya’yla yaptığım toplantı. Neredeyse aklımdan çıkıyordu.

“Toplantı harikaydı. O noktaya gelmem on ya da yirmi yıl sürer ama söz veriyorum seni güzel bir huzurevine yerleştireceğim.”

Kiersten homurdanıyor. “Kabul ediyorum.”

“İşin var mı?” diye soruyorum. “Livi Teyze’deyim ve biraz manevi desteğe ihtiyacım var.”

Kiersten derin bir nefes alıyor. “Sevgilinle mi sorun var?”

“Hayır. Aslında onunla her şey harika gidiyor. Diğer sorunum. Uzay-zaman sürekliliğinde kalıcı bir hasara neden olmaktan endişeleniyorum.”

Kiersten'in telefonun mikrofon kısmını kapatmış da başkasıyla konuşuyormuş gibi, hattın diğer ucundan boğuk sesler geliyor. "Bana otuz dakika ver. Riley'nin matematik ödevini bitirdiğinden emin olayım sonra gelirim. Bu gece dertleri içkiyle mi yoksa şekerle mi çözeceğiz, markete uğramama gerek var mı?"

Livi Teyze'nin neredeyse boşalmış dondurma kabına bakıyorum. "Şeker. Ve evet, bir, iki kutu dondurma alabilirsin." Evreni yok etme olasılığım konusunda kendimi iyi hissetmem için bir kutudan fazlası gerekebilir.

LİVİ TEYZE, KİTAP kulübü toplantısını bitirdiği sırada Kiersten geliyor. İkisi daireye aynı anda giriyor. Ancak merdivenlerden gelen seslerle kapıyı açmaları arasındaki bir dakikalık boşluktan yola çıkarak dışarda konuştuklarından şüpheleniyorum. Muhtemel konu: Gemma yine zamanda mı kaydı ve profesyonel yardıma ihtiyacımız var mı?

Kierst yeni bir kutu naneli dondurmayı tezgâha bırakıyor. İkisi de kendilerine birer kâse doldurduktan sonra Livi Teyze koltuğuna ve ablam da kanepedeki her zamanki yerlerine geçiyor. Onlara el sürülmemiş kısmından birer parça çikolata parçalı naneli dondurmadan verdikten sonra aşağıda yaşadığım paranormal karşılaşmanın özetini geçiyorum. Bitirdikten sonra başımı kaldırıyorum. Livi Teyze gergin görünüyor, alnında derin çizgiler var. Kiersten alaylı yorumu dilinin ucunda gibi bakıp sabırla sırasını bekliyor.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sorarken aslında Livi Teyze'm'i hedef alıyorum.

Derin bir nefes almadan önce Kiersten ile bakışıyor. "Miranda'yla konuşmuşsun gibi görünüyor. Kitap kulübümüzde yeni ama tarihi kitaplar konusunda çok bilgili."

Teyzemin bir insanın güvenilirliğini okuma zevkine göre değerlendirmesine bayılıyorum.

“Neden bahsettiğini biliyor gibiydi. Burada katastrofik bir olaya sebep olmaktan endişelenmeli miyim?”

Livi Teyze bir süre düşünüyor. “Bana kalırsa evren patlamanın eşiğinde olsa muhtemelen bir veya iki işaret görürdük. İşler genellikle bu şekilde yürür.”

Çayına bakıyor ve endişeli çizgiler derinleşiyor.

“Ne?” Mideme bir huzursuzluk yerleşiyor. “Çay yapraklarında bir mesaj mı gördün?”

Fincanına uzanıp içinden bir şey çıkarıyor. “Hımm... cipse benziyor. Bu nasıl oldu merak ettim.”

Çikolata parçalı dondurma Kiersten boğazına kaçıyor. Biraz öksürük ve sonrasında sırtına indirdiğim sert şaplağın ardından konuşacak kadar iyi duruma geliyor. “Bence boşa stres yapıyorsun Gems. Livi Teyze alınma ama kitap kulübündeki kızlar biraz acayip olabiliyor ve çay fincanlarında viski saklıyorlar.”

Livi Teyze omuz silkiyor. “Söylediklerinin ikisine de alınmadım.”

Kiersten bana dönüyor. “Bence hayatında büyük şeyler olmak üzere olduğu için korkuyorsun, onları kaybetmekten endişeleniyorsun. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu tipik Gemma hareketi.”

Haksız değil. Her ne kadar bunu duymaktan nefret etsem de. “İyi de daha birkaç gün önce ağırdan almamı ve acele karar vermememi söyleyen abla sen değil miydin? Bana eylemlerimin sonuçlarını düşünmem gerektiğini söylediğini gayet iyi hatırlıyorum.”

Kiersten ayaklarını yere indirip homurdanarak oturur pozisyona geçiyor.

“Sana ablalık ediyordum. Kendime düşünmek için zaman verdiğinden emin olmak istedim. Dax ile ilişkinin is-

tediğın şey olduğından emin olmanı. Asla varlığını ciddi şekilde değıştirebileceğini düşünmedim. Seni seviyorum Gems ama o kadar da önemli değilsin.”

Söyledikleri mantıklı geliyor. Ancak midemde kaya yutmuşum gibi bir his var.

“Gerçekliğı mahvetmeyeceğimden kesinlikle emin misin? Kelebek etkisi gibi?”

Başını iki yana sallıyor. “Eminim. Sorun yok. Bak, ben mutluyum. Sen mutlusun. Dax –son zamanlardaki seks hayatınıza dayanarak söylüyorum– muhtemelen mutlu. Livi Teyze,” teyzeme sesleniyor.

“Evet?”

“Sen iyi misin?”

“Ah, harikayım kızlar.”

Kiersten itiraz edilemez bir kanıt sunmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. “Gördün mü, hepimiz iyiyiz. Evren iyi. Stres yapmayı bırak. Hiçbir şey olmayacak.”

Kiersten mutfağı gidiyor. Ona göre tartışma bitti. Livi Teyze bir kitaba gömölüyor ama ara sıra onu gözlerini kısarak bana bakarken yakalıyorum. İçimde giderek büyüyen bir huzursuzluk var. Bulantı ve yanma hissi. Mide ekşimesi ve muhtemelen suçluluk duygusu. Ya da belki az önce Kiersten’in hâlâ aklımda kalan sözleri çünkü evrensel bilgi şudur: *Hiçbir şey olmayacak* dediğın anda bir şey olması evrensel bir bilgidir. Ve bu iyi değildir. Buna ister Murphy Kanunu ister karma ya da hayatınızın kusursuz olduğunu düşündüğünüz için kendini beğenmişlik deyin. İçimden her an kötü bir şey olacağına dair bir his var.

Saat 23.03’te tam Livi Teyze’nin evinden çıkmak üzereyken telefonum titriyor. Brandon’dan bir mesaj.

Kötü bir şey oluyor.

Dax bir kaza geçirdi.

Bölüm 23

SOĞUK TERLER DÖKEREK Dax'ın bir araba kazası geçirdiğini, otobüs çarptığını ya da pistteki buz parlatıcısının altında kaldığını hayal ediyorum. Damarlarımda o kadar çok adrenalin var ki olduğu yere ya da hastaneye veya, tanrı korusun, kaza mahalline koşarak gidebilirim. Bu yüzden ekranda Brandon'ın dahasını yazdığını gösteren üç nokta belirdiğinde nefesimi tutuyorum. O kadar uzun sürüyor ki neredeyse ben de bir kaza geçireceğim.

Ağzında elma dilim patates varken kahkaha attı. Bir parça nefes borusuna takıldı. Dougie, Heimlich manevrası yapmak zorunda kaldı. Dax kaburgalarından birinin çatladığını düşünüyor. Acilde röntgen çektirecek, onun dışında bir şey yok.

Ânında bir rahatlama geliyor. Vücudumu dolduran kimyasallardan mı yoksa hikâyenin saçmalığından mı bilmiyorum ama bir anda dizlerimin bağı çözülüyor ve Livi Teyze'nin halısına çömelip histerik bir kahkaha atıyorum.

“Dostum dondurmana bir şey mi katıyorsun?” Kiersten bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Telefonu ona verip Brandon'ın mesajını okurken onu izliyorum.

“Bunun biraz komik olduğunu kabul ediyorum ama histerik hıçkırıklara boğulacak kadar da değil. Senin neyin var?”

Gerçekten de parmaklarımı yanaklarıma sürdüğümde ıslanıyorlar. Ağlıyorum. Kahkaha atıyorum. Vücudumdan binlerce duygu boşalıyor ve hiçbiri de mantıklı değil.

“Bilmiyorum.” Ayağa kalkıyorum. “Sanırım benim hatam yüzünden bir şey olmasını bekliyordum ve bu mesajı alınca eylemlerimin bir şekilde Dax'e zarar verdiğini düşündüm. Sadece aptal bir elma dilim patates olduğunu öğrenmek rahatlattı. Buna benim sebep olmama imkân yok...”

Ama var.

Ah, lanet olsun.

“O haklıydı,” diye fısıldıyorum.

“Şimdi kimden bahsediyoruz?” diye soruyor Kiersten.

“Kitap kulübündeki kadın. Benim bir ipi çektiğimi ve her şeyin sökülebileceğini söyledi. Sökülüyor da Kierst. Bu kazaya ben sebep oldum.”

Kiersten avucunu alnıma koyuyor. Onu itiyorum. “Ben ciddiym. Benim zaman çizgimdeki Dax salı geceleri elma dilim patates yemez. O kanatları yer. Ben elma dilimleri. Benim zaman çizgimde böyle bir şey asla olmazdı. Bunu ben yaptım.”

Kiersten beni ayağa kaldırmak istiyormuş gibi elini uzatıyor. “Bu senin hatan değil. O eşek kadar adam, hangi atıştırmalıkları yiyeceğine karar verebilir. Bunların hiçbirinin seninle ilgisi yok. Elini yine uzatıyor ama ben görmezden geliyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var.

Kiersten kapının yanındaki askıdan ceketini alıp giyiyor. “Onu görmeye götürürsem kendini daha iyi hisseder misin?”

Ânında ayağa fırlıyorum. “Teşekkürler Kiersten. Sana milyonlarca iyilik borçlandım.”

İçinden anahtarları aldığı çantasını omzuna asıyor. “Evet, evet, evet. Hesaba yazarsın.”

LIVI TEYZE’NİN EVİNDEN Hamilton General Hastanesi çoğu insan için yaklaşık altı dakika sürüyor. Kiersten ve minivanı bunu dört buçuk dakikada hallediyor. Kısa süreli park yerine çekiyor, kapı kilidini açıyor ama motoru susturmuyor. “Seni seviyorum ama bakıcıya gece yarısında evde olacağımı söyledim. Ve eğer gitmezsem iki kat ücret talep eder.”

Elim kapı kolunda duruyorum. “Bakıcın kaç yaşında?”

“On beş. Biliyorum. Keşke o yaşta bu türden bir cesaretim olsaydı. Beni yarın ara. Her şey yolunda mı haber ver.”

Elimden geldiğince cesur bir tavırla başımı sallayıp acil servisin bekleme alanına giden otomatik cam kapılardan geçiyorum.

İçerisi tıka basa dolu; kırık kemikler, ateşli hastalar ve diğer patates boğulma vakalarının arasında iki tur attıktan sonra turuncu plastik sandalyede başı uyuyormuş gibi arkaya yaslı oturan Brandon’ı görüyorum. Dougie iri yarı vücuduyla uyuyan bir kedi misali yanına kıvrılmış.

“Selam.” Brandon’ı omzundan nazikçe sallıyorum. Ânında gözlerini açıyor.

“Gemma. Gelmişsin. Kusura bakma. Uyuyakalmışım. Zor bir gündü.”

Hâlâ uyuyan Dougie homurdanarak tepki veriyor.

“Dax nasıl? Dax nerede? Her şey yolunda mı?”

Brandon, Dax’in ortalıkta olmadığını yeni fark etmiş gibi etrafına bakınıyor.

“Röntgene gitti.” Saatine bakıyor. “Yaklaşık bir saat önce. Sunny gitmeden önce rica etti. Uzun sürmeyecektir.”

Yanlarında boş bir sandalye yok. Bu da beni ayakta durup tepelerinde dikilmek zorunda bırakıyor.

“Kusuruma bakma biraz tuhaf gelecek ama üçümüzün de burada olmasına gerek yok. Bu adamı eve götürsem sorun olur mu?” Brandon elini şefkatle Dougie’nin sırtında gezdiriyor. “Sevgilimin güzellik uykusuna ihtiyacı var. Aksi hâlde tam bir öküz oluyor.”

Başımı sallıyorum. “Elbette, tabii ki. Burası bende. Siz gidin.”

Dax bugün benim için geldi. Geceyi acilde geçirmek yapabileceğim en küçük şey.

Dougie’yi tamamen uyandırmak için iki kez nazıkçe dürtmek ve bir kere de sertçe itmek gerekiyor. Vücutlarının ısıyla hâlâ sıcak olan suni deri kaplı sandalyelerden birine iyice yerleşmem on beş dakika sürüyor. Odanın monotonluğuna, duvara monte edilmiş televizyonda açık olan sessiz CNN’de haberlerin altyazı olarak kaymasına ve otomatik kapıların ritmik sürtünmesine alışıyorum. Hatta hoparlörden yükselen tekdüze duyurular bile beni öyle uyuşturuyor ki başım arkaya düşüyor.

Ama sonra kapı kayarak açılıyor ve daha içeri girmeden varlığını hissedebiliyorum.

Birkaç saniye boyunca odayı tarayan bakışları benimkilerle buluşuyor. Koyu renk saçları uykudan yeni kalkmış gibi dağınık. Her zamanki özgüvenli adımlarına kıyasla yürüyüşü biraz daha temkinli ve gözlerinde donuk bir parlaltı var. Yorgun ama iyi.

“Hey.” Kollarımı açıyorum ama sonra sıkı bir kucaklaşmanın en son ihtiyacı olan şey olduğunu fark ediyorum.

“Burada ne yapıyorsun, Gems?” Ses tonu yorgun ama

sevgi dolu, elini uzatıp çenemi avuçluyor ve ben yanağımı avucuna bastırırken orada tutuyor.

“Brandon haber verdi. Takviye ekibiyim. Hadi seni eve götürelim.”

Elimi tutuyor, birlikte çıkış kapısına doğru yürüyoruz.

“Bay McGuire,” bir kadın arkamızdan sesleniyor. “Bay McGuire!”

Aynı anda dönüp deniz köpüğü yeşili önlüğü içinde orta yaşlı bir hemşirenin acil servisle bekleme odasını birbirinden ayıran otomatik kapılardan geçtiğini görüyoruz. “Bunu unuttunuz.” Dax’e beyaz bir kâğıt parçası uzatıyor. Reçete.

Dışarı çıkıyoruz, ağustos ayında olmamıza rağmen hava biraz soğuk.

“Uber çağırmalıyız.” Telefonumu çıkarıyorum ama Dax başını sallayarak itiraz ediyor. “Sorun yok. Yürüyeblirim.” Barton Caddesi’ne doğru yürümeye başlıyor.

“Daxon B. McGuire,” diyorum mümkün olduğunu sanmadığım sert bir ses tonuyla, “kırık bir kaburgayla eve yürümeyeceksin. Hemen buraya gel. Yoksa.”

Boş tehdidim onu kaşları havada geri döndürmeye yetiyor.

“Yoksa ne?”

“Şu anki hâlinle bile beni alt edebileceğini ikimiz de biliyoruz, yani fiziksel olarak yapabileceğim bir şey yok ve hem ilkesel olarak hem de iyileşir iyileşmez güzel penisini yeniden görmek niyetinde olduğumdan seksi bir silah olarak kullanmayı reddediyorum, bu yüzden yeni sevgilin olarak senden buraya gelip benimle taksiye binmeni istiyorum.”

Bir adım yaklaşıyor. “Uber uygulaması kilitlendi.”

Ellerimi açıyorum. “Yani? Benimki çalışıyor. Hemen bir tane çağırıyorum.”

Dax kısık sesle bir şeyler mırıldanıyor. Keyifli bir şeyler söylemediği belli, yine de yanıma gelip parlak turuncu Mazda önümüzde durana kadar benimle bekliyor.

Wellington'da ilerleyip bir eczanenin önünde durana kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

“Burada ne yapacağız?” Dax’ın bakışları doğal olarak şüpheli.

Elinde tuttuğu beyaz kâğıdı kapıyorum. “İlaçlarını alacağız. Sana kafayı buldurup tüm sırlarını öğrenme niyetindeyim.” Dax kâğıdı geri almaya çalışıyor ama hızlı hareketle canı yanarak nefesi kesilince onu test ettiğime pişman oluyorum.

“Kahretsin. İyi misin?”

Başını sallasa da pek iyi görünmüyor. “Ben iyiyim, Gemma. Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Tüm bunlar nereden çıkıyor hiçbir fikrim yok. Dax normalde reçeteli ağrı kesicileri bir lütuf olarak görür ve bunlar sayesinde derin uykuyu minnetle karşılar.

“Saçmalamayı kes. İlaçları alacağım. Sadece sigorta kartını ver.”

Dax’ın yüzü o kadar kızarıyor ki loş ışığa rağmen fark edebiliyorum. “Şey... Sigorta şirketiyle küçük bir sorun yaşadım. Şu ara sigortam yok.”

Kahretsin. Neyse, zaten sadece Percocet. Elli dolardan fazla tutmayacağını düşünüyorum. “Endişelenme, nakit öderim.”

Kapı koluna uzanıyorum ama Dax beni durduruyor. “Gerçekten Gemma, ben iyiyim. Hadi gidelim.”

Dax insanların onunla ilgilenmesine izin verme konusunda asla iyi olmadı. Ben de aklıma koyduğum bir işten vazgeçme konusunda iyi değilim. Bu çekişme eğer sert bir çıkış yapmazsam eczanenin önünde yirmi dakikalık pasif

agresif bir tartışmaya dönüşüp gereksiz yere Uber faturasını şişirecek.

“Yaralısın. Elimde sihirli bir ilaç yazılı reçete var. İçeri gireceğim. İstersen gidip beni burada bırakabilirsin ama bunu yapmayacağını biliyorum çünkü her ne kadar kızmış olsan da bir pislik değilsin.”

“Gemma...” Bitirmesini beklemeden arabadan iniyorum.

Eczacının adı Stan. Reçetemi hazırlarken spor hakkında konuşuyoruz. Onu etkilemek için curling becerilerimden bahsediyorum ve sanırım işe yarıyor çünkü Dax’ın ilaçlarıyla birlikte şeker rafından “müesseseden” olduğunu söylediği bir tane de gofret veriyor.

Tahmin ettiğim gibi Dax ve Uber beni bekliyor ama yol boyunca hiç konuşmuyor.

Bu gece apartman koridorlarında öpüşme yok. Sadece acıdan bayılırsa onu tutmak zorunda kalacağım endişelenerek Dax’ın peşinden basamakları çıkıyorum.

Üçüncü kata varıp kapıyı gördüğümüzde rahatlıyorum.

Dax anahtarlarını çıkarıyor, kenara kaydığında kapıya bantla yapıştırılmış beyaz bir kâğıt görüyorum. On iki puntoluk Times New Roman fontuyla yazılı sayfaya bakıyorum ve kan donduran kelimeleri okumayı bitirene kadar Dax’ın mahremiyetini ihlal ettiğimi anlamıyorum.

Filmlerde tahliye bildirimleri kaba bir dille yazılır ve kişisel değildir. Büyük kalın harfler sokağa atılmanıza günler kaldığını kesin bir şekilde ifade eder. Cayley Court Apartmanı’nın yöneticisi Alexander Tsang çok daha nazik birine benziyor. Dax’ın kirasını üç ay geciktirdiğini ve ay sonunda borcunu ödemezse kalacak başka bir yer aramasını istemek zorunda kalacaklarını yazmış.

Ya acıdan ya da saatin geç olmasından Dax notu ancak

kilidi anahtara sokarken fark ediyor. Bakışları hemen bana dönüyor ve aramızda sessiz bir sohbet geçiyor.

Bunu gördün mü?

Gördüm ve üzgünüm.

Kapıyı itip açıyor, ışıkları yakıyor. Daire aynı geçen geceki gibi görünüyor ama birkaç saat içinde yaşananların ışığında daha önce bütününü gözden kaçırdığım örüntüyü fark etmeye başlıyorum.

“Her şey yolunda mı?” Ben genel hayat bağlamında soruyorum ama Dax cevap olarak bildiri kâğıdını kapıdan alıp avucunda tortop yapıyor.

“Bir yanlış anlaşılma. Sabah hallederim.”

Yalan söylediğini biliyorum. Yüzünü görmemem için arkasını dönmesinden belli.

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Dax,” diyorum.

Sıkkin bir şekilde inliyor, sol eliyle yüzünü ovuşturuyor. “Sihirli değneğini sallayıp hayatımı düzeltemezsin Gemma. Bu karmaşa yıllar içinde oluştu.”

“Ama belki ben...”

“Yapamazsın.” Sesi sert. “Ve nankörlük gibi gelirse üzgünüm çünkü sen harikasin, bu gece geldiğin için teşekkür ederim ama ihtiyacım olan şey günü bitirip yatmak. Yalnız.”

O son kelimeye yaptığı vurgu göğsümün tam ortasına bıçak gibi saplanıyor.

Kişisel algılamamak için çabalıyorum. Canı yanıyor. Saat geç. Bir şeyler oluyor ve belli ki bu onu üzüyor. Ama iyi olduğundan emin olmadan gidemem. Bizim iyi olduğumuzdan.

“En azında ilaçlarını vereyim.” İçinde beyaz kesekâğıdının olduğu çantama uzanıyorum. Bunu görünce yumruğu-

nu tezgâha indiriyor ve öyle şiddetli bir acıyla irkiliyor ki dengesini korumak için tezgâha tutunması gerekiyor. Ona uzanıyorum ama beni savuşturuyor.

“Yüce tanrım, Gemma.”

“Sadece ilaçları iç Dax. Neden yardım etmeme izin vermiyorsun?”

Dax inatçı değil iş bitiricidir, dolayısıyla alnını kırıştıran acı çizgileriyle ilaç şişesine uzanıp iki tane birden ağzına atmasına şaşırıyorum.

“Ben yatıyorum,” diyor yine. “Lütfen eve gidince arayıp iyi olduğunu haber ver.”

Bunu söyledikten sonra yatak odasına gidiyor. Bir saniye sonra örtülerin kenara çekildiğini ve yatağa girdiğini duyuyorum.

Eve gitmeliyim. Dax belli ki yalnız kalmak istiyor. Buna saygı göstermeliyim. Ancak zihnimin mantıksız kısmı çılgınca senaryolar üretiyor. Ya su almak için kalkarsa ve acıdan bayılıp başını tezgâha çarparsa? Ya ilaç yan etki gösterirse? Ya en iyi arkadaşıma bir şey olursa ve ben burada olmadığım için yardım edemezsem?

Annesinin kanepenin arkasında duran battaniyelerinden birini alıp uzanıyorum.

Kahverengi kumaş biraz rutubet kokuyor ama şaşırtıcı derecede rahat. Başımın altına kırlent sıkıştırıp çığlık geçirmez bodrum katında artık alışık olmadığım şehir gürültüsünü duymamaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Vücudum yorgun ama beynim deli gibi çalışmaya devam ediyor. Dax’ın nesi var? Dairesi. Eski arabası. No Frills’ten alışveriş ediyor olduğu gerçeği. Benim zaman çizgimle burası arasında bir şeyler değişmiş ve bu da hayatını biraz farklı yöne kaydırmış. Ne olduğunu ya da nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

“Gems?” Hırıltılı sesi beni ânında ayağa diyor.

“Evet.”

“Ne yapıyorsun?”

Yalan söylemenin anlamı yok.

“Başını çarpmadığını biliyorum ama bir şekilde kendimi gecenin bir yarısında komaya gireceğine ikna ettim. Burada olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.”

Kısa bir sessizlik oluyor.

“Gelip benimle uyusan?”

Bunu bir soru gibi sormasından hoşlanıyorum. Sesi titrek ve kararsız. Kırılğan. Sanki sırf uyumak için örtülerin altına girmeyi kabul etmeyebilirmişim gibi.

Odası zifiri karanlık. Pamuklu nevresimi açıp yatağı sallayarak ona daha fazla acı çektirmemek için yavaşça yanına giriyorum. Eli örtünün altına girip benimkini bulana kadar ilerliyor, parmaklarımızı birbirine doluyoruz.

“Az önce götlük yaptıysam özür dilerim. Biraz sıkıntılarım var. Burada olduğun için mutluyum.”

Dudaklarım kirli sakalla kaplı yanağını buluyor. Ona, *Neler oluyor? Bana her şeyi açıkla. Söz veriyorum anlarım,* demek istiyorum ama bunun yerine onu öpüp karanlıkta usulca fısıldıyorum, “Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Sabaha bir çaresini buluruz.”

Bölüm 24

BİR UĞULTU SESİYLE uyanıyorum, çarşafları ya da üstümdeki alçı tavanda gördüğüm çatlağı tanımayınca panikliyorum.

Kendi yatağımda değilim.

Ah lanet olsun, yine oldu.

Yatakta doğrulamadan sıcak parmaklar elimi sıkıyor ve bir rahatlama dalgası üstüme vuruyor.

Dax.

Onun yatağındayım. Tam olmak istediğim yerdeyim.

“Sanırım senin telefonun.” Sesi kısa, ağırlı bir uyku uyuduğunu gösteriyor.

Hava hâlâ karanlık, komodinin yanında yerde yanıp sönen minik beyaz Samsung’umu bulmam birkaç saniyemi alıyor.

“Alo?” Sesi hâlâ uykulu. Gözkapaklarım açılmayacak kadar ağır. Dax’ın vücudundan yayılan sıcaklık o kadar keyif veriyor ki yataktan çıkmayı düşünemiyorum bile.

“Gemma?” Teyzemin sesi ânında beni ayıltarak kendime getiriyor.

“Ne oldu? Sorun ne?”

“Şey...” Sesinde belirgin bir tedirginlik var. “Bay Zoga-

ib az önce aradı...” Duraksıyor ve kapalı gözkapaklarımın altından gözlerimi deviriyorum.

“Dışarısı hâlâ karanlık. Bay Zogaib’in annesinin nendendiriciye ihtiyacı varsa şehrin geri kalanı gibi beklemek zorunda.”

“Hayır...” Sesinde yeni bir ton var. Tam olarak adlandıramadığım. “Yangın çıkmış. Herkese ulaşmaya çalışıyoruz ama...”

Cümlelerin geri kalanını duymuyorum. Sanki dünya bir an sessizliğe gömülüyor. Zaman duruyor ve hareket etmesine izin verilen tek şey deli gibi çarpan kalbim.

“Wilde!” Vücudum adrenalini doluyor, oturmak için o kadar hızlı hareket ediyorum ki yatak sallanıyor ve yanımdaki Dax hafifçe inliyor.

“Wilde iyi hayatım. O blokta bir şey yok ama şey, Daxon’ın şu an yanında olma ihtimali var mı?”

Kalbimi tutan mengene bir parça daha sıkılıyor. “Ne oldu? Kicks’e ne oldu?” Kelimelerin ağzımdan çıkmasıyla Dax başını o kadar hızlı kaldırıyor ki acıyla yan tarafını tutuyor.

“Neler oluyor?” diye soruyor.

“Livi Teyze,” diyorum, ardından telefonu kulağımdan çekiyorum. “Dax yanımda. Seni hoparlöre alıyorum. Bir saniye tamam mı?”

Sonraki dakika bulanık. Sanki bir film izliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki *yangın, hızla yayıldı ve ciddi hasar* kelimeleri bana değil, başkasına ait. Ve aslında bir bakıma da öyle. Benim mağazam ve bulunduğum blok hasar almamış ama Kicks ve iki dükkân daha sadece bir hafta önce açılan Nashville usulü tavuk lokantasının mutfağında çıkan yangından zarar görmüş.

Dax tek kelime etmeden dinliyor. Telefonumun ışığında

anlaşılması zor olsa da bembeyaz olduğuna yemin edebilirim.

“Gitmek ister misin? Ne olduğunu görmek ister misin?” diye soruyorum.

Başını sallıyor ama Livi Teyzem’in söylediklerini benim gibi o da duydu. *Ciddi hasar. İtfaiyeciler hâlâ çalışıyor. İçeri girmemize günlerce izin verilmeyecek.*

“Sen iyi misin?” Bu tüm dünyada sorulacak en aptalca soru. Nasıl iyi olabilir? Ben bile iyi değilim; üstelik küle dönen benim dükkânım, benim hayallerim değil.

Üstünü giyinirken, apartmanın merdivenlerinden inerken ve de bizi bekleyen taksiye binerken Dax hiç konuşmuyor.

All the Other Kicks’in bulunduğu blok daha görüş alanımıza girmeden çok önce itfaiye kamyonlarını ve dumanı görüyoruz.

“Kahretsin.” O kadar kısık sesle söylüyor ki güçlükle duyuyorum. Taksi kenara çekiyor, iki itfaiye arasındaki minicik mesafe kalbimde kalan son umut zerrelerini de yok ediyor. Ön cephe simsiyah. Bir zamanlar James Caddesi’ne bakan güzel, büyük cam milyonlarca parçaya ayrılıp su ve küllere karışmış.

“Yangın söndürülmüş gibi görünüyor.” Kaldırımında durup konuşan itfaiyecileri gösteriyorum. Hortum tutmuyorlar. Yanan bir binaya koşmuyorlar. Bu iyi haber, tabii tüm bu boktan durumun içinde iyi bir haber olabilirse.

Dax cevap vermeyince ona dönüyorum ve başını ellerinin arasında derin nefesler aldığını görüyorum.

“Hey.” Sırtını sıvazlıyorum. “Çok üzgünüm, Dax.”

Derin nefesler almaya devam ediyor. Dikiz aynasından sürücüyle göz göze geliyorum. Bana, *Acele etmeyin. İhtiyacı olan zamanı ona verin*, der gibi sessizce başını sallıyor. Dax başını kaldırmadan önce en az beş dakika geçiyor.

“Mahvoldum, Gem.”

Bir zamanlar dükkânı olan kömürleşmiş mağaraya bakıyorum. “Şu an her şeyin berbat görüldüğünü ve yeniden yola koymak için çok çalışmak gerekeceğini biliyorum. Ama sana yardım etmek için burada olacağım. Eminim Dougie ve Brandon da yardım edecektir. Hepimiz...” “Yapamayız,” diyerek sözümü kesiyor. “Bitti. Ben bittim. Bu Kicks için yolun sonu.”

Bakışları o kadar kararlı ki beni korkutuyor. Dax sana stres yapmamamı söyleyen kişidir. Hayatın her zaman yoluna girdiğini söyler. En kötü zamanlarda, *Bahse varım bir gün geriye bakıp bu saçmalığa hep birlikte güleceğiz*, diyen odur. O kadar iyimserdir ki sık sık herhangi bir şeyin, aşırı sakın sinirlerini oynatıp oynatmadığını merak ederim. Ama şimdi Ford Explorer’ın arka koltuğuna çökmüş, kömüre bulanmış hayallerine bakarken içindeki son umut kıvrıntısının da eriyip gittiğini görüyorum.

Dudaklarımı şakaklarına bastırıyorum. “Sigorta eksperinle konuşana kadar bekleyelim. Düşündüğün kadar kötü olmayabilir.”

Dax emniyet kemerini çözüyor, kapısını açıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan arabadan iniyor. Ben şoföre teşekkür edip ödemeyi yapana kadar o bloku yarılammış oluyor, ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum.

“Dax! Bekle.”

Adımları yavaşlıyor ama durmuyor.

“Hey.” Sonunda onu yakalıyorum. “Nereye gidiyorsun?”

Elini saçlarının arasından geçiriyor sanki bu noktaya nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi etrafına bakınıyor. “Hiçbir fikrim yok. Orada daha fazla duramazdım. Daha fazla izleyemezdim.”

Kicks ben daha onu tanımadan önce Dax'ın rüyasıydı. Bodrumdaki çalışmalarını büyük bir başarıya çevirmesine tanıklık ettim. Onu bu hâlde görmek midemi bulandırıyor. Dax'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

“Yapabileceğim bir şey var mı? Arayabileceğim biri? Şu an sigorta işleriyle uğraşmak istemediğini biliyorum ama belki ben yapabilirim ve bunun da faydası olabilir.”

“Arayacak kimse yok.” Yürümeye başlıyor, bu kez daha yavaş, peşinden gidiyorum. “Son iki aydır sigortamı ödeyemedim. Geçen hafta ödeme yapmadığım için poliçemi iptal edeceklerini bildirdiler. Fikirlerini değiştirmeleri için bir neden göremiyorum ve değiştirseler bile o kadar çok borcum var ki alacağım para yeniden başlamakla yetmez. Ben bittim, Gemma. Her şey bitti.”

Hayır.

Bunların hiçbirisi doğru değil.

İşler bu şekilde olmamalı.

Geçtiğimiz iki yılda Dax'ın vergileri ödemesine yardım ettim. Kicks'in gayet iyi iş yaptığını biliyorum.

“Ne oldu?” Bunu yüksek sesle söyleme niyetinde değilim ama ağzımdan kaçıyor ve Dax bana dönüyor. Sorumu açıklama ihtiyacı duyuyorum. “Kicks'in başarılı olduğunu sanıyordum. İlk açtığında sokakta oluşan kuyrukları hatırlıyorum.”

Dax kaldırım kenarına oturup ayaklarını yola doğru uzatıyor. Elime uzanıp beni de nazikçe yanına çekiyor.

“Başlarda işler harikaydı. Nihayet iyi bir noktaya geldiğimi düşünüyordum. Satışlarım inanılmazdı. Dükkânım kulaktan kulağa yayılıyordu. İnsanlar ayakkabılarımı almak için Toronto'dan geliyordu. Sonra pandemi oldu, her şey boka sardı. Çok uzun süre kapalı kaldık, açılıştan kalan borçlarım olduğundan internet mağazası açacak

para bulamadım. O noktadan sonra her şey kar topu gibi birikti. Dükkânı yeniden açtığımda suyun altına o kadar batmıştım ki nefes alamıyordum. Son kaçınılmazdı. Sadece beklediğimden çabuk oldu.”

Yanlış olan bir şeyler var. Daha dün en yakın arkadaşımı, zaten sıkıntıda olan mağazasını kapatmaya zorladığımı fark etmenin oluşturduğu suçluluk duygusunun yanı sıra omurgamdan yukarı tırmanan ve midemi bulandıran ikinci bir his daha var. Benim zaman çizgimde Dax’ın hikâyesi böyle gelişmiyor. Onun mağazasını açtığını, spor ayakkabılarını aynen söylediği gibi neredeyse raflardan uçup gittiğini hatırlıyorum. Ve evet, pandemi benim zaman çizgimde de yaşandı. Ama kapanma sırasında Dax çoktan internet mağazasını açıp işletmeye başlamıştı. Adı Jeremy olan şu adam gelmişti ve Dax’ın ayakkabılarını o kadar çok sevmişti ki Toronto’da bir şube daha açmak istemişti. Ama Dax bununla ilgilenmiyordu. Bunun üzerine Jeremy yatırım yapmayı teklif etti ve Dax internet mağazasını kurdu. Barton’un hemen güneyinde bir deposu ve talebi karşılamasına yardımcı olan, az sayıda çalışanı vardı.

Burada neden olmadı?

Anılarımı geriye doğru yoklayıp her şeyin hangi noktada ters gittiğini anlamaya çalışıyorum.

Bu gerçek beni öylesine sarsıyor ki ciğerlerimdeki bütün hava boşalıyor ve devrilmemek için kaldırım kenarına tutunuyorum.

Jeremy, Stuart’ın iş arkadaşıydı.

Onunla bir partide tanışmıştım ve bir sonraki hafta Hamilton’a geleceğini söyleyince ona Dax’ın mağazası da dahil uğrayacağı birkaç yerden bahsetmiştim.

Eğer Stuart’la hiç çıkmadıysam o partiye de hiç gitmedim ve katalizör görevi gören o konuşma hiç gerçekleşmedi.

“Hey. İyi misin?” Dax kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor.

İyi değilim. Hem de hiç. Dax’e hayatını mahvettiğimi nasıl söylerim?

“Bunu düzeltebilirim.” Ayağa kalkıyorum. Kitap kulübündeki kadın haklıydı. Bir ipi çektim ve her şey sökülüp en iyi arkadaşımın hayatında koca bir delik açtı.

Dax yeniden elime uzanıyor. “Bunu düzeltemezsin, Gemma. Bunu istemen çok güzel ama bu senin sorunun değil.”

Ama öyle. Sadece anlamıyor. Hepsini geri alabilirim. Sadece kendi zaman çizgime dönmem ve işleri eski hâline getirmem gerek. Dax mağazasını geri alacak ve her şey yoluna girecek. Bu sadece geri dönmem anlamına geliyor ve...Şu an Dax’le aramda olan şeyi kaybedeceğim.

Ve Wilde’ı kaybedeceğim.

Dizlerim jöle gibi bir âal alıyor, popomu serçe kaldırıma vuruyorum.

Nefes alamıyorum.

Düşünemiyorum.

O kadar berbat ettim ki çıkış yolu bulamıyorum. Bu işi iyi sonlandırmanın bir yolu yok. Ya burada kalıp en ön sıradan en yakın arkadaşımın uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmesini izleyeceğim ya da eve döneceğim, Dax en yakın arkadaşım olmaya geri dönecek ve sahip olabileceklerimizin anısıyla yaşamaya devam etmek zorunda kalacağım.

Bu bir halıyı sökmekten daha fazlası. Onu benzine daldırdım ve bir kibrit yaktım, şimdi de her şeyin yanmasını izliyorum.

“Gemma? Ne oldu?”

Onun beni rahatlatması gerekmiyor. Tam tersi olmalı.

“Ben iyiyim. Sadece senin için endişeleniyorum.”

“Buna gerek yok. Sadece yeni planım üstünde çalışıyorum.”

“Öyle mi?”

Dax başını sallıyor. “Brandon’ın kardeşi Peter H&R Block’ta müdür. Bana birkaç kez eğer küçük işletmemden sıkılırsam beni işe alıp tam zamanlı vergi danışmanı olarak eğiteceğini söyledi. Kabul edeceğim. Ayaklarımın üstünde durana kadar Dougie’nin bodrumunda kalmama izin vereceğinden eminim. Ama sen kuzeninin bodrumunda yaşayan bir adamla çıkmak ister misin?”

“Evet.” Başını ellerimin arasına alıp bu gezegendeki en harika insan olduğuna dair sahip olduğum milyonlarca düşüncenin her birini telepati yoluyla iletmeye çalışıyorum. Vücudumdaki bütün hücrelerimle onun benim için doğru kişi, mükemmel eşleşme olduğunu bildiğimi. Bizi bir kez ve şimdi belki ikinci kez mahvettiğimi ama her iki senaryoda da ve tüm diğer başkalarında da daima onu isteyeceğimi.

Dax, seni seviyorum kelimeleri dilimin ucuna geliyor. Ama tam o sırada telefonu alıyor ve ben söylenmesi gereken şeyleri söyleyemeden telefonu kulağına götürüyor.

“Selam anne. Dougie seni aradı mı? Evet, biliyorum.... Her şey gitti... her şey.”

Başım yüzüyor gibi hissediyorum. Ama buradaki su değil. Yoğun bir balçık ve bu düşüncelerimi toplamama engel oluyor. Dax’i şu an Livi Teyze’ye mi götürmeliyim? Büyüyü geri mi çevirmeliyim? Bu yanlış ânında düzeltmeli miyim?

Hayır, yapamam. İşe yaramaz. Henüz olmaz. Ayın doğru evresine gelmesine daha birkaç gün var.

Ona başka bir evrendeki hayatımızı anlatıp anlamasını mı ummalıyım? Tüm bunları düzeltebileceğimi bilmesi kalp ağrısını bir nebze olsun dindirir mi? Bir büyüyle her şey geriye döndürülebilir. Her şeyi geri döndürmek istiyor muyum?

Kafamın içinde bunlar dönüp dururken Dax telefonu kapatıyor. Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ediyor ama daha bir adım atmasına izin vermeden kollarımı ona doluyorum.

Kokusunu içime çekiyorum. Ellerimin altındaki vücudunun verdiği hissi. Ânında kendimi güvende, mükemmel hissedişimi. Hepsini ezberliyorum. Dört uzun yıl boyunca kanıksadığım tüm küçük şeyleri aklıma kazıyorum.

Soluk alışını hissediyorum ve nefesindeki acıyı duyabiliyorum. Ancak geri çekildiğimde ve o elini göğsüne bastırdığında bunun duygusal değil fiziksel acı olduğunu anlıyorum.

“Kahretsin!” Elim ağzıma gidiyor. “Çok özür dilerim Dax. Unuttum. Her şey için... Gerçekten unuttum.”

“Sorun yok Gemma, endişelenme.”

Ama endişeleniyorum.

Bu son damlaydı.

Her şeyi içeride tutmamı sağlayan son cıvata da gevşiyor.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan akıyor, nefesim sığ ve hızlı bir hâl alıyor. Ağlamamam gerektiğini biliyorum. Bu benimle ilgili değil. Dax için güçlü olmalıyım. Ama bir kez başladım mı duramıyorum. Toprak kayması gibi arkası kesilmiyor.

“Hey, hadi ama ağlama.” İki kolunu bana dolayıp göğsüne çekiyor. Canını daha fazla yakmamak için orada öylece hiç kımıldamadan donup kalıyorum.

“Bu sadece bir mağaza, Gems,” diyor saçlarıma doğru. “Kimse incinmedi.”

Geri çekilip kolumla yüzümü kuruluyorum. “Bunları benim söylemem gerek. Şu an bu ilişkide ağlama iznini sana veriyorum. Teselli eden ben olabilirim. Bunu yapabiliyim.”

Elimi tutuyor, başını yangının olduğu tarafa doğru eğiyor. “Şimdilik iyiyim. Ama sonra bunları yapabilirsin. Dougie az önce mesaj attı. Buradaymış. Teyzen de onunla. Kız kardeşim de yolda. Onlarla konuşmamız gerek.”

Dax’in mağazasına geri yürüyoruz. Orayı yanmış ve yıkılmış hâlde görmeye hazır değilim. Bir zamanlar Kicks’in olduğu yerdeki açık yarayı görünce midem yine sıkışıyor.

Bir noktada, Dax’in elinin yerini deri gibi sert, kararlı ve daha da tanıdık bir el alıyor.

“Sen iyi misin tatlım?” diye fısıldıyor kulağıma ben lavanta kokulu kollarının arasındayken.

“Hepsi benim hatam,” diye yanıt verirken nihayet bu kelimeleri söyleyebildiğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

“Ah, bir tanem, hayır.” Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmağıyla yeniden dökülmeye başlayan gözyaşlarımı kuruluyor.

“Bazen hayatta kötü şeyler olur. Suçu atacak bir yer olmadığında onu kendimiz üstleniriz. Ancak buna engel olmak için yapabileceğin bir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.”

Elbette bu yangın kaçınılmaz olabilir. Benim zaman çizimdeki Dax şu an hayallerini koyduğu koca kara bir deliğe bakıyor olabilir. Binlerce başka zaman çizgisinde binlerce başka Dax hayatının en kötü gününü yaşıyor olabilir ama bunu bilebilmemin imkânı yok ve kahvesiz uyandığım bu felaket sabahta, bu kadar metafizik kaldıracak beyin gücüne de sahip değilim.

Ama bildiğim bir şey var.

Benim zaman çizimdeki Kicks kül yığını hâline gelmiş olsa bile Dax buradakinden daha iyi durumdadır. Yeniden başlayacak gücü vardır. Hayallerinde küçük bir gecikme yaşanabilir ama tamamıyla yıkılmayacaktır.

Ve bu konuda benim yapabileceğim bir şey var.

“BİRAZ SERT SEVGİ gösterilmesine ihtiyacım var.” Elimde hüzünlü kamp ateşi gibi kokan iki latte ile Kiersten’in kapısında duruyorum.

Kahvesini almıyor. Beni içeri davet etmiyor. Bunun yerine başını iki yana sallıyor. “Üzgünüm Gems ama çıkmak üzereyim ve şu anda konuşamam. Seni sonra arayım, olur mu?”

Konuşma bitmiş gibi arkasını dönüyor ama kapıyı aralık bırakıyor. Söylediklerini duymazdan gelerek peşinden içeri giriyorum. Belli ki olanları henüz duymamış.

Kiersten’in evi tıpkı benim zaman çizgimdeki gibi. Duvarda Riley’nin beş yaşındayken keçeli kalemle çizdiği bir inek resmi var. Kierst üstünü boyamak yerine onu çerçeve içine aldı. Televizyonun üstünde Trent’in annesinin ilk evlilik yıl dönümlerinde hediye ettiği HAYAT, KAHKAHA, AŞK yazısı asılı. Arkasında, Riley’nin duvarı çizdiği aynı keçeli kalemle “Ağla, İç, Siktir et,” yazılı olduğuna bir milyon dolarına bahse girerim.

Koku da aynı. Pankek ve kahve. Eğer gözlerimi kapatıp kafamı boşaltsam kendi zaman çizgimdeymiş gibi davranabilirim. Her şeyi mahvetmemişim gibi.

“Bu acil bir durum ve ne yapacağımı söylemene ihtiyacım var.”

Yine beni görmezden gelip topuklu ayakkabı giydiği tek ayağının üstünde zıplayarak karmakarışık bir spor ayakkabı ve lastik bot yığının karıştırıyor.

“Ciddiyim Gems. Gitmem gereken bir yer var. Söz veriyorum seni sonra arayacağım ama şimdi gitmem gerek.”

Kayıp ayakkabısını yığının arasından bulup ayağına geçiriyor. Aynada yansımasına bakıyor, parmaklarıyla saç diplerini kabartıyor, ardından kapının yanındaki raftan arabasının anahtarlarını alıyor ve çantasının içine atıyor.

Anlamıyor. Halıyı söktüm. Uzay-zaman devamlılığını bozdum ve bedelini Dax ödüyor.

“Bir yangın çıktı.” Bunu söylerken titreyen sesim istediğim etkiye sahip değil. Koridorunda üçüncü seviye sınır krizi geçirdiğimi görmezden gelerek yammdan geçip kapıyı açıyor.

“Biliyorum,” diyor arkasına bakarak. “Livi Teyze beni aradı. Çok korkunç, umarım Dax iyidir ama şimdi çıkmalıyım, geç kalacağım.”

Çaresizlik içimi dolduruyor peşinden fırlayıp kolunu yakalıyorum. “Kiersten. Sana ihtiyacım var.”

Arkasını dönüp omuzlarımı tutuyor. Gözlerimin içine sert ve kararlı gözlerle bakıyor.

“Hayır Gemma.” Ses tonundaki sertlik tokat yemişim gibi hissettiriyor. “Bir anda kapıma gelip benden her şeyi bırakıp içini dökmeni dinlememi bekleyemezsin. Seni seviyorum. Bu olduğu için üzgünüm. Ama bunu ya kendi başına çözmen ya da sonraya ertelemen gerek çünkü şimdi sana yardım edemem.”

Cevabımı beklemiyor. Kapıdan çıkıp garaj yolunda ilerliyor ve peşinde koşmama rağmen durmuyor.

“Ama kahve getirdim.”

Başını göğe kaldırıyor. Dua ettiğini söyledim ama Kiersten ateist.

“Arabaya bin.”

Sürücü tarafına binip motoru çalıştırıyor. Kımıldayamayacak kadar şaşkınım ancak garaj yolunda geri geri hareket etmeye başlayınca onu yakalamak için koşmam gerekiyor, yolcu kapısını açıp tam yola çıkmadan içeri atlıyorum.

“Senin neyin var?” diye bağıryorum ablam kapım hâlâ açık olmasına rağmen hızlanırken.

“Sana söyledim. Bir toplantım var. Oraya gitmeden

önce tam olarak on dört dakikamız var, yani konuşmaya başla. Çünkü içeri benimle gelmeyeceksin.”

“Nereye gidiyorsun?”

Sonunda ablamın takım giydiğini fark ediyorum. Kierst’in gündelik giysiler dışında bir şey giydiğini hiç hatırlamıyorum. Ayrıca ayağında siyah topuklular var ve saçları fönli. Sanırım ruj da sürmüş.

“Olası bir müşteriye sunum yapacağım.” Bunu sanki daha önce de söylediği sıradan bir şeymiş gibi söylüyor.

“Ne sunumu? Kime? Sen kimsin ve ablama ne yaptın?”

Önümüzdeki ışık sarıya dönüyor. Kiersten sola sinyal verip gaza basıyor. Minivan şaşırtıcı bir kıvraklıkla köşeyi dönüyor.

“Kendi pazarlama işimi kurmaya karar verdim,” diyor kavşaktan çıkarken “Nana’nın Çörekleri yeni bir marka istiyor. Tüm o yenilikçi çörek dükkânları tarafından köşeye sıkıştırılıyorlar. Yeni bir görünüş istiyorlar. Yeni bir isim. Logo. Her şey. Senin çocuklara bakacağına söz verdiğin gece onlarla buluşmam gerekiyordu. Sanırım sanal toplantı düşündüğüm kadar boktan geçmemiş çünkü sunumumu beğendiler. Şimdi sadece başka bir bağımsız danışmanla ben kaldık. Ve bu işi almayı gerçekten istiyorum.”

O an Dax aklımdan tamamen çıkıyor.

“Bu olağanüstü Kierst,” diyorum ve ciddiyim. “Benim... hiçbir fikrim yoktu.”

Bana bakmadan omuz silkiyor. “Evet, şey... hiç kullanmadığım pazarlama diplomam var. Oldukça akıllıyım. Bir sürü harika fikrim var. Ama kimse bunları farkında değil çünkü son on beş yılımı, her şeyimi başkalarına vererek geçirdim ama artık yoruldu. Bir kez olsun kendim için bir şey yapmak istiyorum. Ve sanırım bu konuda iyi olabilirim.”

Bu sabah Dax'in hayatını mahvettiğimi söylemek için kapısına gittim. Eylemlerimin kontrolden çıkan bir dalga yarattığını anlatmaya. Çünkü benim yaptığım bu.

Ondan dinlemesini bekledim. Beni sakinleştirmesini. Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylemesini ve ardından bu konuda benimle dalga geçmesini. Çünkü onun yaptığı bu.

Aramızda işler hep bu şekilde yürürdü.

Bunca zaman bundan rahatsız olmadığını varsaydım.

"Kendi işini başlatmayı ne zamandır düşünüyorsun?"

Kierst gözünü işler hafta içi trafiğinden ayırmıyor. "Bir süredir. Ama kıcımlı kaldırıp gerçekten bir şey yapmaya Livi Teyze'nin geçen sonbahar bir hafta sonu beni gitmeye zorladığı o yoga kampında karar verdim. Daire şeklinde oturup umutlarımız, hayallerimiz hakkında konuştuğumuz bir kısım vardı ve benimkilerin sadece seninle ve çocuklarımla ilgili olduğunu fark ettim. Hiçbiri benimle ilgili değildi. Ve bu konuda bir şey yapmaya karar verdim."

O kampı hatırlıyorum. Benim zaman çiziminde de yaşamıştı. Ve Kiersten eve geri döndüğünde bir buçuk hafta kadar tuhaf davranmıştı. Ben bunu Livi Teyze'yle çok vakit geçirmeye bağlamıştım. Ama şimdi benim zaman çizimindeki Kiersten'in aynı şekilde hissediyor olabileceğinden şüpheleniyorum.

Ve ben hiç fark etmedim.

Üstelik bu kez evrendeki bir bozulmayı da suçlayamam. Stuart'a, işime ve problemlerime kendimi o kadar kaptırmıştım ki ablamın neler yaşadığını fark etmedim.

Çörek dükkânının önüne park ediyoruz, Kiersten güneşlikteki aynadan son bir kez kendine bakıyor.

"Tamam, dökül bakalım. Yangından mı yoksa duygularından mı bahsetmek istiyorsun? Altı dakikam var."

Hâlâ olan biten her şeyi düşünürken başımı iki yana sallıyorum. “Bunu hazırlanmak için kullan. Sanırım sana ağlamaya gelmeden önce sorunlarımı kendim çözmeye çalışacağım.”

Kierst ciddi olmadığımı belli eden bir *ha* ya da *ama* bekliyor gibi görünüyor. Gelmeyince bakışları yumuşuyor, orta konsolun üstünden uzanıp elimi tutuyor.

“Her zaman yanında olacağım, Gems.”

Elini sıkıyorum. “Ve ben de şu andan itibaren bana yaptığın gibi sana destek olmaya çalışacağım.” Yanağına bulaşan minik rimel lekesini siliyorum. “Harika olacaksın. Bunu yapman gerekiyordu.”

Aynaya bir kez daha bakıyor, ardından güneşliği kapatıyor. “Haklısın. Gerekiyordu. Ve şu anda içine ne kaçtıysa sanırım sevdim.”

Sanırım ben de sevdim.

Emniyet kemerini çözüp kapıyı açıyor.

“Hey Kierst,” diye sesleniyorum arkasından. “Sen KE-Çİsin.”

Bana dönüp başını sallıyor. “Kahretsin ki öyleyim.”

Bölüm 25

“PEKÂLÂ, NE DÜŞÜNÜYORSUN? Evim güzel evim.”

Dax’ın son kutusunu da Dougie ve Brandon’ın bodrumunun beton zeminine bırakıyorum. Sabahı Dax’ın dairesini toplayarak geçirdik. İyimserliğimi korumaya, onun daha büyük ve iyi bir yola doğru ilerlediği yalamnı sürdürmeye çalışsam da şu âna kadar hep hüzünlü bir hava vardı.

Dougie ve Brandon’ın bodrumunun ideal bekar evi olmamasının da hiç yardımı dokunmuyor. İçten içe bir daha asla kendi kıytırık bodrum katımdan şikâyet etmeyeceğime dair söz veriyorum.

Benim bodrumumun duvarları badanalı ve zemin suni parkeyle döşeliyken Dax’ın yeni evi beton duvarları, açıkta kalan destek kirişleri ve Frank’in ailesinin geri kalanıyla gerçek bir bodrum.

“Gösterişli bir yer değil biliyorum. Ama çocuklar ayaklarımın üstünde durana kadar burada kalmama izin veriyor. Yakında yine kendi evimi tutacağım, söz veriyorum.”

“Bundan bir saniye bile şüphe etmedim.” Kollarımı boynuna dolarkenki bakışı beni üzüyor. “Burada şu aralar çok moda olan rustik endüstriyel bir hava var. Loş ışık çok çekici bulduğum kasvetli bir görünüm yaratıyor. Burası bir seks mağarası olmak için gereken tüm özelliklere sahip.”

Sözlerim bana bir gülümseme kazandırıyor.

“Bu doğru mu?”

Ellerimi göğsünden aşağı doğru kaydırıyorum. “Yani şu merdivenlerden indiğim anda giysilerini üstünden çıkartmak istedim. Bunun nedeni o kutuları falan kaldırırken esneyip gerilen kasların olabilir ama burada güçlü bir seks enerjisi olduğunu hissediyorum.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıyor; çapkın veya arzulu, esprilerimizin ruhuna uygun bir öpücük bekliyorum. Ama bunun yerine iliklerime kadar hissettiğim uzun, derin, duygusal ve Dax için anlamlı olduğu izlenimi veren bir öpücük alıyorum.

“Teşekkür ederim.” Beni göğsüne çekiyor ve aslında birkaç dakika olmasına rağmen saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece kalıyoruz. Orada çok daha uzun bir süre kalabilirdim ama önce Dougie’nin pek de hassas olmayan ayak seslerini, ardından da boz ayı gibi boğazımı temizlediğini duyuyoruz, başı köşeden belirirken elleri gerekirse gözlerini kapamak için hazırda bekliyor.

“Tamam, güzel,” diyor ikimizin de tamamen giyinik olduğunu görünce. “İkinizin aşağıda ne yaptığını bilmiyordum. Sanırım bir kod bulmamız gerekecek. Brandon’a pastırma yapacağıma söz verdim ve büyük domuz pastırmasını buradaki büyük soğutucuda saklıyoruz. Ama hazır buradayken Brandon ve benim cumartesi günü yeni ev arkadaşımıza hoş geldin partisi düzenlemeyi düşündüğümüzü söyleyeyim. Gerçekten şık bir parti olacak. Dar ve Parlak ya da *Alacakaranlık* teması düşünüyorum. Ajandanıza not edin.”

Takvimime not almak için telefonumu çıkarırken bu hafta mükemmel kostümü bulmak için zaman ayırmaya karar veriyorum. Ancak cumartesi gününü açtığımda iki kelime görüyorum.

Küçülen ay.

Zamanım doluyor. Cumartesi günü ay tekrar aynı evresine gelecek ve benim bu konuda ne yapmam gerektiğine karar vermem lazım.

Kalacak mıyım gidecek miyim?

Dax sevgilim mi olacak arkadaşım mı?

Benim hayallerim mi onunkiler mi?

“Sen iyi misin, Gems? Rengin biraz soldu.” Başımı kaldırdığımda Dougie’nin yukarı çıktığını ve Dax ile yine yalnız kaldığımı görüyorum.

“Sana bir sorum var.” Kalbim sağır edici *güm güm* sesiyle çarpıyor.

“Tamam.”

“Teorik olarak. Eğer mağazanı aynı eskisi gibi, hatta daha başarılı olarak geri getirebilseydim ama bu seninle benim yine arkadaş olacağımız anlamına gelseydi, bunu yapmamı ister miydin? Varsayımsal olarak. Tamamen varsayımsal olarak.”

Dax yüzümü inceliyor. “Bu oldukça Don Corleone tipi bir soruya benziyor.”

“Kim?”

Beni gülerek göğsüne çekiyor. “İşte bu.”

Ne?”

“Senin trajik kusurun. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum, Gemma Wilde.”

“Trajik kusurumun bu olduğunu mu düşünüyorsun? Nasıl tanıştığımızı unuttun mu?”

Geri çekilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve bu rutubetli, karanlık ve aşırı derecede seks mağarası olmayan bodruma indiğinden beri ilk kez gülümsüyor.

“Haklısın. Ve sorunun cevabı hayır. Mağazam bir yerdi, sen bir insansın. Bazen oldukça garip bir insansın ama sanırım seni bu yüzden seviyorum.”

Kalbim duruyor.

Tamamen.

Beynim ona yetişip itirafını sindirene kadar atmayı bırakıyor.

“Beni seviyor musun?”

Kalbi benimle aynı arızadan mustaripmiş gibi uzun bir soluk veriyor.

“Bu şekilde ağzımdan kaçırmamalıydım. Muhtemelen daha romantik bir şekilde söylemeliydim ama evet. Bu doğru. Seni seviyorum, Gemma.”

Bana doğru gelmiyor. Bunun nereye varacağını bilmiyormuş gibi ayak parmaklarının ucunda sallanıyor.

Bu büyük bir şey. Çok büyük. Dax son kız arkadaşıyla dört ay kadar çıktı ve bu mükemmel iki kelimeyi bir kez bile ağzına almadı.

Beni seviyor. Bunu tahmin etmiş olsam da. Ummuş olsam da. Son birkaç hafta boyunca her türlü mantıklı düşünceyi ele geçiren yoğun duygularımın aynısını onun da hissetmesini isteyen mesajlar göndermiş olsam da, yine de bunları duymak harika hissettiriyor.

“Ben de seni seviyorum Daxon B. Uzun süredir.”

İtirafım Dax’ın bana bir adım yaklaşmasına yetiyor ama kolları hâlâ iki yanında. “Yardımcı vergi uzmanı olduğumda da sevecek misin?”

“Ah, özellikle yardımcı vergi uzmanı olduğunda. Vergi konusu çok seksi.”

İkna olmamış gibi tek kaşını kaldırıyor.

“Rahat pantolonlar giyen adamlara bayılırım.”

“Gemma.”

“Eğer bu yıl vergilerimi yapmaya söz verirsen yemin ederim şimdi dizlerimin üzerine çöker ve oral seks yaparım.”

“Gems.” Sesi gülüyor gibi ama sihirli o-kelimesini söyledim. Şimdi bakışları ateşli ve istekli. Elleri nihayet vücuduma yaklaşıp yavaşça kalçalarımı sarıyor, başparmağımın ucu tişörtümle kotum arasındaki çıplak tenimi buluyor. Eğilip boynumu üç yumuşak öpücük konduruyor. Biri köprücük kemiğimin yanına, biri çenemin ve sonuncusu kulağımın altına. Ardından dilini kulak mememde gezdirip nazikçe ısıyor. “Vergi sezonuna daha yedi ay var.”

Bu ihtiyacım olan davet. Bir seks mağarasındayız ve ben vücudunu deli gibi arzuluyorum. Parmaklarım eşofman altının iplerini arıyor. Dax tek eliyle kotumun düğmesini açıyor. İç çamaşırımı da aynı becerikli, coşkulu tavırla çıkarıyor. Bir dakikadan kısa süre içinde yarı çıplak hâle geliyoruz.

Verimlilik.

Bu hoşuma gidiyor.

Sanırım vergi memuru Dax’le sevişmek keyifli olacak.

Kaburgalarının hâlâ hassas olduğunu onu geriye doğru ittikten sonra fark ediyorum. Yatağın üstüne düşerken yüzü hafifçe buruşsa da ben dizlerimi iki yana koyarak üstüne çıkarken ve o ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp tişörtümün altına sokarken ifadesi yavaşça gülümsemeye dönüşüyor. Nasırlı avuçlarının sertleşen derisi, göğüs kafesimden yukarı doğru nazikçe tırmanıp omurgam boyunca zevk dalgaları yayan yumuşak parmak uçlarıyla tezat oluşturuyor.

Bana böyle dokunmasından bıkaçağımı hiç sanmıyorum. Ya da başparmakları göğüslerimin alt kısmına değdiğinde yüzündeki gülümsemenin gelişmesinden veya sanki bunu yapmaya sonsuza dek devam edebilirmiş gibi yarı aralık ve mutlu gözleriyle bana böyle bakmasından.

“Gel ve beni öp artık.” Dax başımı kendine çekiyor, tat-

lı ve yumuşak başlayıp ateşli ve arzulu bir hâl alan öpüşme, üstümüzdeki mutfaktan yükselen tartışma sesleriyle bir an kesiliyor.

“İçimden bir his...” diye fısıldıyor Dax bakışları tavana kayarken, “bizi yemeğe davet edip etmeme konusunda tartıştıklarını söylüyor, yani...”

Tişörtümü avuçlayıp öpmek için beni kendine çekiyor. Bu kez vakit kaybetmiyor. Sadece dil, arzu ve verimlilik. *Mesaj alındı Daxon McGuire. Zaman çok önemli.*

Tişörtümü ve sütyenimi göğüslerim serbest kalacak kadar yukarı kaldırıyor. Göğüs ucumu ağzına alıyor ve bu da, sessiz seks yapmaya çalıştığımız göz önüne alındığında, beni biraz yüksek sesle inletiyor. Belki Dougie, Dax’ın diliyle inanılmaz hisler yarattığını bilse bizi bir saat yalnız bırakırdı. Ya da tüm öğleden sonra.

Dax’ın yalamakla emmek arasında gidip gelen yetenekli ağzı dışında ne Dougie ne de başka bir şey düşünmüyorum. Özellikle de başparmağının ucu ihmal edilen göğsümü bulup yavaş daireler çizerek her iki meme ucumu da sertleştirirken.

Kalçam kendi iradesiyle yukarı kalkıp dizlerimin arasında hazırda bekleyen Dax’ın sertleşmiş penisini arıyor. Ben sallanırken aleti kıvrımlarımın arasına kayıyor. Penisi klitorisime her değdiğinde sürtünmenin hazzıyla kendimi kaybediyorum.

“Dikkatli ol, Gems.” Dax dudaklarını göğsümden çekiyor. “Çok ıslaksın. İnanılmaz ama hiçbir şey takmıyorum.”

Dizlerimin arasına uzanıp onu okşarken hem uzun hem de kalın olduğu gerçeği hoşuma gidiyor.

“Pekâlâ, bunu şimdi halletmeliyiz, ben kendimi kaptırmadan.”

Dax beni kalçalarımın altına kaldırıp şilteye yatırıyor, son-

ra yatakta yuvarlanıp bir kenara atılmış eşofmanın arka cebinden cüzdanını alıyor. Dişlerinin arasında folyolu paketle geri dönüyor ama gözlerinin üstümüzdeki tavana kaydığını fark ediyorum, kısa bir an duraksadıktan sonra yeniden bana ve yarı çıplak vücuduma odaklanıyor. “Ah, lanet olsun.” Prezervatif paketini yırtıp açıyor, ambalajı yere atıyor, yatağa dönüp beni eski pozisyonuma getiriyor.

“Lütfen devam et.” Tişörtümü kaldırıp dikkatini diğer göğsüme verirken gülümsüyor.

Başımızın üstünde yine bir çıtırtı oluyor, ikimiz de donuyoruz. Dax telepatim ikimizin de brunch tanrılarına dua ederek bize biraz daha zaman kazandıracak ve dikkatlerini dağıtacak bir şey istediğinden emin. Pişirme sesleri yeniden başlayınca Dax’i yavaşça tahrik etme planımdan vazgeçip aletin üstüne yerleşiyorum.

“Doğrudan asıl olaya geçiyorum,” diyorum kaburgalarına dokunmamaya özen göstererek yavaşça iniyorum. İnliyor ama bu sefer zevkten. Cesaretime rağmen onu yavaş yavaş içime alıyorum. Bir an durup vücudumun uyum sağlamasına izin veriyorum; gerilmiş, dolu ve mutlu olmanın tadını çıkarıyorum, ardından küçük kayaya doğru ilerleyip en küçük hareketin bile bu denli inanılmaz hissettirmesinin keyfine varıyorum.

“Aman tanrım Gems...”

Cümlesini bitiremiyor. Ancak elleri kalçamı sıkmayı başarıyor ve ben onun vücut dilini ustalıkla okuyabiliyorum. *Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum. Getir beni.*

Belli bir ritim tutturup ellerimi iki yanıma bırakıyorum, böylece vücudumu öne doğru eğip klitorisimin kasık kemiğine sürtünmesinin verdiği ekstra hazzın da tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıp bir an için ona sürtünmenin verdiği o enfes duyguya kapılıp kayboluyorum.

“Seni izlemeyi bırakmalıyım yoksa bu istediğimden önce bitecek.” Dax’ın boğuk ses tonu vücudumda dolanan binlerce zevk dalgasına bir yenisini daha ekliyor.

“Çabuk olmaya çalıştığınızı sanıyordum?”

“O kadar da değil.” Sol elini saçlarıma götürüyor, ardından beni kendine çekip öpüyor. Başparmağı klitorisime uzanıyor, ben ileri geri sallanmaya devam ederken o da mükemmel bir basınçla daireler çizmeye başlıyor.

“Beni getireceksin,” diyorum. Cevap olarak usulca inliyor.

Öpüşmemiz ıslak, harareti, telaşlı bir hâl alıyor. İkimizin de aklında mümkünse çok geç olmadan aynı bitiş çizgisi, doruk noktasına ulaşmak var.

Yaklaştığını hissedebiliyorum. Vücudum orada, düşmeye hazır, kolları açık bir şekilde kenardan itilmeyi bekliyor. Ama zihnim tereddüt ediyor, onunla geçirdiği her ânı hissetmek istiyor. Bunun son kez olması ihtimaliyle her kıvrımını, hem inlemeyi, her ânı ezberlemek istiyor... “Lanet olsun Gems, bunu sonsuza dek yapmak istiyorum ama...”

Dax kalçamı kaldırıp hızlı ve sert bir hamleyle içeri girmek için yer açıyor. Kendimi kaybetmem için tek gereken bu. Son bir inlemeyi takip eden “Aman tanrım geliyorum,” sözleriyle derinlerime girdiği anda bedenim kontrolü ele geçiriyor.

Onu zar zor duyuyorum. Çünkü ben de o noktadayım. Uçurumdan birlikte düşüyoruz.

Kalbim harlı bir ateş gibi atmayı bıraktığında yatakta yanına devriliyorum. Dudaklarıyla şakağıma minik bir öpücük kondururken sırtımı okşuyor. Bodrumdaki tek ses derin soluklarımızken yukarıdan bir gıcırtı geliyor ve merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor.

“Kim İngiliz kahvaltısı ister?”

Bölüm 26

“NE DÜŞÜNÜYORSUN? Çok mu dar? Yoksa yeterince dar değil mi?”

Dax, bölgemizdeki ikinci el mağazası One More Time’in arka tarafındaki minik soyunma kabininin perdesini açıyor, üstünde hiçbir şeyi hayal gücüne bırakmayan –zaten artık onu hayal etmeme gerek yok– açık gri, dar kot pantolon olarak tarif edebileceğim bir şey var. Şu ara düzenli olarak onunla yattığım için ortalamanın üstündeki penisine karşı biraz sahiplenme hissediyorum. Dax’in sağ bacağından fırlayan bira kutusu şeklindeki şişkinlikten gözlerini alamayan kasiyere göğsüme vurarak *benim* diye ilkel bir homurtu çıkarasım geliyor.

“Ben bir beden büyük alırdım koca oğlan.”

Gözlerim hâlâ onun aletindeyken Dax aynada kendine son bir bakış atıyor, sonra bu hafta Dax’in yeni yerine ve yeni hayatına alışmaya çalışırken sıklıkla kullandığım “daha büyük ve daha iyilere” sloganını mırıldanarak soyunma odasına dönüyor. Kibarca söylemek gerekirse, artık bir hafta oldu. Tahmin edildiği gibi Dax’in sigortasıyla işler iyi gitmedi. Hesabı askıya alınmış. Bir avukat tutabilse

bile onlarla mücadele edebileceği pek bir şey yok. Güç terazisi yanlış yöne eğilmiş.

Dax bir yandan da yaşam koşullarına alışmaya çalışıyor.

Dougie ve Brandon son derece misafirperver ve destekleyici. Ancak ikisinin de bir düzeni var. Brandon her sabah sanal CrossFit idmanını beş buçukta yapmayı seviyor. Normalde bunu bodrumda yapıyormuş ama Dax'i ağırladıkları için artık oturma odasına yapıyor. Bu da Brandon'ın burpee hareketlerini tam Dax'in yatağının üstünde yaptığı anlamına geliyor. Ve bu da her sabah şiddetli bir fırtınayla uyanmak gibi. Ama Dax, Brandon'ın alışkın olduğu burpee alanında uyuduğu için kendini o kadar kötü hissediyor ki yakınmaması gerektiğini düşünüyor.

Bunlara ek bir de Brandon'ın sürekli domuz pastırması istemesi ve dondurucuya gelme görevi sırasında Dougie'nin bitmek bilmeyen hafıza kayıpları yaşayıp gizli kapı tıklatmasını unutmaması var. Brandon aniden acıkırsa diye giyinik sevişmeye başladık çünkü Dougie'nin kafasının görünüp bize yemek ister misiniz diye sormadan önce sadece merdivenlerde on iki ağır ayak sesi duyabiliyoruz.

Bu alışveriş gezisi Dax'i evden çıkarmak içindi. Bizim yarın geceki parti için kostüme, Dax'in pazartesi günü başlayacak eğitim için yarın sabah oryantasyona gideceği gerçeğini aklında çıkaracak bir şeye ihtiyacı var.

“Sanırım kazananı buldum. Bunun içinde ne kadar sekiydim?”

Perdeyi aralıyor. Eğer son giydiği pantolon darsa bu üstüne yapışmış. Tayt gibi görünüyor. Güvercin grisi. Vücudunun tüm kas ve kıvrımlarını sarış şekli hoşuma gidiyor.

“Bir yelek ve volanlı bir gömlek bulabileceğimizden

eminim. Oldukça etkileyici bir Yakışıklı Prens olabilirsin.”
Dougie ve Brandon’ın vereceği partinin teması nihayet belli oldu: *Tehlikeli Zamanlardaki Âşıklar* yorumu fazlasıyla yer bırakıyor. Sindrella’nın hikâyesinin tehlikelerle dolu olup olmadığını hatırlamıyorum ama prensin bir kılıç taşıdığından ve Sindrella’nın ayakkabılarının camdan yapıldığından eminim.

Kostümünün geri kalanında işe yarayacak bir şeyler bulması için Dax’i rafları karıştırmaya bırakıyorum. Ben ikinci el kıyafetlere bakınırken aklım her fırsat bulduğunda kaydığı yere kayıyor: içinde sadece birkaç tane kum kalan, başımın üstündeki gözünmez kum saatine. Yarın gece küçülen ay olacak ve ben hâlâ bir karar veremedim. Aslında bu bir yalan. Son birkaç günde birkaç kez karar verdim ama sonra eşit sayıda fikrimi değiştirdim. Camdan ayakkabımı geride mi bırakacağım yoksa prensimin kollarına mı koşacağım?

Belki de partiye Sindrella olarak gitmem uygundur. Onun da belli bir süresi vardı. Hayalleri toza dönene kadar başının üstünde geriye sayan bir saat. Ama süresi dolduğunda işler Sindrella ve Yakışıklı Prens için yoluna girdi, değil mi? Aşkları galip geldi. Ulaştıkları mutlu son tüm sıkıntılarına değdi. Acaba bu bir işaret mi? Belki de sonunda Dax ve ben de mutlu olabiliriz. O bir vergi memuru olabilir. Ayaklarımızın üstünde durmak zaman alabilir ama mutlu olabiliriz.

Mükemmel beyaz gömlek, mor renkli kadife bir yelek ve Yakışıklı Prens’ten çok Peter Pan tarzı olan bir şapka buluyorum, yine de bunları Dax’e götürüyorum. Perdelelerin arkasında kaybolduktan birkaç dakika sonra tam bir ikinci el mağazası asilzadesi gibi yeniden ortaya çıkıyor.

“Sanırım bir kazananımız var prensim.”

Dax’ın gözleri aynadaki yansımasında geziniyor. Önce bir yana sonra diğer yana doğru hafifçe dönüyor. “Beğendim. Ama daha ziyade Montague havası alıyorum. Sen ne düşünüyorsun? Romeo ve Juliet olarak mı gitsek? Onlar daha tehlikeli.”

Hakkı var. O bunu söyler söylemez gözümde canlandırıyorum. Giysisi tam Romeo. Ancak bu hikâyede benim hedeflediğim türden bir son yok. Yine de Romeo ve Juliet’in sorunu sevgi eksikliği değildi. Onları lojistik ve ergenlik öncesi iletişim becerileriyle ilgiliydi. Dax ve benim saklayacak büyük sırlarımız yok, tabii bir şekilde zamanda kayma yarattığımızı saymazsak.

Kafam karışmış hâlde rafları karıştırmaya geri dönüyorum. Şimdi Dax’ın yanında aynı derecede muhteşem görünecek bir şey bulma zamanım geldi. Doğru taklit mücevherle süslersem, herkes birkaç bira içtikten sonra ortama uygun görünebilecek iki okul balosu elbisesi buluyorum. Soyunma odasından çıktığımda telefonuna bakan Dax köpeği az önce ölmüş gibi görünüyor. Ya da hayallerinin işi yanıp kül olmuş ve yarası hâlâ tazeymiş gibi.

“Sorun ne?”

Sesimle başını kaldırıp telefonunu cebine sokuyor.

“Önümüzdeki haftanın iş programı geldi ve hayatımın bundan sonraki eli yılının nasıl olacağı gözümde canlandı.” Gülümsemek için kendini zorluyor ama gözleri onu ele veriyor. Perişan hâlde.

“Buna alışmak benim problemim, Gems.” Kolumdan çekiyor, göğsüne doğru düşünüyorum, ikimizin de ihtiyaç duyduğu rahatlatıcı bir sarılmayla beni kucaklıyor. “İyi olacağım. Senin yapabileceğin sadece tek bir şey var ve bu işte oldukça iyisin.”

“Öyle mi?” Yüzümü göğsüne yapıştırıyorum çünkü gözlerine bakarsam ne yaparım bilmiyorum.

“Evet. Burada benimlesin. Tek ihtiyacım olan da bu.”

Bölüm 27

DAHA GÖZLERİMİ açmadan kendi yatağında olmadığımı anlıyorum.

Kendi yatağım olmayan bir yatakta uyanmak artık benim olayımmış gibi görüldüğünden şimdiye kadar buna alışmış olduğumu düşünebilirsiniz. Bu sefer beni harekete geçiren şey yukarılardan bir yerden bangır bangır gelen “Fergalicious” şarkısı, erkek kolonyasıyla karışmış bodrum rutubet kokusu ve akan suyun sesi. Duş.

Pamuklu çarşafların üstünden ellerimi uzatıyorum ve Dax’ın yattığı tarafın hâlâ sıcak olduğunu fark ediyorum. Yatakta dönüp yüzümü onun yastığına yerleştiriyorum, kolonya ve sabunun mükemmel kombinasyonunu ve uyuyan Dax’ın her nedense mest edici bulduğum, yastığa sinmiş kokusunu içime çekiyorum. Bunu her sabah yapabilirim. Sonsuza kadar. Onun yanında uyanabilirim.

Suyun sesi kesilirken sırtüstü dönüp tavana bakıyorum. Bu bodrumda doğru düzgün bir banyo yok. Sanırım önceki ev sahiplerine bir tane yaptırarak mülklerinin değerini arttırabilecekleri söylenmiş; bu yüzden onlar da bir duş, lavabo ve klozet koydurmuşlar ama zemini tamamlayıp duvar örmemişler, yani bodrumun uzak köşesinde açıkta öylece duruyorlar.

Dougie ve Brandon'ın da şimdiye kadar hiç ihtiyaçları olmamış. Dax'ın yeni bekar evindeki bu acayip tuhaf özelliği sevimli bir şekilde alışılmadık olarak görsem de o bunun korkutucu olduğunu düşünüyor.

Bir süre daha yatıp örümcek ağlarını sayıyor, Brandon'ın üst kattan gelen gürültülerini dinliyor ve Dax'ın yatağa geri dönmesini bekliyorum. Belki de beni sabah seksiyile uyandırır. Birkaç dakika geçtikten sonra kıpırdanmaya, azgınlaşmaya başlıyorum; bu yüzden yorganına sarınıp onu aramaya koyuluyorum.

O kadar hareketsiz oturuyor ki nerdeyse onu göremeyeceğim. İki yıl önce amcası öldüğünden beri giydiğini görmediğim bir takım elbise giymiş. Boynunda, dün ikinci el mağazasından aldığına emin olduğum kırmızı bir kravat takılı. Elinde bir çift siyah çorap var. Onlara öylesine kederli bir ifadeyle bakıyor ki yüreğim sızlıyor.

“İyi misin?” diye soruyorum.

Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve bir an için sanki duygularını hissediyorum. Çaresizlik, keder, *Ben nerede yanlış yaptım?* Şimdi ne olacak? Hayatımın geri kalanında böyle mi olacağım?

Ancak Dax gülümsüyor. “İlk günün gerginliği.”

İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz ve ben de, “Harika olacağından eminim,” diyerek yalan söylüyorum.

Merdivenleri çıkarken, Brandon ile kahvaltı ederken ve otobüs durağına yürürken sahte mutluluk oyununu sürdürüyoruz.

“Tüm diğer vergi memurlarının canına oku.” Kravatımı düzletiyorum ve durağa yanaşan otobüs kapılarını açarken onu son bir kez öpüyorum.

“Bu gece partide görüşürüz.” Otobüse binerken elimi sıkıyor. O sıkışı ta kalbimde hissediyorum.

“BUNLAR EGZERSİZ KIYAFETİNE benzemiyor.”

Kiersten elimdeki devasa Nana’nın Çörekleri kutusundan önce, kotuma ve sandaletlerime bakıyor.

Marinanın yanındaki park yerindeyiz, göl kıyısında cumartesi sabahı yürüyüşümüze hazırlanıyoruz.

“Yürüyüşümüzün bir egzersiz olduğunu düşünmüyorum,” diyorum. “Bizimki daha çok sakın bir tur.”

Kiersten omuz silkiyor. “Doğru söylüyorsun.” Çörek kutusun kapağını kaldırıp bir düzine farklı çöreğe bakarken nefesimi tutuyorum.

Çörekleri alma konusunda tereddüt ettim. Kiersten henüz toplantının nasıl geçtiğini söylemedi. Nana’yı sonsuza dek boykot etmem gerekebilir. Ama bu sabah Dax’in çoraplarına attığı üzgün bakışı gördüğüm an şekerin verdiği rahatlamayı istedim.

“Ee... işten haber var mı?”

Kiersten üstü hindistancevizi kaplı, pembe kremalı çöreği seçiyor. “Alamadım. Çok yakın olduğumu söylediler ama nihayetinde diğer kadın daha tecrübeliydi. Dün gece bu yüzden uzun, çirkin bir ağlama nöbeti geçirdim ama bu sabah kendime moral konuşması yaptım ve şimdi daha iyi hissediyorum. Eninde sonunda birileri bana bir şans verecek. Sadece denemeye devam etmeliyim. Değil mi?” Ses tonu neşeli ama derin nefes alırken sesi titriyor.

Kierst hep benim yanımda oldu. Hayatım parçalara bölündüğünde koştüğüm kişi. Şimdiyse iri, üzgün bir yağmur damlasıyla yanağı lekelenen kişi. Her şeyin yoluna gireceğini duymaya ihtiyacı olan kişi.

Kollarımı açıp yanağını memelerime bastırıyor, o ağlar-ken sırtını yavaşça sıvazlıyorum.

“Bu konuda yeteneklisin.” Sesi göğsümde boğuluyor.

“Evet, en iyisinden öğrendim.”

Derin nefes alırken elleri belime sıkıca dolanıyor. “Böyle ağlamanın aptalca olduğunu biliyorum. Sadece benim çok uygundu. Çörekleri biliyorum, Gems. Çok harika olabilirdim.”

“Olurdun.”

“Bunu söylerken aptal gibi hissediyorum ama buna ihtiyacım var.” Geri çekilip elinin tersiyle yanağını kurultuyor. “Bütün hayatımı yıllarca askıya almışım gibi geliyor. O kadar uzun süre başkalarıyla ilgilendim ki ben... kim olduğumu unuttum. Kendi işimi başlatırsam yine kendim gibi hissederim diye düşündüm.”

Yaşlar yeniden akmaya başlıyor, durumu düzeltmek için yapacak bir şeyler arıyorum.

“Wilde Beauty’i yeni bir marka yapmaya ne dersin?”

Kiersten cebinden bir kâğıt mendil çekip yanaklarına bulaşan siyah rimeli temizlemeye çalışıyor. “Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama önerebileceğim herhangi bir değişiklik zarar verebilir. Wilde Beauty’i mükemmel yaptın.”

Ama mesele de bu. Bunların hiçbirini aslında *ben* yapmadım. Evet kendime hayal kurmaya izin verdiğim gecelerde yarı şekillenen planlarım vardı ama ikimizin de bildiği ve sevdiği Wilde Beauty benim değil, Öteki Gemma’nın bebeği.

Kierst yaşlar kesilene kadar gözlerini kırptırıyor, ardından derin, uzun bir nefes alıyor. “Nana’nın mükemmel bir eğitim fırsatı olacağını düşündüm. Nana çok tatlı biri. Lanet çörekleri çok seviyorum. Çalışırken öğrenirsem daha az bilindik bir şeyi denemek için itibar kazanacağımı düşündüm. Şimdi bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Yakın zamanda başka bir Nana çıkmayacak.”

Başka bir Nana yok.

Ama başka bir Wilde Beauty olabilir.

Sahibinin bir iş başlatmakla ilgili öğrenmesi gereken çok şey olduğu bir Wilde Beauty. Risk alması gereken ve biraz hata yapsa da iyi olacağını bilen biri.

O anda kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim sorusunun cevabı netlik kazanıyor. Aklım kalmak istiyor ama kalbim ne yapmam gerektiğini biliyor. Kierst için. Dax için. Kendim için.

“Eve döneceğim.” Söylediğim anda bunun yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum.

Kiersten dikkatle çöreğine bakıyor. “Bodrum katındaki evine mi yoksa evin olan evine mi?”

Yüzümdeki ifade cevabı söylüyor olmalı ki başını sallıyor.

“Hadi oturacak bir yer bulalım.”

Asfalt patikanın hemen yanında göle bakan yakındaki bir banka yürüyoruz. Açık mavi gökyüzünde hikâye kitaplarındaki gibi büyük kabarık bulutlar var. Rüzgâr yok, dolayısıyla göl sığ kısımlarda dibi görülecek kadar durgun.

“Fikrindeki bu ani değişikliğin sebebi ne?” Çöreğinden bir ısırık alıp kendi kendine mırıldanıyor. “Ah Nana, seni şimdiden affettim.”

Az önce aklıma gelen şeyleri kelimelere dökmeye çalışıyorum. Eğer ona dönme nedenimin o olduğunu anlatırsam bana saçmalığımı söyleyecek. İyi olduğunu endişelenmeme gerek olmadığını. Bu yüzden ikinci nedenime odaklanıyorum.

“Benim dünyamda Dax istediği her şeye sahip. Kicks yerel çapta ünlü ve başarılı. Ama daha önemlisi orada gözlerinde şu bakış var, nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Sanki gözlerinde bir ateş var. Ama burada o ateş sönmüş. Sanki kaybolmuş. Bunun benim hatam olmadığını söyleye-

ceğini biliyorum ama geri dönersem durumu düzeltebileceğimi biliyorum.”

Hem onun hem de Kiersten için.

Kiersten çöreğini ağzına götürürken duruyor. “Burada çok mutlu olduğun kısımlardan bahsetmedin.”

Evet, o kısımlar. Yıllardır en mutlu hissettiğim zamanlar olduğunu inkâr etmeyeceğim. Son birkaç hafta tuhaf bir lütuf gibiydi. Son dört yılda yaptığım tüm yanlış seçimleri ve güvenli yolu seçmek yerine kendime güvenebilseydim olabilecek diğer şeyleri görmem için bir fırsattı.

“Burada mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama sen ve ben, benim zaman çiziminde de aynısınız. Livi Teyze de. Diğer hayatımda Wilde Beauty’i kuramamam için bir neden yok. Değil mi? Akıllıyım. Yetenekliyim. Mükemmel değilim ama çalışıyorum. Ve eminim benim dünyamda Priya ortak olabilecek birini bulacaktır. Ama başka bir Priya bana gelecek ve eğer gelmezse çıkıp kendi Priya’mı aramama kim karşı çıkabilir? Denemek istiyorum. Eve döneceğim ve Wilde Beauty’i kurana kadar eşek gibi çalışacağım.”

“Peki ya Dax?”

Bu soru midemi o kadar şiddetli ağrıtıyor ki çörek kutusuna bakamıyorum bile. “Onunla ne olacağını bilmiyorum. İlişkımız orada farklı. Bir veteriner asistanıyla çıkıyor olma ihtimali çok yüksek.”

“Daha fazlasını istediğini düşünüyor musun?”

Cevap veremeyeceğim başka bir soru daha.

Eski hayatımda Dax’i son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Tüm olanlar zihnimde hâlâ bulanık ama net olan bir şey var o da hissettiğim duygu. Belki sadece belki Dax ve benim sonunda arkadaştan daha fazlası olduğumuzu anladığımız fikriyle göğsümde oluşan o sıkışma.

Ona onu sevdiğimi söylediğimden oldukça eminim.

Onun da seksin her şeyi değiştireceğini söylediğinden oldukça eminim.

Duygularla gerçekleri ayırt etmek çok zor.

Bildiğim tek şey öpüştüğümüz.

Sonra o gitti.

Kabul etmek istemesem de cevabım bu değil mi?

“Sadece aramızdaki şeyleri değiştirmek istediğini sanmıyorum.”

“Yine de geri dönmek mi istiyorsun?”

Başımı sallarken yaşlar yanaklarımdan akıyor. “Onu kalamayacak kadar çok seviyorum.”

Ablam kollarını omzuma dolayıp sevimli minik gözyaşlarım çirkin bir ağlamaya dönüşürken beni kendine doğru çekiyor.

“Her şey yoluna girecek, Gems. İçimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var.”

“Bunu bilemezsin.”

Beni bırakıyor ama yüzümü tutuyor, böylece gözlerinden başka bir yere bakamıyorum. “Haklısın. Bilemem. Psişik güçlerim yok. Bu ailede paranormal saçmalıkları miras alan tek kişi sensin. Livi Teyze hakkında da şüphelerim var. Şu birkaç hafta fazlasıyla sakindi. Ama şimdilik bunu bir yana bırakalım. Çok iyi bildiğim bir şey var, o da sensin. Seni yirmi sekiz yıldır tanıyorum ve bu sürenin çoğunda seni çok sevdim. Akıllısın, yeteneklisin, kendine ve isteklerine güvendiğinde başarılı olursun. Sana Dax’le birlikte olacağına dair söz veremem. Ama son birkaç haftada gerçek aşkı bulmanı izledim ve bundan sonra daha azıyla yetinmeyeceğini biliyorum. Stuart’larla işin bitti artık. Umarım her şey yoluna girer. Bu evren son zamanlarda sana bir sürü saçma şey yaptı. Bana kalırsa sana borçlu.”

Rahatlamak için bir kez daha Kiersten'in kollarının arasına giriyorum. "Seni seviyorum Kierst."

Başımı okşuyor. "Ben de seni seviyorum. Lütfen diğer hayatında bu karmayı bana aktar."

"Yapacağım."

"Ve hazır hâlâ bu hayattayken lütfen bana bir tane çörek uzat."

Bölüm 28

BU GECE O GECE. Zaman doldu. Yolun sonu. Oyun bitti. Son sayıdayız. Elvis mavi süet ayakkabılarını giyip binayı terk etmeye hazırlanıyor.

Bir planım var. Livi Teyze kitap fuarı için hafta sonu şehir dışında. Kiersten, Livi Teyze'nin buzdolabının tavukla dolu olduğunu, tezgâhın üstünde beyaz bir mumla pembe ipliğin beni beklediğini söyledi. Dax'ın ellerimi bağlaması için bir bahane uydurmalıyım ama ilişkimizde şu âna kadar cinsel tekliflerimden hiçbirine hiç itirazı olmadı, bu yüzden bunu başarabileceğimden eminim.

Ama önce zor olan kısım. Bu hayatta sevdiğim her şey veda etmem gereken kısım ve bunu ikinci en zor elvedamla başlıyorum.

“Sen çok güzel ve mükemmelsin ve lanet olsun rüya gibi kokuyorsun.”

Mağazam cevap vermiyor çünkü o bir mağaza ama üstüme tuhaf bir rahatlama çöküyor. “Bu bir veda değil,” diye fısıldıyorum deniz tuzu ve greyfurttan oluşan vücut peeling şişesine, “yeniden görüşene kadar küçük bir ayrılık ve söz veriyorum yeniden görüşeceğiz.”

Son bir kez kokuyu içime çekip kapıyı kilitliyorum ve partiye hazırlanmak için eve gidiyorum.

Ürkütücü bodrum katım için hüzünleneceğim aklıma gelmezdi. Ama minik dairemin içinde son kez dolaşırken boğazımda rahatsız edici bir yumru oluşuyor. Hoşça kal minik mutfak. Elveda oturma odası-artı-yemek odası-artı-yatak odası.

Banyoya sıra gelene kadar kendimi toparlıyorum ama sonra düşün köşesinde sallanan sekiz bacaklı örümcek arkadaşımı görüyorum.

“Frank, sen sahip olduğum en iyi ev arkadaşım. Farklılıklarımızı bir yana bırakıp duş saatlerimizi koordine ettiğimiz için minnettarım. Umarım harika bir hayatın olur.”

İşlerin hafiften saçma bir hâl aldığıнын farkındayım. Gözlerim yaşlarla dolmaya başladığında o meşhur yara bandı çekme işlemini yapıp partiye gitmem gerektiğini anlıyorum.

ÖDÜMÜN PATLADIĞI BİR partiye göre her şey gayet güzel başlıyor. Partiye yarım blok kala *Özel Bir Kadın* filmindeki Julia gibi giyinmiş Sunny’i görüyorum. Fahişe topuklularıyla son sürat koşuyor. Daracık kırmızı elbisesi kendini kollarıma atmasına bir nebze olsun engel teşkil etmiyor.

“Gemma! Buradasın. Seni tanıştırmak istediğim biri var!”

Andre Cortez bir pediatri hemşiresi. O ve Sunny neredeyse bir buçuk yıldır bakışarak flört ediyorlarmış ama sonunda Sunny hamleyi onun yapmasını beklemekten sıkılıp benden onun yerini almamı istediği gece kahve içmeye gitmeyi teklif etmiş. İkisi için işlerin nasıl gideceğini göremeyeceğim fikriyle kalbim sızlıyor ve tüm benliğimle Sunny’nin hak ettiği mutluluğu bulmasını umuyorum.

Üçümüz birlikte eve yürüyoruz. Tıpkı son partide ol-

duğu gibi içerisi tıka basa dolu. Ancak bu kez Dax beni aramaya gelmiyor. İlginç ve komik biri olan ve Sunny’e fena hâlde abayı yaktığını belli eden bakışlar atan Andre ile nazikçe sohbet ediyorum. Dax ortalarda görünmeyince onu aramaya gidiyorum; oturma odasına, yemek odasına ve mutfağa baktıktan sonra onu arka bahçede plastik bir Muskoka sandalyesinde oturmuş, saksıdaki eğreliotuna bakarken buluyorum.

Kostümünü giymemiş. Hâlâ sabahki cenaze takımı üstünde, kırmızı kravatı gevşek ve yamulmuş. Elinde boş bir viski bardağı var.

“İşte buradasın.”

Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve geniş, içten Dax gülümsemesi yüzüne yayılıyor.

“Hey, Gems.” Bardağı yanına bırakıp kollarını uzatıyor. Kucağına oturma davetini seve seve kabul ediyorum.

“İlk günün nasıl geçti?”

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. Dax’i tanıyorum ve bunu sadece kelimeleri özenle seçerken yaptığını biliyorum. Bu iyiye işaret değıl.

“Tam olarak beklediğim gibiydi. İnsanlar gayet nazikti. İş güzel.”

“Ama?”

İ çekip beni göğsüne yaslıyor.

“Burada olduğun için mutluyum.”

Açıkça sohbetin konusunu çeviriyor ve ben de ona uyum sağlıyorum. “Güzel kostümlü partileri severim.”

“Ah evet, sanırım ben de üstümü değıştirmeliyim. Gerçi değıştirmezsem Juliet partide başka birini bulabilir ve işler ikisi için daha iyi olabilir.”

Bunu şaka olarak söylediğini biliyorum ama kostüm seçimlerimizle bu geceki durum arasında o kadar çok paralellik buldum ki komik gelmiyor.

“Hey.” Başparmağının ucunu kaşlarımın arasındaki kırıışıklığa batırıp tüm endişelerimi silebilirmiş gibi ovalıyor. “Sadece şaka yapıyordum. Eğer bu gece başka birini bulursan açıkçası ne yaparım bilmiyorum ama hoş şeyler olmaz. Burada olduğun için mutluyum derken partiden fazlasını kastediyordum. Hayatımda olduğun için mutluyum. Geçtiğimiz hafta berbattı. Hâlâ mağazam hakkında uzun süre düşünemiyorum çünkü beni depresyona sokuyor. Ve konu yangın da değil. Ondan çok daha önce işler kötüye gidiyordu. Bir bodrumda yaşıyorum. Ama seni göreceğim aklıma her geldiğinde mutlu oluyorum. Eğer sen olmasaydım Gems hayatımın kesinlikle en rezil zamanları olabilirdi. Keşke eski hâlime dönebilsem. Bence onu daha çok severdin.”

Ağzımı açıp ona eski hâlini bildiğimi ve o adamı da şimdi burada benimle oturan adam kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum.

İkiye bölünmüş gibi hissediyorum. Bir yanımsa sonsuza dek burada, kollarının arasında kalmak istiyor. Onun mutluluk kaynağı olmak. Ama diğer yanımsa eğer gidersem ona neler verebileceğimi biliyor. Hayalini kurduğu her şey.

“Bardak çevirmece oynamalıyız.” Kelimeler aklıma gelen fikirle aynı anda ağzımdan çıkıyor.

“Gerçekten mi?” Tek kaşını kaldırıp bana bakışı fikirden vazgeçip onu seks mağarasına indirme isteği uyandırıyor ama kararlılığımı koruyup planıma sadık kalıyorum.

“Evet.” Kucağından kalkıyorum. “Bardak çevirmece oyununu sevdiğini sanıyordum ya da en azından bu partilerden birine son katıldığımızda öyleydin.”

Dax elimi tutup beni kucağına geri çekiyor. Köprücük-kemiğimden kulağıma kadar uzanan şeridi öperek fısıldıyor: “İtiraf zamanı. Aslında bardak çevirmece oynamaktan

nefret ediyorum. Ama o sırada seninle takılmak için aklıma gelen en iyi plan buydu.”

Kalbim hızlanıyor. “O gece benden hoşlanıyor muydun?”

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. “Sanırım tanıştığımız anda sana abayı yaktım.”

“Yalancı.”

Yine kucağından kalkmaya çalışıyorum ama sanki kaçmamı bekliyormuş gibi kollarını kilitliyor. “İyi. Belki ilk tanıştığımızda değil ama curlingde yarım sürahi birayı gömduğünde ilgimi çektin. Aramızda bir şey vardı. Tam olarak açıklayamıyorum.”

Beni yavaşça, sevgiyle öpüyor; ardından dillerimiz birbirine dolanıyor, tatlı bir öpüşmeden ateşli okşamalara geçiş yapıyoruz. Elleri elbisemin altına girdiği anda onun da seks mağarasına bir seyahat düşündüğünü anlıyorum.

Ama yapamayız.

Seks zihnimi bulandırır, tüm düşüncelerimi bozar ve ben kalmak için bahaneler bulurum, sonra da onun giderek daha sefil bir hâl almasını izlerim. Plana sadık kalmalıyım. Bu gece bitmeli. Sapma yok, mazeret yok. “Ne yapmak istersin?” diye soruyor bodrum kapısını göstererek.

“Sanırım biraz içmenin vakti geldi.”

Bölüm 29

DAX'IN SARHOŞLUĞU BEŞ seviyeden oluşuyor.

Birinci seviyede gözleri donuklaşır ama onun dışında normaldir. İkinci seviyede aşırı derece gürültülü olur. Bunu hemen aşırı derecede sessizleştigi üçüncü seviye takip eder. Dördüncü seviyede herkesi, her şeyi çok sever. Beşinci seviyede Dougie'nin kanepesinin arkasında sızar ve sabaha kadar uyanmaz.

Teklif ettiğim *shot*larla üçüncü seviyeyi hedefliyordum. Sessiz Dax sakinleşecek ve ben garip ritüele başladığımda çok soru sormayacaktı. Ancak fazla kaçırıyorum. Ya da ben gelmeden önce içtiği viskiyi hafife alıyorum, böylece dördüncü seviye bölgesine girdik ve beşinci seviyedeki Dax'i Livi Teyzem'in merdivenlerinden taşımama imkân yok.

“Gitmemiz gerek.” Dax'e bir bardak su ve Brandon'ın düşük karbonhidratlı sandviçlerinden bir tane veriyorum.

“Neden Gems? Parti daha yeni başlıyor.” Bu doğru değil. Konukların yarısı otuz yaşın üstünde oldukları ve iki günlük akşamdan kalmalık yaşamaktan korktukları için gitti.

Geri kalanlar ise kendi beşinci seviyelerinde ve benim gibi ayık olan arkadaşları Uber uygulamasında geziniyor.

“Teyzem aradı. Dükkânında bir şeye bakmamı istiyor.”

Sırıttıyor. Gözleri yarı kapalı. “Senin için her şeyi yaparım, Gems.” Ama benimle birlikte kapıya yürümek yerine Dougie’nin mutfağına doğru dönüyor.

“Hayır, hayır, hayır.” Elini tutuyorum. “Bu taraftan gideceğiz.” Onu sokakta bekleyen koyu yeşil Jeep Cherokee’ye doğru yönlendiriyorum. Onu küçük bir çocuk gibi koltuğa oturtup kemerini bağladıktan sonra yola koyuluyoruz. Sürücü anayol yerine sakın yerleşim bölgelerini seçtiğinden trafiğe takılmıyoruz. Dax aniden sessizleşiyor, başını cama yaslayıp gözlerini kapatıyor. Önünden geçtiğimiz sokak lambalarıyla aydınlanan yüzüne bakıyorum ve kalbim sızlıyor. Buraya kadar. Gerçekten de buraya kadar. O merdivenleri çıkıp sebep olduğum tüm sıkıntıları geri alacağız ve yarın? Kim bilir ne olacak?

Huzursuzluğumu hissetmişçesine karanlıkta elime uzanıyor. “Seni seviyorum Gems,” diye fısıldıyor başı hâlâ cama yaslıyken. Kolunun altındaki küçük boşluğa yerleşirken kalan azıcık umudumla bunun son kez olmamasını diliyorum. Doğru şeyi yaptığımı. Hayatımın en büyük hatasını yapmadığımı.

Araba Livi Teyze’nin kitapçı dükkânının önünde duruyor. Dax’i uyandırmak için üç kez sarsmam gerekiyor. Sendeleyerek arabadan iniyor, sonra artan enerjisiyle sokak lambasının üstüne atlıyor, tam tur dönüyor, aşağı zıplıyor ve şaşırtıcı derecede zarif bir tavırla ayaklarının üzerine iniyor. Doğrulurken saçları yüzüne dökülüyor ve gerçekten güzel olan gülümsemesi yüzüne yayılıyor.

Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Yanıma geliyor, kalçamı kendisinininkine çekip cevap beklemeden beni tutkuyla öpüyor.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi.”

“Ah, beni seviyor musun?”

“Evet, seni de seninle sevişmeyi de seviyorum. Bence içeri gitmeli buraya neyi halletmeye geldiysek onu halletmeliyiz ki sonra senin evine gidip sevmeye devam edelim.” Kulak mememi yalayıp ısıyor. “Ve sonra da sevişelim.”

Gözlerimde biriken yaşlar dökülmekle tehdit ediyor. Arkamı dönüp onu elinden çekiyorum, onun görmesini istemiyorum ama aynı zamanda da kararlılığımın ne kadar azaldığını da biliyorum. Bu işi ne kadar uzatırsam korkup vazgeçme ve hiç yapmama olasılığım o kadar artıyor.

Yedek anahtarı Livi Teyze’nin kilidine sokarken Dax elbise askılarından birini omzumdan kaydırıyor. Sertleşen aletini bana bastırırken çıplak köprücük kemiğimi öpüyor.

“Yapamayız.” Yapamam.

Artık çok yakıным. Her şeyi sona erdirmeye hazırım. Ama nihayet kapıyı açtığımda durmak zorunda kalıyorum. Kitapçı içi yumuşak sarı ışık yayan mumlarla dolu.

Kiersten. Yoksa Livi Teyze mi?

Bu ortamın beni kalmaya mı teşvik ettiğini yoksa gitmemi sağlayacak ruh hâline mi soktuğunu bilmiyorum.

“Vay canına.” Dax peşimden içeri giriyor. “Bu da ne? Bir başka Gemma Wilde top beş seks fantezisi mi?”

Keşke öyle olsaydı.

“Hayır. Seks yok. Bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

Mumlar dışında Kiersten söz verdiği her şey burada. Kitap tezgâhın üstünde açık duruyor. Yanında mum ve ip var. Kırmızı Tupperware kabın içindeki tavuk kasanın yanında; kabı alırken sarı çizgili bir kâğıt parçası düşüp muşambanın tam da yanmış olması gereken kısmına düşüyor. Teyze-min zarif el yazısını ânında tanıyorum.

Bazen en iyi risk kalbinle aldıklarındır.

Derin bir nefes alıyorum.

“Buraya gel.” Elimi uzatıp Dax’i her şeyin başladığı yerde yanıma çağırıyorum. “Birkaç dakika içinde işler garipleşecek. Bana güvenip dediklerimi yapman lazım.”

Dax başını salıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Alkolün bir kısmını sisteminden atıp sessiz olduğu seviyeye geri mi döndü diye merak ediyorum.

Mumu alıp yanan mumlardan birine tutuyor ve fitilin alev almasını izliyorum.

Gözlerimi kapatıp biri hariç tüm düşüncelerimi kenara itiyorum. “Keşke bu aşk arınmasını hiç yapmasaydım,” diye fısıldıyorum yüksek sesle.

Burası durmam gereken nokta ama sözcükler ağzımdan dökülmeye devam ediyor. “Keşke geçmişi değiştirmeye hiç çalışmasaydım. Kiersten’in hak ettiği hayatı yaşamasını diliyorum. Sana mutluluk diliyorum Dax.”

Yün yumağını alıp ona veriyorum. “Ellerimi bağlaman gerek.”

İpin ucunu alıp bana tedirgin bir bakış atıyor. “Bunun tuhaf bir seks şeysi olduğunu *biliyordum*. Sen varsan ben de varım.”

İpi bileklerime dolayıp düğüm atıyor.

Şimdi öpüşme zamanı. Kaderimizi mühürleme zamanı.

Gözlerimi kapatıyorum. “Beni öpmen gerek, Dax.”

“İşte şimdi güzel kısmına geliyoruz.”

Onu göremiyorum ama sesinden gülümsediğini anlayabiliyorum ve dudakları benimkilerle buluştuğu anda içimden milyonlarca duygu aynı anda fışkırıyor. Büyük bir hata yaptığma dair korku. Benim olduğu bu yere duyacağım özlem. Suçluluk. Arzu. Tüm bunların neden olduğu, neden burada olduğum ya da geri dönmem gerekiyor mu sorularının cevaplarını bilmemenin öfkesi. Ama hepsine galip

gelen, göğsümü parlak bir gökkuşağı gibi dolduran duygu bu adama duyduğum aşk. Bu hayatımın en büyük riski olabilir ama almaya hazırım.

“Bunun muhtemel tüm evrensel yasalara aykırı olduğunu biliyorum ve istediğim şey imkânsız olabilir ama eğer mümkünse bunun küçücük bir parçasını hatırla. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu. Seni ne kadar sevdiğimi. Zamanı geriye almayı ve seni daha uzun süredir seviyor olmayı ne çok istediğimi.”

Gözlerini açarken kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. “Elbette hatırlayacağım. O kadar çok içmedim. Seni çok seviyorum.”

Kalbim o kadar sıkışıyor ki bedenimi rehin tutuyormuş gibi hissediyorum. Sanki, *kal yoksa çarpmayı reddederim*, diye haykırıyor.

“İpi kes.” Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

“Ne? Neden?”

“Makas masada. İpi kes. Şimdi. Lütfen Dax.”

“Tamam, bir saniye.”

Nefesimi tutup metal makasın muşambaya sürtünme sesini dinliyorum.

“Seni seviyorum Da...”

Karanlık.

Bölüm 30

YABANCI BİR YATAKTA UYANIYORUM.

Hayır.

Yabancı bir yatak değil.

Göle bakan dairemdeki eski yatağım ama çarşaflar farklı. Üstünde minik kır çiçeği buketleri var.

Bu çarşafları daha önce hiç görmedim.

Ama başımın üstündeki sarı su lekesi çok tanıdık. *Mona Lisa*'ya benziyor. Ve aynı şeyi daha bir hafta önce alarmımın çalmasını beklerken de düşünmüştüm.

Bir hafta önce.

Bodrumdaki dairemdeyim.

Bodrumdaki dairemde olmamalıyım.

Yataktan Hüseyin Bolt gibi fırlıyorum. Burası kesinlikle benim bodrum dairem. Alçak tavan. Çorba kokusu. Frank. Duşta sallanıyor. Kendi normal örümcek benliğiymiş gibi davranıyor.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Yanlış olan bir şeyler var. Geri dönmüş olmam gerek. Burası geri değil.

Komodinin üstünde telefonumu arıyorum. Olması ge-

rektiği şarjda değil. Yatak örtülerini kaldırıp altına, etrafına bakıyorum. Banyoya. Mutfığa. Masama. Hiçbir yerde yok.

Dış dünyayla iletişim kumam imkânsız.

Kahretsin.

Ne olduğunu öğrenmem gerek. Dax'le konuşmalıyım.

Yatağımın yanında giysiler var. Dün geceki kostüm değil. Aslında onları en son ne zaman giydiğimi hatırlamıyorum ama şimdi bunu düşünecek zaman yok. Giysileri üstüme geçiriyor, çantamı alıp evden fırlıyorum. Nerede yanlış yaptığımı bulmam gerek.

Mumlar vardı. El bağlama şeyini yaptık. Tavuklarla hiçbir şey yapmadık ama tavuklar hep gereksiz bir unsur olmuştu. Hiçbir şey anlamıyorum.

Patikadan yola çıkıyorum ve donup kalıyorum. Evimin önünde arabam park hâlinde. İlk yıllık komisyonumla aldığım gri Volkswagen Golf GTI Sport.

Eski hayatımda.

Etrafında tam bir tur atıyorum. Sırf aynı arabadan bir tane daha olmadığından emin olmak için. Ama bunun benim plakam olduğuna şüphe yok. En sevdiğim Aritzia kağıdım ön koltukta.

Neler oluyor?

Anahtarlarımı kontrol ediyorum. VW arabamın anahtarı anahtarlıkta. Bu hiç mantıklı değil ama neyse ne. Zaman değerli. Kilitleri açıp sürücü koltuğuna geçiyorum ve Livi Teyze'nin dükkânına kadar hep sarı ışıklarda geçiyorum.

Dairesinin kapısını çalmama rağmen açmıyor, altta dükkân da kapalı. Ne yapacağıma dair başka bir fikrim olmadığından neler olduğunu anlama umuduyla yedek anahtarla içeri giriyorum. Dükkân aynı görünüyor. Ama dün geceye dair bir kanıt yok. Mumlar yok. İplik yok. Tavuk yok.

Ama başka bir şey var.

Yanlış olan bir şey.

Ben ne yaptım?

Parmaklarımı yanık muşambanın üstünde gezdiriyorum. İlk büyü denememizden kalan iz.

İz burada. Arabam burada ama bodrum dairem de burada. Sanki iki hayatı birbirine karıştırmışım gibi. Yoksa üçüncü bir zaman çizgisinde miyim? Kaç zaman çizgisi var?

Livi Teyze'den çıkıp kendimi caddeye atıyorum ve James Caddesi'nden güneye ilerliyorum. Kicks'in olduğu yere vardığımda kalbim milyonlarca mutlu parçaya ayrılıyor.

Hâlâ burada.

Işıl ışıl vitrinde Dax'ın tüm güzel çalışmaları sergileniyor. Burnumu cama dayıyorum, içerisi karanlık, kimse yok ama raflar dizili.

Bu iyi. Gerçekten iyi.

Dax'ın arka ofiste olması ihtimaline karşı kapıya vuruyorum ama cevap yok. Aslında mantıklı. Saat çok erken ve günlerden pazar değil mi? Kimin umurunda. Tek önemsemediğim bu açıdan doğru bir şey yapmış olmam.

Ama neden bodrum katında uyandım? Bir tür tuhaf melez dünya mı yarattım?

Neredeyse boş olan sokakta etrafıma bakıp ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Keşke telefonum yanımda olsaydı, o zaman Dax'ı, Kiersten'i ya da Livi Teyze'yi arayabilirdim. Bana hâlâ Dax'le olup olmadığım söyleyebilirlerdi. Wilde Beauty'nin durup durmadığımı.

Wilde.

Tam bir buçuk blok koşuyorum.

Beyaz boyalı tuğlalar görüntüye girince kalbim hızlanıyor ama yaklaşıp camdan içeriyi baktığımda gördüklerim beni yıkıyor.

Boş.

Hiçbir şey yok.

Raflar yok. Mükemmel şekilde düzenlenmiş, temiz güzellik ürünleri yok. Sadece boş bir alan ve KİRALIK DÜKKÂN yazan emlakçı tabelası var.

Wilde gitmiş.

Bu canımı acıtıyor. Kendi seçimim olmasına ve seçimimin doğru olmasına rağmen hüznü, boş alanın görüntüsü kalbimi sızlatıyor. Bir an durup güzel hayalimin kaybının yasını tutuyorum ama sonra bu gerçekliğin hâlâ çarpık olduğunu ve acilen ilgilenmem gereken daha önemli meseleler olduğunu hatırlıyorum.

Dax'i bulmak gibi.

Ayaklarım hareket etmeye devam ediyor. Sanki bu sabah kendilerine ait bir akılları var. Kahve Dax'in sabahları hep önceliği olmuştur. Gözlerim oturma alanını ve sıradakileri inceledikten sonra burada olmadığına karar veriyorum. Tam geri dönmek üzereyken bir ses duyuyorum. "Büyük boy yulaf sütlü latte, değil mi?"

Saçı topuz yapılmış baristayla göz göze geliyorum.

"Snake." O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki gözleri kocaman açılıp bir adım geri çekiliyor.

"Ah, evet.

"Benim Gemma, G ile." Kimden bahsettiğim belli değilmiş gibi göğsüme vuruyorum.

"Yani yulaf sütlü latte, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle evet. Bir soruya cevap vermeni istiyorum."

Siparişimi kasaya girerken kaşlarını kaldırıyor.

"Biz hiç öpüştük mü? Noel arifesinde? Bir garajda?"

Çenesini kaşıyarak tavana bakıyor. "Hatırladığım kadarıyla hayır ama her şey mümkün. Belki de öpüşüp bir şey hatırlıyor muyuz diye bakmalıyız."

“Hayır!” henüz kahvesini içmemiş biri için fazla yüksek sesle bağıyorum. “Ama açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler.”

Kahvemi bekliyorum. Alır almaz yarısını mideye indiriyorum, geri kalanını da araba dönerken içmeye devam ediyorum.

Şu an en önemli şey Dax’le aramda ne olduğu. Ancak bir tür melez dünya yarattıysam kim olduğumu bilip bilmediğini anlamalıyım. Başka bir ayakkabı çekeceği olayına gerek yok.

Arabama atlayıp Kiersten’in evine gidiyorum, garaj yolunda yürüyüp kapısını yumruklarken aradığım cevapların onda olması için dua ediyorum.

Birkaç dakika içinde açılan kapıda Kiersten’i kabarık pembe sabahlığıyla görüyorum.

“Oh, şükürler olsun.” Kahve taşımayan kolumu boynuna dolayıp sıkıyorum. Aynı görünüyor. Aynı kokuyor. Hatta boynuna doladığım kolumu her zamanki, “Tanrı aşkına, senin neyin var kadın?” diyerek itiyor.

Yarısı içilmiş kahve bardağımla içeri giriyorum.

“Bana latte yok mu? Kafein ikramı olmadan sabahın köründe seni neden evime kabul ettiğimi söyler misin?”

“Seni seviyorum, Kierst.” Kelimeler ağzımdan kolayca dökülüyor. “Sen inanılmaz ve harikasin ve seni tahmin ettiğinden de çok takdir ediyorum ve söz veriyorum her şeyi düzelteceğim.”

Kafamı ellerini arasına alıp nefesimi kokluyor. “Hâlâ sarhoş musun? Gece yarısı olmadan içkini kestim. Şimdiye ayılmış olman lazımdı.”

“Dün gece seninle miydim?”

Dönüp mutfığa doğru yürüyor, dolaptan bir bardak alıp suyla doldurduktan sonra bana veriyor.

“Bu kadar erken kalkmana şaşırdım. Günü yatakta geçirirsin sanıyordum.”

Suyu içiyorum çünkü sıvı alımı iyi bir fikir gibi görünüyor.

“Bana anlatsana. Dün gece neden sarhoş oldum? Tam olarak ne oldu?”

Kiersten gözlerini deviriyor ama boş su bardağını elimden alıp yeniden dolduruyor ve bana geri veriyor. “Yeni yerin konusunda sızlanıyordun. Kokuyu sevememişsin ve geceyi yalnız geçirmek istememişsin, bu yüzden buraya gelip yarım şişe şarap içtin. Tekilama sulanınca seni durdurup bir Uber’le seni eve yolladım ve sen telefonunu bulamadığın için parasını ben ödedim, bu arada rica ederim. Trent, bu sabah Dax’e gidip çiçeklerini sulamayı hatırlatan alarmin çalınca bulmuş.”

Dax! Dax’i tanıyorum. “Nerede o?”

“Trent mi? Y’ye yüzmeye gitti. Neden?”

“Trent değil. Dax. Dax nerede?”

Kiersten bir süre kadar düşünüyor. Hayatımın en uzun, en acı veren beş saniyesi.

“Magnet Nehri miydi? Yoksa Magawan Nehri mi? öyle bir şey. Kuzeyde bir yer işte. Neden bana soruyorsun? Onun Dougie ile kampa gittiğini bana söyleyen sensin.”

“Neden?” Dax kamp yapmaktan nefret eder. Bir kere sinde onu lüks denebilecek bir kampa götürdüm ve böceklerle rahatsız yatağa bir gece tahammül edebildi.

“Şey, bana onun tuhaf davrandığını söyledin, sonra da sana kafasını toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemiş.”

“Yani arkadaş mıyız?”

Kiersten kafamı avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine bakıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ediyorum.”

“Beyin sarsıntısı kontrolü böyle mi yapılıyor?”

Kiersten başımı bırakıyor. “Hiç fikrim yok. Ama iyi görünüyorsun. Senin neyin var, Gemma?” Nereden başlasam bilmiyorum.

“Sana anlatsam da en azından üç buçuk hafta boyunca bana inanmayacaksın, sonrasında da yüzde seksen ikna olacaksın.”

Kiersten gözlerini kısıyor ve tüm hikâyemi dinlemek için efor harcayıp harcamamayı mı düşündüğünü merak ediyorum. “Evet, bu hikâyeyi başka güne saklayalım. Ama en azından iyi olduğuna yemin et. Fiziksel olarak da duygusal olarak da. Her açıdan.”

İyi miyim? “Sanırım öyleyim.”

Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyor.

“O hâlde sana telefonunu getireyim.” Beni yalnız bırakıyor ve birkaç dakika sonra gümüş grisi iPhone’umla geri geliyor. Mesajlarımı kontrol ediyorum. Birkaçı işten. Birazı arkadaşlarımdan. Ve Dax’ın aşk arınması gecesine kadar yolladığını hatırladığım bir sürü mesaj var. Sonrasında sayıları azalıyor ve hayli garipleşiyor.

Mesajlarımı aldım. Üzgünüm. Yoğundum. Sonra konuşuruz.

Yine yoğun bir hafta. Sana bir kahve borçluyum.

Bu gece curling oynamaya gelemeyeceğim. Herkese üzgün olduğumu söyle.

Bir iki haftalığına gidiyorum. Ben yokken çiçeklerimi sular mısın?

Kalbim acıyor.

Bu gerçeklikte de âşık olabileceğimize dair minik umut

kırıntısı da kayboluyor. Durum tuhaf. Bu mesajlardan ve benim cevaplarımdan bunu anlayabiliyorum. Dax benden kaçıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor, popom Kierst'in kanepesine duyulabilir bir *küt* sesiyle çarptığında stratejik duruş noktam için minnet duyuyorum.

Kendime olması gerekenin bu olduğunu hatırlatıyorum. Dax ve benim arkadaş olmaya geri dönmemiz gerekiyordu. İstedğim buydu, değil mi?

"Beni endişelendirmeye başlıyorsun, Gems." Kiersten yanıma oturuyor, soğuk eli bileğimi kavırıyor.

"Yok bir şey. Sadece Dax'e aşığım. Ve o bana âşık değil ve planın bu olmasına rağmen yine de bu canımı çok acıtıyor, bu kadar kötü olacağını hesaba katmamıştım."

Gözyaşlarım akıyor. Onları durdurmaya çalışmıyorum bile. Anlamı yok. Dökülen yaşlar yüzümü ve ellerimi kaplarken biraz olsun sakinleşmeye çalışıyorum.

"Pekâlâ, en azından artık kabul ediyorsun." Kiersten'in sırtıma uzanan eli beni rahatlatmak için yavaşça daireler çiziyor.

"Biliyor muydun?"

"Sanırım herkes biliyor."

"Dax bile mi?"

"Dax bilmiyor olabilir, gerçi duygularının karşılıksız olmayacağına inanmak için nedenlerim var."

"Ama gitti. Ve şu an aramızın pek iyi olduğunu sanmıyorum."

Kiersten sabahlığının cebinden bir tomar kâğıt mendil çıkarıyor. "Sen ve Dax son zamanlarda çok şey yaşadınız. Sen bir ilişki bitirdim. Acısını atlatmak zaman alır. Ve düşüncelerini toplamak. Hemen yatağa atlamanız iyi olmazdı."

Hakkı var. Şu an duymak istediğim bu değil ama yine de biraz teselli ediyor. Kaçırmış gibi hissettiğim son dört haftaya dair parçaları toplamaya başlıyorum. Ama hâlâ doldurmaya çalıştığım boşluklar var, mesela: “Neden bir bodrumda yaşıyorum?”

Bunun üzerine Kierst gülmeye başlıyor.

“Ne?”

“Livi Teyze ve ben buna yirmilerin ortası krizi diyoruz. Bir ay kadar önce artık sevmediğin bir hayatı yaşamak istemediğine karar verdin. İşi bıraktın. Daireni satışa çıkardın. Bodruma taşındın çünkü para biriktirmeye ihtiyacın olduğunu söyledin. Nedenini sorduğumuzda bize büyük bir şey üstünde çalıştığını söyledin. Gizli projen.”

Wilde Beauty.

“*Bizim* gizli projemiz.” Sözcükler ağzımdan çıktığı anda doğru olduğunu hissediyorum. Ablamın elini avucumun içine alıyorum. “Kendi mağazamı açacağım. Çok güzel olacak. Temiz güzellik ürünleri. İşleri yoluna koyana kadar kıcımlı yırtacağım. Ve sen de pazarlamasını yapacaksın. İşini benimle başlatacaksın. Bu sefer birlikte yapacağız.”

Kiersten çok şaşıyor. “Sen nasıl...”

Onu susturuyorum. “Bu çok uzun bir hikâye. Önemli olan şu ki işleri batırmayacağım. Ve de senin kıymetini bileceğim. Az önce söylediklerimde ciddiyim, Kierst. Sana her şeyi borçluyum ve benimkiyle birlikte senin hayallerinin gerçekleşmesini de sağlayacağım.”

Gözlerini kısıyor. “Teşekkür ederim diyeceğim ama kafam hâlâ çok karışık.”

Kollarımı yeniden boynuna dolayıp sıkıca sarılıyorum. “Daha sonra bunu en iyi şekilde açıklamaya çalışacağım ama şimdi gitmem gerek.”

“Nereye?”

“Dax’ın evine. Çiçeklerini sulamaya.” Bulmacanın başka bir parçasını çözmeye.

Kiersten beni kapıya kadar geçiriyor. “Her yoluna girecek, Gems. İçimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var.”

Déja vu yaşadığıma dair ürkütücü bir hisse kapılıyorum. Kırk sekiz saatten kısa bir süre önce de aynı şeyleri söyledi. Başka bir zaman çizgisinde. Başka bir hayatta.

İçimde bir his belirliyor. Nerede olursam olayım ablamın hep yanımda olacağını biliyorum.

Kollarımı beline dolayıp başımı memelerine yaslıyorum. “Seni tüm kalbimle sevdiğimi bilmeni istiyorum.”

Başımın arkasını okşuyor. “Bunu bir ders olarak düşünelim, bir dahaki sefere tekiladan uzak duralım.”

Bölüm 31

ON DAKİKA SONRA Dax'in binasının önüne park ediyorum.

Tanrım, arabam olmasını özlemişim.

Dax'in yedek anahtarı olması gerektiği yerde, Dr. Snuggles anahtarlığında.

Dairesine çıkan merdivenler ikişer ikişer tırmanırken kalbim adımlarımdan daha yüksek sesle gümlüyor gibi geliyor.

Birinci kat. *Güm.*

İkinci kat. *Güm.*

Üçüncü kat. Koridordan kapısına doğru yürürken davullar çalıyor.

Buraya kadar.

Bir planım var. Eğer içeri girdiğimde Dax'in evi eskisi evi görünüyorsa bu her şeyin olması gerektiği gibi gittiği anlamına gelir. Mağazası hâlâ çok başarılı. Hiçbir şeyi mahvetmedim. Eğer diğer gerçeklikteki gibi görünüyorsa... henüz bu durumda ne yapacağıma karar vermedim.

Anahtarı kilide sokuyorum ama tam kapıyı itip açacakken son dakikada aklıma gelen bir düşünceyle panikliyorum.

Ya Dax eve erken dönmeye karar verdiyse? Ya içerideyse? Ya geçen ay boyunca veteriner asistanıyla çıkmaya devam etti ve ona âşık olmaya başladıysa?

İçeride olabilirler.

Çıplak olabilirler.

Dax'in güzel penisi onun büyüğü vajinasında olabilir ve ben asla aklımdan çıkaramayacağım bir şeye şahit olabilirim.

Bu düşünce kusma isteği uyandırıyor.

Kapıyı tıkladıyorum. “Merhaba, benim Gemma. İçeride kimse var mı?”

Cevap yok. Yine de kapıyı iterken ellerimle gözlerimi kapatıyorum. “Gemma burada. İçeri giriyorum. Ya şimdi konuşursun ya da işler sonsuza dek tuhaflaşır.”

Karşı duvarı görebilmek için parmaklarımı aralıyorum. Geçtiğimiz yıl Hamilton Sanat Galerisi müzayedesinden satın aldığı tablo duvarda asılı ve etrafta çıplak vücutlar yok.

Bu iyiye işaret.

Yarı aralık gözlerimle etrafa bakmaya devam ediyorum.

Bekar bir erkeğin olmazsa olmaz parçası olduğu konusunda ısrar ettiği büyük ekran televizyon, Pottery Barn'dan aldığı konsolun üstünde. Vergi hariç bir aylık maaşım değerindeki taba rengi deri kanepeler, mobilya bölgesindeki bir depoda, sadece randevuyla satış yapan bir adamdan almak için ta Toronto'ya gittiğimiz İran halısının üstünde duruyor.

Bunların hepsi iyiye işaretler.

Rahat bir soluk alıyorum. O iyi. Mağaza iyi. Ben doğru seçimi yaptım.

Soluk alıp verişim sakinleşip düzenli bir ritim alırken buraya yapmak için geldiğim ikinci görevime başlıyorum.

Meyve suyu sürahisini alıp suyla dolduruyorum ve pencere pervazındaki çiçekleri sulamaya başlıyorum, ardından

Hâlâ dolu olan sürahiye kaldırıyorum. “Çiçekler için geldim. Benden onları sulamamı...” “Evet, üzgünüm. Biliyorum. Sadece az önce seni düşünüyorum ve sen de bir anda karşıma çıktın. Bir an için gerçek olduğundan emin olamadım.”

“Beni mi düşünüyordun?”

Bakışlarını indirdiği çantasını ayakkabısının ucuyla ileri itiyor. “Evet. Kuzeye gitmiştim. Kafamı toplamak için birkaç güne ihtiyacım vardı. Ama geri döner dönmez seni arayacaktım. Ve seni burada buldum.”

“Ben de seni düşünüyordum.”

Havada aniden bir gerilim oluyor. Ağır ve yoğun. Sanki ikimizde bu konuşmanın her şeyi değiştireceğini biliyoruz. Bir tür tavuk oyununa dönüşüyor. İlk konuşan kalbini masaya koyar. Açık. Savunmasız. Her şey olabilir. Ve ben bir an bile tereddüt etmiyorum.

“Seni seviyorum, Dax.” Kelimeler ağzımdan çok kolay çıkıyor. Alışmak için bir ayım vardı. “Bütünüyle ve kesinlikle sana aşığım. Biliyorum ki orada durup bana son dört yılı bir başkasıyla geçirdiğimi hatırlatacaksın. Ve haklısın, öyle yaptım. Ama düşünecek çok zamanım oldu. Sanırım Stuart ile bu kadar uzun süre kalmamın nedeni onun güvenli olmasıydı. Kolaydı. Ve onu kaybetmek beni yıkmadı.”

Boğazıma koca bir yumru oturuyor. Yutkunup devam ediyorum.

“Ama seni kaybetmek yıkardı. Seni sevmekten korktum çünkü bir gün kararını değiştirebilirdin ve biz artık Gemma ve Dax olamazdık. Bu riski alamazdım. Ama sonra hayatımda olmasan nasıl hissedeceğimi gördüm ve bu senin benim için doğru kişi olduğunu anlamamı sağladı, Daxon.

* Ödle Oyunu olarak da bilinen bir akıl oyunu, strateji teorisidir. İki tarafın birbirini korkutarak geri adım atmasını sağlamak amaçlanır. (ç.n.)

Ve seninle birlikte olmak istiyorum. Bu bir gün seni kaybedeceğim anlamına gelse bile.”

Nefes almak için duruyorum. Kendimi toplamak için. Belki Dax’ten bu konuşmanın nasıl sürdürüleceğine dair bir ipucu almak için. Ama Dax kapının yanında durduğu yerden kımıldamıyor. Hiç hareket etmiyor. Sanki ani ve beklenmedik itirafım onu dondurmuş gibi.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum sonunda.

“Bir sürü şey.”

“Bunlar iyi şeyler mi?”

Cevabı bana doğru tedirgin bir adım atmak oluyor. Sonra derin bir nefes alıyor. Ardından bir tane daha. “Geçen haftayı arkadaşlığımızı bitirmemiz gerekebilir diye düşünerek geçirdim.”

En büyük korkum gerçekleşiyormuş gibi göğsüme bir acı saplanıyor. “Öyle mi?”

Dax yutkunuyor. “Artık çok fazla geliyordu.”

Nefes alamıyorum. *Yanılıyorsun ya da bu her neyse düzeltebilirim.* Ne gerekirse yaparım, demek için kelimeleri toparlayamıyorum. Yine de denemek için ağzımı açıyorum ama Dax önce davranıyor.

“Rol yapmaktan bıkmıştım. Bir sonraki Stuart’ın gelmesini beklemek ve senin bana değil ona âşık olmanı izlemek. Bu yüzden artık arkadaş olamayacağımızı düşündüm.”

“Dax...” “Ama bu fikir beni deli etti. Perişan etti. Dougie beni eve erken getirdi çünkü üzgün yüzüme daha fazla bakamadı. Ama eve dönüp seni gördüğüm anda seni hayatımda tutmak için gerekirse yüz Stuart’la daha başa çıkacağımı anladım. Seni çok seviyorum, Gems. Ve beni asla kaybetmeyeceksin.”

Ciğerlerim hava doluyor. Sanki binlerce kiloluk ağırlık göğsümden kalkmış gibi hissediyorum.

“Yani bunun anlamı...” Sormaya korkuyorum.

“Şu demek oluyor buraya gelip beni öpsen iyi olur çünkü dört yıldır bunu bekliyorum.”

İhtiyacım olan davet bu. Ânında yanına gidip kollarının arasına giriyorum.

Öpüşmemizde bir tedirginlik, dudakların çekingen dokunuşları yok. Dili ağzıma mükemmel bir şekilde kayarken elleri saçlarımın arasına giriyor. Sanki bunu daha önce çok kez yapmışlar gibi.

Sanki hatırlıyorlar gibi.

Öpüşmemiz saatler sürmüş gibi hissediyorum. Kim bilir? Zaman ve gerçeklik son zamanlarda benim için çarpık. Nihayet ayrıldığımızda dudakları destansı öpüşmemiz yüzünden hafifçe şiş.

“Bu gerçekten iyiydi,” diyor yüzümü avuçlarının arasında tutarken.

“Ben inanılmazdı diyecektim ama iyiyle de idare edeceksek o zaman pratik yapmalıyız.”

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ama sonra geri çekilip kaşlarını çatıyor.

“Ne düşünüyorsun?”

Cevap vermeden önce bir an duraksıyor. “İlk öpüşmemiz değilmiş gibi geldi.”

Geçen ay boyunca neler olduğunu hâlâ tam olarak anlamıyorum. Evrenin ikinci bir şans vermek için neden beni, bizi seçtiğini.

“Evet, aynı fikirdeyim.”

Bölüm 32

6 ay sonra

“SELAM GÜZELLİK.”

Zeminle konuşuyorum. Ama bu bir parke zemin. Temizlemek, hatta muhtemelen Home Depot’tan kiralayabileceğiniz bir cila makinesiyle parlatmak gerekebilir ama bunların hiçbirinin önemi yok çünkü bu *benim* parke zeminim. Ve bunlar yakında limon kokulu güzellik ürünleri ve gerçekleşmesi dört buçuk uzun yıl süren hayallerimle dolacak *benim* boş alüminyum raflarım.

“Yiyecek bir şeyler getirdim.” Kiersten dükkânımın kapısını kalçasıyla iterek açıp çörek kutusunu havaya kaldırıyor. Başının üstündeki çan özlediğim bir sesle çınlıyor. Kelimenin tam anlamıyla başka bir ömürden kalma bir anı, altı uzun aydır duymadığım bir ses.

Nana’nın çöreklerinden Boston kremalı bir tane alıyorum, hâlâ sıcak olan Brewski’nin yulaf sütlü mistosundan bir yudum içiyorum ve Wilde Sisters Beauty 2.0’ın başlangıcına bakıyorum. 2.0 kısmı gizli. Onu sadece kendi kendime, aklımdan söylüyorum çünkü ablamın, teyzemin, hatta Dax’ın çoklu gerçeklik olan bir evrende yaşamaya tam olarak hazır olmadıklarını düşünüyorum.

Öteki Gemma’nın hayatında geçirdiğim süreyi bana öğ-

renmem gereken birkaç hayat dersi veren tuhaf bir rüya, gerçekçi bir halüsinasyon olarak görüyorum.

“Kadeh kaldırmamız gerek gibi hissediyorum.” Ablam kahve bardağını kaldırıyor. Kahvesiz teyzem kitabını kaldırıyor.

“Gems’e. Nihayet vajinasına güvenip hayallerini gerçekleştirmesine. Seni seviyorum. Sana her konuda başarılar ve kendime sonsuz lüks yüz kremleri diliyorum.” Kahve bardağını daha da yukarı kaldırıyor. “Bir de bana ve Hamiltonlıların içeri girmek için sıraya girmesini sağlayacak mükemmel pazarlama planı tasarlayan parlak zekâma.”

“Bak bak!” diyor teyzem ben ablama sarılırken. Son altı aydır aramızdaki şeyler farklı. Daha iyi. Ben kendi sorunlarımı çözme konusunda kendime güveniyorum ve bu da ablamın kendi hayatına odaklanması için yer açıyor.

Kapının üstündeki çan bir kez daha çınlıyor.

Bay Zogaib başını uzatıyor ama sadece başını, ki bu Öteki Gerçeklikteki Bay Zogaib’le karşılaştırıldığında tuhaf çünkü o, nemlendirici arayışına girdiğinde alanımı işgal etmekte hiç sorun görmüyordu.

“Sonrası için plan hâlâ geçerli mi?” diye soruyor Livi Teyzem’e ve teyzemin gülümsemesi bu soruya hiç de şaşırtmadığını gösteriyor.

Neler olup bittiğini anlamamızla benim açık kalan ağzıma Kiersten’inki de mükemmel bir senkronizasyonla uyum sağlıyor.

Teyzem gümüş rengi buklelerini kabartıyor. “Evet. Kızlarla işim bitince mesaj atacağım.”

Teyzem göz kırptıyor. Bay Zogaib domates gibi kızarıyor ve Kierst’le ben, teyzem bize doğru göz kırptığında tekrar açılabilsinler diye ağızlarımızı kapatıyoruz.

Bay Zogaib çıkarken Kierst ve ben, *Az önce burada ne*

oldu? der gibi bakışıyoruz; bu arada teyzem sanki bu sıradan bir komşuculuk olayıymış gibi davranıyor.

“Ee...” Sonunda Kierst konuşuyor. “Bize bunun ne kadardır sürdüğünü söyleyecek misin?”

Livi Teyze omuz silkiyor. “Ah, yıllardır görüşüyoruz. Ama birkaç hafta önce ateşli ve yoğun bir şeye dönüştü.”

“Livi Teyze!” Sesim şokumu gayet iyi yansıtıyor.

Ama o gözlerini devirerek beni geçiştiriyor. “Ah, tatlım ben yaşıyım, bozuk değilim.”

Sorularım var. Bir sürü. Ama çan yine çalıyor. Kapıda zümrüt yeşil gözleriyle sonsuza dek en yakın arkadaşım olarak kalacak adamın yüzü kadar tanıdık bir yüz beliriyor.

“Kahve getirmek için uğradım ama görünüşe göre bana ihtiyacınız yokmuş.” Dax bardağı kafama dikmemi, ardından bu sabahki üçüncü kafein dozum için elimi uzatmamı izliyor. Kenarında yazan *Gemma, G ile* yazısını okurken gülümsüyorum.

“Sanırım barista sana yanık.” Dax kolunu omzuma atıyor. “Bu sabah sipariş verirken bana pis pis baktı. Kahvemi içmeye korkuyorum.”

Eğilip alnımdan öpüyor, eli kotumun beline doğru sırtımda yavaşça kayıyor. Serçe parmağı kumaşın altına giriyor bu hareketi on üç yaş altı için uygunsuz kaçmasa da bana bakışı daha sonrası için planları olduğunu söylüyor.

“Bu gece kaç gibi evde olursun?” diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim bir şekilde.

Dax ve Gemma telepatimiz hâlâ kusursuzca çalışıyor, hatta belki üç hafta önce evine taşındığımdan beri daha bile iyi.

Aşk ilanımızdan ve bunu takip eden kayıp zamanı telafi etme seks festivalinin ardından her ne kadar işleri ilerlet-

mek istesek de yakın arkadaşlar Gemma ve Dax'ten sevgili olan Gemma ve Dax'e geçişte biraz ağırdan almanın en iyisi olacağına karar vermiştik.

Hâlâ bir sürü seks yapıyorduk. Bodrum katındaki dairem duruyordu ve her geceyi birlikte geçireceksek iki evi de tutmanın saçmalık olacağına, oraya ödediğim kirayı Wilde Sisters Beauty'i kurmak için kullanabileceğime karar vermeden önce dört ay çıktık.

"Bu öğleden sonra ikide bir yığın mal gelecek," diyorum. "Kiersten üçe kadar bana yardım edecek ama ben geç saate kadar kalacağım, acaba sen uğrayıp yardım etmek ister misin?"

Dax'in gözleri ânında arkadaki ofis masasına kayıyor. Hareket ettirilemeyecek kadar büyük olduğundan önceki kiracı burada bırakmış. Burayı Dax'e ilk gösterdiğimde mükemmel bir seks masası olduğunu söylemişti ve sanırım bu gece bunun doğru olup olmadığını anlayacağız. Umarım iki kere.

"Bu akşam altıda özel bir müşterim gelecek ama işim biter bitmez geleceğim."

Dax'in dükkânı uzay-zamanda yolculuk yapmadan önce zaten başarılıydı ama geri döndükten sonra bir salı günü Sunny ve Hammer Curls ile bir curling maçı ayarladım. Sunny sadece ikimizin en yakın arkadaşı olmakla kalmadı, bizi yeni kocası pediatri hemşiresi Andre Cortez ile de tanıştırdı. Andre Cortez Torontolu ünlü bir rap şarkıcısıyla birlikte büyümüş ve o da artık sadece Dax'in ayakkabılarını giyiyor.

Her şey olması gerektiği gibi.

Wilde Sisters Beauty diğer zaman çizgisindeki aynı başarı seviyesinde olmayabilir. Yine de burayı o noktaya ulaştırmanın her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

“Gitmem gerek, seni seviyorum. Kaldırılması gereken ağır bir kutu ya da öldürülmesi gereken örümcekler olursa mesaj at.” Dax bir kez daha öpüp popomu sıkıyor.

“Sanırım Kierst bu konuda yardım edebilir.”

Her salı gecesi yeğenlerime bakıyorum; böylece Kierst, CrossFit yapıyor. Sözlerimi duyar duymaz da kaslarını esnetiyor. “Bu kalçalar kaldırmak için yapılmış.”

“Ve sekiz bacaklı dostlarımla ittifak kurmayı tercih ederim.”

Dax, Livi Teyze’ye ve ablama el sallıyor, gitmek için kapıyı açarken sesleniyorum. “Seni seviyorum, Daxon McGuire.”

Dönüp bu dünyada en sevdiğim gülümsemesiyle bana bakıyor. “Seni seviyorum, Gemma McGuire.”

“Dil sürçmesi mi?”

Omuz silkerken gülümsemesi hâlâ yüzünde. “Olabilir. Belki de başka planlarım vardır.”

TEŞEKKÜRLER

Sanırım bu tüm sürecin en sevdiğim kısmı olabilir: gecenin geç saatindeki bir “olursa ne olur”u koca bir kitaba dönüştürüp yayımlamanın çılgın yolculuğunu hatırlamak.

Emma Caruso, beni ve kafamın içinde yaşayan tüm romantik ilişki arayan kızları anlıyorsun. Tanıştığımız andan itibaren senin bu kitap için doğru editör olduğunu biliyordum ve eğer pek çok düzenleme üzerinde çalışırken sınırların ötesindeki mırıldanmalarımı bilinç altında duymadıysan şimdi sana bilgisayar ekranıma bakıp tekrar tekrar haykırdığım şeyi söyleyeceğim: Haklısın! Bu daha iyi! Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?

Bibi Lewis, sen süperstar bir temsilci ve kitaplara fısıldayan sihirli birisin; beyninin içini taslaklarımı parçalara ayıran ve tamamlamak için tam olarak gerekeni çıkaran *Akıl Oyunları meme*’i olarak hayal ediyorum. Seninle çalışmak eğlenceli. Ethan Ellenber Ekibi’nin bir parçası olduğum için inanılmaz şanslı hissediyorum ve sana daha fazla “Bu iyi, değil mi?” e-postası atmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

The Dial Press ve Penguin Random House ekibi işlerinizde son derece iyisiniz. Taylor M., virgülü doğru kullanmayı hâlâ bilmediğim için üzgünüm (ve sen bildiğin için

minnettarım). Whitney Frick, Avideh Basrhirrad, Cindy Berman, Dianne Hobnig ve Debbie Aroff sizinle çalışmak rüya gibiydi. *Aşk Diye Okunur*'u dünyaya yaymak için gösterdiğiniz çalışmaları için hepinize teşekkür ederim.

Son birkaç yılda okumaya, tavsiye vermeye, eleştirmeye, dinlemeye ve inanılmaz derecede uygunsuz görüntüler göndermeye vakit ayıran son derece yetenekli yazarlar hakkında koca bir kitap yazabilirim.

Katie Gilbert, benim yazarlıktaki ruh eşim, o kadar yeteneklisin bu benim başımı ağrıtıyor. Bebek yazarlık günlerimizden bu yana ne kadar yol aldığımızı düşünüyor, gülüyor sonra biraz ağlıyor ve sonra yine gülüyorum. Bu yolculuğun her adımında daimi nazik sözlerin olmasaydı burada olamazdım.

Boners'a*: Aurora Palit, Christina Arellano, Jessica Joyce, Mae Bennett, Rebecca Osberg. Yayıncılık kalp için zor olabilir. Siz en zor kısımlarda benim cankurtaran halatım oldunuz ve beni salyangoz penisleri ve örgü kazağı içindeki Joshua Jackson dolu sert sulardan çekip aldınız.

İlk okurlarım (siz bu başlığı hak etmiyorsunuz, sevgili dostlar diye devam edelim) Amanda Wilson, Blue, Kathryn Ferrer, Mae, Maggie North, Sarah T. Dubb, ve Shannon Bright, bana kendimi zeki ve komik hissettirdiniz. Fikirleriniz bu kitabı daha da güzelleştirdi. Umarım sayfalarda parmak izlerinizi görürsünüz.

Smut Fest 2.0 topluluğu siz benim insanlarımsınız. Hayatıma her gün neşe (ve oldukça hoş müstehcenlik) getiriniz. Güvenli alanım olduğunuz için teşekkür ederim. Toronto Romantik Yazarları, buranın suyunda kesin bir şey var. Biz Kuzey'iz! Ve romantizmi biliyoruz. İlk buluşma-

* İngilizcede "ereksiyon" anlamına gelen *boner* kelimesinden türetilen, yazarın arkadaş grubunun muhtemel adı. (y.h.n.)

mızda çok sıcakkanlı ve destekleyici bir topluluk oldunuz. Bu bebeği dünyaya getirmek için bana zaman ve zihinsel alan sağlayan dinlenmeler için Hudson Lin'e, bitmek bilmeyen yayıncılık sorularımı yanıtlayan Farah Heron ve Anya Simha'ya teşekkür ederim.

Bana istediğim her şey olabileceğimi söyleyen (önce işletme diploması aldığım sürece) sevgi dolu ebeveynlerim Noel ve Dave, bana her gün zeki biri olduğumu söylediğiniz, kayak çantalarını bana taşıttığınız, BJ'e her gittiğimizde bana Baby-Sitters Club kitapları aldığınız ve sonsuza dek mutlu olmanın nasıl bir şey olduğuna dair mükemmel bir örnek oluşturduğunuz için size teşekkür ederim.

Howie Wabb, ebediyen birbirlerinin arkalarını kollayan (her ne kadar bana o kısmı çıkarttırdılarsa da baykuşlardan nefret eden) iki kız kardeş hakkında yazmayı kolaylaştırdın.

Andrew, bütün seks sahnelerine kesinlikle senin penisin ilham verdi. (Bunu yazabiliyorum çünkü çocuklarımız hâlâ resimsiz kitapları okumayı reddediyor.) Cesaretine hayranım. Bana bunu yapacak alanı açtığın için teşekkür ederim.

Sevgili oğullarım eğer bunu okuyorsanız muhtemelen üstteki paragrafı da okumuşsunuzdur. Bunun için üzgünüm. Umarım sevgi dolu bir ilişkinin nasıl olduğuna dair iyi örnek oluşturunumdur. Sizinle gurur duyuyorum ve büyüdüğünüzde ne olacağınızı çok merak ediyorum (işletme diplomamızı aldıktan sonra.) Ayrıca tüm ücretsiz bebek bakıcılığı için çok derece nazik kayınvalidem Cathy'e kocaman teşekkürler.

Kızlarım. Kendinize bu, "Bu bert olduğum anlamına mı geliyor?" diye soruyorsanız cevap evet. Teşekkürler kısmında buraya kadar okumayı başardıysanız siz kesinlikle yol boyunca beni neşelendiren ve mutlu eden mücevherler-

den birisiniz. Bana ilham ve cesaret veren akıllı, yetenekli kadınlarda dolu bir hayatım olduğu için minnettarım. Her birinizi çok seviyorum.

Bu kitabı alan, çıkış kitabındaki bir yazara şans tanıyan her bir okura teşekkür ederim! Umarım sizi güldürmüş ya da kardeşinize sarılmanızı sağlamıştır.

Ve son olarak Joshua Jackson'a ve o lanet kazağı ona kim ördüyse ona teşekkür ederim.

YAZARLAR ARASINDA BİR SOHBET KATE GOLDBECK VE KATE ROBB

KATE GOLDBECK, bağlanma fobisi olan biriyle umutsuz bir romantiğin dostluk ve beklenmedik kimyası onları bir araya getirene kadar birbiriyle çatışmasını, düşmanlığın önce arkadaşlığa sonra da aşka dönüşünü anlatan *Yine mi Sen?* kitabının yazarıdır. Atlanta, Georgia'da yaşayan Kate Goldbeck partneriyle şakalaşmayı, İngiliz sesli kitaplarını dinlerken uykuya dalmayı, köpeklerinin kulaklarının arkasını kaşımayı sevmektedir.

Instagram: @kategoldbeck

Kate Robb, kalbini onarmak için eski sevgilisini unutma büyüsü yapan ama istediğinden çok daha fazlasını kaybettiği bir gerçekliğe uyanan genç bir kadının arkadaşlıktan aşka dönüşen hikâyesini konu alan *Aşk Diye Okunur* kitabının yazarıdır. Ailesiyle birlikte Kanada, Toronto'nun hemen dışında yaşamaktadır. Boş zamanlarını tipik bir anne değilmiş gibi geçirmekte ve bir gün yine on santim topuklu ayakkabı giymeyi ummaktadır.

Instagram: @kate_robb_writes

Kate Robb: İtiraf edeyim, senin romanına ilham veren *Harry Sally ile Tanışınca* filmi izlemedim. Bunun bir romantizm günahı olduğunu düşünüyorum.

Kate Goldbeck: Vay canına! Aslında insanların bunu izlememiş olmasını seviyorum.

KR: Filmi hep sevdin mi yoksa yakın zamanda mı oldu? Filmden kitap yazmaya nasıl geçtin?

KG: Aslında bu ebeveynlerimle özdeşleştirdiğim bir film. Annemde VHS kaseti vardı, yani bir bakıma onunla büyüdüm diyebilirim. Ama filmi onunla izler ve şöyle düşündüm: Ah, flört böyle bir şey. Yetişkin olup New York'ta yaşadığımda böyle olacak. Yani benim mihenk taşım olduğunu söyleyemem ama her zaman aklımda olan bir şeydi çünkü alıntı yapılabilecek çok şey vardı. Ama hayatımın ilerleyen dönemlerinde Reylo hayran kurgusuna girip senaryosunu okuduğum ve birçok kez izlediğim *Harry Sally ile Tanışınca*'nın hayran kurgusunu yazmayı denemeye karar verinceye kadar yaptığım bir şey değildi. O zaman bu filmin mükemmel bir romantik komedi olduğunu düşünmeye başladım, otuz yıl sonra bile gerçek gibi görünen bu zamansız hikâyeye spesifik kaygıları dokumayı başaran Nora Ephron'un ne kadar muhteşem olduğunu anladım. Peki ya sen? Kitabın bana biraz *Rastlantının Böylesi* filmi anımsattı ama fikre ve çoklu evren romantik komedisine tamamen orijinal bir yaklaşım. *Rastlantının Böylesi* ilhamının kaynağı mı?

KR: Aslında hayır. Bu romanın fikri aklıma kocamla tanıştığım gece geldi. Arkadaşlarımla bir bara gitmeyi

planlıyordum ama sonra başka bir arkadaşım beni son dakikada bir yardım balosuna davet etti. Ben de neden olmasın dedim. O zaman çok önemsiz bir karar gibi görünmüştü. Diğer soruları düşündüğüm gibi (*Okula nereye gideceğim? Hayatta ne yapacağım?*) bunun hakkında düşünmedim bile. Sadece tek soru şuydu: *Cuma gecesi planım ne?* Önümde iki seçenek vardı ve ben birini diğerine tercih ettim. Ama tercih sonrasında onunla tanıştım ve sonunda evlendik, şimdi de bir ailemiz var. Ve bu planı tercih etmiş olmam kesinlikle hayatımı bambaşka bir yöne sürükledi. Eğer şartlar bu olmasa yine tanışır mıydık bilmiyorum. Mükemmel zaman. Mükemmel yer. Sanırım her şey çok denk gitmişti. İşte bu romanı ortaya çıkaran bu fikirdi: Ya geriye dönüp hayatında farklı bir şey yapma şansın olsaydı? Biraz farklı bir yoldan da ilerlesen sonunda aynı noktaya mı varırdın? Yoksa bambaşka bir yerde bambaşka bir insan mı olurdun? Ve bunun sonuçları ne olurdu? İnsanlara kitaptan bahsetmeye başladığımda *Rastlantının Böylesi* popüler kültürde “farklı yol, farklı hayat” fikrini tanımlamanın kolay bir örneği oldu ama kitap kesinlikle o filminden farklı bir hava taşıyor.

KG: Kocan kitap hakkında ne düşünüyor? Okudu mu? İzni var mı?

KR: Eninde sonunda okumasına izin vereceğim. Tuhaf olan benim ama bu çok zor! Kendini sayfalara döküyorsun ve şunu merak ediyorsun: Biri beni yargılayacak mı? Yoksa kitabın içine girebilecekler mi? Korkunç olduğunu düşünüp bana söylemeye çekinecekler mi? Burada çok fazla kırılganlık var.

KG: Kesinlikle çok tuhaf. Partnerimin kitabımı okumasına izin verdiğim o ânı hatırlıyorum. Çok heyecanlı ve gergindim. On yılda uzun süredir birlikteyiz. Her şeyi paylaştık. Yine de onun okumasına izin vermenin çok hassas, çok savunmasız bir yanı vardı. Yani bunu çok iyi anlıyorum ve ben de kitabı kimin okumasına izin vereceğim konusunda çok ama çok dikkatliyim. *Sadece* ebeveynlerimin okumasına izin verdim çünkü redaksiyonda yardım etmelerini istedim. Ama sonra notlarma bakıyordum ve şöyle düşündüm: “Ah aman tanrım, annemle babam bunların hepsini okudu.” Muhtemelen bir sürü soruları vardır. Muhtemelen bunların hangilerinin hayatımdan geldiğini merak ediyorlardır? Biraz utandım. Ama sanırım en zoru hikâyeden ne çıkaracaklarını bilmeden sana en yakın insanların okumasına izin vermek. Bir kişi hakkında normal bir sohbette sana söyleyeceklerinden çok daha fazlasını yazdıklarından öğrenebilirsin.

KR: Evet, kesinlikle. En çok kız kardeşimin okuması beni tedirgin ediyor çünkü kitapta iki kız kardeşin ilişkisi var. Bizim ilişkimizden çok farklı ama karakterler herhangi birine, gerçek olaylara ya da senin başına gelen bir şeyden alınmış olmasa bile yine de kendi hayatından minik şeyler katıyorsun. Her zaman bir şekilde dahil olan, kendinden küçük parçalar oluyor. Senin kitabının ne kadarı senin hayatına dayanıyor?

KG: Büyük kısmının partnerimle yaşadığım anlara dayandığını düşünüyorum. Biraz kötü bir başlangıç yaptık. İki kez çıktık sonrasında ben bir bakıma onu görmezden geldim. O zamanlar hayatımda herhangi bir şeyle baş edebileceğimi sanmıyordum. Böylece birbirimizi bir yılı aşkın

süre görmedik. Ben onun bir DVD'sini geri vermek istediğimde yeniden iletişim kurduk ve buna "ikinci ilk buluşma" dedik. Yıldönümümüzü de o zaman başlattık. İkinci şansımız oldu. Kitaptaki birçok şakayı temelde ikimizin birbirimizle nasıl konuştuğumuzu hayal ederek yazdım. Mekânların çoğu kendi hayatımdan yerler. Ve anekdotların çoğu bana ait. Bekâr olmanın nasıl bir şey olduğuna dair küçük anılar, yaşadığım kötü flört hikâyeleri.

KR: Keşke yirmili yaşlarımda berbat flört hikâyelerim de dahil daha çok yazsaydım.

KG: Aynen.

KR: Berbat geçen randevularım hakkında kardeşime ve anneme e-posta yazardım, keşke hâlâ duruyor olsalardı çünkü o zaman son derece kötü randevular hakkında kısa hikâyelerden oluşan bir antoloji yazabilirdim. Ama şimdi aşk hikâyelerinde kendilerine yer buluyorlar.

KG: Evet, kesinlikle. Karşılığını sonradan veriyor.

KR: Kitabını okurken New York'ta çok zaman geçirmişsin, çok iyi bildiğin bir yermiş gibi hissettim.

KG: Evet, yirmili yaşlarımda çoğunluğu New York'ta geçirdim. Kesinlikle benim yetişkinliğe geçiş yaptığım yer. Yani tam bir yetişkin gibi hissetmiyorum ama o yıllar flört etmeye çalışmak, bir daireden diğerine taşınmak, hep daha iyi bir iş bulmaya uğraşmak ve çoğunlukla müze ve kâr amacı gütmeyen şirketlerde çalıştığım için haftanın yedi günü çalışıyor olmana rağmen asla yeterli paraya sahip olmamak-

lar geçti. Bu kitabın büyük kısmı o anıları temel aldı. Yeri gelmişken Kanadalı olmak ve Kanada’da yaşamak isteyen biri olarak kitabının Hamilton, Ontario ve Toronto’da geçmesine ve aktardığın detaylara bayıldım. Amerikalı bir okur olarak bu çok keyif vericiydi. Kanadalı bir yazar olarak kitabının Kanada yerine Amerika’da geçmesi gerektiğine dair bir baskı hissettin mi?

KR: Ben Hamilton’da büyüdüm ve bu benim için çok nostaljik olduğundan bunu onurlandırmak istedim. Sevdiğim bir yer ve kitap için doğru bir mekân gibi geldi. Ama tuhaf. Birçok Kanadalı aşk romanı yazarıyla takıldım. Ve sanırım bir süre kitabın Kanada’da geçmemesi konusunda bir baskı vardı. Ama son zamanlarda bu değişti. Bazı okurların kitabı bu kadar sevmelerinin nedeninin bu olduğunu duydum. Kanadalı ama Kanada’nın klişe bir tasviri değil... Bilemiyorum. Akçaağaç şurubu gibi.

KG: Sadece akçaağaç şurubu fabrikası işletmiyorlar.

KR: Kesinlikle. Hamilton; olağanüstü restoranların, antika dükkânların, plak, hediye eşya ve tüm havalı giyim mağazalarının bulunduğu modern bir şehir. Tüm bunları aktarmak istedim. Ve “Kanada’ya özgü” şeyleri de serpiştirdim.

KG: Curling* gibi! Curling sizin için tipik eğlenme aktivitesi mi yoksa...?

KR: Tamam. Burada büyükbabam ve büyükbabam gibi çok iyi curling oynayanlar var. Ben düzenli olarak curling

* Buz pistinde oynanan bir takım oyunu. (ç.n.)

yaparak büyümedim ama bu lisede benden eğitimi dersinde bir curling kulübüne gidip ayakkabılarınıza plastik torba bağlayarak yapılan şeylerden biri ve iki hafta içinde işi kıvırırsınız. Sonra ilk işinize girdiğinizde kurumsal bir ekip olarak yaparsınız. Kesinlikle Kanada kültürünün bir parçası ama küçük bir grup dışında curling'e saplantılı olmadığımızı söyleyebiliriz.

KG: Açıkçası ben de bunu yapmak istedim. Bocce gibi eğlenceli görünüyor ama buzda ve bir süpürgeyle oynanıyor.

KR: Kesinlikle öyle. Katılabileceğin bir sürü amatör lig var. Pek çok insan hafta sonları curling maçına gider; bu tüm gün içmek, birlikte takılmak ve gerçekten keyif verici bir spor izleyerek eğlenmek için bahane gibidir. Bunu yapan arkadaşlarım var! Yani curling hakkında yeterince şey biliyorum. Nasıl oynandığını biliyorum. Bir sahnede cinsel kelime oyunları yapabilmek için bazı terimlere bakmam gerekti...

KG: Çok önemli.

KR: Bu benim en sevdiğim sahne. Romanındaki ana karakterlerden biri doğaçlama komedyen. Sen kendin çok doğaçlama yaptın mı?

KG: Birçok komedyenle çıktım ve bunu yapabilen kadınlarla gerçekten çok ilgilendim. Sanırım geçen birkaç yılda daha iyiye gitti ama burası bir kadının başarılı olması için ciddi zor bir yer. Ari'nin mesleğinin ne olması gerektiğini karar verirken onu gerçekten zor olacak bir şey

yapmasını istedim, bu da zorluklara göğüs gerebilen, doğal ve gerçekten komik birini gerektiriyordu.

KR: Kitapta çok fazla mizah var ama aynı zamanda duygusal bir hız treni. Bir yukarı bir aşağı. Kitaptaki çözümlenin ilhamını nereden aldın?

KG: Hız treni olmasının kısmen nedeninin hikâyenin hayran kurgusu olarak başlaması olduğunu düşünüyorum. Bölüm bölüm yolluyorsun ve yerleşik okuyucu kitlesini büyütüyorsun. Bunun için onları yukarı çıkarıp aşağı indirmeli, askıda bırakmalısın. Ama bu kitabı yazarken sıklıkla kendimle tartışıyormuşum gibi hissettim çünkü iki karakterin de farklı olmasına rağmen onlarda kendi bakış açılarımı görüyordum. Benim için son derece kişisel olan şeyler konusunda tartışıyorlardı. Ciddi bir ilişkide olmak istiyor musun? Ne kadar durağan olmak ya da ne kadar özgür kalmak istiyorsun? Yetişkinliğim boyunca kendimde yaşadığım ve sıklıkla doğru bir cevabın olmadığını hissettiğim içsel mücadeleler.

KR: Sence hayran kurgusu yazmak hikâye anlatmayı nasıl etkiledi?

KG: Ben film dünyasından geliyorum. Birkaç oyun yazdım, bir romantik komedi sinema filmi yazmayı denedim. Yani bir hikâyeyi nasıl olduracağıma dair tüm bilgim senaryo yazma kitapları ve senaryolardan geliyor. Ama hayran kurgusu topluluğunda olmak daha uzun bir anlatının nasıl oluşturulacağını anlamama yardımcı oldu çünkü daha önce hiç denememiştim. Ve eğer bir okur kitlem olduğunu hissetmeseydim bu kadar çok yazmazdım diye dü-

şünüyorum. Ne olacağını öğrenmek isteyen insanlar vardı ve bu çok cesaretlendiriciydi. Bu şekilde başlamasam bu kitabı yazabilir miydim bilmiyorum. Bu senin ilk kitabın mı yoksa daha önce kitap yazdın mı? Bana ilk kitabınmış gibi gelmedi. Ne yaptığını bilen birinin işi gibi ve bu nasıl yaptığını bilmek isterim.

KR: Bu benim üçüncü kitap yazma denemem. İlki çok kötüydü. Onu saklayacağım. Belki bir gün insanlara verip onları güldürür ve eğer çabalarlarsa daha iyisini yapabileceklerini onlara gösterebilirim. Bir talk show programında Ed Sheeran'ın yeteneğin doğuştan gelen bir şey olmadığını, geliştirilebilir olduğunu söylediğini duymuştum. Kariyerinin başında gitar çalıp şarkı söylediği bir klip yayınladılar ve gerçekten berbattı. Benim için de aynısı geçerliydi. Her kitapta daha iyi oldum. İlk kitabım o klip gibiydi: Gerçekten berbat. Yazdığım ikinci kitabı beğendim ama doğru zaman değildi. Yine de benim için iyi bir deneyim oldu. Ve sonra da bu kitabı yazarken aklımda bir fikir vardı. Daha oturup yazmaya başlamadan nasıl biteceğini biliyordum. Olay örgüsü kafamdaydı. Ve oldukça çabuk bitti.

KG: Çok sevdiğin bir şeyi çıkarman gerekti mi? Sevdiğin bir karakteri ya da sahneyi tamamen kaldırdığın bir yer?

KR: Yani... Ben baykuşlardan cidden nefret ediyorum. Baykuşların ne kadar kötü oldukları hakkında gevezelik yapılan bir sahne vardı ve editörüm sonunda şöyle dedi.... Bu konuşmanın buraya uyduğunu pek sanmıyorum. On-
dan başka yok. Ben tam bir sigortacıyım. Hikâyeyi biraz daha dolu bir hâle getirmek için kız kardeşlerin ilişkileri gibi bazı şeyleri biraz daha geliştirmeliydim. Yani ben çıka-

ran değil de yenilerini ekleyen biri olduğumu sanıyorum.
Ya sen?

KG: Ah, bu kitapta değiştirilmemiş, el değmemiş neredeyse hiçbir şey yok. Favorilerim olan ve farklı nedenlerle gitmeleri gereken bazı karakterler oldu. Ama Ari'nin bir yolcu gemisinde komedyen olarak çalıştığı koca bir bölüm vardı...

KR: Olamaz!

KG: Evet. Koca bir yolcu gemisi bölümü vardı ama çok alakasız gibi görünüyordu bu yüzden sonunda hepsini çıkardım. Muhtemelen en büyük değişikliklerden biri buydu. Ama belki başka bir kitapta kullanmak için saklarım çünkü yolcu gemilerinin gerçekten büyüleyici olduklarını düşünüyorum. Bir yığın araştırma yaptım. YouTube'da çok fazla "yolcu gemisi" kanalı izledim. YouTube önerilerim berbat.

KR: Bayıldım. Aslında yat mürettebatı hakkında bir hikâye yazmaya başladım çünkü hep onlardan biri olmak istemiştim. Bir yatta bir sürü skandal yaşanabileceğini düşünüyorum. Yani yolcu gemisi kültürü sevgisini anlıyorum.

KG: Ve aynı zamanda kitabında da yazdığına göre pantolonların en kötüsü olduğu konusunda hem fikiriz.

KR: Ve tekila konusunda da. İkimizin de tekila konusunda mükemmel bir damak zevki var! İkimizin de karakterleri Casamigos içiyor.

KG: Ve ikimizin de kitabı oldukça müstehcen! Kitabına müstehcenlik koymaya nasıl karar verdin?

KR: Aşk romanlarında tutkunun günlerini yaşadığını düşünüyorum. İnsanlar eğlenceli hikâyeler ve biraz da ateşli seks arıyor.

KG: Evet, bazen tuhaf bir şekilde tartışmalı olabileceğini düşünüyorum ama bence romantik hikâyeler yazarken hikâyenin sadece duyguları kullanmadan da tanımlayabileceğiniz şekilde “karşılığını vermesinde” hoş bir yan olduğunu düşünüyorum. Bu okur içinde tatmin edici. Hiç cinselliğin olmadığı sevdiğim bir sürü kitap var ama insanların seksi ve yakınlaşmayı ustaca tasvir edebildiklerinde bunun bir ilişkinin gelişimine gerçekten yardımcı olduklarını fark ettim. Ve senin kitabında bunu kusursuzca yaptığını düşünüyorum.

KR: Kitabımda gerçek hayatta olmayacak pek çok şey var. Yani öyle olmasını umuyorum. Bir büyü yapıp alternatif bir gerçekliğe geçemezsin. Ama hayal etmesi çok eğlenceliydi ve aynı zamanda tatmin edici, şehvetli bir cinsellik de sunmak istedim.

KG: Biliyor musun senin kitabını okumak bana *Keşke 30 Olsam* ya da *Cennet Gibi*) gibi 2000’lerin romantik komedilerini anımsattı. Biraz peri tozunun olduğu ve birinin, hayatının farklı bir versiyonunu yaşadığı filmler. Bu havanın çoğunu geri getirdi.

KR: Bunu söylemen komik. Kitabı yazarken salgının tam ortasındaydık ve tek istediğim bu tür filmleri izlemektir.

Okuyamıyordum, beynim sadece sonunu bildiğim filmleri izlemek istiyordu. Sadece öngörülebilir şeylerin rahatlığını yaşamak istiyordum. Kitabı yazarken aklımdaki şey şuydu: Burada olmak istemiyorum. Sadece kaçmak istiyorum. Okuduğum sürece beni mutlu edecek bir şey istiyorum.

KG: Kesinlikle. Okumayı benim için de kolaylaştıran şey buydu çünkü her ânın tadını çıkarabildim. Aşk romanı okurken senin de aradığın bu mu? Bir okur olarak benim için daha iyisi yok. Benim için en iyi işaret bir sandviç yemek için bile ara vermek istemeden aralıksız okuyabilmek. Sadece okumaya devam etmek istiyorum. Bu romantizmin en etkili noktası çünkü okumak doğru hissettiriyor.

KR: Evet, kalbimin sökülüp atılmasını seviyorum. Zorlukları seviyorum. Bazen. Ama bazen sadece rahat, keyifli şeyler okumak hoşuma gidiyor. Piyasada bir sürü farklı türde aşk romanı var ve ne tür bir macera istiyorsan seçebilirsin. Ne yapma modundasın? Senin garip yönün ne? Senin klişen ne? Bu gece ne hissediyorsun? Ve her durum için mükemmel bir tane bulabilirsin. Aşk romanlarını bu yüzden çok seviyorum.

LIVI TEYZE'NİN AYIŞIĞI MARGARİTASI

Bazı geceler bir fincan çay gerektirir. Diğerleri kısa bir yürüyüş ya da düşünmek için sessizlik.

Ama ayın doğru noktada olduğu bir gecede bazen mükemmel iksir benim meşhur ayışığı margaritalarımdan biridir.

Adaçayı katılmış tekila için

1 ½ ölçü Casamigos Reposado Tekila (yakışıklı George Clooney gerçekten enfes tekila yapar ama herhangi bir dilenmiş tekila da iş görür)

3 dal taze adaçayı (bilişsel yetenekleri artırır ve sağlığa iyi gelir, aynı zamanda tatlı bir enerji verir!)

Margarita için

2 yk adaçayı katkılı tekila

1 ½ yk lime suyu

1 yk portakal suyu

1 ½ - 2 yk Agave şurubu (isteğe bağlı)

Kenar için

Eşit miktarda şekeri, portakal kabuğu rendesi ve tuzu karıştırın (arındırıcı ve iyileştirici özellikleri nedeniyle deniz tuzunu tercih ederim)

1 dilim lime

Hazırlanışı

Tekilayı cam kavanoza dökün ve adaçayı dallarını ekleyin. Kavanozun ağzını kapatın ve demlenmesini sağlamak için 24 ila 48 saat kadar buzdolabında bekletin. (Yolculuk ne kadar uzun olursa keyif o kadar uzun sürer!)Kadehin kenarmı limon dilimi, tuz/şeker/portakal kabuğu rendesi ile kaplayın.

Margarita malzemelerini birkaç küp buzla birlikte bir karıştırıcıda karıştırın.

Bir dal adaçayı, limon ya da portakal dilimiyle süsleyin. İçin, dans edin ve tüm sıkıntılarınızı ayla paylaşın.

KIERSTEN'İN HER ZAMANKİ MARGARİTALARI

Jose Cuervo TekilaKirkland Signature Margarita Karışımı

Hazırlanışı

Geçirdiğiniz güne göre karıştırın

GEMMA'NIN AYRILIĞI ATLATMA REHBERİ (UZAY ZAMAN SÜREKLİLİĞİNDE BİR BOZULMA YARATMAZ)

Not: Aşağıdaki yöntemlerde hiçbirisi bilimsel olarak kanıtlanmadı. Bunlar sadece deneme ve yanılma ile bulunmuştur. Listedekileri dilediğiniz gibi yorumlayın, ekleyin çıkarın.

- Belirlenmiş ağlama süreleri (Tam bir saati öneririm)
- YouTube'da uzun süren ayrılıktan sonra evcil hayvanlarına dönen insanların ya da üniversiteye başlayan gençlerin videolarını izlemek (herhangi bir Queer Guy bölümü de işe yarar)
- Uzun yürüyüşler
- Çörek yemek
- Çörek yiyerek yapılan uzun yürüyüşler
- Köpekleri sevmek
- Benden nefret etmeyin... egzersiz (özellikle mümkünse yaparken bağırıp küfredebileceğiniz egzersizler)
- Kız kardeşinize sarılmak (bir arkadaş, evcil hayvan, herhangi bir aile üyesi ve hatta terapist de olur)
- Terapi
- Günlük tutmak

- Kanada efsanesi Celine Dion'dan "All by Myself" şarkısını söylemek (SAKIN, tekrar ediyorum SAKIN TikTok videosu çekmeyin)
- Saçlarınızı yaptırmak
- Kendinizi muhteşem hissettirecek bir şey almak
- Muhteşem OLDUĞUNUZ tüm yönleri yazmak
- Eski sevgilinizin muhteşem OLMAYAN tüm yönlerini yazmak
- Listeyi yakmak (yangın çıkmaması için gerekli önlemleri alarak)
- Kendinize sihirli bir unicorn olduğunuzu ve bunun harika bir şeyin başlangıcı olduğunu hatırlatmak (henüz bunu nasıl bulacağınızı bilmeseniz bile)

YAZAR HAKKINDA

Kate Robb yirmilerinde birçok işe yaramaz adamla çıktı (aralarından birkaçı kıymetliydi) ve bunların hepsi tuhaf, vahşi romantik komediler yazmak için mükemmel bir kaynaktı. YETİ kupasında sakladığı pinot grigio ile tribünlerden kısık sesle “bastır” diye fısıldamasına rağmen, boş zamanlarını tipik bir hokey annesi değilmiş gibi geçirdiği Kanada, Toronto’nun hemen dışında yaşamaktadır. Baykuşlardan, “-iken” ekinden ve şort giymekten nefret eder ve bir gün yine on santim topuklu ayakkabı giymeyi ummaktadır.